

**ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА**

Истинска космическа
опера - мащабна, кипяща
от страсти, непредсказуема!

ФАНТАСТИКА

78

ОТКРАДНИ СИ СВЯТ

СЕНЗАЦИОННОТО
ПРОДЪЖЕНИЕ
НА ТРИКРАТНИЯ
НОСИТЕЛ НА НАГРАДИ
ВСИЧКО ОТ НАЧАЛО.

КОЛИН ГРИЙНЛАНД

КОЛИН ГРИЙНЛАНД ОТКРАДНИ СИ СВЯТ

Превод: Юлиан Стойнов

chitanka.info

Истинска космическа опера — мащабна, кипяща от страсти, непредсказуема!

Космическият капитан Табита Джут е героят на Слънчевата система. Тя е победителката на Капеланските господари и освободителка на гигантския извънземен космически кораб „Изобилие“.

Но триумфът на Табита Джут е краткотраен. Избухват необясними прояви на насилие, назрява всеобщ бунт, започват да изчезват хора. И коя е тъмнокосата саботьорка с дълго черно палто?

*Тази книга е посветена на всички, които предусещаха,
че има още за казване и ме убедиха в това.*

*Светът е пълен с толкова много чудесни
неща, че всички ние можем да сме щастливи
като крале.*

Робърт Луис
Стивънсън
„Щастливи мисли“

ПРОЛОГ

Когато стражите на Астероид 000013 започнаха да хленчат и да се ближат един друг, Дог Шварц — нека му отдадем справедливост — бе първият, който го забеляза.

Всички винаги съдеха Дог Шварц справедливо. Надпреварваха се да го правят с едни или други методи на юриспруденцията. Съдията на Честност-2 дори го обяви официално за „преминал в трансгресивен режим на функциониране“, което не попречи на Шварц да продължи да „функционира“ по същия начин до ден-днешен.

Дог Шварц познаваше из основи и отвътре живота във всички съдебни институции от Малибу до Ганимед. Астероид 000013 спадаше към категорията на най-мрачните местенца за обитаване, което не беше никак странно, като се има предвид, че всъщност представляваше еладелдийски изправителен дом. 000013 не беше нищо повече от голям скален къс, който следваше тясна, самотна орбита. Всичко, което се помещаваше на микроскопичната му повърхност, бе всъщност един неголям купол със спални клетки и сумрачна дупка в земята, където Дог Шварц и неговите покаяли се престъпни събрата прекарваха непрекъснато скъсяващите се астероидни дни в упоритото занимание да раздробяват 00013 на още по-дребни камъчета.

Дог Шварц дължеше името си на приликата в лице с някаква отдавна забравена земна порода кучета — поне така твърдеше някакъв неизвестен ентузиаст. Нямахме нищо против названието. Дори се радваше на скритото в него, неизбежно страховито уважение. Затова пък бе доста докачлив, що се отнасяше до външния му вид. В гражданския живот предпочиташе да носи шарени дрехи, но дори в изправителната колония успяваше да вдъхне малко вкус и стил на сивите затворнически одежди.

Когато обаче говорим за кучета на 000013, имаме предвид тъмничарите, защото, както е известно всекиму, тъкмо еладелдийците — които тук пазеха затворниците — приличаха далеч повече на земните кучета, отколкото който и да било човек. Общоприет факт е,

че всеки нормален еладелдиец наподобява чудовищно мутирал териер със синкава козина, изправен на задните си крака.

А един ден те дори започнаха да се държат като кучета.

Дог Шварц тъкмо си почиваше, опрял широки длани на яките си бедра. Той вдигна глава и загледа тъмничарите, заели позиция от другата страна на периметъра.

— Погледни ги само — прошепна на аверчето си. Притежаваше неочаквано тънък и писклив глас, който умееше да модулира до приятен тенор.

Съкилийникът на Шварц, известен тук с прозвището Монаха, извади металния клин от пукнатината, която бе пробил в стената, и се озърна. След това се изхили мръсно, което при него бе единственият начин за изразяване на чувствата.

— Мухи — обяви той.

Двамата с Дог Шварц бяха заедно откак се помнеха. Съдбата, животът или нещо също толкова неумолимо ги бе събирало отново и отново в различни ъгълчета на света. Дог Шварц и аверчето му с прякор Монаха бяха от онези типове, които очаквате да срещнете в затвора на която и да било земна или извънземна цивилизация.

Дог Шварц може и да приличаше малко на куче, ала същото едва ли можеше да се твърди по отношение на външността на Монаха и неговия прякор. Зад гърба му го наричаха Маймуняка заради състоянието, до което успяваше да се докара, независимо от хигиенните процедури, провеждани след, че и преди работа. Маймуняка беше дребен на ръст и лепкав. Ръцете му бяха като попивателна за мазнотии от всякакъв сорт, които сякаш си даваха среща, събрани вероятно чак от другия край на Слънчевата система.

Ала Маймуняка си го биваше с ръцете. Любимото му занимание бе да разглобява всичко, което му попадне, на съставните му части, след това да го сглобява отново, за да види дали ще проработи. Като правило, нещата, които преди това функционираха, губеха тази способност и обратното. Така или иначе, намесата на Монаха оставяше траен отпечатък в съществуването им — в един или друг смисъл. Важното беше, че той не обичаше да оставя работата си недовършена.

Дог Шварц разтърси глава, сбърчи нос и заби трескаво дясното си кутре в ушния си канал.

— Мухи — присмя се той. — Гледай. Погледни ги само. Май че чуват нещо.

И тъй беше наистина — поне така изглеждаше. Насъбрани в предния край на шахтата, стражите стояха с щръкнали уши и вдигнати нагоре глави, като че улавяха някакъв сигнал направо от космоса, ужасяващ крясък, недоловим за затворниците от Земята.

Монахът се ухили, оголвайки два реда кафеникави зъби — в местата, където не бяха мухлясалозелени.

— Каквото и да е — отбеляза с неочакван изблик на мъдрост, — май хич не им се нрави.

Изведнъж по-младият от двамата тъмничари в дъното на шахтата изпусна с дрънчене своя пулсор, завъртя се към другия тъмничар и се зае да го души.

Дог Шварц подскочи и разкърши рамене.

— Вземи го — произнесе с ясен глас той, обръщайки се към Леглой, който беше най-близо, като имаше предвид оръжието. Но Леглой, както обикновено, не можеше да помръдне. Ниглон Леглой винаги се парализираше от страх. И вечно се боеше от всичко.

По-възрастният тъмничар излая нещо пронизително и гърлесто. Младият се наведе и сграбчи пулсора с разтреперани космати лапи. Възрастният завъртя глава и кресна на затворниците да се захващат отново за работа, но говорът му не беше ясен. Нещастникът очевидно бе раздвоен.

Затворниците по всички светове подушват тези неща както нормалните хора усещат промяната във времето. На 000013, където времето не се променя, те са дори още по-чувствителни. Никой не се захвана за прекъснатата работа. Изтръпнали от умора и овладени от безразличие, те продължиха да се кокорят към тъмничарите.

Възрастният отново изкряска. Младият също последва примера му с разтреперан, поизтънял гласец. Всеки момент към тях щяха да се присъединят и тъмничарите от горните нива и ако все още не се бяха захванали за работа, щеше да последва стрелба.

Дог Шварц замахна с чука — сякаш Монаха все още прикрепяше клина в пукнатината, сякаш той все още се готвеше да го удари.

Неколцина от тъмничарите започнаха да се спускат към дъното на кариерата, като се пързалияха по загладените камъни. Защо не стреляха? Изглеждаха така, като че бяха забравили за какво служат

оръжията. Откъм редиците на затворниците се надигна ропот. Еладелдийците бяха сурови и усърдни в стриктното спазване на закона и в подчинението си пред капеланците, който го бяха сътворили. Но сега се държаха така, сякаш бяха изгубили всякакъв спомен за този закон, както и за създателите му.

Дог Шварц се озърна и започна незабелязано да се прокрадва към най-близката товарна рампа. Край него притичаха няколко стражи, но нито един не го спря. Струпваха се в центъра на кариерата, без да предприемат каквито и да било офанзивни действия. В средата на групата стояха най-възрастните, а останалите подскачаха неспокойно около тях, сякаш търсеха утеха или отпращаха настойчиви молитви да бъде прекратен нетърпимият шум. Вълна на неистов смях заля затворниците, които започнаха да крещят радостно.

Междувременно Дог Шварц се покатери на рампата и прегради пътя на един от последните тъмничари, също завладян от необяснимото желание да слезе долу.

— Ей, момче, дръж — извика той и му подаде дръжката на тежкия каменарски чук.

В отговор тъмничарят му се озъби. Дори посегна към колана, където висеше ултразвуков камшик. В същия миг Дог Шварц замахна с чука и стовари стоманения му накрайник върху черепа на еладелдиеца, превръщайки го в пихтия, заедно с част от рамото и гърба.

И тогава шахтата се изпълни с див рев.

Шварц подскочи с ловкостта на примабалерина (възползвайки се от предимството на ниската гравитация), повали още един тъмничар и после още един.

— Хопала, Монах — извика радостно той. — Брей, брей, брей!

Дребосъкът не се подвоуми да последва примера му, като се зае да мушка почти парализираните тъмничари с острието на металния клин. Наложил се обаче да си проправя път сред тълпа от мераклии. Сега вече дори Леглой бе дошъл на себе си и трескаво замеряше противника с камъни.

Пазачите не оказваха никаква съпротива. Горещо, по ръба на шахтата, белокозинестите офицери търчаха в кръг, хленчеха и виеха, сякаш цялата позната вселена внезапно се бе преобърнала с краката нагоре, за да се стовари върху нещастните им глави. Вместо да спрат с огън нахлуващите затворнически орди, те избягаха страхливо в

совалката, откъдето дни наред продължаваха да се носят ужасените им писъци. По същото време Дог Шварц, Маймуняка и Ниглон Леглой — и всички техни приятели и врагове — изядоха и изпиха къде каквото намериха, а останалото изпотрошиха.

Никой не забеляза кога точно от звездното небе се спусна грамаден астероид и една жена с дълго, черно кожено наметало им предложи да ги откара.

ПЪРВА ЧАСТ
ВИХЪРЪТ НА ТАНЦА

1.

Това е историята на Табита Джут и как тя замина на дълго пътешествие.

Казвам се Алис и много си падам по историите. Когато бях само една обикновена баржа, капитан Джут често ми разказваше разни случки. Някои от тях бяха за самата нея и за това как накрая е станала мой капитан, други за наши съвместни преживявания, за местата, които сме посещавали, и работата, с която сме се захващали. Имаше и такива разкази, които просто не разбирах. Всъщност, да си призная, май повечето бяха от този род. Така е, не можеш да схващаш всичко, когато си баржа.

След това капитан Джут, която през целия си живот бе управлявала само баржи, шхуни и скутери, неочаквано се сдоби със звездолет, а в известен смисъл и аз.

Колкото и да е свършена и адаптативна една машина, тя едва ли е в състояние да осъзнае какви чувства вълнуват хората. Но все пак аз разговарях подробно с капитан Джут и ето как тя ми описа какво е било за нея да получи на поднос „Изобилие“:

Било е като да се събудиш един ден и да откриеш, че си наследил необятен палат. Палат с повече стаи, отколкото би могъл да пребродиш. С място за всичко, което би пожелал да притежаваш. Стая за летене. Стая за плуване. Съкровищница, където да си търкаляш златните парички. Различна спалня за всеки ден от годината и една толкова тайна, че само ти да можеш да я намериш, където никой да не идва, за да те събуди, да те кара да ставаш и да иска да ти оправи леглото. С бална зала, където празненството никога не спира за всички твои приятели. С тъмница, в която да хвърлиш най-страшните си врагове. Хиляди, милиони стаи, стаи с техни собствени истории, стаи, в които живеят хора със странни, налудничави идеи за устройството на света. Хора с особен език, нужди и мечти. И други стаи, с неща, които дори не си в състояние да разпознаеш, с диви животни и странни машини, с неопределени настроения и непознати болести. И целият този палат се рее сред звездите.

Тъкмо в това се състоеше моята работа. Това бе причината, поради която капитан Джут ме измъкна от развалините на баржата и ме включи в електронната нервна система на звездолета: защото знаех как да го накарам да лети. Но само това и нищо повече. Нямам представа как го правя, също както всеки от вас не знае как точно върви, препуска в галоп, приплъзва се или с каквото там се занимава обичайно.

Тази история започва със старта на пътешествието от Астероид 000013 и свършва с неговия финал, с пристигането, което не беше съвсем истински край, а само поредното начало. Подобно на повечето пътешествия и споменатото стигна доста по-далеч и отне значително повече време, отколкото се предполагаше в началото, дори що се отнася до субективното време.

След толкова много увъртания, нищо чудно да ви е спходила мисълта, че капитан Джут не се е справила особено добре в края на пътуването, ала сигурно ще внесе допълнителен смут, ако ви разкрива, че тя не се справяше никак добре още от началото. Един Господ знае какъв е точният брой на статутите, териториите и правата за собственост, които тя наруши още с встъпването си в длъжност капитан на кораба, на бъркотиите и провалениите бизнес начинания. Може би ако бе проявила по-голямо внимание, щеше да се представи в далеч по-добра светлина. Но пък тя вече бе увиснала от ръба на пропастта, откъдето връщане назад нямаше, което, честно казано, бе нейното обичайно състояние.

2.

А в зеления купол цареше истински хаос. Същества от различни раси се щураха навътре и навън, цвърчаха, покряхваха, разправяха се помежду си и ръкомахаха развълнувано. Сред цялата тази шумотевица те изнасяха старите криогенни фризери, животоподдържащите машини и еоклиматизатори и дотъряха на тяхно място гравитокамиони с пултове за управление на полета и грамадни макари с фиброоптични кабели. Приличаха на малки деца, които търчат в кръг с разперени ръце и бръмчат с уста, представяйки си, че имитират летящи машини.

Усмихната, както напоследък все по-често се улавяше да го прави, усмихната на всички и без да поглежда никого конкретно, Табита Джут си проби път през обичайната тълпа от зяпачи и звездобройци и спря насред фоайето. По навик постави пръст върху бутона за повикване на монитора на китката си, преди да си спомни, че навсякъде бяха монтирани силно чувствителни микрофони.

— Как върви, Алис?

— НАГОРЕ, НАДОЛУ И В КРЪГ — отвърна божествен глас.

Не беше никак лошо за глас от небето. Техниците сигурно са я сметнали за откачена, когато най-сетне си дадоха сметка, че всъщност иска от тях да възпроизведат акустиката на бергенска кобалтова пилотска кабина във вътрешността на висок двеста метра купол. Капитан Джут знаеше, че никога няма да постигне съвършена прилика, но все пак това бе топъл, човешки, женски, говорещ английски, лишен от възраст, безкрайно нежен и ужасно благонадежден глас. Капитанът се засмя. Това бе нейната Алис.

Тя подмина купчината от сандъци, стоварени право в средата на куполната зала, като приемаше с достолепен вид поздравленията на околните.

— Великолепно — промърмори, като се постара да я чуят. — Всичко е наред, браво.

Върна се на мостика и се настани в голямото кресло. Пресегна се и потупа пулта пред нея, сякаш беше рамото на Алис.

— Чудесно, Алис... — Пристигна кафето ѝ, прясно, горещо и силно. — Браво, браво, възхитена съм. — Тя отпи от чашката, примижа от удоволствие и огледа още веднъж мостика.

Недалеч вдясно чифт товарни работи спускаха палета с монитори от галерията: чисто нови „Патайс“, с възможно най-висока разделителна способност, все още облепени с пакетираща пяна. Още по-нататък други подобни машини инсталираха стабилизиращи паралаксови мезоскопи — красиво изработени апарати, всеки един струващ цяло състояние, каквито някога бе прекарвала с тонове от Домино Валпарайсо до товарните пристанища на Телос-10. А сега бяха нейни.

Капитан Джут прокара длан по гладката повърхност на централния пулт. Индикаторите се раздвижиха, активирани от допирай, и започнаха да подскачат като пъстроцветни фонтани под замъгленото стъкло.

— Откъде идва всичко това? — почуди се тя.

— ОТ „ИЗОБИЛИЕ“ — отвърна Алис. — ВСИЧКО Е ТУК.

Това бе лозунгът от орбиталния рекламен надпис, от рекламните буклети и сигналните сателити: искряща пантомимична вихрушка от плодове, монети и карти за игра, пръснати пред нещо, което наподобяваше черупка на костенурка, макар хората, които работеха в боклукчийските тунели и коридори на „Изобилие“, да твърдяха, че всъщност е кофа за смет.

— Всичко е тук някъде — произнесе господин Спинър и се усмихна, притиснал към гърдите си неизбежния си бележник.

Господин Спинър бе бивш първи офицер на шенандойски зърнен шлеп. Попаднал в пиратска засада, недалеч от орбитата на „Изобилие“ по време на поредния рейс, той сметна за щастлива намеса на съдбата възможността да се прехвърли на борда на гигантския звездолет малко преди той да поеме на първия си неочакван, необявен, непредизвестен полет. Както много други места, сега Шенандоа също бе в криза. Най-вероятно шлепът на господин Спинър вече бе конфискуван, с всички неприятни последици за екипажа, но той самият бе тук и се стараше да бъде полезен с всичко, на каквото бе способен. Светлините на мостика се отразяваха върху лъскавото му теме.

— Едно историческо пътешествие — обяви той пред видеорепортерите. — Първият човешки полет към друга звезда.

Всъщност крайната цел на пътуването доскоро бе тема на доста оживени дебати. Предложенията валяха едно през друго. Туристически лайнери и индивидуални скутери, натъпкани с авантюристи и представители на различни организации, наобиколиха „Изобилие“ още щом се материализира в околностите на Пояса. От компортовете се посипаха въпроси, предложения за подкупи и съвместна работа, имаше и заплахи. Изглежда единодушно бе мнението, че Апокалипсисът приближава. Капеланците бяха съкрушени, еладелдийците се мятаха като обезумели, сякаш преследвани от едничката цел да си захаят опашките, а отвъд Юпитер серафимите струпваха своите черни, мълчаливи кораби. Жителите на Пояса изглежда виждаха в звездолета на капитан Джут гигантска спасителна лодка.

Капитан Джут се изтегна в креслото и отпи от тубичката с отлежало траянско. След това я вдигна и я разклати във въздуха. Възнамеряваше да говори и всички наоколо утихнаха.

— Бива си го туй нещо — широко се усмихна тя.

Присъстващите я обкръжиха, като се надвикваха един през друг.

— Добре, стига! — спря ги тя и плъзна насмешлив поглед по изплашените им лица. — Хайде, Алис? Какъв е обсегът й?

— **ВСЕ ОЩЕ НЕ РАЗПОЛАГАМ С ПЪЛНА ИНФОРМАЦИЯ** — отвърна Алис, заровена из лабиринтите от извънземни програми. — **МОЖЕ БИ ТРЯБВА ДА ПРЕСКОЧИМ ДО ТИТАН, ПРЕДИ ДА ПОТЕГЛИМ НА ПЪТЕШЕСТВИЕ?**

Главните кодове за задвижването на фраския звезден двигател бяха създадени на Титан, което отдавна бе обществено достояние.

— **ТАМ БИХА МОГЛИ ДА НИ ПОМОГНАТ** — подхвърли Алис.

По-вероятно е да си приберат кораба, за да го върнат на създателите му, помисли си Табита. Които и да са те — човекоядните фраски или серафимите, чието хоби бе да реконструират човешки тела. Джут премести инстинктивно поглед към стената на кабината, откъдето се бе появил последният фраск, а след това към херувима Кстаска, която се носеше наблизо. Кстаска беше творение на

серафимите, а в момента превеждаше картите на фраските. Дребните червени очички блещукаха развълнувано, докато херувимът бърникаше в пулта с металическия край на опашката си.

Никой не гореше от ентузиазъм да посетят Титан. Жадуваха за звездите. Откак се помнеха, бяха приковани към Слънчевата система заради политиката на капеланците, чиято крайна и неясна цел бе или културно-етническо опазване, или интензивно, но ограничено вътрешносистемно развитие. Така или иначе, сега бе моментът да потърсят нови хоризонти.

— Един по един, ако обичате...

— Звездата на Ван Маанен — произнесе Карен Нарликар, бивш шофьор на гравитокамион, също като Табита.

— Не, не — извика една лаборантка, чиито уши бяха украсени с обеци от нептунови миди. — БД+59.1915. Страхотно местенце, казвам ви. Има толкова красива корона. — Тя си проби път през тълпата и пхна смачкано тесте от астрофотографии под носа на Табита.

Капитан Джут ги взе и се престори, че ги разглежда.

— Искате да знаете какво мисля ли? — попита тя и другите закимаха. — Сириус. Веднъж гледах един филм за онзи район. Пълно е с топли светове...

— И с еладелдийци — допълни някой от тълпата.

Господин Спинър си разглеждаше ноктите.

— Ако питате мен — промърмори той, — бих ви предложил Лаланде 21185. — Стига да ни е в обсега. — Той се ухили, показвайки зъбите си. — Останалите места можем да ги погледнем на обратния път.

Тръпка на удоволствие и зле прикрит страх пробяга по лицата на присъстващите. Бая смелост се изискваше да литнеш с това чудо към звездите, без да знаеш докога ще те слуша, дали е в състояние да стисне дотам, докдето го караш, и ще съумее ли въобще да те върне здрав и читав.

— Я не прекалявайте — подвикна им откъм пулта Кстаска.

Капитан Джут се озърна. Херувимът бе извикал на екрана изображение на звезда. Беше малко размазано, сякаш светлината се прецеждаше през плътна информационна завеса от най-различни по вид кодове и честоти.

— Проксима Центавър — обяви Кстаска.

— Логичен избор — одобри господин Спинър. Не откриваше света, херувимите се славеха с безупречната си логика, макар никой да не знаеше причината за това.

— Проксима — повтори замислено капитан Джут и се приготви да гаврътне поредната глътка. — Шибаната Проксима Центавър! Най-сетне. Ще оставим кресливите капеланци, скимтящите еладелдийци и онези интриганци серафимите да ни гълтат праха.

А също мама и татко, помисли си тя. Както и всички останали. Всички.

— Добре, прав си, да не прекаляваме — кимна капитан Джут. — Хайде да тръгваме.

Беше толкова развълнувана и горда, че дори не осъзнаваше, колко много я е страх. Звезден двигател, фраски звезден двигател. Как, по дяволите, работи? Как работеха капеланските двигатели, които бе използвала през целия зрял период от живота си? Като пъхнеш вътре корабна личност и Алис служеше тъкмо за тази цел.

— Готови ли сме за Проксима, Алис?

Последва кратка пауза, докато корабната личност изследваше възможностите на „Изобилие“.

— НЕ ВИЖДАМ ЗАЩО ДА НЕ СМЕ, КАПИТАНЕ.

— ПРОКСИМА ЦЕНТАВЪР — обявиха всички високоговорители и тълпата ги аплодираше.

— Там ли отиваме? — попита един дългунест младеж.

— Там отиваме — потвърди капитан Джут. Тя сгъна пръсти, огледа с невиждащ поглед ноктите си, усещайки как угълчетата на устните ѝ неумолимо се извиват нагоре.

— Алис? Приблизителна продължителност на полета?

— НЯМАМ НЕОБХОДИМАТА ИНФОРМАЦИЯ.

— Добре де, кажи ни поне колко ще е горе-долу. Не можеш ли да предвидиш?

— КЪМ КОЯ ОТ СТОЙНОСТИТЕ, ОПРЕДЕЛЕНИ ОТ ЧОВЕШКОТО ВЪЗПРИЯТИЕ, ДА СЕ ПРИДЪРЖАМ?

— Какво искаш да кажеш с това, към коя от стойностите?

— В ХИПЕРПРОСТРАНСТВОТО НЕ СЪЩЕСТВУВАТ МЕРНИ ЕДИНИЦИ. СЪЖАЛЯВАМ, КАПИТАНЕ.

— Палерния, Палерния — шепнеха гласове зад нея.

— Палерния е в орбитата на Проксима Центавър, капитане — подсказа господин Спинър.

— Зная го, господин Спинър — кимна Джут. — Ще иде ли някой от вас да потърси палернианците? Мисля, че бяха петима. И не ми стойте всички зад гърба.

По нейна поръчка намериха и монтираха грамаден екран. Поставиха го на отсрещната стена и го завинтиха право в корабната матрица. Техниците ѝ съобщиха, че могат да показват там всичко, което пожелае, да излъчват на живо, да прехвърлят картина от мониторите на мостика, да подават редактирана информация и да показват интересни находки от издирванията на Алис. Надявах се след време да осигурят и образ от външните камери, но отсега хленчеха, че щяло да бъде доста трудна задача.

Всеки път, когато Джут спираше поглед на екрана, тя се сещаше за замразения фраск, който се бе показал с гръм и трясък от него, разпръсквайки подобна на гной или сперма течност по пода на каютата. Все още подметките ѝ лепнеха. Техниците и клавиатурните жокеи се пързалиха в локвите, поръсвайки всичко с пепел от цигари. Гадеше ѝ се да ги гледа, ставаше ѝ лошо дори само при мисълта за това.

Палернианците останаха очаровани от решението ѝ. Петимата представители посрещнаха вестта за избраната цел с радостни викове, подскачаха щастливо и се целуваха.

— У домааа! — крещяха те.

Време беше да погледне какво става в доковете. Струваше ѝ се невероятно, че трябва да мисли едновременно за толкова много неща. Тя въздъхна и даде знак на господин Спинър, който се завтече да повика асансьора.

— Не позволявай на никого да безпокои Алис, — нареди му Джут и кимна с брадичка към техниците, които драпаха да се настанят в оваконтеното от нея кресло.

— ВСИЧКО Е НАРЕД, КАПИТАНЕ — успокои я Алис и отново се зае да ѝ припомня принципите на паралелното изчисление и че всичко в онази миниатюрна сива пластина, пъхната в четящото

устройство до креслото, вече е презаписано и пре-презаписано многократно, както и че възможностите на споменатата пластина отдавна са надхвърлени при генерирането на новата личност, която разговаря с нея в момента.

— Значи мога да те взема с мен — заключи капитан Джут.

— АКО ИЗПИТВАШ ПОДОБНА НУЖДА — бе вежливият отговор.

Капитан Джут извади пластината и я пхна в чантата сред останалите безполезни вещи като олющени слънчеви очила, усукан кабел на слушалки и резервни гащички. Ако не беше, тази малка сива пластина, помисли си тя, с бергенски сериен номер 5Н179476.900, съдържаща корабна личност на име Алис, никой от нас нямаше да е тук. Ако не беше 5Н179476.900 и умопобърканият, дълбоко замразен труп на име Хана, „Изобилие“ все още щеше да обикаля в околоземна орбита, а ние щяхме да сме зомбита в Харон, приютили в уютните си мозъчета капелански ларви.

Във фойето погледът ѝ се спря върху емблемата на криогенната компания, която преди това се бе помещавала в купола.

„Сънят на праведния — бе изписано там. — Едно бъдеще, изпълнено с достойнство.“

— Това можете да го свалите — кимна капитан Джут и мигом цял куп работници се изкатериха, за да откъртят емблемата.

— Само не я чупете! — извика непознат дебеланко с щръкнали зъби.

В асансьорната кабина имаше трант — красив мъжки екземпляр със златисти очи и телосложение на играч от зетбол лигата. Поздрави я със завъртане на котешката си глава. Табита си помисли, че трантите се срещаха доста често на борда. Надяваше се, да не ѝ създават проблеми. Да са проклети и те, и перките, рече си тя. Дано се изядат помежду си. Сега не ѝ беше до това.

Шибаната Проксима Центавър, ето за какво трябваше да мисли.

Издокарана в чисто нова синя копиринена пижама, Саския Зодиак седеше в леглото на Табита. До нея имаше поднос със закуска, през който като че беше пробягала изгладняла конница. За същество с толкова крехка физика Саския имаше учудващо добър апетит.

Тъкмо преговаряше някои фокуси и от последния, „крещящата жаба“, върху дланта ѝ за няколко секунди остана мъничка розова жабка, която се оглеждаше с ококорени очички, преди да изчезне. Саския въздъхна натъжено. Даде си сметка, че до края на живота си всеки път, когато прави този номер, ще си спомня за брат си. Винаги го изпълняваха заедно преди началото на представлението. Всеки бе като огледало на другия, неразличими за страничния наблюдател, особено когато носеха еднакви дрехи.

Последният от зодиаковите клонинги се изтегна върху луксозното легло. Въздъхна, отново извика образа на жабката, после помахна с пръстите на свободната си ръка към сервиращия робот.

— Не се разсейвай — сопна му се тя.

Роботът премигна с дванадесет ярки като диамант светлини и изписука въпросително.

Капитан Джут прескочи до вкъщи, за да си вземе палтото. Дълго, черно кожено палто, с което се бе сдобила някога, в един изоставен апартамент, след забулен в неясни спомени купон. Палтото не беше ново, по-скоро бе доста захабено. На всичко отгоре ръкавите му бяха къси, а джобовете — твърде плитки, за да пъхне вътре удобно юмручета. Но въпреки това Джут го харесваше и го носеше навсякъде. Полите му плющяха и се развяваха в изкуствената гравитация, докато двете с любовницата ѝ се носеха по булевард „Утринна звезда“ към централните асансьори. Саския умееше да постига своето.

След като се настаниха, кабината започна да се спуска бавно и равномерно през гигантската централна пукнатина, която пресичаше „Изобилие“ от единия край до другия — от „Мъркюри гардън“ най-горе, до покрива на пещерите в основата. Докъдето им стигаше погледът кипеше невероятна активност — рамо до рамо работеха хора и машини. Лишените от въздух и енергия мъртви райони се запечатваха с помощта на полифилмови генератори или с обикновен цимент. Други бригади прочистваха обраслите с растителност тунели и поправяха разрушителните последици от внезапното отделяне на станцията от продължително следваната орбита.

Колкото по-надолу слизаше кабината, толкова по-горещо ставаше. Джут притисна акробатката към плексигласовата стена на

кабината и я целуна страстно.

— Трябва да си намеря кола — промърмори тя.

Саския кимна.

— Така е, тук ти си капитанът. Трябва да имаш не една кола, а цяла флотилия.

— И каква да си избира според теб?

Въпросът изглежда подразни Саския.

— О, Божичко, нямам понятие — отвърна тя и ловко се изкатери до тавана. — Марко обичаше да се вози в кола. Все си падаше по големите. Вземи си такава — предложи тя. — С много светлини.

Табита вдигна ръка и погали изящия й прасец.

— Ще попитам Доркас — въздъхна тя. На времето беше работила за сестрата на Доркас. — Бива я да открива всякакви джунджурии.

В кабината имаше комуникатор. Наведе се към микрофончето и повика Доркас.

— Слушай, можеш ли да ми намериш кола? Голяма — добави Джут и погледна приятелката си. — Искам и шофьор. Да. Точно така.

Пристигнаха в доковете — мрачни, натъпкани с машинарии помещения, които заемаха най-долните нива на станцията. В транзитната секция за пътници все още се блъскаха тълпи от отпътуващи, които се надяваха да открият своя нов дом някъде другаде. Капитан Джут не можеше да ги разбере. Тя самата не бе имала постоянен адрес, откакто някога напусна родния си дом. Вярно, дълго време бе живяла на баржата „Алис Лидъл“, преди нещастният съд да се разпадне на съставните си части.

Все пак тълпата показваше признаци на разреждане. Джут се огледа, повика един от роботите, отговарящи за операцията, и поиска доклад за нейния ход.

— Натоварването на отпътуващите пътници продължава — произнесе с металически тембър роботът. — До момента са се качили 86,3% от желаещите.

— Продължавайте в същия дух — разпореди се Джут, докато се оглеждаше. Саския, потомствена изгнаничка също като нея, я следваше на крачка. Джут надникна през едно прозорче. Вътре имаше малка самостоятелна кабина. Същество, покрито със синкава козина и облечено в тъмничарска униформа, правеше някакви трескави знаци.

— Това пък какво е? — обърна се тя към робота. — Откъде се е взело?

— Пристигна с последния товар от 000013 — отвърна роботът.

Джут докосна вратата и прекрачи прага.

Еладелдиецът се хвърли в краката ѝ и изхленчи жалостиво.

— Не — извика тя и се отдръпна. — Никакви ченгета!

Роботът забръмча, докато си сверяваше програмите.

Бяха свалили от борда всички полицаи, заедно с шепата оцелели фраски, под възторжения акомпанимент на пътници и бивши затворници.

Само господин Спинър изрази съмнение по повод тази странна размяна.

— Не смяташ ли, че и без това криминалният контингент е достатъчно многочислен?

— Ни най-малко! — отвърна Джут, израснала сред хора, за които законът винаги бе само досадна пречка по пътя към свободата. — С тези поне мога да се разбера.

— Вярно, с престъпниците се живее по-леко — подкрепи я Саския. — Ние също бяхме престъпници — добави тя. — Марко, Могул, Кстаска и аз.

Табита се наведе и я целуна нежно по челото.

— Сега вече всички сме престъпници — прошепна тя.

Продължиха надолу, до най-ниско разположените докове, откъдето през илюминаторите се виждаше грапавата скалиста повърхност на Астероид 000013, захапан от мощния лъч на „Изобилие“. Отвъд него имаше само завеса от мълчаливо чакащи звезди, сред които проблясваха пламъчетата на патрулните кораби, нямащи търпение да ги видят как ще напуснат системата.

— Всички желаещи напуснаха борда — обяви гръмогласно един от роботите.

Във ВИП-каютата, изолирана от прозрачния мехур на транзитната секция, бяха натъпкани последните доброволни изгнаници: данъчни шамани от крайните планети, лишени от правото да практикуват пластични хирурзи, безработни нещастници, твърдо решени да се разделят с гигантския орбитален комплекс, който до

скоро им бе осигурявал нелоша прехрана. Вътре кипеше трескава работа разменяха се скафандри и оръжие, сръчни асистенти тичаха напред-назад, за да осигурят на господарите си топло местенце на последната каледонийска „Светкавица“. В ъгъла, далеч от всеобщата шумотевица, стоеше самотна мъжка фигура, издокарана в строг, черен фрак, и се любуваше на гледката зад стъклата на безрамковите си очила. За разлика от останалите непознатият нямаше личен багаж, нито специална екипировка, а и не проявяваше обичайните признаци на паника. Той също разполагаше с асистент — ако тази роля изпълняваше помощничката, приседнала в краката му.

Скелетоподобна жена се приближи и го сграбчи за ръката. Имаше големи, изпъкнали очи, в които се четеше уплаха.

— Хендерсън, да не си решил да останеш?

Мъжът, когото нарекоха Хендерсън, кимна отсечено.

— Ти си луд — заяви жената. — Винаги съм знаела, че си луд.

Мъжът завъртя глава и хвърли наоколо безгрижен поглед.

Някой я повика, жената се обърна, кресна нещо в отговор и се изгуби в тълпата.

Мъжът я изпроводи с поглед, сетне се наведе и погали своята спътничка.

До него застана едра и мускулеста веспанка, местен търговец на оръжие.

— Ей, Керш — повика го тя. — Как мислиш, този камък наистина ли може да лети?

— Че какво друго е правил досега? — отвърна също с въпрос мъжът, когото наричаха Хендерсън, а също и Керш.

Тя втренчи поглед в него, вдигна пръст и го опря в слепоочието си.

— Керш, ти си се побъркал! — обяви присъдата си, завъртя се рязко и на свой ред изчезна.

— Ник! — този път пред него бе дотичало жълтеникаво на цвят човече, което стискаше в шепата си дузина кредитни чипове. — Ник, приятелче, мога да ти платя колкото искаш! — в гласа му се долавяше ужас. — Обещавам ти, веднага щом ни приберат! — Докато говореше, той се опитваше да скрие чиповете в и без това претъпкания си джоб.

Мъжът, когото наричаха Хендерсън, Керш, а сега и Ник, махна опрощаващо с ръка.

— Задръж ги — рече той. — Инвестирай ги от мое име.

Ченето на жълтеникавото човече увисна. Беше толкова втрещено, че забрави за паниката, страха и опасностите.

— Значи заминаваш?! С тази жена?

Жената, за която говореха, дори не повдигна глава. Дали въобще разбираше, че става въпрос за нея?

Жълтеникавото човече беше толкова учудено, че не можа да съдържи смеха си. Закиска се подигравателно, показвайки позлатените си зъби.

— Ник, ти наистина си побъркан!

Мъжът повдигна рамене. Изглеждаше почти доволен от себе си. Мекото сияние на биофлуоресцентните светлини се отразяваше в лъскавата му вратовръзка и снежнобялата му риза. От говорителите се разнесе умореният глас на пилота на „Светкавица“ — съобщаваше, че потеглянето ще бъде отложено.

Астероидът се освободи с тласък като от внезапно избликване на мощни реактивни двигатели. Почти неусетно в началото, извънземният звездолет започна да набира скорост, а звездите се заизместваха от краищата на входния канал за доковете към неговия център.

Около двадесетина субективни минути по-късно отекна пронизителен клаксон. Същевременно мониторът върху китката на Табита започна да писука — повикване от кърмовия люк.

— Говори капитанът — произнесе тя. — Какво има?

— Фраймахерска харизма, капитане — докладва кърмовият наблюдател. — Приближава се на висока скорост.

Капитан Джут свирна на един гравитоджип, който ги натовари и се понесе към мястото. Тя се изправи, подпря се на предното стъкло и се загледа отвъд черната плоскост на стартовата площадка, към неясната завеса на силовото поле. Приближаващият се кораб можеше да се различи дори с невъоръжено око — тъмен силует на черния фон. Носеше се право към тях, сякаш нямаше никакво намерение да забавя.

— Какво, по дя...

— Идентифицирайте се! — произнесе механичният глас на системата за безопасност. — Очаквам идентификация!

Капитан Джут помахна с ръка.

— Пуснете го да мине — разпореди се тя. Тълпата зяпна към нея. Беше я споходило неясно предчувствие. Едва ли би могла да обясни защо постъпи така.

Във възможно най-последния момент силовото поле, закриващо кърмовия док, се разтвори точно толкова, колкото да премине харизмата — тъмнокафяв поясен влекач, със знаци на рудодобивната компания. Тромавият съд премина внезапно в спиращ режим, снижи се неумело над стартовата площадка — пилотът вероятно бе изгубил присъствие на духа — и се удари в черната тармакова повърхност, оставяйки след себе си искряща диря от изпотрошени окачващи механизми. Мигновено три противопожарни робота започнаха да посипват пистата с пяна, а грамадният хангар се изпълни с черен дим.

Междувременно зад прозрачното стъкло на пилотската каюта се размърда самотна фигура. Жена с гладко обръснато теме измъкна рязко контролните електроди от гнездата в слепоочията си, показа се през разтворения при удара аварийен люк и като разблъска спасителните машинарии, скочи на земята и закрачи право към приближаващия се джип.

— Доджър! — извика Табита и се затича насреща ѝ.

— Внимавай, малката — избоботи доволно новодошлата с опушеното лице, спря, разкрачи крака, опря ръце на кръста си и огледа хангара на извънземния звездолет. — Слушай, как мислиш, дали имам някакви шансове на тукашната трудова борса?

— Доджър! Доджър Гилеспи!

Едва ли имаше някой друг на света, когото повече би желала да срещне.

3.

Трудовата борса. Стара шега, от един друг живот. От дългите години непосилен наемен труд за чужди компании, полети с разнебитени таратайки между Фобос и Автономия, Свети Мораг и Лхаса. Скучни товари със сапун, морска тръстика, цимент, слънчева пяна, тонове и килонове. Кратки нощувки в евтините туристически спални, които наричаха „кокошарници“ и в долнопробните еладелдийски хотели и дълги, незабравими, изпълнени е много смях нощи в баровете на Сан Пирели!

Доджър подсмръкна, извила нагоре ъгълчетата на устните си. Най-много, на което бе способно инак каменното ѝ лице.

— Да не си си помислила, че ще тръгнеш без мен?

— Божичко, Доджър, да знаеш колко се радвам да те видя! — Табита изведнъж се почувства ужасно горда. Тя разпери ръце, повдигна лице към тъмните корабни гнезда, таванските прожектори, силовите проектори и обгърнатите в дим опори на доковете.

— Харесваш ли я?

— Твоята приятелка с пижамата ли? — отвърна пилотът на катастрофиралия кораб. Металическите гнезда лъщяха върху бръснатото ѝ теме, отразявайки пламъчето от запалката, докато припалваше поредната цигара. Изглежда още не се бе наситила на пожарищата около себе си.

— Не нея — възрази капитан Джут. — „Изобилие“. Моят кораб! — Доця ѝ се да заподскача. Почувства се отново хлапе, малката приятелка на голямата Доджър.

Наоколо вече се събираше неголяма тълпа.

— Ей, вие — обърна се към тях Табита, — това е Доджър Гилеспи, най-добрата жена, която някога е разцепвала вектора! — Тя вдигна ръката на Доджър и я размаха, като съдия, който обявяваше победителя в двубой. Разнесе се бръмчене на камери. Видеорепортерите бързаха да запечатат историческото събитие. Други се опитваха да скрият Джут зад оловни екрани и размахваха гайгерови датчици пред лицето ѝ.

Капитан Джут свирна на джипа си и двете се настаниха вътре.

— По-късно ще имате време да поговорите с нея — обеща тя на репортерите. — Сега вече няма да ни избяга!

Кабинковият лифт ги издигаше бавно през Цепнатината, право към мостика. В отворите на тунелите, които подминаваха, Доджър можеше да различи мрак и светлини — сталактити и супермаркети, деца, които играеха под фонтан от пръски, бликнал от повредена улична помпа. На друго място неголяма група изследователи се готвеше за опасно спускане, надявайки алпинистки презрамки, по които бяха накачени клинове и намотани ярки въжета. Джут се наведе към плексигласовия прозорец и им помахаша.

— Значи това е шибаният ти кораб?

— Това — потвърди Табита с глас на водещ телевизионно шоу — е шибаният ми кораб!

Доджър пусна тънка струйка дим от крайчеца на устните си. Вдигна глава и погледна към маранята над тях.

— Защо не са го използвали?

— Не зная — призна Табита. — Кой би могъл да обясни постъпките на фраските?

Старата ѝ дружка втренчи поглед в нея. Ясно бе, че едва сдържа смеха си.

— И какво смяташ да правиш с него? — попита тя малко грубичко.

— Дълга история.

— Всъщност даваш ли си сметка с какво си се захванала? — попита със сериозен тон капитан Гилеспи.

— Разбира се, че не си давам — призна Табита. — Алис знае всичко — отвърна тя така, както един християнин би казал: „Господ знае всичко.“ След това притисна с ръка праметнатата през рамото чанта.

А в зеления купол вече чакаше развълнувана тълпа, жадуваща да зърне дръзкия пилот. Гилеспи раздруса ръката на господин Спинър и намигна на момичетата, които надничаха откъм коридора.

Капитан Джут тършуваше за нещо из чантата си.

— Алис — произнесе тя. — Това е Доджър. Стара моя приятелка.

— И ДРУГ ПЪТ СМЕ СЕ СРЕЩАЛИ, КАПИТАН ГИЛЕСПИ — прокълнтя гласът на корабната личност. — ПЪРВО НА УТОПИЯ, КОГАТО БЯХ БАРЖА. ПОЯВИХТЕ СЕ НА ТЪРЖЕСТВОТО ПО СЛУЧАЙ КУПУВАНЕТО НА КОРАБА.

Доджър показва великолепните си зъби. Тя обходи с показалец мигащите пултове и многобройните ръчки за управление.

— Алис, гледам, че сега можеш да се похвалиш с нови придобивки.

— И НЕ САМО АЗ — отвърна корабната личност. — ВСИЧКИ ИЗМИНАХМЕ ДЪЛЪГ ПЪТ ОТ ОНЕЗИ ДНИ.

Доджър Гилеспи започна да се смее и не спря, докато не се закашля сподавено. Едва тогава се пресегна и дръпна Джут за ръката, сякаш търсеше помощ.

— Само ти, Джут — изхриптя тя и тихичко изпсува.

Табита положи ръка върху щурвала. Почти бяха осигурили стартова скорост. На екрана бе увиснало размазаното изображение на Сатурн, който изглежда се намираще право по курса.

— Какво ще правиш сега, Алис? — попита Доджър Гилеспи. — Сигурно ти се ще да достигнем до Проксима Центавър само с един скок, а?

— СЪМНЯВАМ СЕ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПОЛУЧИ ТОЛКОВА БЪРЗО, КАПИТАН ГИЛЕСПИ — отвърна Алис. — ПО МОИ ИЗЧИСЛЕНИЯ ЩЕ Е НЕОБХОДИМО СУБЕКТИВНО ВРЕМЕ, ОТГОВАРЯЩО НА ПЕРИОД ОТ ПЕТНАДЕСЕТ МЕСЕЦА, МОЖЕ БИ ДОРИ ТРИДЕСЕТ. МЕЖДУЗВЕЗДНИЯТ ХИПЕРПРОСТРАНСТВЕН ПРЕХОД ПРЕЗ ПРОСТРАНСТВЕНО-ВРЕМЕВИЯ КОНТИНУУМ НЕ ПРИЛИЧА НА НИЩО, КОЕТО СТЕ ПРЕЖИВЯВАЛИ ДОСЕГА. ДОРИ БИХ КАЗАЛА, ЧЕ СЕ ЗАБЕЛЯЗВАТ ТЕНДЕНЦИИ ЗА ПОСЛЕДОВАТЕЛНИ УРАВНЕНИЯ С ВСИЧКИ ПРОИЗХОЖДАЩИ ОТ ТЯХ ПОСЛЕДСТВИЯ...

— Алис — прекъсна я Табита.

— ДА, КАПИТАНЕ?

— Пълен напред, Алис — нареди Табита.

— РАЗБРАНО, КАПИТАНЕ.

Капитан Гилеспи се засмя, подпряна на облегалката.

— Господи, малката, трябва да си по-търпелива. Твърде бърза е за мен, Доджър — оплака се Табита.

— Права ли съм, Алис? Двеста часа полет от Харон до Венера.

— 233 ЧАСА, 16 МИНУТИ, 51,24 СЕКУНДИ.

Джут наблюдаваше размазаното лице на Сатурн, което се плъзна назад, превръщайки се в златист облак.

— От Венера до Пояса само за един ден — произнесе замислено тя.

— 29 ЧАСА, 43 МИНУТИ...

Навсякъде по заобикалящите ги монитори потекоха водопади от информация. В началото на коридора един от екраните увисна под стойката върху няколко полюшващи се жици. Двама техници изтичаха при него и го повдигнаха на ръце.

— Казвам само, че няма да е зле, ако я подложим на допълнителни изпитания, преди да я натоварим докрай.

— Аз се махам оттук! — обяви капитан Джут и когато погледите им се срещнаха, Доджър забеляза нещо в очите ѝ, сякаш ѝ казваше: „Преди да са дошли, за да ми вземат кораба!“

И тогава пространството около тях се изкриви, сякаш те и целият персонал в кабината трябваше да бъдат натикани в гърлото на някакъв безконечен тунел и въздухът заискри в електриковосиньо. Отекна пронизителен, пищящ звук, наподобяващ свирката на електрически чайник. Звукът не само не утихна, а се разцепи и умножи, докато тъпанчетата и очните ябълки на всички на борда заплашваха да се пръснат, и едва тогава издъхна в хиляди отделни ноти, които отекнаха по спираловидната каскада от разпокъсани пространства, след което вратите на безкрайността се разтвориха и пропуснаха грамадния кораб.

Фанфарите и възторжените аплодисменти бяха толкова шумни, че никой от тях не можа да чуе последното официално съобщение на Алис. Бяха подминали отклонението. Намираха се в заобиколната крива и щяха да се появят отново в нормалния космос най-рано след година, дори след две! Прозорците на Земната зала и витрините на „Мъркюри Гардън“ показваха само бледата, еднообразна стена на нищото, която приличаше на замръзвал дим. Дори вкусът на познатите неща сега бе различен, макар никой да не беше в състояние да го забележи.

Капитан Джут приседна с разцъфнала на лицето удовлетворена усмивка, сякаш не забелязваше суматохата наоколо. Тя докосна няколко копчета на клавиатурата, извика на екрана обемно изображение на координатите и премести длан върху щурвала.

— Чудесна маневра, Алис — похвали я Табита. — Поддържай курса.

— Разбрано, да поддържам курса — повтори Спинър.

Доджър Гилеспи я погледна с нескрито уважение. Хлапето очевидно бе станало звезда. Изглежда разполагаше с цял куп великолепни помощници, хора, които биха изпитали неимоверно щастие да бродят из безконечните простори на хиперпространството, насочвани от векторите на непозната, извънземна програма. Тя опря буза във високата яка на ризата си и откри, че се е изпотила.

— Имаш нужда от нещо освежаващо — подметна на Табита.

— Не — отвърна капитан Джут. — Имам нужда от цял куп освежаващи напитки. Защото потегляме на йееееееей!... — тя извика, заподскача и взе да размахва ръце, а всички останали се присъединиха към нея, като се надпреварваха да крещят и да ръкомахат. Към Табита се протягаха безброй ръце с дарове, шишета, кутийки с пудра и поизсъхнали резенчета от торта.

Веселбата бе в своя вихър, Когато Доджър Гилеспи най-сетне успя да убеди Джут да излязат за малко. Наложиха се да я дръпне за ръката и да я извлачи на буксир през гъстата тълпа. Но въпреки възбудата си Джут отказа да излезе, преди да си е прибрала пластината.

— Познаваш ли Рори? — попита я Доджър, когато приближаваха изхода.

— Кой е Рори?

— Ще видиш... ако все още е на работа.

Съдейки по тона на Доджър, тя не се съмняваше, че ще го намерят. Въпросът бе, ще съумее ли да налучка пътя. На „Изобилие“ не всичко стоеше там, където го оставяш.

Може би тъкмо по тази причина Табита предпочиташе да носи пластината навсякъде със себе си.

Заобиколиха купола с название „Раят на Дали“ и свърнаха от главния път, преди да се озоват под акведукта, зад който започваше районът с големите резервоари и където тъмнееха мрачните входи на Пещерите на Хаоса. От ниските покриви на парниците се спускаха подобни на въжета стъбла от зеленикав мъх, разстилаха се по пода и се смесваха с бакърените марсиански тръстики, чиито разцъфнали цветове продължаваха да се извиват в търсене на бледото слънце.

В занемарените шахти отвъд Западен Асгард се гушеха колиби, струпани от подръчни материали като полуразтопени пластмасови плоскости, пеноблокчета и крадени алуминиеви листове. Брадясали типове се катереха по паянтовите стълби, мъкнеха шкафчета и ръждясали умивалници. Бегълци от други светове, които започваха тук нов живот, затворници от 000013, възвърнали си неочаквано свободата. Грубите им подвиквания отекваха в ниските сводове.

— Погледни ги само — посочи Доджър.

Табита извърна глава.

— Че какво им е? — попита тя.

— Имам чувството, че не съм била тук от векове — въздъхна Доджър. Тя се намести върху облицованата седалка на кабината. — Наистина ли не си чувала за „Тривиа“?

— Какво е „Тривиа“?

— Барът на Рори.

— Въобще не бях идвала насам. Още не съм обиколила всичко. — Беше й неприятно да го признае. Истината беше, че за нея „Изобилие“ открай време си оставаше място, което предпочиташе да избягва, лъскав квартал, в какъвто такива като нея неизбежно ще загазят и веднъж вече го бе изпитала на гърба си.

Лифтът описа широк завой и навлезе в тесен тунел. Джут мярна лицето си, отразено в тъмнината, през която преминаваха.

— На нищо не приличам — оплака се тя, вдигна ръка и обърса наслоената върху стъклото мръсотия. След това се изкиска умолително. Беше разчорлена, отслабнала с няколко килограма от преживяванията, краищата на косата ѝ бяха обгорени от киселинните плюнки на разгневените капеланци. Прокара пръсти през къдриците си и откри няколко почти оголени места.

— Къде предпочиташ да се настаниш? — попита тя.

— В „Тривиа“ — отвърна капитан Гилеспи.

Откриха „Тривиа“ там, където винаги си е бил, над ъгъла, на който „Просперити“ и „Паун“ се пресичат със Зеления булевард на фенерите.

— Ето откъде идва името му — обичаше да казва Рори на любопитните. — Трите пътя. На латински. Тъй де, названието не е никак случайно.

Рори често се фукаше, че неговият бар бил единственият, който останал отворен през време на отвличането и последвалата бъркотия. Нито една чаша не се счупила, когато се задействал двигателят, кълнеше се той. ПО-БЪРЗ ОТ СВЕТЛИНАТА — бе написала нечия немирна ръка зад бара. А също и: НИЕ ВИНАГИ СМЕ ТУК.

Табита Джут и Доджър Гилеспи се приближиха по „Паун“, изкатериха тясната, вита каменна стълба, минаха под ниската орнаментирана арка и се озоваха в клаустрофобично дворче, облицовано с бял мрамор. Тук всичко беше заоблено. В средата на дворчето върху стълб се издигаше електрически фенер, до него бе разположен малък фонтан с питейна вода, задвижван с педали. На отсрещната стена бяха подредени няколко врати от червено дърво и матово стъкло, зад което едва се процеждаше мътновата светлина. Дочуваше се и приглушена музика.

Капитан Джут беше объркана. За момент ѝ се стори, че не е на никаква изкуствена планета, а се е върнала на Земята, в Гърция или Мароко. Припомни си мириса на трева, на печено месо и подправки, който се носеше като благоухание в сухия горещ въздух.

Тя вдигна глава. През перилата на балконите бяха провесени килими, зад тях се виждаха боядисани в зелено дървени щори, спуснати върху прозорците на стаичките за уединение. А най-отгоре, вместо синьо небе имаше овален таван от необработена сивкава материя, светъл като бетон.

— Капитане! — извика Рори иззад барплота. — Каква чест за мен!

Беше възпълен, лъснал от пот, с дребни, редки, русоляви кичури и бебешки сини очи. Имаше зачервени бузи на пияница и яки ръце като на стар моряк. Беше усукал около долната част на тялото си престилка.

Вътрешното помещение се оказа далеч по-просторно, отколкото би могло да се предположи. В сепаретата се бяха натъпкали хора, извънземни и машини, всички в различни стадии на весело опиянение, ала празненството изглежда получи нов тласък с появата на Табита. А също и на Доджър Гилеспи — последната сензация! Всички бяха чули новината за драматичното ѝ приземяване. Мнозина космонавти се стекоха да ѝ стиснат ръката и предлагаха да ги почерпят с Най-причудливите коктейли, на които дължеше славата си това уютно местенце.

— Какво ще пиете, капитане?

— Бира.

Рори разпери дебелите си пръсти. Имаше повече видове бира, отколкото би могъл да изброи.

От коя да бъде?

— Която ти е най-близо.

Той ѝ поднесе халба с шапка дебела пяна и размаха ръце, когато Табита му подаде кредитния си чип.

— За сметка на заведението! За сметка на заведението! — извика той. — Обиждате ме с тези ваши пари. Няма да ги взема. Видяхте ли Прозореца?

Това очевидно беше още една прочута атракция на заведението. В момента показваше слънчев изглед от Земята: блестящата повърхност на Сена, стройните, сребристи подпори на Понт дю Арт.

Странно наистина, колко бързо се бе променило всичко. Ерата на капеланското управление изглеждаше като древно минало, готово да потъне в забрава. Капитан Джут бе заобиколена от малка групичка посетители, издокарани в плетени вълнени жилетки и вратовръзки, които изглежда нямаха търпение да ѝ разкажат за участието си в местните организации и се отнасяха с презрение към капеланците и техните питомци, еладелдийците.

— Когато някоя от, големите сини муцуни се появяваше да души наоколо, ние само повтаряхме: „Да, контролър“, „Не, контролър“, а след като си тръгнаха, отново се захващяхме с онова, което ни беше забранено да правим.

Те се побутваха доволно с лакти и се хилеха гордо.

— Което си е истина, истина си е, капитане — пъчеха се надменно. — Ние сме от друга раса. Каква работа имат да си пъхат гагите в нашата кръчма?

— Един и същи закон за вола и магарето е тирания! — издекламира наперен младеж. — Така пише и в Светото писание!

Мина известно време, преди Табита да осъзнае, че се опитваха да ѝ представят някакъв Административен съвет, в който ѝ предлагаха да заеме почетното място, „което напълно естествено ѝ се падало по право“. А когато ги попита за предназначението на този Съвет, те ѝ заявиха, че не са алчни за власт, напротив, ненавиждали властолюбците и само искали да вземат мерки, та „всичко да върви гладко и всеки да дава своя дял“.

— Какво смяташ, Доджър?

Доджър бе пропуснала по-голямата част от разговора. Беше достатъчно висока, та да си осигури жизнено пространство над нещата, които не я интересуваха.

— Господи, малката, не ме питай за такива неща.

— Е, съществуват някои фундаментални въпроси, които също чакат своето решение — продължи младежът, който преди малко се опитваше да привлече вниманието ѝ с идеите си относно животинското равенство. — Като например разделянето на деня от нощта!

Капитан Джут никога не бе смятала този въпрос за особено съществен и предпочете да надигне халбата.

— Ако това искат хората — произнесе тя неопределено, загледана в тълпата от непознати лица, — нима за подобно нещо ни е нужен Съвет?

Опитаха се да ѝ разяснят важността на общо взетото решение и на съгласието в обществото. Говореха и говореха, докато взе да ѝ омръзва. Знаеше, че накрая пак ще направят онова, което са решили и затова не им обръщаше особено внимание. Такива като тях открай време се опитваха да оправят света, който и да било свят.

Доджър Гилеспи разговаряше с пълничка млада жена, нечия съпруга, ако се съдеше по халката, не че това влизаше в работата на Табита. В Прозореца се виждаха разноцветни балони, които се издигаха бавно нагоре.

Капитан Джут положи немалки усилия да задържи прозявката си. Накрая не издържа и се надигна.

— Щом искате да го направите — заяви тя, — направете го. Покажете ми готовия план. — Вече мислеше за обратния път и за хората, на които да прехвърли това задължение. Доркас щеше да ѝ намери някого.

Членовете на зараждащия се Съвет изтикаха назад столовете си и ѝ благодариха почтително. Обещаха ѝ да привлекат и други раси, кимайки към алтецианите и трантите, които в момента блъскаха олющената флиперна машина. Така щяло да бъде по-справедливо, още на утрешното заседание, което...

— Ще се проведе точно в петнадесет нула нула — обяви на висок глас младежът, стиснал часовника си, сякаш бе ключов елемент от животоподдържаща система. — Петнадесет часа, по моя часовник. Часовникът ми е верен.

— Пратете ми известие — заяви Табита, но вече я дърпаха към друга групичка. Господи, нямаше ли край?

Беше някаква жена в глитесков, желатинен костюм и шлемофон с антени. Твърде късно Джут осъзна, че е насочила към нея камера.

— Аз съм Дженива Маккан, репортер на Девети канал — заговори жената, — намирам се в нашумелия бар „Тривиа“ и разговарям с капитан Джут. Капитане, нека първо ви поздравя с успешния скок.

— Да — изсумтя Табита и надигна халбата.

Но жената нямаше намерение да я остави на мира.

— Повечето от нас знаят добре — продължи тя, — какво представлява субсоларното хиперпространство. Но какво можем да очакваме от хиперпространството между звездите?

Капитанът се завъртя на високото си столче и погледна към едно от сепаретата, където неколцина алтециани сърбаха от чаши с требъл.

— Ами, попитайте тях — измърмори тя. — Те са били вече там.

Дженива Маккан кимна и я заобиколи, като полюшваше предизвикателно бедра. Тънката талия и добре оформеният ханш изглежда бяха могъщото средство, осигурило ѝ бляскавата кариера.

— Господа, вие сте от планетата на име... чакайте да видя дали ще мога да я произнеса правилно — Алтеция, така ли е? — Тя ги озари

с блестящата си усмивка. — Дженива Маккан, Девети канал. Бихме искали да ви попитаме какво можем да видим в хиперпространството?

Алтецианите измъкнаха издължените си муцуни от купичките и се изсекнаха шумно в изпъстрените си с червени петна носни кърпички.

— Гнищо... отгори до доли — загъгнаха те. Новината бе потвърдена и от останалите извънземни, насядали около масата, — от край до край, на шир и дълж, хиперпространството бе само едно голямо нищо.

Табита Джут се скри сред тълпа космонавти, където най-сетне се почувства в свои води. Малко по-късно вече се бе покатерила на една маса и пееше с цяло гърло „Ние ще победим“, под акомпанимента на раздрънкана хармоника. В прозореца се виждаше небето над Париж, из което се рееха балони и вятърни мелници. Дженива Маккан разговаряше с някакъв веспанец, който тъкмо обясняваше:

— Нас капеланци отдавна разрешили да мотаем се наоколо. Вас заповядали да седи на задник. — Той плесна с длан по барплота, за да илюстрира думите си, и се наведе към нея с изпъкналите си очи. — Но какво ще помисли капеланци за това пътуване, а? — попита той опечалено.

Дженива Маккан разпери ръце, ужасена от тази мисъл.

— О, Боже мой... — въздъхна тя, сетне неочаквано се засмя, оголвайки зъби в добре тренирана усмивка.

Щръкнала върху масата, капитан Джут първа забеляза пристигането на Саския Зодиак. Извика й, вкопчи се в нея и я надари с голяма, звучна целувка.

— С кола съм — извика акробатката в ухото на Джут.

— Сега вече можем да отидем на бала — обърна се Табита към развеселената компания. Тя представи Саския на Доджър Гилеспи и последната я разгледа с нескрито любопитство. — Да знаеш, че не си давам — побърза да уточни Джут.

— Чуй я само — подметна Доджър на Саския. — Момичето, което си открадна свят.

4.

Топлото време се задържа. Израсна буйна растителност, която закриваше стълбищата и обрамчваше в гирлянди терасите. Палернианците ставаха все по-неспокойни, непрестанно се чешеха и се зъбеха един на друг. От перките нямаше и следа, сякаш бяха потънали в земята или по-скоро в тунелите под обезлюдените и изоставени квартали.

Хората се струпваха в обитаваните части и се люшкаха в една или друга посока, сякаш движени от невидими течения. Пустееха по-голямата част от жилищните сгради, но търговските обекти, баровете и ресторантите сияеха непрестанно, подобно на лагерни огньовете сред безбрежната прерия.

И въпреки това, както беше предвидил Административният съвет, имаше периоди от субективното време, когато хората се прибираха да поспят, и те все повече се сближаваха за отделните райони. Цели квартали утихваха неочаквано, като че ли поразени от вълна приспивателен газ или под командата на неуловим и необорим сънотворен рефлекс, на хипнотично излъчване, повлияващо едновременно всички пчелички в кошера. Тогава трафикът постепенно замираще, утихваше звънът на комуникаторите. Тишината и покоят след дневната шумотевица и гълчава контрастираха досущ като смълчано предутринно затишие в самия пъкъл.

Пустееше и Монтгомърската цепнатина, чиито мемориални сводове тънеха в сенки. Високо горе, при стената на порта, обрамчена в тънката, сияеща черта на биофлуоресцентното осветление, малобройна група катереше бавно тясна метална стълба с парапети от изпънати стоманени въжета. Бяха двамина — мъж и нещо, което приличаше на жена. Мъжът носеше малък, син, издут сак. Жената носеше тяло.

Отиваха в апартамента, избран от мъжа. Нямаше нищо особено в мястото, накъдето се бяха запътили, нищо, което да го отличава. Само

едно помещение, където да си оставиш нещата, преди да се замислиш какво да правиш оттук нататък.

— Следващият етаж — обяви мъжът.

Жената го следваше мълчаливо, ако се изключеше едва доловимото ѝ дишане. Носеше големи, многопластови сандали, чиито твърди подметки мачкаха като танкови вериги сгърчените върху металните стъпала лиани.

Когато влязоха в сумрачния апартамент, мъжът спря и се огледа, бръкнал с ръце в джобовете. Всичко тук — спартанската, утилитарна мебелировка, черните отвори в стените, от които се подаваха разноцветни кабели, дори безформеният сак на пода — говореха за преходност.

Мъжът бе облечен с неутрален, но инак безупречен сив костюм. Беше закрепил на носа си миниатюрни очила без рамки. Той имаше много имена, малко от които прекалено дълги, ала в момента се наричаше Грант. Той беше Грант Непреклонния. Грант Непокорния.

През малко прозорче в стената се виждаше съседният апартамент, с изглед към следващия и така нататък. Всички бяха празни. Нямаше жива душа и на горния етаж, мъжът го бе проверил лично, след като прекоси мъждиво осветения коридор и отвори последователно всяка една от вратите.

— Да — произнесе той, сякаш отговаряше на някакъв въпрос или потвърждаваше неизказана мисъл.

Жената го гледаше с немигащи очи. По кожата ѝ пробяга гърч, който завърши с нервен тик на лицето. Тялото, което бе праметнала през рамо, принадлежеше на мъртво ченге.

Е, добре — обърна се мъжът. — Сложи го долу.

Жената пусна трупа на пода и го преобърна по гръб. Боравеше с лекота, макар ченгето да носеше дебела и явно тежка броня. Тя приклепна до него и протегна напред дългите си ръце, с обърнати нагоре длани. Беше облечена в непретенциозна тъмночервена рокля, изпъната, заради позата, по бедрата ѝ. Ноктите на двајсетте ѝ пръста, бяха късо подрязани, а косата ѝ бе вързана на тясна, закачена на кок опашка.

Мъжът забеляза, че тя го гледа с широко отворени очи, обезпокоена от продължителното му мълчание. Синият безформен сак бе положен на пода между тях. За минута Грант Непреклонния бе забравил кому принадлежи — на него или на нея.

— Ами, добре, да видим сега — промърмори той, след това дръпна нагоре ръбовете на панталоните си и приклепна до сака. Платът, от който бе ушит костюмът, се хлъзна гладко по гърба и бедрата му.

Мъжът извади от сака пластмасова плоча, която наподобяваше восьчно кубче, заради липсата на каквито и да било фабрични надписи. Той пъхна пръсти в умело прикритото кухо пространство в долния край на плочката и извади отвътре две кабелчета. Едното пъхна в комуникационната розетка в стената, а второто, завършващо с миниатюрен куплунг, нагласи внимателно в розетката върху нагръдника на мъртвия полицай. Пипаше като хирург, въвеждащ сонда в телесна кухина.

Плочката изписука.

Жената въздъхна шумно.

Докато скритата в плочката програма копираше информацията, съхранена в електронната памет на ченгето, Грант Непреклонния дръпна докрай ципа на сака и извади бяла риза от леплив плат, преметната на закачалка.

Той се изправи, приближи се до прозореца и погледна надолу, към кехлибареното зарево в далечния край на пътя, пресичащ основата на цепнатината. Глух, урбанистичен, орбитален квартал, като безброй други из системата, с въздух, смърдящ на евтин бензин, и с постройки от бързозасхваща пяна и пластмаса.

Той се върна при вратата, подминавайки жената, която завъртя издължената си муцуна след него.

— А сега — произнесе замислено — да проверим някои неща.

Той закачи ризата на щръкнала от стената кука и прекара крайчета на ръкава ѝ между палеца и показалеца си. Ризата бе идентична на тази, която носеше под сивия костюм и малиненочервената вратовръзка.

Плочката изписука отново.

— Има някои неща — повтори Грант Непреклонния, докато преглеждаше списъка от пароли за достъп, — които трябва да

проверим. — Той избра една команда и я активира, като прикачи към нея мъничка, хитроумна, самоповтаряща се селестинова програмка.

Ако го попитате какво се е променило на борда на станцията, откакто бе пратил въздушна целувка за сбогом на добрата стара Земя, Грант Непреклонния вероятно ще ви отвърне с хриплив, неодобрителен смях.

Тук нищо не е както преди. Няма ги шарените стоки, които преминаваха през беличките му, пухкави ръце, докато „Изобилие“ следваше неизменната си орбита, а заедно с тях са изчезнали безвъзвратно солидните вноски и личните досиета, спотаени доскоро в килийките от добре подредена банкова информация, за които мнозина биха дали мило и драго — за да ги имат или унищожат. Всичко това бе изчезнало в мига, когато фраският двигател неочаквано се бе пробудил, прекъсвайки веднага всякакви връзки.

Заради което бе виновен само един човек.

Всъщност Грант Непреклонния и неговата спътница биха могли да слязат на 000013 или да си запазят място в първа класа на който и да било транскосмически лайнер, но мъжът бе предпочел да останат тук. Колкото и неприятна на пръв поглед, ситуацията изглеждаше донякъде многообещаваща. Би могъл да я определи като едно ново предизвикателство.

Възможностите, с други думи, бяха непредсказуемо богати.

Плочката изписука отново. Този път, за да обяви, че разполага с пълен достъп.

Його се изправи неочаквано, притича до стената и клекна там, заемайки същата поза — с едно коляно подпряно на пода, а другото — хлътнало в седловината между двете ѝ гърди, и положени на земята разтворени длани. Изглеждаше напрегната, сякаш долавяше някаква скрита заплаха, спотаена зад стените, тавана и пода.

Тя въздъхна и притисна слепоочията си с ръце.

— Какво има? — попита стреснато мъжът.

Його вдигна глава и го погледна.

— Миризма — обяви тя. Имаше гърлест, недостатъчно силен глас, който сякаш напускаше неохотно устните ѝ.

Грант Непреклонния я погледна внимателно за първи път, откакто бяха влезли.

— Скоро ще можеш да се промениш — успокои я той.

Внезапен шум от улицата го накара да се премести в съседната стая. Едно от онези грозновати малки таксито се носеше с бясна скорост по пустата улица, раздирайки тъмнината с блесналите си фарове. Чуваше гласовете на пасажерите, пиянски подвиквания, дрънкане на бутилки и дрезгав смях. Един от тях носеше тромбон и се опитваше да свири на него.

Каква е цената, запита се мъжът, наричан Грант, на тяхното веселие? На какво се гради? Каква информация го подхранва и кои са данните, които биха го превърнали в страх от дебнещите наоколо сенки?

Трантката Його го последва на четири крака, седна на пода и забодя муцуна в рамото си. Очите ѝ, с цвят на цариградско грозде, следяха неотклонно движенията на господаря. Не се чувстваше добре край трупа. Тя изсумтя тихичко през нос.

А междувременно на компютъра Грант бе успял да се свърже с аварийната система на една преустановила съществуването си охранителна фирма, чиито софтуерни останки все още витаеха из мрежата. Той се зае да изучава йерархичните ѝ кодове и кибернетичната ѝ хералдика, за да изгради върху тях собствено тайно скривалище.

Бидето не работеше. Мъжът наля кана с вода и я подаде на жената.

— Мъртвите са добри пазачи — обяви той.

Його не желаше да си има работа с подобни пазачи. Всичко, което искаше, бе да остане насаме с мъжа. Макар стените тук да бяха гладки и неподатливи и нищо да не растеше на пода, тя предпочиташе да остане в апартамента, вместо да излиза навън сама.

— Отнеси матрака в другата стая — нареди ѝ Грант Непреклонния. Тъкмо обзавеждаше скривалището си със стационарен инспектор по охраната, който, според еладелдийските закони, бе облечен с необходимата власт да изисква и проверява всякакви файлове.

Когато имената започнаха да пристигат, мъжът блокира главните транспортни магистрали, след това задейства вируса. Самият блок бе с адреса на стандартна, многобазова програма за търсене. Защитата на охранителната фирма изчака препращането на информацията и веднага след това разположи безопасен периметър около скривалището. Скрит зад невидимия му щит, фалшивият инспектор продължаваше с разпитите на ченгето, подпрян в тържествена поза на бюрото, но това бе само празна обвивка, отрязък от постоянно повтаряща се магнетофонна лента, защото самият Грант вече го нямаше.

— Шейсет цяло и две секунди — каза той.

Його не разбираше нищо, но долови задоволството в гласа му и това я накара да се почувства щастлива. Готова бе да не обръща внимание на трупата, стига това да го правеше щастлив. Докато беше край него и той сияеше от радост, би могла да забрави дори отсъствието на слънце. Всеки път, когато свеждаше поглед към нея, тя усещаше изпълващата я вълна от екстаз. Но дори когато бе обърнат с гръб, Його долавяше, че я наблюдава отвътре.

Бежовата плочка отвори търсения файл и попита кой е обектът, с когото Грант Непрекклонния би желал да се запознае, в азбучен ред, започвайки с фамилията.

ДЖУТ, написа той. ТАБИТА.

В този час, както и във всеки друг, в „Раят на Дали“ светлините грееха ярко и музиката кълтеше жизнерадостно. Барманите работеха на предела на силите си, следвайки стриктно Петнадесетте стъпки към перфектното обслужване, също както брамините произнасят своите мантри. През отворената врата зад тях се виждаха димящите котлони на кухненското помещение, където пък готвачите свещенодействаха над тиганите и посипваха изкусните ястия с дължимите им подправки с точността на химици в свръхмодерна лаборатория. Досуц като стрелочник, старши готвачът подаваше зелена светлина към композициите с готови блюда, които минаваха бавно покрай него и изчезваха зад преградата, за да поемат дългия път на изкачване през Платинения каньон.

Пасажери и екипаж, които и където и да бяха, всички се хранеха в чили-закусвалните. На всяко ниво бе изграден по един ресторант,

също както на Земята и на Луната. По стените мъждукаха добре познатите реклами, някои от които бяха посветени на деликатеси, каквито сигурно вече не можеха да се открият на борда. Не ги махаха, защото притежаваха носталгична стойност за посетителите.

— Простете, госпожо. Дженива Маккан, Девети канал. Вие откъде сте?

— Ами, от Земята.

— Харесва ли ви пътуването?

— О, да, сега е много по-добре, няма ги тълпите. На всички ни се стори по-широко.

— А вашият съпруг? Сър, вие какво ще кажете по въпроса?

— Прекарах целия ден на игрището за голф в Кристалната пещера — отвърна той, дъвчейки като механизирани наковалня. — Ето какво ще ви кажа, все едно че летим на ваканционен лагер. Тъй де, нали?

Почти никой не се оплакваше. Всеобщото впечатление се изразяваше с формулата „невероятно пътуване“.

— Ами обстановката? Чувствате ли се като у дома си?

— Фраските са свестни копелета. Кой би го казал преди? И се спогаждат много по-добре с нас, отколкото капеланците. Онези тъпоглавци така и не можах да схванат, че конкуренцията е всичко.

— О, Уолтър, стига си дрънкар глупости за фраските.

— Вие говорите ли езика им, Уолтър? — попита Дженива.

Семейството на Уолтър се състоеше от трима души — синчето им се тъпчеше по най-невъзпитан начин. То се изсмя, вдигна вилицата си, размаха я като диригентска палка и свирна през зъби.

— Норвал! — Майката замахна със салфетката и се опита да го спре, докато Бет на свой ред го прихвана в близък план. — Норвал!

— А не смятате ли, че може да настъпи момент, в който да съжалявате за решението си? — попита Дженива.

— Честно казано, никой от нас не може да се похвали с каквито и да било шансове, особено ако не ни се притекат на помощ капеланците. У дома назрява война, също както по-рано.

Сервитьорите се усмигнаха с белезникавите си зъби. Един рошав алтецианин с хартиена престилка бършеше тромаво незаетите маси. Из въздуха се носеха работи-комари, изсмукваха локвите от разлети напитки и отнасяха разпилените люспи от арпаджик.

Пътниците нямаха нищо против да пожертват година-две от живота си, напротив, всички бяха изпълнени с нетърпеливо очакване да преживеят вълнуващи мигове по време на пътуването. „Ще бъде страхотно — обяви мъж в джелаба. — Истински урок за децата.“

— Той харесва Пещерата на Хаоса, нали, Норвал, онова местенце, дето можеш да играеш на всякакви игри? Дето хвърчахте и се гърмахте един друг, а, сладурче?

Норвал се ухили на Дженива по начин, който едва ли беше подходящ за едно типично семейно предаване, и тя даде знак на Бет да се преместят на съседната маса, където едър мъжага с пурпурно-жълта риза, черна брада й привързана на конска опашка коса атакуваше грамадна купа с чили.

— Извинете, сър, Дженива Маккан, Девети канал. Какво ще кажете за пътуването?

— Всичко е супер — отвърна мъжът, без да намалява и на йота темпото, с което си задоволяваше апетита.

Не особено обещаващо начало. Оказа се, че неговият спътник, който досега бе скрит зад масивното му туловище, имаше доста отвращаващ вид. Приличаше на нещо, потопено в казан с мазнина, за да бъде изпържено вътре.

— Вярвате ли на обещанието на текунаците, че няма да се стигне до недостиг на храна? — попита тя, обръщайки се към мъжа с ярката риза, като същевременно незабележимо се отстриани от неговия приятел, позволявайки на Бет да улови в близък план препълнените чинии.

Едрият мъж за първи път я погледна и смръщи нос, без да прекъсва работата на челюстите си.

— Това е „Изобилие“ — обяви той с изтънял, добродушен глас. — Не сте ли си задавали някога въпроса какво означава това? Тук можете да получите всичко, което ви скимне.

Входната врата се плъзна встрани и в помещението нахлу развеселена компания с нахлузени на вратовете клозетни седалки. Носеха се с бясното темпо на пощурели коне и едва не прегазиха зашеметения отец Льо Кок, озовал се на пътя им.

— Ето компания, към която заслужава да се присъединим — обяви едрият мъж замислено.

Мазният му спътник подсмръкна многозначително.

— Няма да ни вземат.

— Тебе няма да те вземат — уточни другият, като повдигна рамене. — Чудя се как въобще те пуснаха тук.

Дребосъкът се захили, сякаш му бяха направили комплимент. Приятелят му разпери лакти, дълбаейки лъщящото месо.

— Щот аз съм стара дружка на капитана.

Бет вдигна камерата и показа панорамна картина с пъстри цветове и препълнени маси. Блондинка с плетена рокличка зареждаше ароматизатора, докато чистачите димяха от претоварване. Навсякъде цареше неподправено веселие. Немногочислена компания се надигна и обяви на висок глас, че се е забавлявала достатъчно.

Отвън ги причакваше отец Льо Кок. Опита се да им привлече вниманието с майсторски разперена колода карти и изрезки от списания, върху които се мъдреха лъскави модели, луксозни стоки и, кой знае защо, фазите на луната. Те бяха неговите географски карти, неговите талисмани.

— Братя и сестри, докато се носим сред звездите и космоса, не забравяйте всепречистващите молитви. Ние сме сред океан от мрак и всеки непризнат грях, всяка грешка може да ви отведе, в друго измерение!

Проповедникът носеше дълго бледомораво сако, тесни черни панталони с оръфано дъно и стара, изпъстрена с лекета и дупки от цигари жилетка. Темето му беше лъснало от плешивина, оброчено от чифт буйни бакенбарди. Неспокойните му очи бяха уголемени от лещите на кръглите му очила, стегнати в тесни позлатени рамки. Бяха толкова изпъкнали, че заплашваха всеки миг да бликнат напред и да ви окъпят в лигавата си непримиримост.

— Из-мере-ние-то на Про-кля-тие-то! — пропя той с ужасен фалцет, измъкна квадратно парче мукава и го пхна под носовете на нещастните жертви, разтворил широко крака, върху които се полюшваше като морски капитан. — Покайте се, грешници, и се върнете в лоното на нашего брата Исуса.

Льо Кок беше проповедник на Мезон зугу — сектата „Сънят на праведните“. Имаше месести ръце и пръсти, скрити под множество златни, сребърни и пластмасови пръстени. Докато размесваше театрално картите като някой гадател, бихте могли да го сметнете за

изгубена душа от пренаселените улици. Плямпаше за космоса, а дори не знаеше къде се намира.

Всъщност, неговите пленници въобще не го слушаха. Сочеха нагоре, към купола на „Раят на Дали“, където една дребна черна фигура се рееше край дълга редица от подпори.

— Мамо, гледай! Херувим!

Херувимите бяха експериментални отрочета на серафимите — човеци, биоконструирани да съществуват в космоса. Говореше се, че на борда се навъртало подобно същество, дори май го бяха показвали по видеовизията. Но изглежда не бяха очаквали да го срещнат в плът и кръв.

Накрая развълнуваната компания повика такси, което ги откара в незнайна посока. Проповедникът запрати подире им най-яроствните си клетви, а гласът му отекна в близките тунели.

— Молете се капеланците да изкупят грешните ви задници!

В незавършения апартамент две фигури седяха сред оранжевия мрак, дишайки едва чуто. А на пода под прозореца куб от мека, бяла светлина бе кацнал върху бежовата плочка, искрейки с тюркоазени букви.

В този момент въображаемият инспектор бе почти напълно прояден от вируса и останките му се носеха безпомощно из мрежата, подскачайки в матричните стени и затлачвайки стандартните анкетно-следователски програми. А междувременно една нарастваща червена колона сочеше увеличаващото се ниво на натрупана секретна информация.

Його не откъсваше поглед от екрана. Искаше да разбере какво прави мъжът, но без да го пита. Щом досега не й бе обяснил, сигурно щеше да се ядоса, ако му зададе въпрос. Ядът за него означаваше нещастие, а това правеше нещастна и нея.

Тя въздъхна носово и обърса буза в рамото си. Видя, че мъжът я поглежда, изненадан от покорното й любопитство. В очите му се четеше колебание затова каква част да й разкрие.

— Ела тук — заповяда той.

Тя се приближи до него и сведе глава, за да я почеше задушите.

— Изтегляме досието на Табита — обясни той.

Грант Непреклонния беше доволен от себе си. Беше свършил великолепна работа. Бившата шофьорка на камион, впоследствие народна героиня, наистина бе виновна, както си шушукаха мнозина, за наскорошната бъркотия на доковете, когато някакъв кораб бе излетял под ураганния огън на ченгетата, причинявайки щети за стотици хиляди.

И което бе чудесно, това не бе единственото престъпление в досието на капитан Джут. Според списъка на мъртвото ченге, търсеха я за корпоративен шпионаж, нападение с тежка телесна повреда, отвличане и шантаж, невнимателно и застрашаващо безопасността шофиране, управление на технически неизправно превозно средство, документна измама и съпротива при арест. Освен това в досието ѝ се съдържаха сведения за престъпната ѝ дейност на Марс, Скиапарели, изтеглени по нейно нареждане от тамошния регистър. Оказа се, че на Марс я издирват за неплатени сметки, нарушение на обществения ред и междувидово оскърбление.

Все интересни материали. И полезни, когато искаш да опознаеш някого.

Докато информацията се подреждаше прилежно в паметта, Грант Непреклонния протегна ръка към спътницата си и тя я близна с малкия си, суховат език.

— Много вълнуващо минало, Його — рече ѝ той. — Но питам се, какво ще е бъдещето?

Його знаеше коя е Табита. Знаеше, че мъжът е ловец, притежаващ хиляди невидими оръжия, и че капитан Табита Джут е набелязаната от него жертва. Отредената му от съдбата плячка.

Його никога не бе срещала Табита. Познаваше я от видеоекраните, бе запечатала в съзнанието си образа на блестящата усмивка, отметнатата назад глава и опрениите върху хълбоците юмруци. Понякога, докато се скитаха из тунелите, я спохождаше усещането, че Табита се рее в мрака над тях като някаква дебнеца, хищна птица.

Тя долови гордото и доволно изсумтяване на мъжа. В него се усещаше призив да присъства на успехите му, да сподели радостта му от проследяването на досието, чието съдържание трепкаше по екрана със синкави букви, да го гледа, докато разпъва и хвърля своята невидима мрежа.

Його положи глава на коляното му. В стаята беше горещо. Миризмата на мъртвото ченге ставаше все по-силна и настойчива. Многостранният процес на неговото разлагане осигуряваше постоянни дразнителни за вниманието й. Онази част от съзнанието й, която все още обитаваше потайните ниши на Касиопея, отвърщаше на тази миризма с настойчивия съвет: „Бягай надалеч!“ Припомняше й, че скоро тук ще дойде старукът, за да се разрови в разлагащите се тленни останки, излъчващи цяла симфония от отрови и мирис на леш. Тъжен и смразяващ кръвта вопъл в нощта.

Но сега не бяха в степта. Нямаше трева, нито разпокъсано, зелено небе, нито бруминови дръвчета и локви. Само бледозеленикави тапети и оголен бетон, полъх на тунелна влага, химикали и скрита заплаха. Його ще остане, където е сега, ще помни на какво не бива да обръща внимание и кога трябва да пази мълчание.

Изправен до прозореца в другата стая, Грант Непреклонния гледаше към кехлибареното зарево, което трептеше по стените на Голямата цепнатина и се опитваше да си припомни, дали бе спал предната нощ. Под него неномерираните улици се виеха като галерии на подземен лабиринт. Беше горещо като в кратера на вулкан. Горещо като в самия пъкъл.

— Його. Ела тук.

Грант Непреклонния не беше комарджия. Комарджийството включваше доброволно лишаване от контрол и следователно бе крайно непривлекателно. Той работеше само със сигурни величини, с точно определени числа. Не виждаше причини да се захваща с игра, която не би могъл да спечели.

Ето защо всякакви предположения за това, че по своя характер това пътешествие е едно неоправдано излагане на риск, щяха да му се сторят най-малкото неуместни. Интересът му бе съсредоточен върху узурпатора на орбиталната станция, а не към хипотетичната й цел. Имаше много за разкриване, но и печалбата си заслужаваше. Днешното зрънце щеше да даде дългоочакван плод, стига да положи необходимите грижи.

Сред размножаващите се сенки две нервни системи правеха усилия да се слоят и две души се стремяха да заемат едно и също тяло.

Грант сграбчи пешовете на шлифера на Його и се намести между краката ѝ. Могъщите, необятни бедра, които с лекота можеха да му скършат гръбнака, се разтвориха пред него без капчица колебание. Той склучи пръсти върху най-нежната част на гръкляна ѝ и натисна, принуждавайки я да нададе нисък, гърлен стон, докато повдигаше таза си към него. Миризмата ѝ изпълни пустия апартамент като резливия мирис на някое диво, свирепо животно.

5.

Добре организирани групи от любопитни туристи кръстосваха изоставените алеи и се събираха на самия връх на Уингуотър каньон, откъдето потегляха към джунглата, предвождани от опитен водач.

— Следвайте ме, дами и господа — подканяше ги водачът с нисък, нетърпящ възражение глас. — И запомнете, няма никакъв смисъл да се скупчвате. Повтарям, никакъв смисъл. Тук всичко е в изобилие. — Обикновено туристите се засмиваха, макар и напрегнато, на тази двусмислица, след което включваха видеокамерите си. Докато се прокрадваха из запустелите, обрасли в растителност коридори, те събираха различни предмети за спомен, а на връщане си показваха един на друг празни бутилки от вино или покрити с петна нощници.

При една подобна експедиция две туристически групи се срещнаха в просторно, новооткрито помещение, изпълнено със зеленина. Почти всички, туристи от групата на заблудените бяха жени, облечени в захабени палта и сдъвкани шапки. Водачът на другата група, някога бригадир в една от мините на Пояса, ги огледа критично зад стъклото на своя визьор. Дали не се опитваха да браконьерстват в неговия район?

— Откъде се взехте вие? — попита подозрително той.

Една от жените, която изглежда бе поела командването, пристъпи напред. Крачолите на панталона ѝ бяха оръфани, а обувките — съвсем изтрити. И въпреки това тя сграбчи чантата си и се изправи нахакано пред този едър, покрит с белези и отдавна небръснат индивид.

— От Сюрей — рече тя с твърд глас.

— Литъл Фоксборн — добави друга, малко по-уплашено. След това премигна и огледа зяпащите я туристи. — Някой знае ли го?

Оказа се, че това са членове на Института на жената, потеглили преди време на експедиция из тунелите, където впоследствие се изгубили. Някои от тях водеха със себе си децата и мъжете си. Като се изключи един сърдечен пристъп и всеобщото изтощение, всички бяха сравнително добре. Ала новината, че станцията е напуснала орбитата

си и сега е навлязла дълбоко в хиперпространството, предизвика униние.

— Е, нямаше как да го знаем — заключи една от жените с малко обиден тон. Някои от останалите изглежда го приеха като шега, като опит да се майтапят с тях. Оглеждаха се, като че ли очакваха от дърветата да скочи оператор с видеокамера и да ги поздрави за участието им в някое забавно предаване.

Петима палернианци се смилиха над тях и ги приютиха в една голяма спалня. Вечерта им танцуваха успокояващи танци, поднесоха им чай и големи букети с цветя, което едва ли бе най-подходящото за случая.

Втори канал проследи внимателно събитието.

— Ужасно се радваме, че сме сред вас — обяви от екрана Мардж Гудселф. Изглеждаше добре пред камерата, изпълнена със стоицизъм и храброст. — Уверена съм, че усилията ни ще дадат резултат!

След предаването, докато търсеше къде да забодее букета, тя си изпусна нервите и на лицето ѝ се изписа безпокойство.

— Тъпо беше да ни подаряват цветя — призна на Лора Овърхед, която спеше в леглото до нея. — Писна ми от тези букети.

— Просто се опитват да ни помогнат — успокои я Лора, която не обичаше хората да се безпокоят, независимо от причината.

— Къде отиваме всъщност? — попита Натали Шу, докато попиваше сълзите си с хартиена салфетка. — Къде ни откарват?

Мъжът ѝ, Норман, я потупа успокояващо по ръката.

— Пийни си още една лимонада, миличка.

— Летим към Алфа Центавър — обяви тяхната малка дъщеря Морган. — Те са дошли оттам — тя посочи техните обрасли във вълна домакини, които щъкаха между леглата с подноси с разхладителни напитки.

И когато най-сетне за първи път Натали си даде сметка, че няма да са у дома за Архангеловден, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво представлява вашата планета? — обърна се към пришълците Лора Овърхед. — Хубава ли е?

Палерния! Този сочен, оранжев свят, с неговите плодородни полета с бом и розови орхидеи, пищните му низини и кънтящите

долчинки, които се отваряха една в друга и така до безкрай, покрай заоблените планински масиви на Уолкауей и Кърдкомбри и където три слънца сияеха над поклащащите се глави на бодливите слънчогледи и натезжалите клони на порфириевите дръвчета! Палерния — родно място на вкусния костенуркопаяк и лисоперестия папагал, на препъващата се овца, на къдравата мармозетка, тревистата риба и блатните ягоди — защо ли им е трябвало да я напуснат? Ала капеланците им бяха казали: „Тръгвайте“ и те бяха тръгнали, стотици от тях, нетърпеливо подскачащи от крак на крак, докато се пръскаха едни други със слюнка, носейки се през сивкавочерното нищо към една система, притежаваща едничко, жълтеникаво, парещо слънце и множество шумни, остроръби, омразни планети, където всичко бе направено от метал и изпълнено с огън. И тогава те заплакаха и взеха да бършат отчаяно омазнените си мутрички. Засмукаха напуканите си лапички, спомняйки си за дома и за продължителното изгнание в бетонните коридори на Мнтсе, изкуствената луна, където бяха оставили мнозина от близките си, за които сега страдаха. Но след това си спомниха. Та те се връщат у дома! У дома! У дооооооооо! Отново ще зърнат бойните езерца и мармозетките, чиито крехки кости се трошат между зъбите като захарни пръчици, а също секс-ваните на Хапчопъл, с техните лепкави улеи и персонални обеци-гризала! Всичко отново ще се върне на мястото си и новите им приятели ще бъдат щастливи, докато те разглобяват проклетия кораб на съставните му части, за да не могат никога вече да си тръгнат от родния край!

През орбиталните дни на „Изобилие“ Земната зала беше първото място, което посещаваха новодошлите, преди да открият казината, секс-баровите и стрелбищата. Някои от тях, които се задоволяваха и с по-малко, предпочитаха да останат и да се наслаждават на синия глобус на Земята. През панорамните прозорци можеха да проследят, далече долу под тях, белите, завихрени пашкули на оформящите се буреносни циклони, които следваха мързеливо излъчваните от синоптичните станции предупреждения за промяна във времето. Повпечатлителните диреха миниатюрните очертания на градовете и космическите станции, като ги разпознаваха по силуетите им.

През първите седмици след старта Земната зала бе любимо място за срещи. Всички харесваха неописуемия начин, по който бозаво-вакуумното „отвън“ внезапно се озаряваше в яркооранжево или се изпъстряше във всички цветове на дъгата. Понякога им се струваше, че биха могли да го подушат — далечно, лъчисто освобождаване на спотаена енергия, могъщо събитие нейде сред вселената. Ухаеше на светкавици. Тогава присъстващите започваха да крещят и да аплодират възторжено. Фойерверки! Каквото и да бе, всички бяха щастливи, че са негови свидетели.

Но постепенно фракционираната хиперсреда се утаи до сивкавата супа на неопределеността. Последното доказателство за съществуването на обективната реалност бе наблюдавано под формата на серия от бледи, начупени линии, витаещи безцелно край перилата на щирборда, като пукнатини във фината глазура на огледало. А когато от мостика обявиха, че това са следи от Нептун и неговите луни, преместващи се постепенно в реалния космос, всички трескаво се опитваха да ги заснемат. След това децата откриха Парка с пауните и се върнаха, за да обявят, че там било далеч по-интересно, и останалите побързаха да ги последват. Останаха само неколцина от най-отчаяните мърморковци, втренчили погледи в бавно разтварящите се линии с обяснението, че „ако няма кой да ги гледа, току-виж изчезнали напълно“.

Днес, както всъщност бе от известно време насам, нямаше какво да се види от Земната зала. Гледката беше еднообразна и безлична като неоцветена карта. Доджър Гилеспи седеше сама на червения плюшен банкет, напълно потънала в мисли, спомени и видения. Всъщност в главата ѝ се прожектиреше някакъв стар филм, в който Лорън Бакол питаше Уолтър Бренън: „Чувствал ли си се някога поне мъничко като мъртва пчела?“ Уолтър Бренън запуши уши и погледна уплашено Лорън Бакол. Капитан Гилеспи протегна схванатия си гръб. Беше нахлузила високи черни ботуши и бе пъхнала в тях крачолите на брезентовите си панталони. Беше ѝ горещо и скучно.

Увеличен от еката на пустия тунел, до слуха ѝ долетя шумът на двигател.

Капитан Гилеспи натисна паузата на филма и го изключи. След това се ослуша. Шумът постоянно се усилваше.

Тя се загледа към далечния портал на пустеещата бална зала. След минутка нещо влетя през него.

Беше малка червена кола.

Капитан Гилеспи се подпря на лакти.

Това, което се плъзгаше по пода с висока скорост, право към нея, бе стационарно, сервизно бъги, реконструирано, пригодено и пребоядисано в огненочервен цвят. Новият му собственик го бе оборудвал с чифт камшични антени и масивна броня, твърде широка за тесните коридори и вече поочукана в краищата. Зад волана седеше млад, мургав мъж, с изпъкнали инфоочила и черна риза с диагонален цип през гърдите.

Капитан Гилеспи се надигна. Взе якето, което висеше на облегалката, и го метна на рамо.

Малката червена кола закова пред нея със слухораздирателен писък. Шофьорът вече беше на крака, вдигнал очилата на чело и протегнал десница за поздрав.

— Роналд — изломоти той.

Не беше нейното име, следователно трябва да беше неговото.

— Гилеспи — отвърна тя. Ръката му беше гореща.

— Проверка — рече Роналд. Говореше почти обидено, сякаш тя бе сбъркала, представяйки му се. — Вие сте известна — добави той. Тя забеляза, че очите му се плъзват по гърдите ѝ и спират върху розетките.

Доджър хвърли якето си на задната седалка на бъгито и го последва.

— Хареса ли ви тук? — попита той, докато настройваше дека. — Обичате ли музика? — Разнесе се шум, като от боклукосъбирачка, погълнала бетонна плоча. — „Молох метал“ — ухили се шофьорът и спусна надолу инфоочилата.

Тя му се озъби в огледалото.

— Бива си го — рече успокояващо, макар гласът ѝ да бе недоловим дори за най-чувствителното подслушвателно устройство, заради невероятния джангър. След това извади кесията и се зае да си свива цигара.

Малката червена, кола се спусна надолу по Мидоубрук, който в действителност беше схлупен тунел от червеникави тухли, със затлачена канавка в единия край. Стените бяха нашарени с мистериозни символи и тайнствени лозунги. ЗОНАТА ЗА БЯГСТВО, прокламираха те. К. ДЖ. СТОВАРИ ТУК.

Капитан Гилеспи се наведе към предната седалка и извиси глас над скърцането и дрънченето на разкъсвания метал.

— И кво правите тук?

Той извърна глава, за да отговори.

— Слушаме стените.

— Че какво толкоз чувате?

— Вибрации — извика той. Вдигаше очилата си всеки път, когато понечваше да заговори. — Там има... статични заряди... хармонични... аналогови... резонанси. — Той се ухили щастливо. — Интегрално — произнесоха устните му.

— Разбирам — кимна тя, макар да не беше самата истина. — И херувимът ви командва, нали? Можеш ли да намалиш малко музиката?

— Неин е проектът — потвърди Роналд и посочи с пръст розетките ѝ. — Филмчета ли си пускате?

— Не. Само духови оркестри. Продължавай.

— Херувимът може да разчита допълнителния код, който серафимите предоставиха на Алис — обясни Роналд. — Сравняваме го с вибрациите в стените.

По някаква причина ѝ стана неприятно да го чува как произнася *Алис*.

— Проверка — продължи той и рязко натисна с крак газта. — Целта ни е да намерим връзка между мястото на засичането и онова, с което се занимаваме там в момента. Всичко е картография и калибровка. Интегрална работа! Цяла нова наука!

Таванът над главите им взе да се снижава. От него висеше прашен сноп от кабели, които се разклоняваха на определени интервали.

— И от колко време познавате шефката? — попита Роналд.

От колко време? Доджър Гилеспи си спомни Силвърсайд, залата за наемане на свободна работна ръка и едно малко, мургаво момиче с

току-що пришити нашивки върху униформата. Новооперено пиле, което чака старата кокошка да го вземе под крилото си.

— Сигурно преди да си бил роден, Роналд — рече тя. — Заедно летяхме на „Мичъм“ от Вортигерн до Шигенага.

— Що ли питам — въздъхна Роналд, но след миг добави. — Корекция, не ставаше въпрос за капитана. Имах предвид херувима. Кстаска.

Капитан Гилеспи плъзна поглед по обкръжаващия ги пейзаж.

— Мяркала съм го.

— И прескачате насам само да проверите как вървят нещата?

— Може би. — Тук долу бе мъртвило като на Луната. Намираха се дълбоко под заселените пещери и заобикаляха перпендикулярните шахти. Пружините на бързите стени в мълчалив протест. Звукът бе като солово изпълнение от записите на Роналд.

— Ти го нарече *тя* — неодобрително изсумтя Доджър.

— Добре де, съжалявам, сбърках — заоправдава се Роналд. — Тя ми е началство все пак, нали? Не можеш да работиш за някого и да му викаш *то*!

— Аз пък съм имала началници, които би могъл — сопна се капитан Гилеспи. Херувимите бяха машини, както и да се наричаха помежду си. Ако питаха нея, всичко, което може да оцелее във вакуум, е машина и нищо друго.

Когато най-сетне спряха, беше горещо като в пещ. От пукнатините стърчаха жилави шубраци. Някъде капеше вода. Роналд бе взел каски и за двамата. Капитан Гилеспи изпробва лампата си. Подът бе покрит с изсъхнали листа, смачкани кутии от бира и малки, жълтеникави петънца. Перкски фъшкии. Роналд стоеше в ъгъла и я чакаше търпеливо, праметнал сак през рамо. Зъбите му блестяха в светлините на лампата ѝ, но очите му бяха скрити зад стъклата.

— Добре ли сте, капитане? — попита той.

Още преди няколко километра беше видяла голяма табела на строшената бариера, реликва от орбиталните дни. **НАВЛИЗАТЕ В НЕОБИТАЕМА ЗОНА**, гласеше надписът. Предупреждение за смъртни опасности и за това, че сам ще отговаряш за постъпките си.

Капитан Гилеспи изсумтя. Момчето, което се наричаше Роналд, я поведе към един отвор в пода. Беше като хралупа в старо дърво.

— Аз ще сляза пръв — обяви той.

Капитан Гилеспи му махна с ръка, без да говори. Докато, се спускаше, тя се огледа, като си поемаше мъчително въздух. Надяваше се, че долу ще има достатъчно кислород. От малка не си падаше по затворени места.

Роналд и капитан Гилеспи изтрополиха надолу по стълбите и поеха един след друг през поредица от тунели с толкова ниски тавани, че трябваше да се превият одве, за да вървят. На няколко пъти Доджър се препъна в мрака. Кръстът я заболя.

Роналд завъртя глава и я заслепи с лампата си.

— Всичко наред ли е? Ама страхотно е тука, а?

Доджър бе твърде задъхана, за да отговори. Имаше чувството, че се намира в гигантски изоставен кошер. Из въздуха витаеше миризма на леш. Тя се закашля и плю между краката си.

После отпред долетя шум, равномерен, механичен тропот. Дали не бе рев на двигатели, долитащ през някоя вентилационна шахта? Не, шумът идеше от по-близо. Беше мъркащото бръмчене на електрогенератор, осигуряващ ток за изкопни работи. Капитан Гилеспи сви зад ъгъла и видя дъното на тунела, обгърнато в млечноватата мъгла на луминесцентното осветление.

Намираха се в просторно помещение с висок таван, в който бяха издълбани различни по размер полусфери, сякаш вътре в течната матрица се бяха пръснали множество разнокалибрени мехури, оставяйки след себе си непокътнатите си кухни. Покрай стените бяха издигнати скелета, върху които човеци и веспанци, издокарани в яркоцветни дрехи, продължаваха да работят под ослепителната светлина. В далечния ъгъл на пещерата един робот дълбаеше кладенец право надолу в матрицата.

Роналд положи ръка върху рамото на Гилеспи.

— Добре дошла в Рудника!

Бръмченето на генератора ѝ попречи да го чуе добре.

— В Разума ли?

Той кимна.

— Проверка.

Доджър бе напълно объркана.

Тя изключи лампата и последва Роналд към скелето. Посрещна ги нестроен хор от приветствия.

— Роналд, най-сетне дотътри мързеливия си задник тук.

Никой не поздрави капитан Гилеспи, но тя нямаше нищо против. Оглеждаха я скришом, но се преструваха, че не я забелязват. Тя се завъртя и погледна към люлката.

В люлката лежеше създание от черен, полиран метал. Имаше голяма глава и тънички ръце, в които държеше нещо, наподобяващо пет лъщящи поялника.

— Здравсти, шефе — извика Роналд.

Съществото подаде глава над ръба на люлката и погледна надолу. Огледа него, сетне и нея с миниатюрните си, окръглени оченца с червеникави сърпове по края.

— Здравей, Роналд. Здравейте, капитан Гилеспи — произнесе съществото с вежлив глас.

Доджър се засмя.

Беше най-смахнатото нещо, което някога я бе заговаряло. Приличаше на грамаден балон, прищипнат в средата като фасулено зърно, с глава на гигантски човешки плод и лице на кукла. Имаше мънички закръглени ръце и пухкави бебешки пръстчета. Капитан Гилеспи виждаше ясно отражението си върху челото му.

— Здравсти — рече тя.

— Ще мога да разговарям с вас точно след дващсет и осем секунди — произнесе херувимът. Говореше с глас на глезено хлапе, отчетлив и протяжен. Очите му се замъглиха, когато насочи вниманието си към инструментите.

Доджър се почувства плувнала в пот, глупава и ненужна.

— Хубаво де — промърмори тя.

Доджър Гилеспи се изкатери при работниците на скелето. Бяха разкрили под назъбената стена тъмна, блестяща плоча, мътночервена на цвят, със смолиста повърхност.

— Прилича на лакомство със захарна глазура — подхвърли капитан Гилеспи.

— Силиконов аналог — обясни една млада жена със запрашени до лактите ръце. Имаше светла коса и гъсти кестеняви вежди. От нея лъхаше на пот и тебешир. Носеше дълга до земята престилка и кафяви кожени гети — нищо друго. Доджър я огледа учудено.

Находката в стената беше топла и плътна и повърхността ѝ се движеше вълнообразно. От горното скеле двама веспанци я пробождаха със сонди.

— Полукристална среда, капитан Гилеспи — обясняваше херувимът. — Вградена, с висока локална активност. Калико, какво ще кажеш за това?

Докато момчето, което бяха нарекли Калико, разглеждаше посоченото от Кстаска място, капитан Гилеспи се изкатери в люлката.

Херувимът нямаше крака. Очите му бяха червеникави. Под него се извиваше опашка.

— Мога ли да поговоря с теб сега? — попита тя.

Херувимът приближи сладкото си, сияйно лице, към нейното и вдигна ръчички.

Капитан Гилеспи се пресегна и го взе. Беше тежък, топъл и податлив. Приличаше на голямо бебе, увито с алуминиево фолио. Когато изправи гръб, тя забеляза, че все още е включено с опашката си.

Нещо се размърда под тях, на пода на пещерата. Доджър се озърна и видя стоманена чиния, с големина около метър и вдълбана като гигантска чашка за яйца. По гладката ѝ повърхност трепкаха светлинни отражения. Чинията се издигна вертикално нагоре, завъртя се и се понесе към люлката.

Кстаска изключи опашката си, протегна я, разгъна я като телескоп и върхът ѝ попадна точно в отвора в центъра на чинията. Опашката се сви рязко и изтегли херувима от ръцете на капитан Гилеспи — право в седалката, оформена от чашката за яйца.

Летящата чиния се залюля във въздуха като модел на кораб върху миниатюрни вълни в езеро.

— За мен беше удоволствие — промърмори Доджър.

Спуснаха се в плитка ниша, където мъж на средна възраст се беше надвесил върху купчина вълнови анализатори.

— Какви са всички тези? — махна с ръка Доджър.

— Специалисти по проводимост — отвърна херувимът. — Кристалолози. Музиканти. Това е Лари.

Лари шареше с пръсти по клавиатурата на китката си и мърдаше с уши под слушалките.

— Лари е бил звукозаписен инженер — обясни херувимът. Лари подаде ръка на Доджър.

— Коя е русокосата? — попита капитан Гилеспи.

— Това е Джоан — отвърна Лари.

Чула името си, жената със запрашените ръце и престилката се обърна и ги погледна. Когато Доджър срещна погледа ѝ, тя нито се засмя, нито заговори.

— Какво можем да направим за вас, капитане? — попита любезно херувимът.

— Това е моята реплика — рече Доджър. — Капитан Джут ме прати да видя дали се нуждаете от помощ.

Херувимът я погледна. За миг очите му се замъглиха. След това произнесе:

— О, не. Вие помагайте на капитана. Тя има нужда от вас. — След това ѝ обърна гръб, отлетя при стената и се зае да помага на веспанците със сондата.

— Уф — въздъхна с досада Доджър. — Ей, има ли къде тук да се пийне чаша чай?

Вахта след вахта, екипажът на мостика продължаваше да спори с приглушени гласове. Събираха се ту при един, ту при друг монитор и следяха със затаен дъх движението на извънземната станция. Млади мъже и жени с полиестерни ризи или изтрити фланелки, върху който бяха изрисувани реклами на различни софтуерни фирми, донасяха инструкциите ѝ — наричани от тях с гръмкото название „процедурно актуализиране“ — написани върху обратната страна на листове с менюта от пицарии. Капитан Джут все още не се бе научила да запомня имената на подчинените си. Опитваха се да ѝ помагат, като облепваха бюрата си с разноцветни лепенки и надписи и ги украсяваха

с играчки. По пътеките между тях непрестанно пълзяха сервизни работи и събираха боклуците и хранителните остатъци. Въздухът беше застоял и вонеше на цигари.

Навигацията на Алис в затворената примка на пространствено-времевия континуум е доста абстрактно занимание. Това, което се изискваше от тях, бе да моделират пространствената вероятност на района, към който се е насочил корабът, тоест на сфера с диаметър няколко хиляди километра, недалеч от Проксима. Мезоскопите генерираха предполагаеми четиримерни координати и изпращаха обратно, по десет хиляди пъти на секунда, хипотетичните им граници. Едва когато всички тези резултати съвпаднаха, корабът би могъл да се появи в нормалното пространство.

Горе в галерията млади ентузиастични събираха цялата налична информация, подавана от астроскопите, и я въвеждаха в мезоскопите. В действителност те прекарваха по-голямата част от времето си да зяпат екипажа, да обсъждат това или онова действие, да си подхвърлят цигари, тоест по всякакъв начин да привличат вниманието на хората под тях. Капитан Джут ги намираше за далеч по-нетърпими от по-старшите по чин на мостика.

Табита Джут се бе изтегнала в своя любим син фотьойл, преметнала крак през облегалката. Носеше обичайното черно кожено палто и изтъркани джинси, напъхани в мотоциклетни ботуши, а ризата ѝ вместо копчета, имаше елегантни издължени връвчици. Там, където я бе изгорила киселината, бе пораснала бяла коса, прихваната на кичури с помощта на сребърни фиби.

Капитан Джут бе втренчила очи в монитора, но всъщност гледаше филм. Девојка седеше в люлеещо се кресло, сама в тъмна стая. Зад гърба ѝ, в рамката на вратата се очертаваше обвита в мъгла неясна фигура. Музиката се издигаше в налудничаво кресчендо.

— КАПИТАНЕ — отекна глас в помещението. — ПРОФЕСОРЪТ Е ТУК.

— Пожелали сте да ме видите, капитане.

Капитан Джут огледа енергичната фигура, издокарана в костюм с жилетка и застанала пред нея, подпряна на изящен бастун.

— Професор Ксавир — произнесе тя.

— Дейвид — подсказа й мъжът отсреща.

Тя поклати глава.

— Не. Професоре. Сигурна съм, че така предпочитате.

— Щом настоявате.

— Вие познавате фраските.

Той сви рамене.

— Не по-добре от всеки друг.

Капитан Джут подпря брадичка с юмруци.

— Откъде идват те?

Професорът пусна записа.

— Произходът на чудатите същества, известни под името фраски, все още тъне в мистерия. Учените предполагат, че те идват от една много стара звезда.

Табита се опита да си я представи — голямо, раздуто червено слънце, заобиколено от планетна система от пепел и въглища.

— Последното със сигурност би могло да обясни техните лишени от водна субстанция, жилави и издръжливи тела.

Капитан Джут гледаше картината.

— На учените?

— На фраските — поправи я невъзмутимо той. — Вероятно са пристигнали в нашата система като бегълци, следвайки капеланците като верни кучета. — Професорът приглади разрошените си от вятъра коси. — Някои предполагат, че те също са жертви на капеланците и жизнените им субстанции са били изсмукани преди много хилядолетия.

— А технологиите им?

— Откраднати, без никакво съмнение. Разграбени от други цивилизации.

Джут кимна, почуквайки с пръсти по брадичката си.

— Алис? Какво мислиш за това?

— ИСТОРИЯТА Е НИЗ ОТ ПРЕДПОЛОЖЕНИЯ — отвърна Алис. — КАКТО И ПРОФЕСОР КСАВИР ВЕРОЯТНО ЩЕ ОТБЕЛЕЖИ. КАПИТАНЕ, ЗНАЕТЕ, ЧЕ СПОРЕД ПРЕВОДА НА КСТАСКА, КООРДИНАТИТЕ НА РОДНАТА ЗВЕЗДА СА ВЪВЕДЕНИ В ПАМЕТТА.

— Успя ли да я идентифицираш?

— НЕ С АБСОЛЮТНА ТОЧНОСТ. СЪЩЕСТВУВАТ МНОГО ЗВЕЗДИ, КОИТО ОТГОВАРЯТ НА ХАРАКТЕРИСТИКИТЕ, АКО ВЪОБЩЕ Е НЯКОЯ ЗВЕЗДА, КОЯТО ПОЗНАВАМЕ. ИСКАТЕ ЛИ ДА ВИ ПРЕДСТАВЯ ПЕТТЕ НАЙ-ВЕРОЯТНИ ПРЕДПОЛОЖЕНИЯ?

— По-късно. — Капитан Джут си спомни за фраска, който се бе промъкнал на „Алис Лидъл“, ходещото дърво, проникнало в кораба ѝ и смазало брата на Саския. Взе да съжалява, задето се бе вслушала в хрумването си да се допита до Ксавир.

— Професоре, знаете ли къде получих своята бяла карта? — попита тя, без да откъсва очи от филма. — На един сатурниански конвой. Фраски конвой.

— Да, капитане — кимна Ксавир, нетърпелив да я увери, че този дребен факт му е известен. — Показвах го по Трети канал.

— Те държат човешки екипажи на корабите си и корабите им са земни. Дори могат да говорят разбрано, когато им отърва. Мелиса Манденбра може да говори техния език. Ама и тя е една зубрачка, между нас казано.

— Жалко, че не можахме да задържим неколцината, които бяхте изровили — рече професор Ксавир, вдигна бастуна си и посочи с върха му дупката в стената. — Нищо чудно да има още един-двама, спотаени из скритите места на кораба. С ваше разрешение, капитане, може да бъде изпратена официална експедиция...

— Знаете ли какво не им харесвам на тези филми? — попита Джут. — В тях всички знаят, че някъде из сградата се е скрил маниак с резачка, че токът ще угасне и че нямат никакво оръжие, и какво казват, моля ви се: „Хайде, да се разделим.“

Дали това, което пробягна по интелигентното лице на Ксавир, не беше съжаление?

— Е, добре, капитане — произнесе с по-мек тон той, — мнозина от нас ще бъдат доволни, ако и вие не го забравяте никога. С подходящ операторен екип бихме могли да отворим очите на пътниците за красотите и тайнствата на този изумителен космически съд, с който имаме честта да пътешествуваме. Дори вие ще научите някои интересни неща.

— Тайни, в които човечеството въобще не е трябвало да се забърква — промърмори тя, втренчена в екрана. Ако слязат долу и открият още фраски, тя си даде дума собственооръчно да ги изпържи.

Едва излязъл професорът и на негово място се появи Доджър Гилеспи.

— Кстаска каза, че ще тя провери по-късно — обяви и се хвърли на свободния фотьойл.

— Тя? — попита с вдигнати вежди Табита Джут.

— Ами...

Табита погледна внимателно старата си приятелка.

— Смятах, че отиваш там, за да им помогнеш.

— Не ме харесаха — отвърна невъзмутимо Доджър.

Табита се намръщи. Протегна се, чукна едно копче и спря филма. Сега на монитора ѝ се виждаше същата графика като на големия степенен екран, с пояснителни бележки отдолу: ИНТЕГРАЦИОНЕН ИНДЕКС, УСУКВАЩ ФАКТОР НА СУБЛИМИРАНЕ. За един кратък миг големият екран беше залят от спираловидни водовъртежи на фрактали, след това отново се показва първоначалната графика, но в четири идентични версии. Мониторът на Табита следваше стриктно изображенията на своя по-голям брат.

— Уф... — изстена капитан Джут. Беше зърнала господин Спинър, който се връщаше за дежурство. — Алис? — прошепна тя.

— ДА, КАПИТАНЕ?

— Добре ли се чувстваш в момента?

— НАПЪЛНО, КАПИТАНЕ.

— Господин Спинър? Оставям всичко на вас, нали?

Вече протягаше ръка да повика колата.

Когато излизаха от контролната зала, подминаха някой, който приличаше на клавиатурен жокей, но се беше зачел в книга с меки синкави корици. Книгата имаше изтърган вид, изглежда бе четена много пъти, страниците ѝ бяха смачкани, а гръбчето — покрито с белезникави бръчки. На корицата бе изобразена стройна сребриста манекенка, подпряна в невероятна поза върху таблото за управление на блеснал от чистота разузнавателен кораб. Целта на тази причудлива позиция бе да изпъчи напред грамадния си бюст и да подпре с пръстче едно от копчетата на клавиатурата. Гримът ѝ беше безупречен.

Капитан Джут кимна към корицата.

— Чела ли си я, Доджър? — в гласа ѝ се долови насмешка. Четящият вдигна глава и премигна объркано, втренчил поглед в Табита. — Бас държа, че си я бива — ухили му се тя.

— Забрави си пластинката — припомни ѝ Доджър Гилеспи.

— Да, зная — кимна Табита. Тя погледна неохотно назад към пулта за управление. — Няма къде да се изгуби.

Откъм коридора се зададоха двама транти. Капитан Гилеспи позна женската, беше Сој, помощничката на Табита. Сој носеше островърха шапка, сивкавосиня туника, в тон с джинсите на Табита, и бричове с цепка, през която се подаваше опашката ѝ.

Затова пък мъжкия екземпляр Гилеспи виждаше за първи път. Беше се изтупал в катраненочерен кафтан, тесни черни панталони и меки, кожени ботуши. Двамата със Сој имаха общи черти, с глави на кафяви пантери и мускулести крайници.

— Той да не ти е бодигард? — попита Доджър Гилеспи.

— И ти можеш да ми бъдеш бодигард — подметна капитан Джут. — Къде отиваме?

Отидоха в Йошивара, където купонът навлизаше в своята седма субективна седмица, прехвърлил се от Пауновия парк в тези бордеи, и където вече беше модерно да се сръбва бяло винце и да се изтягаш върху проснатите навсякъде матраци, оставяйки на съвършено непознати хора да вършат с теб крайно интимни деяния, където музиката пронизваше болезнено тъпанчетата, фонтаните искряха във всички цветове на дъгата и Топаз — вече съвършено гола — падна в едно шадраванче, изправи се, като се превиваше от смях, и тупна в следващото, а присъстващите се мажеха един друг с плажни кремове и масла, но капитан Джут се въздържа от последното и дори съумя да запази по-голямата част от дрехите си, както и порядъчно поведение, докато капитан Гилеспи от време на време се унасяше в размишления, посветени на инструкциите на херувима, и се чудеше дали това може да се брой като помощ, защото Табита Джут съвсем определено бе щастлива. Всички бяха щастливи, с изключение на проститутките от Йошивара, които седяха самотни в будоарите си и се зъбеха една на

друга. Толкова много безплатно удоволствие не беше никак добре за бизнеса.

6.

Макар сравнена с орбиталните си дни, станцията да бе значително обезлюдена, Саския Зодиак с труд понасяше другите пътници. Търсачи на евтини удоволствия, кикотеци се палернианци, неизлечимо глупави минувачи, завладени от дълбокото убеждение, че славата ѝ им дава право да я наобикалят и опипват и да ѝ задават всякакви лични въпроси на обществено място — хора, хора, толкова много хора и нито един от тях не бе този, за когото страдеше.

Отсъствието на Могул Зодиак беше незараснала рана в сърцето на Саския, пробойна в чупливата черупка на нейната идентичност. През последните прекарани заедно часове двамата се бяха скарали, капнали и обезверени, сред горещите, мутирали горички на Венера. Колко горчив бе този спомен, подсилван от картината на така любимото тяло, потъващо бавно в хищното, лепкаво тресавище.

Хана Су също помнеше Могул, но Хана я нямаше, погребана на същата планета. И Кстаска познаваше Могул, вероятно още преди неговото клониране, но Кстаска не се интересуваше от миналото, а само от гигантския извънземен ребус, в чиито вътрешности и кръвоносни съдове се беше заровила в момента.

Известно време от мрачните и тъжни мисли за Могул Зодиак я развличаше Табита Джут. Позволи си да я обикне, да я превърне в обект на своето обожание, да се вкопчи за нея, да съсредоточи цялото си същество върху нея, докато научи горчивия урок, че вселената продължава напред, а хората се срещат и разделят. Все още обичаше Табита, особено когато я виждаше. Но Табита в последно време бе твърде заета, имаше толкова много хора, които се стараеха да привлекат вниманието ѝ.

Саския си даде сметка, че разбира експеримента на серафимите, дал живот на нея и на Могул, Корела, Зидрих и Сюзан. Колко полезно би било, ако всеки от тях разполагаше със своята Табита Джут, в чиито мъдри съвети да се вслушва.

Един ден Саския се натъкна на бял павилион със стени от пластмаса и порцелит. На вратата бе изписано името Дж. М. Сувиен. Нямаше прозорци. Саския счупи ключалката и се озова в ниско продълговато помещение с десетина седалки, наредени по края. От тавана висяха различни апарати — прожектори, видеокамери, монитори.

Тя се настани в една от седалките. Разнесе се звук, напомнящ покашляне, и върху стената пред нея внезапно трепна и затанцува зеленикав пламък. Саския подскочи от изненада.

— „Дж. М. Сувиен“ ви предоставя ключа към златните години и скъпоценните спомени — произнесе сърдечен глас от нищото.

Саския се облегна на стената и се загледа в пламъка. Беше холограма.

— Разбрах. Това е моделиращо студио — измърмори тя.

— Отпуснете се и вдигнете завесата към великото минало, завъртете обратно часовниците си — подканяше я гласът.

— Нямам часовник — сопна се тя.

— Прекрачете назад във времето и се разходете по слънчевата алея на спомените...

— Може ли да не го докарваш чак толкова поетично?

Но гласът продължаваше невъзмутимо да следва предварително зададената програма.

— Колкото повече информация ни предоставите, толкова по-съвършено ще бъде обслужването. Обсегът на нашите възможности позволява да се върнете към най-ранните мигове, откъдето да започнете изграждането на...

— За съжаление не разполагам с чак толкова изобилна информация — прекъсна го Саския. — Е, помня градината, където живеех с моите братя и сестри, смешните малки животни и дребните черни феи, които всъщност се оказаха херувими. Ако са оставили нещо за спомен на Кстаска, задържала го е за себе си. След това се появиха Марко Мец и Контрабандистите, а също Скиапарели, Калисто, Сан Парейл — все такива сладки местенца. Всички ми изглеждаха еднакви, защото ги гледах зад прозореца — било на кола, на евтина хотелска стая или на някой ресторант. Никой от нас не снимаше. Единственият, който би могъл да...

Тя млъкна, изгубила за миг нишката на мисълта си.

— Зная какво бих искала да видя — произнесе Саския Зодиак.

Веригата моделиращи магазини на „Дж. М. Сувиен“ е място, където хората се отбиват, за да погледат собствената си сватба, ски ваканцията на Олимп или как внуците им скачат с балони над Юпитер.

— „Дж. М. Сувиен“ предлага гъвкаво меню от най-разнообразни възможности за наблюдение и контрол — рецитираше зеленият пламък. — Вижте колко е лесно да получите едър план на всяка картина!

Саския донесе цял куп дискове и записи.

— Вътре е тъпкано с материал — обясняваше тя на зеления пламък, докато машината ги поглъщаше. — Предполагам, че са от първите дни на нашето пътуване, когато хората все още бяха силно развълнувани. И Табита е там. Нали камерите я следяха навсякъде.

Саския нагласи воала си и оправи гънките на черната си рокля.

— Е, кажете, когато сте готови — рече тя.

На холостатива се появи миниатюрна сцена, изобразяваща стъклено торпедо с мъртва старица, затворена вътре. Старицата бе загърната в сатенена покривка, под брадичката ѝ беше поставено покрито с орнаменти говорещо апаратче, а от ноздрите ѝ се подаваха висулки. Устните ѝ бяха тъмночервени и леко отворени, а невиждащите ѝ очи — втренчени слепешката нагоре и неподвижни. Стъкленото торпедо беше положено върху товарна рампа, с носа надолу. Под главата на старицата имаше миниатюрен квадратен капак, през който — в момента, в който Саския наблюдаваше, — се появи грахово зърно, уголемено до размерите на футболна топка.

— Много добре — кимна Саския ѝ се изправи. — А има ли нещо за хапване? — Тя огледа помещението, сякаш очакваше на вратата да застане услужлив келнер с купичка пуканки или нещо подобно.

Старицата се казваше Хана Су. Хана беше техен мениджър, в дните на Марко Мец и Контрабандистите. Беше мъртва откак Саския я познаваше. Държаха я дълбоко замразена в „Съня на праведните“, а срещите се осъществяваха с микровълнови предаватели.

Последните дни на Хана, прекарани в бърникане — заедно с Алис — в програмите на извънземния, я бяха изтощили до краен предел. Гласът от записа бе на личност, която постепенно и неумолимо губеше връзка със света на логиката: „Бях голяма работа на Ганимед... кажете на Бандж, без животински номера... така и не ми пратиха проклетия договор... нали разбирате... разбирате...“

Бяха я погребали, по нейна изрична молба, в космоса, високо над отровната планета.

В последните дни Саския се беше привързала към нея. Хана им беше като майка — за нея, Могул, Кстаска, Марко и Тал. Саския започна да я уважава така, както капитан Джут уважаваше Алис.

Неоновите светлини се отразяваха в гладката повърхност на стъкленото торпедо, докато гледната точка се местеше бавно напред-назад.

Саския зърна лицето си сред опечалените. По бузите ѝ блестяха пътечките на сълзите, тъмните кръгове около очите ѝ бяха смекчени до виолетови сенки, благодарение на стандартната козметична програма, без съмнение дело на специалистите от „Дж. М. Сувиен“. Това беше второто погребение на Хана, но първото за Саския. Спомни си как тогава бе изпълнена с тъжни мисли за това, че Могул и другите също заслужаваха подобни изпращания.

Капитан Джут държеше бутилка шампанско, привързана за лентата.

— Няма да те оставя да се измъкнеш — чу я Саския да произнася. — Все още ми дължиш една солидна сумичка.

Шега, разбира се. Всички се засмяха, макар и засрамено, и продължиха да се кискат, докато гласовата кутия на Хана не произнесе, малко замечтано:

— Нямам никакви пари, скъпа. „Сънят на праведните“ ме опоска до шушка.

Последва органична музика, печална токата и фуга. Високо над сцената се рееше Кстаска. Херувимът се беше издокарал с грамадна шапка.

— Какво? — Саския скочи от седалката. — Това не е честно. — Тя се пресегна и размаха ръка, е напразна надежда да прогони досадното видение.

Сцената на погребението избледня и на мястото ѝ се появи познатият зеленикав пламък. Той подскачаше уплашено пред Саския, сякаш не знаеше къде е сбъркал.

— „Дж. М. Сувиен“ се извинява за всички неудобства, причинени от пропуски и неточности... — прошепна гласът.

— Не зная откъде сте взели тази шапка — ядоса се тя.

— Колкото повече информация получаваме, толкова по-достоверна е картината — отвърна ѝ гласът от павилиона.

Саския се зарови в мрежата. Доста бързо се сдоби с нова информация. Пращият въздух над холостатива се изпълни с нескопосани фигури, любопитни лица, цветя. Седеше и хрупаше джинджифилови бисквити, докато херувимът свиреше Бах, а после — китайски джаз. И отново Табита замахна с бутилката и я разби в стъкленото торпедо. За кой ли път въздухът се изпълни с алкохолни пари, докато всички хорово се сбогуваха за последно с Хана, а прозрачният ѝ ковчег се плъзгаше бавно надолу по рампата.

През тefлоновия улей право в безвъздушното пространство, откъдето долетя отслабващият глас на Хана:

— Алис? Алис, мисля, че падам...

— Последвайте я — нареди Саския. Наведе се напред и изчака блясъка на бялата звезда, в която се превърна ковчегът на Хана, докато навлизаше в горните слоеве на венерианската атмосфера.

Този път изглеждаше различно. Може би го е имало винаги или някой от новите записи е съдържал нещо важно, довело до тази промяна.

Имаше кораб. Едва се забелязваше, но със сигурност беше кораб.

— Стопкадър — нареди Саския. В дъното на главата ѝ зазвуча трудно доловима аларма.

Тя отметна назад воала.

— Я ми покажете този кораб.

Не приличаше толкова на кораб, колкото на гънка в пространството, мехурче, зареяно сред космоса. Висеше си там, отзад, мълчаливо и незабележимо. Дори при максимално увеличение не се виждаха никакви характерни белези. Обшивката му беше огледална, гладка и черна — като Кстаска.

Алармата в главата на Саския Зодиак започна да я оглушава.

— Сигурни ли сте, че това го е имало там?

— „Дж. М. Сувиен“ се извинява за всички неудобства, причинени от пропуски и неточности...

— Няма значение, просто питах — прекъсна го Саския, усетила, че пулсът ѝ се учестява. — Запис и край на картината.

Остана на седалката, загледана в нищото, докато посягаше машинално към пакетчето с бисквитите. След това си дръпна ръкава, включи монитора и потърси капитана.

Остави го да звъни. Нямаше отговор.

Свърза се с мостика. Отговори ѝ млад мъж със слушалки, пристегнати с лепенка. Изглежда, че си чоплеше носа.

— Ами — рече той, като се озърташе, — няма я тука...

— Можете ли да се свържете с нея? Трябва ми спешно.

— Минутка. — Той натисна няколко копчета. — Тц. — Не изглеждаше особено обезпокоен.

— Не можете да се свържете с капитана? — не се предаваше акробатката. — Ами ако се блъснем в нещо?

Младият мъж премигна объркано.

— Всъщност... това едва ли може да се случи — отвърна той с тон, в който се долавяше скрита насмешка. — Виждате ли, в момента не заемаме нито милиметър от реалното пространство и освен ако не се материализираме внезапно, коефициентите на всички сумирани вектори не биха могли да...

Саския изръмжа и прекъсна връзката.

Върху екранчето на монитора се изписаха миниатюрни букви.

— Опитай „Тривиа“ — пишеше там.

Саския набра номера на бара. Рори беше зает.

— Тръгнаха за вкъщи — обясни непознатата жена. — Още преди часове.

Прескочи до апартамента, където, както обикновено, бе претъпкано от всякакви гости. Позна Карен Нарликар и Зое Примроуз, а също Топаз, която извика:

— Отиде на брега.

Трантът Кифид, който обичаше да го наричат Кени, се помъчи да ѝ прегради пътя.

— Някой я отведе — рече ѝ той, като наведе глава и ѝ показа върха на един от кучешките си зъби.

Тя му махна нетърпеливо и продължи нататък.

Високи палмови дръвчета по цялото протежение на брега поклащаха рошавите си глави към яркосиньото небе. В далечината и в посока, която вероятно беше изток, се виждаше изпъкнал нос с интересни виолетови скали и мъничък морски фар, а на запад брегът се извиваше плавно към безкрайността. Всичко останало се заемаше от удивителния, искрящ, лениво развълнуван океан.

Табита Джут си бе пустила косата дълга, за да я подравни във формата на идеална сфера с радиус десет сантиметра от главата. Нямаше нищо на себе си. Също както и партньорът ѝ.

Беше по-тъмнокафяв от нея, с гладко избръснато теме и малка златна халка, окачена на крайчеца на едното му ухо. Гърбът му беше съвършено изваян, а седалището — гладко и мускулесто.

Дочула хлопването на вратата, Джут се озърна. След това докосна придружителя си по ръката.

— Дон, време е да си вървиш — рече тя.

Мъжът вдигна глава и погледна над извивката на тялото ѝ към новодошлата. Усмихна се и вдигна ръка за по-здрав. След това се надигна, обърса бедрата си с механично движение, сякаш наистина мислеше, че пясъкът би могъл да полепне по тях, наведе се и докосна лекичко с устни бузата на Табита.

— Ще се видим ли по-късно? — попита я той.

— Ако ми потрябваш. Чао, Дон.

— Не съм Дон — поправи я нацупено. — Дан съм.

Тя се претърколи по корем и положи едната си страна на виртуалния бряг.

— Който и да си — промърмори добродушно.

Усещането бе почти като от истински пясък. Не можеше да си припомни кога за последен път се бе въргаляла по пясък, под шума на вълните, толкова близо до нея.

Мъжът си бе тръгнал. Към нея се приближаваше Саския в дългата си черна рокля. Беше скрила лицето си с воал.

— За какво носиш това нещо? — попита я капитан Джут. — Свали го. Алис?

— ДА, КАПИТАНЕ.

— Включи слънцето.

Изведнъж стана по-топло.

— И тук ли имаш връзка с Алис? — попита Саския.

— Това улеснява нещата — обясни капитан Джут. Тя се пресегна и стисна любовницата си за китката. След това я дръпна до себе си и я целуна нежно.

Саския впери поглед в очите ѝ. После сведе глава. Нямаше никакви стъпки по пясъка, където бе минала.

— Пясък — произнесе тя, без следа от ентузиазъм.

— Не е истински.

— Да, ама боде. Защо не си поискаш легло?

Табита направи презрителна гримаса. Изведнъж протегна ръка и я стисна за глезена.

Саския реши, че си е получила дневната доза илюзии.

— Хайде да идем в спалнята — предложи тя — като нормални хора.

— Не искам — отвърна Табита и се завъртя по гръб. — Не искам да се връщам там.

— Тогава да ни направят легло тук. Алис? Направи ни легло.

Но в последно време Алис се вслушваше само в гласа на Табита.

— КАПИТАН ДЖУТ НЕ ЖЕЛАЕ ЛЕГЛО — възрази тя.

— Но аз искам.

— ХИЛЯДИ ИЗВИНЕНИЯ, ГОСПОЖИЦЕ ЗОДИАК — отвърна корабната личност. — ДА СЕ ГРИЖА ЗА ЩАСТИЕТО НА КАПИТАНА Е НЕОТМЕННА ЗАПОВЕД.

— Искам легло — настояваше акробатката.

— Уф, добре де, направи ѝ го — предаде се Табита Джут. — Хайде, стига си ми досаждала. Ей затова се преместих тук. За да се отърва от хора, които ми досаждат.

Пясъкът под нея започна да се топи. Превърна се в аморфна субстанция, придоби пухкавина и се изду под формата на широко, меко легло.

— Хей, не е ли страхотно? — възхити се Табита. Подът си остана гладък като алпака. Саския затанцува по него, подскачайки с балетни стъпки. Извъртя се, вдигна ръце и изпъна гръб назад. Капитан Джут се изправи зад нея и дръпна ципа на траурната ѝ рокля. Раменете на Саския Зодиак бяха като изваяни от слонова кост. Ръката на Джут изглеждаше почти черна върху тях.

Езикът на Табита се стрелкаше като прииждаща вълна. Саския изстена и промърмори нещо неразбираемо. Пръстите ѝ се свиваха и разпускаха. Завладя я непреодолимо отчаяние заради онова, което бе изгубила. Нито Джут, нито който и да било можеше да ѝ го върне.

Когато всичко свърши, двете оставаха да лежат в плитчините, усещайки как въображаемото море ласкае разтворените им крака. Алис направи няколко корабчета и те ги изпроводи с поглед. Бяха красиви модели на шхуни с много платна, безупречно изработени презокеански лайнери и испански галеони с черни знамена с черепи и кости.

— Винаги съм мечтала да стана пират — призна замислено капитан Джут. Беше поръчала да им поднесат дайкири и сега отпиваше меланхолично от своето. — На Честност-2 живеех сред утайката на обществото и наистина ми харесваше. Начинът, по който ни гледаха хората — всъщност те се бояха от нас. Сигурно защото носехме ярки дрехи и бяхме подстригани късо, като избягали каторжници.

Тя се изтегна по гръб и вдигна голите си гърди към неподвижното слънце.

— Ние бяхме ужасът на задните улички — произнесе замечтано.

— Зная — кимна Саския. — Казвала си ми.

Тя се огледа. Трябваше ѝ кърпичка.

— Не носиш ли с теб онази чанта?

— Е, че няма да я мъкна тук — тросна се капитан Джут, но изведнъж се замисли кога за последен път бе виждала чантата си. Не можа да си спомни и това я накара да се почувства странно — сякаш беше изгубила нещо важно, което не беше истина. Защо ѝ трябваше вече да мъкне със себе си всички онези неща? Където и да иде, винаги ще получава каквото поиска.

— Робот — произнесе тя. — Донеси кърпички. И още малко лед.

Саския Зодиак изпроводи с очи робота, след това приклепна и си обу гащичките. Вдигна роклята от мястото, където я беше хвърлила Табита и я заоправя.

— На погребението на Хана, се е навъртал серафим — събщи тя на Табита.

Някъде иззад дърветата се разнесе апокалиптична музика, изпълнена с тежки басы, сякаш там се бе спотаил цял оркестър.

— Откъде знаеш, цветенце? — попита Джут.

— В „Дж. М. Сувиен“ ми показаха черен кораб — рече Саския. Тя смачка роклята си, сякаш беше забравила за какво служи. — „Сераф Кайза“.

Капитан Джут нямаше никаква представа за какво говори.

— Алис — обърна се тя. — Чу ли това?

— ДА, КАПИТАНЕ.

— И какво беше то?

— „СЕРАФ КАЙСА“ ПРЕСЕЧЕ НАШАТА 73-ТА ОРБИТА ОКОЛО ВЕНЕРА.

— На какво разстояние?

— НАЙ-БЛИЗКОТО ДОПУСТИМО — 1,889 КИЛОМЕТРА. ДАННИТЕ СА В ДНЕВНИКА.

— Брей, така ли — озъби се капитанът. — Благодаря за информацията. — Серафимът вече беше безнадеждно далече. Далече и зад тях. Все пак, никак не й се нравеше мисълта, че там е имало кораб, за който е знаела Алис, а сега и Саския, и никой не си е направил труда да й събщи. Тя надникна през рамо, опитвайки се да различи драскотините по гърба си. Завладял лудото желание да смъкне роклята от експерименталната жена и да я запокити надалеч, а след това да притисне към себе си стройното й тяло и да я държи, докато отново изпита оргазъм. Вместо това остана неподвижна, загледана в обличащата се Саския и стресната от неочаквания и дивашки импулс, който едва бе сдържала. Искаше й се да каже нещо, но не знаеше какво.

— Хубаво ли ти беше? — измъдри накрая.

— Да — отвърна крехката магьосница. — А на теб?

— Също — отвърна Табита раздразнено.

— Ами добре тогава — Саския се изправи, наведе се и я целуна на раздяла. Табита погали белите й ръце. — Ще ми трябват някои неща от Алис.

— Какво?

— Малко спомени — нищо повече.

— Разбира се — Табита прокара длан по косата си. По някаква неясна причина почувства безпокойство. За какво са ѝ на Саския спомени? Все пак, щом я обича, трябва да ѝ се довери.

— Алис? Саския иска да говори с теб.

— ЗДРАВЕЙ, САСКИЯ.

— Алис, ще искам да се поровиш из паметта си. Когато съм готова, ще ти се обадя.

Капитан Джут вече не се съмняваше, че става въпрос за брат ѝ. Могул. Споходи я странно усещане, безпомощност, като от предизвестена загуба.

— Можеш да я потърсиш на мостика — посъветва я тя. — Кажу на дежурния офицер да ти оказва пълно съдействие. Разбрано? Саския?

Акробатката се наведе, целуна я отново и изчезна.

След като еладелдийците ги нямаше, звездата на веспанците бе изгряла с пълна сила. Сега те държаха залата за резервни органи и провеждаха курсове по самоотбрана и нападение. Те организираха и двубои с перки и го вършеха с августейшо величие. Типична гледка беше веспанецът Тилтснирип Тилпнотуел, известен като Тилт. Приличаше малко на кръстоска между морж и камила, с кожа от кафеникава гума и големи златни вериги на врата.

— Метеорита! — напъваше се дрезгаво той. — Той малък побойник, дами, господа, и тупне Банши доле за трийсет секунди!

Между два плавника Тилт стискаше цял кочан с билети и стар, разнебитен кредитен апарат.

— В неизгодна позиция той излиза идната седмица, последно залагане, най-последно залагане при тези условия. О, мда.

Той се усмихна съзаклятнически, внушавайки на Годфри Билс несъкрусима вяра. Но как бе възможно едно толкова гангстероподобно, закръглено, подпухнало същество да го излъже? Все някой трябва да победи, защо този път да не е другият?

— Какво смяташ? — обърна се той към своя спътник, Дагоберт Муун.

Господин Муун разглеждаше героя на Тилт.

— Харесват ми ръкавиците му с шипове — произнесе предпазливо той.

— И заострената муцуна — добави Билс, като сочеше с пръст. Вече стискаше в ръка кредитния си чип. Веспанецът източи врат, за да го огледа.

— Петдесет, сър. Сто? Не бива си позволи да изгуби тази възможност. — Лицето на Тилт танцуваше от възбуда. — Само може обиди Метеорита с по-малко от стотина — подканяше ги той с висок меден глас, като добронамерен роднина. Завладян от ентузиазма му, за миг Билс се почувства сякаш букмейкърът му предлагаше пари, а не очакваше да ги вземе.

Господин Муун забеляза съдията — възрастен, благопристроен джентълмен.

— Изглежда ми напълно сериозен човек — промърмори оптимистично Билс.

— Това ще се разбере по-късно. Е, поне ще се забавляваме — кимна Муун, който си падаше по веселбата, пък дори ако е свързана с известни капиталовложения от неговия джоб, които, да преминат в ръцете на типове като веспанеца Тилт.

Под ярките светлини от тавана перките вече привършваха с изрисуването на ринга. Метеорита внезапно бе споходен от желанието да покаже на околните колко го бива. Той източи стройната си, переставя и взе да плюе и храчи към зрителите от предните редици, които неволно се отдръпнаха назад. Шумът в помещението рязко се усили в нетърпеливо очакване да започне сблъсъкът. Опонентът на Метеорита; според везания надпис на гърба на неговия найлонов халат, се наричаше Мо-Лок. Метеорита не носеше халат: беше съвсем гол, ако се изключеха ръкавиците, бандажа и ластиците на глезените. И двамата участници разполагаха с шумна тълпа почитатели. Всеки бе заобиколен от групичка млади мъжки и женски екземпляри, в различни степени на откровено възхищение. Страховит възрастен мъжкар се беше надвесил над Метеорита и му шепнеше в ухото последни напътствия. Мо-Лок пък дъвчеше люта чушка. Над главите на зрителите Тилт даваше знаци на свой колега. Двамата поклащаха брадички като старци, които си разменят приветствия.

— Ей, слушай — обърна се Тилт към мъжете пред него, като свиркаше тихичко през грамадните си зъби. — Никой не може надвие

Метеорита! — Говореше с поверителен тон, сякаш разкриваше най-съкровената си тайна.

Господин Муун изду бузи и присви очи. Краката му пристъпваха в нетърпелив ритъм.

Съдията вдигна пръст и отнякъде се разнесе звън на гонг.

В същия миг застаряващият треньор махна намордника от муцуната на Метеорита, а Мо-Лок захвърли халата си в прахта. Тялото му беше гладко избръснато. Мускулите върху ниско разположения му издължен корем пулсираха в различни оттенъци на розовото, отблъскващо неприкрити, а дебелите косми по гърдите му бяха като сивкави, къдрави шипчета. Той отвори малката си уста и изкрещя.

— Чиии-чи-чи-чииииии!

Метеорита реши, че сега не е време да си разменят любезности. Той скочи с крака върху Мо-Лок и се вкопчи в лицето му. Тълпата нададе безумен рев, люшна се, взе да свирка и да вреци опиянено. Метеорита замахна и отпра страхотна плесница на Мо-Лок. Само бързата реакция на другия го спаси да изгуби едното си око. Той щракна със зъби към ръката на Метеорита, но получи ритник в гърдите и двамата паднаха едновременно.

Съдията не видя нищо, което да е в разрез с правилата. Тълпата, от своя страна, оказваше с цяло гърло подкрепа на зрелището. Стените на изоставените докове кънтяха от неспирния рев. Двете противникови перкски племена окуражаваха своите любимци. Над тях сияеха тотемите им: радиаторна решетка от вакуумен влекач и парче щавена кожа от непознато денебско чудовище.

Тилт млясна с устни и въздъхна развълнувано. От едно скришно място в пухкавата си глава той извади малко тефтерче и се зае да смята нещо в него. Като следеше с едното си око развоя на битката на терена, той местеше пръсти по копчетата на кредитната машинка. Господин Муун наблюдаваше действията му внимателно.

Междувременно Метеорита вдигна противника си на ръце и го удари в земята, след което заби нокти в незащитения му корем. Въздухът беше горещ и влажен, миришеше на цигари и тестостерон. Мо-Лок изтласка Метеорита от себе си, но все пак получи тежък ритник в главата.

— Брей! — възкликна смаяно господин Билс. Възбудата го караше да се чувства изнервен.

Гонгът отекна наново. В същия миг двамата противници си обърнаха гръб със забележително презрение. Млади перкски девойки се хвърлиха да ги обгърнат с нежните си грижи. Съдията изрита поедрите боклуци от пода на ринга.

— Много е шумно — оплака се Билс на Муун. — Чудя се как издържа букмейкърът. — Той кимна към Тилт. — Нали знаеш колко са чувствителни ушите на веспанците.

Гонг! Метеорита скочи. Закривените му нокти оставиха кървави дири по ребрата на Мо-Лок. Мо-Лок се гърчеше от болка. Към тавана възторжено полетяха шапки. Амонячната миризма на разгорещени перки можеше, да завърти главата на всеки.

— Крооо, крооо, крооо! Чи-чииии! Втора кръв!

Успешен удар на Мо-Лок описа червена дъга по рамото на Метеорита. Съперниците дишаха тежко и си разменяха зловещи закани. Мо-Лок дори се завъртя и си показа задника. После отново се вкопчиха. Зрителите крещяха до забрава. Тези от първия ред се бяха надвесили над перилата, за да зяпат от непосредствена близост как съперниците се ритат в слабините и си извиват крайниците.

Мо-Лок бе хвърлен отново. Преди да успее да се надигне и да ухапе Метеорита, удари и вторият гонг.

За момент изглеждаше сякаш този път противниците нямат никакво намерение да преустановяват боя, но после съплеменниците им нахлуха на терена и ги разделиха. Женските заоблизваха раните на своите герои. Една белокозинеста възрастна самка от групичката на Метеорита извади бутилка джин ѝ той я пресуши, сякаш беше пълна с портокалов сок. Съдията си издуха носа.

Тилт кимна.

— Незабравима битка, о, мда.

Той издаде гърлен, хъркащ звук, който при веспанците означаваше крайна степен на задоволство и възхищение. Гонгът отекна. Трети рунд.

Метеорита изхвърча от своя ъгъл, като пръскаше пред себе си облаци джин. Мо-Лок разтърси мократа си глава и зае отбранителна позиция.

Метеорита се хвърли право към него.

— Сега вече разбирам защо са го кръстили така! — извика възторжено господин Билс.

Но Мо-Лок не изчака сблъсъка. Той отскочи встрани и три пъти стръвно ухапа задника на своя опонент. Метеорита изпищя и се опита да обвие жилестата си ръка около шията на Мо-Лок, но плъзгавият му противник отново се измъкна, като този път се промуши между краката му.

— Бий се, мръсно копеле! — не се сдържа и изкрещя господин Муун.

Кръв шурна по пода. Тълпата отстъпи назад. Мо-Лок изпъна увенчаните си с остри нокти пръсти и извая едно X върху гърдите на Метеорита. Отскочи рязко назад и когато Метеорита вече го застигаше, впи зъби в гърлото му.

Шумът беше невъобразим. Господин Билс подскачаше ядно и се напъваше да надвика тълпата:

— Хайде, Мети, удари го!

Метеорита риташе яростно и се дърпаше, но Мо-Лок успя да се вкопчи в една от шпорите му и макар между пръстите на мъничката му ръка да струеше тъмночервена кръв, той не само не я изпусна, но изви крака назад, прекършвайки крехките му кости.

Сега вече гърбът на Метеорита беше като извит стоманен трион. Мо-Лок вдигна глава и зейна с уста, за да покаже на публиката отхапаната мръвка, преди да я изплюе на пода. Той счупи ръцете на Метеорита. Скочи върху изпънатия му гърбнак. Изрита го в ченето и го строши. След това продължи да го рита, накрая застана на четири крака и ухапа отново виолетовата пулсираща шия на Метеорита.

Съдията се надигна и прекрачи на ринга. Наведе се, хвана Мо-Лок за дясната ръка и го изправи. Тълпата изригна възторжено. Дори поддръжниците на Метеорита бяха впечатлени. Докато съдията и победителят правеха тур на овациите по края на ринга, откъм горните редове заваляха празни кутии от бира и стари обувки. Господин Билс се озърна безцелно. Чувстваше се предаден.

Мо-Лок се ухили, поклони се и се почеса игриво по главата. Изведнъж се изтръгна от ръката на съдията, изтича при тялото на сразения си противник и се изпика отгоре му.

Съплеменниците му нахлуха на терена и го вдигнаха на ръце. По същото време опечалените сподвижници на победения пристигнаха с одеяло, в което събраха набързо тленните му останки.

— О, мда — промърмори Тилт и близна opakoto на ръката си. Той наклони глава към Билс и погледна изпод вежди Муун. Последният не му бе дал нищо, но затова пък парите на Билс бяха потънали в ръката му, заедно е тези на много други нещастници, излъгани от доверчиво-кравешкия му поглед и покорното поклащане на главата. Съдията се връщаше от кратък разговор с един от букмейкърите, пъхайки нещо в джоба си.

— Нагласена работа — промърмори господин Муун, без да вади ръце от дълбоките си джобове.

— О, не зная — проплака отчаяно неговият спътник. — Не ми се струва, а на теб?

Той погледна към развълнуваната групичка перки, струпани около надутите, високомерни веспанци. След това се извърна и тръгна нагоре по стъпалата към изхода, където ги очакваше гореща чаша чай. Муун го последва, а отзад се разнасяха виковете на букмейкърите:

— Дами, господа! Тоз път започва голям борба между Черния плъх и Трошача! — Гласовете им се извиха във въздуха като духов оркестър, свирещ фортисимо. — О, да, много още забавления за вас!

7.

След края на работния ден жените от Литъл Фоксбърн имаха обичая да вечерят в чили-ресторанта над Пауновия парк.

— Тъпо е да готвиш — споделяха те, докато разглеждаха холоменюто, — затова пък тук е толкова приятно.

— Да, изборът си не е лош — призна и Лора Овърхед, с което всъщност искаше да каже, че чили-ресторантът не е мястото, което би предпочела у дома, но го намира за напълно приемливо при тези обстоятелства.

— Заслужава си — съгласи се Мардж Гудселф. — И е чистичко.

— Чистичко е — закимаха останалите.

— Ами да.

В чили-ресторанта келнерите се усмихваха. Изглеждаха толкова спретнати в красивите си униформи, сресани, с изгладени ризи и вратовръзки. Момичетата носеха червени касинки, а момчетата бяха затъкнали бродирани кърпи в задните си джобове. Те претичваха между масите с големи подноси, разминаваха се елегантно на косъм един от друг, никога не се сблъскваха, изморяваха или изнервяха.

Натали Шу погледна през прозореца.

— Надявам се, че Били е добре — рече тя. Били беше нейният верен лабрадор, привързан отвън, докато господарката му си похапваше лазаня.

(По традиция всички жени от Литъл Фоксборн имаха кучета. Мардж Гудселф притежаваше хрътка на име Горгона. „Още щом ме зърна, разбрах, че се е влюбила в мен — похвали се тя, когато я интервюираха от местната видеовизия. — Беше като любов от пръв поглед, нали разбирате? Глупаво дребосъче. Нали, миличко. Такова си ми ти.“)

— Снощи пак е имало тараш — заяви Доти Уолъс, бършейки начервените си устни в снежнобялата салфетка. — Един от управителите каза, че когато се събудили, липсвали няколко фотъйла.

— Фотъйла? — жените заклатиха в такт глави. Всички бяха чули за мургавата млада жена, която прониквала в апартаментите на

почтените хора и отмъквала каквото ѝ падне.

— Някой виждал ли я е, Доти?

— О, не, винаги им се изплъзва.

— Норман твърдеше, че това място гъмжало от крадци — оплака се Натали Шу. Тя огледа залата, сякаш някой апаш можеше да се спотайва под масата със салатите. — Тези хора обират дори празни магазини.

Мардж Гудселф повдигна брадичка и забодде вилица в мекия сладкиш.

— Не можеш да откраднеш нищо от празен магазин, Натали — изрече тя, — съвсем нищичко.

— Онази ще ти вземе дори огледалото от чантата — възрази Натали, наведе се и задуха горещия чай.

— Питам се, какво ли прави с всичко това? — мърмореше озадачено Доти Уолъс. — Касетофони, микровълнови фурни, мебели. Не мога да повярвам, че ще съумее да ги разпродаде. Кой ще ги вземе — всеки си има такива неща.

— Разбира се, че си имат, скъпа — отвърна Мардж. — Но ти знаеш не по-зле от мен, че за някои това никога не е достатъчно. Не съм ли права?

Всички закимаха дружно с глави. Да, има такива хора, съгласиха се жените, на които никога не им стига. Когато си далеч от дома, невинаги можеш да се снабдиш лесно с вещите, които са ти нужни. Но някак се справяш, нали? Справяш се някак.

— Опасно място. Трябва всички да се държим една за друга. — Мардж вдигна брадичка към преминаващия наблизо келнер. — Ела тук, миличък, и ни кажи — какво означава тази превръзка на ръката ти?

Младежът гордо издаде рамо напред, така че всички да могат да разчетат златистия надпис върху червената лента.

— Това е моето трудово отличие, госпожо. Връчиха ми го за това, че през миналата седмица съм обслужил петстотин клиенти, без никакви грешки, оплаквания и с по-малко от два процента разливане на напитките.

Мардж подпря бузата си с изпънати пръсти.

— Мисля, че трябва да ти дадем специален бакшиш за това — заяви тя.

Келнерът отвърна със скромнен поклон и небрежно махна с ръка.

— Не е необходимо, госпожо, ние не приемаме бакшиши — обяви той, докато изваждаше малък, компактен кредитен апарат. — Вместо това сме осигурили система за волни пожертвования, като тази седмица сме я посветили на набиране на средства за бившите затворници от еладелдийския затворнически Астероид 000013.

Жените от Литъл Фоксборн знаеха всичко за волните пожертвования и благотворителността, тъй като самите те навремето бяха организирали не една или две подобни и доста печеливши кампании.

— Ах, да, тези нещастни, измъчени затворници — зажима Мардж Гудселф. — Сигурно и тя е една от тях, Доти, твоята Тайнствена жена. — Тя се усмихна и подаде кредитната си карта на чудесния млад мъж, докато останалите започнаха да ровичкат из чантите си.

Най-горе, под самия покрив на изпъкналия купол на добрия кораб „Изобилие“, бе разположен амфитеатърът, наречен „Мъркюри гардън“. Макар там да нямаше нищо интересно за гледане, единодушното мнение бе, че това е място, което трябва да бъде посетено. Хората се тълпяха в баровете, говореха шумно и се смееха по масите около подиума и си махаха един на друг от всички страни на голямата танцова площадка с покритие от неръждаема стомана. Грамадни силиконови завеси криеха онези части на кабарето, където разрухата бе оставила своя опустошителен отпечатък, за да не развалят общата атмосфера.

Сега „Мъркюри Гардън“ бе дори по-популярен и проспериращ, отколкото беше в орбиталните дни, донякъде защото бе станал сцена на едно от легендарните приключения на капитан Джут. Самата Табита стъпваше за първи път тук, откакто бяха потеглили на пътешествие.

С пристигането на колата отнякъде изникна видеокип, забръмчаха камери, докато цяла тълпа контролни работи, въоръжени с перила, притискаха назад струпалата се край изпънатия мигновено червен килим навалица. Пред двете врати, достатъчно големи, за да премине през тях самолет, стояха изпружени униформени помощници и махаха с белите си ръкавици за добре дошли.

— Божичко всемогъщи и хиляди дяволи! — възкликна кисело Джут, която очевидно беше в лошо настроение. Тя не искаше да идват в „Мъркюри Гардън“. Никога не би дошла тук по своя воля.

— Усмихни се, мила — сръга я Доркас Мандебра и се ухили на тълпата.

Джут опипа нервно тъмните си очила. Въздъхна мрачно и отбеляза:

— Ето ги и тях.

— Кой? — попита Карен Нарликар и се озърна.

— Подражателите — обясни Зое Примроуз, личната адютантка на капитан Джут, която седеше непосредствено зад нея.

— О, тези ли.

Те бяха навсякъде, където Джут се появяваше, с техните дълги черни палта. Косите им бяха боядисани в черно, накъдрени и оформени в сфера. Някои от тях дори носеха сребърни вериги като нейната. Те подскачаха радостно и й махаха.

— Родителите им са виновни — оплака се капитан Джут.

— О, ето я, идва — обяви тържествено Карен и се завтече насреща, следвана от Бет и нейната камера, още докато Сой отваряше тържествено вратите.

— Капитан Джут, Дженива Маккан, Девети канал. Позволете ми да ви поздравя от името на пътниците и екипажа с...

Табита я надари с изнурена усмивка, потупа я по рамото и продължи нататък, без да спира. Трантът Кени и Зое Примроуз я следваха на крачка. Кени извърна глава и произнесе нещо през зъби на репортерката от Девети канал, но тя не му обърна внимание и се опита да догони капитана. Роботите с перилата й преградиха пътя. Джут вече се здрависваше с хората.

— Изглежда, че капитан Джут няма търпение да види началото на шоуто! — обяви Дженива пред зрителите. В този момент вратите се разтвориха бавно под тържествения фанфарен акомпанимент и отвътре бликна тъмнооранжева светлина и сладникава музика. Джут пое по мекия килим и се озова в центъра на амфитеатъра, следвана от леко прегърбения метр д'отел, който я побутна през арената и нагоре по стълбите към най-хубавата маса, точно пред пиедестала, който служеше за сцена. Посетителите от околните маси се изправиха и

заръкопляскаха. Някои си шепнеха възхитено, сякаш Табита и свитата ѝ бяха част от представлението.

Кабарето беше претъпкано и причината явно бе новината за нейното идване. Някой се приближи и ѝ прошепна нещо развълнувано. Поставиха пред нея чаша бира и тя я надигна.

Карен обясняваше за подражателите, които се делели на табитити и джутити.

— Ако наистина държаха на теб — обяви тя, — щяха да те оставят на спокойствие.

— Не им се сърдя — отвърна почти машинално Джут. — Не мисля, че представляват проблем.

Тя разглеждаше подозрително празната сцена.

Седалките бяха широки и удобни, с вградени визьори и слушалки. Капитан Джут си сложи апарата и сцената подскочи към нея, максимално увеличена. Без особено усилие можеше да огледа и най-далечното кътче на кабарето. Тя свали слушалките и визьора и ги остави на място.

Огледа насядалите край нея членове на антуража. По лицата на повечето се четеше нетърпеливо очакване. Един прожекторен лъч проряза тъмнината от тавана и оформи яркочерен овал на сцената. Безтелесен глас пожела добре дошли на всички и обяви името на техния домакин — Господин Забавление, Краля на „Мъркюри Гардън“, дами и господа, Марко Мец!

Джут едва не се поля с бира. Доркас се наклони напред и я потупа успокояващо по ръката.

— Не се бой! — посъветва я тя.

— Хич даже не ме е страх! — сопна се Джут. — Няма от какво да се боя! Наистина няма! Всичко това е една глупашка шега. Вече казах, че не искам да зная и това е, което искам. Не виждам защо е трябвало да си мислите, че аз...

Но думите ѝ потънаха в оглушителните аплодисменти, викове и подсвирквания.

Марко Мец бе по-голяма звезда от когато и да било в неговата кариера. Неговото шоу в „Мъркюри Гардън“ се бе превърнало в жива история. Хората идваха тук всяка нощ. Капитан Джут, разбира се, бе чула за него от момичетата — на мостика, в „Тривиа“ — преди окончателно да забрани край нея да се споменава по какъвто и да било повод името му. Видеопредаванията бяха прекъсвани от цветни ленти и ръмжене на китара. Но всеки път, когато това се случваше, тя неумолимо си спомняше за него.

Марко беше в критично състояние, когато най-сетне го докараха от Венера. Табита видя как го вкарват на борда, забеляза, че десният му крак е счупен, ръката му е смазана и цветът на кожата му не предвещава нищо добро. Не можеше да не изпитва съжаление към него, макар все още да го смяташе за непоправимо лайно. Ала дори отровната атмосфера на Венера не успя да сломи Марко Мец.

Потеглиха обратно, преди той да дойде в съзнание. Преди погребението на Хана Су, неговия последен мениджър, подписа договор с Девети канал, гарантиращ изключителни права в замяна на най-добрата медицинска помощ на борда. Още обсъждаха подробностите, а лекарите вече подменяха най-засегнатите части от кожата и въвеждаха новички кристални имплантанти.

При първото си следоперативно интервю възраждащата се суперзвезда изглеждаше бледа и унесена. Все пак той им разкри откровено всички свои надежди и страхове.

— Ние двамата с капитана, Дженива — рече бавно, — сме много важни един за друг. Но струва ми се, че не бива да говорим за това. — Той повдигна срамежливо рамене и видимо потрепери. Беше много силен момент, изпълнен със скрито страдание и очаквания, и Бет го показа в цялата му неподправена красота.

Дженива Маккан попита:

— Капитанът идва ли да ви навести, господин Мец?

— Трябва да почивам. И Табита го знае.

— Научихме, че тя е отказала да разговаря с вас, сър — стреля право в целта Дженива Маккан.

Марко се нацупи.

— Няма да крия, между нас има някои нерешени неща. Капитан Джут е много специален човек. Взискателен — добави той и намести здравето си рамо на облегалката.

Имаше специален репортаж за свалянето на превръзката от новата му ръка. Той им показва музикалната невроиндуктивна ръкавица, която бе умело интегрирана в костната структура, и изсвири с очарователна неувереност „Любовта е навсякъде“, както и началните тонове на „Добрият крал Уенсилас“. След това се появи, прегърнал заобленото тяло на д-р Ирск.

— Доктор Франкенщайн — нарече я той. — Шегувам се. Тази жена е истински гений.

В продължение на няколко месеца Марко говореше за възстановяване, рехабилитиране, тренировки. Махаше на зяпачите зад решетките на болничния си прозорец и раздаваше храбри усмивки. Спечели се грамаден брой почитатели, предимно жени и най-вече богати жени. Говореше се, че щял да се подлага и на други протезни подобрения.

Ала връщането му на сцената се отлагаше. Договорът с Девети канал бе преподписан веднъж, после още веднъж и при третия опит го заплашиха с неустойка. Накрая, естествено, се завърна, не без шумотевица.

— Нуждая се от срещи с публиката — оплака се той. — Искам да ги виждам пред себе си. Да ги подуша. Дженива, зная, че ще прозвучи сантиментално, но имам усещането, че им го дължа. За всеки настъпва време, когато трябва да си плати дълговете.

Докато го гледаха в новините, няколко от бившите му болногледачки се изсмяха подигравателно.

И ето че сега в осветения кръг се появи Марко Мец и разтвори ръце към публиката.

— Благодаря ви! Ужасно съм ви задължен!...

Безупречният му бял костюм хармонираше чудесно на мъжествения му тен и на черната ръкавица на дясната му ръка. Той знаеше, че тази вечер ще присъства и капитан Джут. Поздрави я и без колебание посвети цялото си представление на нея.

— На най-храбрата, най-безстрашната, най-красивата... — занарежда Марко.

Джут игнорира ускорените удари на сърцето си и изключи слух. Думите на Краля от „Мъркюри Гардън“ се превърнаха в плоско

квакане, притиснаха се една в друга и накрая утихнаха. Възбудата, която бе изпитала в началото, се носеше като вълна по изморените ѝ сетива.

Разнесе се всепоглъщащ акорд на електронен оркестър. Марко Мец погали черната ръкавица с лявата си ръка. Златни и медни тонове затрептяха из въздуха. Публиката избухна във възторжени овации.

— Благодаря ви, много ви благодаря, дами и господа...

Беше забравила колко е красив и привлекателен. Прогонила бе всякакъв спомен за това.

Той засвири нещо сантиментално и задушевно, богато на радостни трепети и сцената се озари от разноцветни светлини, изпълни се с неясни очертания и сенки. Марко запя с дълбок, леко дрезгав глас за приятелството в космоса и времето.

Една от любимите им песни, когато капеланците за пръв път им я изпяха. И все още беше любима.

Марко Мец подаде върха на обувката си в озарения кръг и тя заблестя, сякаш беше излята от полиран метал. Обувката наистина беше излята от полиран метал. Тя бе нахлузена на десния му крак, който бе реконструиран изцяло и наново. Той изпълни няколко енергични стъпки, извивайки пръстите към петата, след това завъртя протезата на 360° около десния глезен. Нови аплодисменти.

— Винаги е бил малко отвързан в краката — отбеляза засмяно Саския Зодиак.

Седеше върху масата с кръстосани крака, хапваше кабли чана и посрббваше от подпряната на бедрото ѝ чаша. Носеше панталони от моржова кожа, розова свободно падаща блуза и мънички, изящни обеци на ушите. Изумително колко мъжествена изглеждаше в тези дрехи, особено с привързаната на плитка коса.

— Ти кога цъфна тук?

Акробатката се засмя и докосна с показалец устните на капитан Джут. Носът ѝ беше бял като восъчна свещ. Клепачите ѝ сякаш бяха изваяни от порцелан, а миглите ѝ бяха издължени, завити нагоре и поръсени с електриковосин прах.

Тя се наклони напред, втренчи внимателен поглед в зениците на Джут, после положи една звучна целувка на устните ѝ.

— Не трябва да се боиш — рече тя.

— Казах ви вече — не ме е страх!

Всички бяха зяпнали в Господин Забавление. Той пееше за горичките на Палерния и танцуваше бавно под завеса от зелена светлина. Ето че запя „Сбогом, синьо небе“ и мнозина в залата започнаха да му пригласят. Публиката се чувстваше чудесно.

— Сантиментално — произнесе презрително Джут.

Доркас Мандебра посочи изоставения визьор на Табита.

— Сложи си го — посъветва я тя.

Джут се пресегна и нахлузи слушалките с визьора. В същия миг той се изправи пред нея, гледаше я право в очите, сякаш ги делиа само няколко метра. Мъничка капка пот блестеше на челото му. Под кафявите му очи имаше дълбоки резки, които тя не помнеше, а също и от двете страни на устата му. Преживяното на Венера го бе състарило, оставяйки неизлечими отпечатьци на страдание върху това на пръв поглед благородно лице.

Табита си смъкна слушалките, сетне отново ги надяна.

Марко подхвана потпури от темата за Полета, плъзгайки се по сцената, сякаш ръкавицата го теглеше във въздуха. Движенията му бяха дори по-гладки и плавни отпреди, особено след като бе поотслабнал доста.

Жалко. Жалко наистина, че беше такова непоправимо лайно.

Появи се голям зелен папагал. Той описа кръг над Марко, летейки невероятно бавно. Публиката заръкопляска.

Капитан Джут се надигна, стресната от изненада. Това беше Тал, любимото животинче на Марко. Но Тал бе изгорял, бе станал мазно петно на пода на пилотската кабина пред очите на Табита. Тя смъкна отново слушалките и потърси с очи Саския.

Саския си бе сложила слушалките на Зое. Имаше съвършено невъзмутим вид. Джут сведе засрамено поглед.

Папагалът кацна върху рамото на Марко и се сгуши до бузата му, като да беше герой от анимационно филмче. Наистина беше съвършено копие на Тал, майсторски изработено. Джут можеше да различи всяко отделно перо. Но това бе само холограма, създадена от светлина.

Марко се престори, че го гали и се залюля настрани, докато двамата запяха в дует, човек и птица в безпогрешен синхрон — пееха за сърца и крила. Само в едър план се виждаше миниатюрното

микрофонче в ъгъла на устата на Марко, през което се чуваше вторият глас.

Когато стигнаха последната строфа, папагалът разпери криле и направи още един кръг около господаря си. Накрая се сниши над ръката му, сграбчи с човка маншета на десния му ръкав и го дръпна нагоре, разкривайки цялата облицована в неопрен и стомана ръка.

Бяха виждали механичното чудо поне петдесет пъти, но въпреки това всички заръкопляскаха. Капитан Джут почувства, че ѝ се вие свят. Птицата беше холограма.

— Благодаря ви, много ви благодаря, дами и господа — произнесе развълнувано Марко. — Харесват ли ви моите нови играчки? — той завъртя ръката и крака в противоположни посоки с нечовешка бързина. — Страхотни са, нали? А знаете ли колко струват?

— Една ръка и един крак... — отвърнаха като добре обучени войници всички.

Джут дочу смеха на момичетата и кискането на Кени.

Тя нахлузи отново слушалките. Увеличени, прожекторите на „Мъркюри Гардън“ заплашваха да я погълнат в безцветната празнота на метакосмическото пространство. Под тях кънтеше музиката — басова, драматична, всепоглъщаща. Табита жадуваше за малко тишина и нежните тонове на самотно пиано щяха да ѝ подействат като хладен душ в пустиня. С крайчеца на окото си забеляза, че хората се надигат и се струпват около масите, в очакване на големия финал.

Можеше да си тръгне. Всички щяха да ѝ се смеят, но никой нямаше да я спре.

— Ето го и върха! — прошепна Карен право в ухото ѝ.

Тя погледна.

Сцената бе трансформирана в пародия на пилотска кабина, с много блещукащи светлини и огледала навсякъде. Освен звездата и неговата изкуствена птица, вътре имаше още две мършави фигури в идентични сребристосини скафандри и клатеща се, черна кукла върху поднос, която очевидно се движеше с дистанционно управление. Близнаците се бяха вкопчили един в друг ужасено, докато птицата и черната кукла се носеха около тях в хореографирани лупинги, пресъздаващи паника. Марко командваше централната сцена, стиснал с пръстите на изкуствената си ръка нещо, наподобяващо перископ. Той пееше:

— Ето ги, Контрабандистите идат! Идат и сега всички ще видят!
Капитан Джут почувства ръката на Саския Зодиак върху своята.

Пилотът на този причудлив летателен съд беше едрогърдеста млада жена със смешно деколтирана куртка, покрита с пришити емблеми, и плътно прилепнали панталони. Изглежда, че срещаше сериозни затруднения с управлението на кораба, защото непрестанно опираше опакото на ръката си в челото. Публиката я окуражаваше и ѝ подмяташе съвети.

Вероятно Джут бе извикала или бе изразила по някакъв друг начин безпокойство, защото изведнъж Кени се появи до нея, като се озърташе заплашително. Тя го избута настрани и отново втренчи очи в сцената.

На борда на изкуствения кораб внезапно стана сблъсък, придружен от искри и дим. Неумелият пилот извика и скочи от седалката си, като размахваше уплашено ръце. Ноктите ѝ бяха лакирани с хромов лак и приличаха на малки огледала. Тя се хвърли към Марко Мец и го обгърна с ръце.

— О, господин Мец! — извика тя с писклив глас. — Какво ще правим сега?

Капитан Джут дочу тъпичкото кискане на Карен Нарликар от другия край на тунел с дължина поне няколко хиляди парсека. Доркас побутваше дискретно по масата към нея купичка с бадеми, а Зое правеше знаци на келнера да донесе още бира. Табита не помръдваше. Изглеждаше като машина, на която са спрели тока.

Дори когато аплодисментите утихнаха и светлините бяха запалени отново, тя продължаваше да седи неподвижно.

Саския се наведе и вдигна визьора от челото ѝ. Тя разроши косите на капитана, усмихна се и я целуна лекичко.

Сега всички гледаха в нея — Зое Примроуз, Карен Нарликар и Доркас Мандебра.

— Е? — попита Доркас.

Капитан Джут погледна своя бодигард, приклепнал до стола ѝ с приведени напред рамене. Беше отворил уста и отвътре се подаваше мъничкият му, закривен език.

— Доведи го — нареди тя.

Останалите се размърдаха и взеха да си шушукат. Но все пак изглежда одобряваха постъпката ѝ.

— И ми дайте още една бира — добави тя.

Саския я погали по рамото и ѝ посочи бирата, която вече беше поднесена. Табита вдигна чашата и отпи.

И тогава пред нея застана Марко. Носеше защитна шапчица. Две жени бършеха лицето му с пешкири. Той им махна да го оставят на мира и се наведе над масата. Готвеше се да я хване за ръката. Хиляди камери бръмчаха в унисон и Марко пое ръката ѝ.

Беше я измамил, предал и зарязал по шейсет различни начина на Нептун. Сега се готвеше да я целуне, освен ако не отмести веднага глава.

Тя отмести глава.

— Табита — произнесе Краля на „Мъркюри Гардън“. — Капитане. Трябваше да ме предупредиш, че ще идваш. Научих за това буквално две секунди преди да изляза на сцената.

Владееше се чудесно, до последното движение на всяко мускулче — всъщност, както винаги. Играеше на уморен актьор, токущо изпълнил дълга два часа и половина мултимедийна екстравагантност. А сега, дами и господа, Марко Мец се среща с капитана! Той я хваща за ръката! Ето го върховния миг на тазвечерното представление!

Край основата на стълбите се тълпяха зяпачи, фоторепортери, които чакаха да удари техният час, за да заврат камерите колкото се може по-близо. Кени ѝ дишаше във врата. Зое говореше нещо, вероятно обясняваше колко е харесало на Табита представлението.

Капитан Джут все още не бе освободила ръката си. Марко пръв отмести своята и дръпна пешкира от двете жени.

— Хайде, по дяволите, кажи какво ти е мнението? — попита той и започна да се бърше.

Беше засрамен. Но дори сега играеше. Личеше си, полагаше усилия да се представи за уморен герой, застанал пред своя кумир, мятеше ръце в жестове на възхищение, но очевидно страдаше от липсата на написан и заучен сценарий.

— Кени много го хареса — отвърна капитан Джут. — Нали ти хареса, Кени?

В издължените очи на Кени блеснаха пламъчета.

— Здравсти, Сас — обърна се Марко към Саския. — Какво ще кажеш за изпълнението на Тал, а? Публиката направо го погълна. Ами ръката? — продължаваше той, но отново гледаше капитана. Изпълни няколко тихи акорда и я надари с разтопяващата си усмивка. Беше плъзгав като пясъчна акула, плъзгав отгоре до долу. Нищо не можеше да му се залепи. — Ами кракът? — Той повдигна крачола на панталоните и показа металния си прасец. — Ванадиева стомана, подсилени стави. А ръкавицата разполага с шестнадесет допълнителни вериги, без това да променя теглото ѝ. — Сега вече говореше почти несвързано. Натисна едно копче на китката и ръкавът му се изтегли нагоре, прикачен към тъничка жица. Тя погледна към гроздовете от телескопични тръби и капиляри, които подхранваха лакътя му. — Операцията продължи цели сто шейсет и шест часа — произнесе с нескрита гордост. — Но и сделката си я биваше.

Капитан Джут се изправи. Усети, че антуражът ѝ се прегрупира мълчаливо, движен от невидими за неподготвения кимвания и потрепвания на брадичката ѝ. Вечерната разходка приближаваше своя завършек. Някой трябваше да спусне завесите.

— Дали да не отидем някъде и да си побъбрим? — предложи той с тих, подканящ глас. — Зная, че проявих пренебрежение към теб, но сигурно разбираш какво е за мен това шоу...

Той махна нетърпеливо към сцената, без да се озърта.

— Но всъщност, ужасно много исках да те видя и...

— Защо не ми се обади?

Той зашепна нещо и разпери ръце. Тя се обърна и кимна едва забележимо на хората, които Кени задържаше под стъпалата.

Те се приближиха малко смутено, веспанец, издокаран в блейзър, метр д'отелът с неговия вечерен смокинг и младата жена с големите, разголени гърди.

— Капитане, за нас наистина е огромна чест... — заговори припряно жената.

Капитан Джут я погледна. Струваше ѝ се позната. Тя се обърна към Зое Примроуз.

— Кой се разпорежда тук?

Веспанецът пристъпи напред, поклони се и източи глава в израз на сляпо подчинение.

— Представлението се закрива — обяви Табита.

Някой извика.

— Край — повтори тя. — Затворено. Дотук.

— Ей, капитане, слушай, трябва да поговорим за това... — мърмореше Марко с ниския си, задушевен глас.

Табита Джут пъкна ръце в джобове.

— Отведете го — рече тя.

Кени изскочи и застана пред него. Музикантът отстъпи назад и вдигна истинската си ръка.

— Не ти ли харесва шоуто? — развика се ядосано той. — Не ти ли харесва? Можем да го променим, да добавим няколко допълнителни номера... — той нададе сподавен вик на болка, когато трантът стисна белите му пръсти.

Лицето на Марко, се сгърчи. Мениджърът издаваше жалостиви звуци, а всички останали отстъпиха назад.

— Всичко, каквото пожелаеш! — извика Краля на „Мъркюри Гардън“, докато Кени го блъскаше назад към съблекалните. — Ще имаш право на вето върху сценария, чуваш ли, капитане! Дори лично време за изява, какво ще кажеш за това?

По пътя за дома всички се присмиваха над начина, по който нещастникът се бе гърчил, докато тя си бе разчиствала сметките с него.

— Много лайнарско изпълнение — обяви непоколебимо Доркас Мандебра.

— Така е — призна Джут. — Той си е лайнар.

— Направи услуга на всички — заяви Карен.

Минувачите по улиците спираха и им махаха радостно. Джут стисна ръката на Саския. Все още бе развълнувана от смелата си постъпка, имаше чувството, че е покрита с тъничък, лепкав и неотмиваем слой пот.

— Значи си се виждала с него, а? — попита тя едва чуто. Саския повдигна рамене.

— Веднъж или два пъти — отвърна невъзмутимо. — Искаше да разбере какво мисля за шоуто.

На Джут не ѝ стана никак приятно от признанието.

— Но не си ми казала — укори я тя.

— Ти пък не позволяваше на никого да му споменава...

— Нали вече ти казах, че той е едно лайно? — прекъсна я Джут. Саския дръпна ръка. Извърна се и погледна през прозореца.

— Да не си се чукала с него? — не се предаваше Джут. — Не бива да го правиш, да знаеш. Никога. Той е един подлец.

Говореше като дърта, закостеняла наставница и сякаш бе забравила, че Саския познаваше Марко преди нея и беше прекарала не една и две изпълнени с горещи ласки нощи в обятията му на различни светове.

— Спомням си, когато с Доджър работехме на договор — заговори Табита, — а аз карах разбрицания люгер с мръсните илюминаторчета и той непрестанно ми правеше разни номера. Бях го оставила на поправка в Грисъм и техникът естествено реши да ме мине, като твърдеше, че се нуждаел от пълна подмяна на електрониката, което щяло да изисква поне две седмици, но ще го скъси до една, ако ида с него на едно скришно местенце...

Всички застанаха хорово.

— Да бе, знаем го ние това местенце... — обади се Карен.

Капитан Джут се усмихна зад слънчевите си очила.

— Е, аз тогава не знаех още нищо — призна тя. — Пък и не разбирах бъкел от електроника, но бях твърдо решена да науча някой ден всичко, за да не могат онези отрепки да ми свиват подобни номера.

Саския се загледа в мръснозелената светлина, която подскачаше и се стичаше по стените на тунела.

— През цялото време говориш за себе си — рече тя.

8.

Въпреки силната горещина много общественополезни дейности се извършваха точно по това време. След възстановяване на енергоподаването до Кларк Кент Форк и носовите помещения, известни като Перлените портали, най-сетне бе преустановено постоянното изтичане поради нарушения в херметичността. На празненството по този случай се появиха много известни хедонисти, включително Мармадюк Флешер де Бре. Твърдяха, че са прекарвали последните няколко седмици в таен дворец под булевард „Асгард“, където за тях се грижели работи-куртизанки от най-разнообразни модификации и с най-различни способности.

Затова пък членовете на Института на жените организираха в Пауновия парк вечеринка с надбягвания за най-малките. Палернианците бяха възхитени от идеята, макар да не беше съвсем ясно дали въобще разбират за какво става въпрос. Толкова се развълнуваха, че започнаха да клатят и трошат набързо скованите трибуни, да си смъкват дрехите и да се замерят с рула тоалетна хартия и буркани със сладко. Само Мардж Гудселф знаеше как да се справя с тях.

— Що за поведение е това? — сепна ги със строгия си глас тя. Още няколко остри думи и палернианците щяха да се разбягат с насълзени очи, но тя плесна с ръце и свирна със свирката си, давайки им знак да се подредят на старта. Вдигаха врява като стадо гъски и се побутваха един друг игриво. — Тишина, моля! — извика Мардж със заканителна усмивка.

Един ден Табита Джут излезе на разходка, за да открие, че долните тунели са озвучени с органична музика.

— Кой измисли това? — попита настойчиво тя. — Не съм издавала подобна заповед.

През следващите десетина дни тя задължи всички в района да ходят на работа под акомпанимента на кенефен рок: солови изпълнения на китара, забавени до мъчително дебелочревно стенание

и придружени от маниакално потрепване по водосточна тръба. Творбите на „Първична слуз“ намериха особено топъл прием.

— Това не е полет — оплака се капитан Джут на Алис. — Това е обществена служба или някакво проклето губене на времето. — Почти бе престанала да посещава съвещанията в Съвета, струваше ѝ се, че не е в състояние да разбере за какво говорят другите. — Дори не е работа — роптаеше тя.

— Говорим за лайна.

— НА ВРЕМЕТО ОБИЧАХТЕ ДА ГОВОРИТЕ, КАПИТАНЕ.

— С теб да, това е различно.

— ИЛИ С ГОСПОЖИЦА ЗОДИАК.

— Но тя все отсъства — отвърна капитан Джут. Усещаше, че се държи егоистично. И защо не? Защо поне веднъж да не се постави на първо място?

— ИЛИ КАПИТАН ГИЛЕСПИ.

— Нямам време! — тросна се Джут и изскочи от леглото.

— Можеш да свършиш поне тази работа вместо мен — заяви тя, докато се обличаше. — Поръчай си роботизирано превъплъщение и слез долу сред хората. Сигурна съм, че ще се справиш по-добре от мен.

— ЩЕ БЪДА ПОВЕЧЕ ОТ ЩАСТЛИВА, КАПИТАНЕ.

— Не — възрази Табита. — Трябва аз да го направя.

Днес я очакваше делегация на алтециани, които се оплакваха от сапунената опера, повтаряна по един от каналите. Очакваха, че ще е запозната с проблема и когато невежеството ѝ излезе на бял свят, ѝ показаха на монитора в нейния офис безконечни клипове с хора, които спорят помежду си във вехтошарска, орбитална обстановка. Говорителят им непрестанно чукаше с люспестия си червеникав показалец по екрана, сочейки член на неговата раса, изтипосан с безформено жълто боне и мръсна плетена пелерина.

— Ъхендинстфеният гналтешкиански предстафител фъф филма — заяви ѝ ядосано той. — И той ъх нгтрафестит!

Капитан Джут потърка очи. Горещината беше нетърпима, подсилвана от струпаните около бюрото ѝ разгневени алтециани. Струваше ѝ се, че ще се задуши. Тя се пресегна и почеса алтецианския говорител под брадата, където знаеше, че обичат. Никой няма да го

забележи, искаше ѝ се да му каже, но знаеше, че само ще ги обиди повече.

— Трябва да си направите ваша програма — рече тя. — Хайде да излезем и да пийнем.

Тя ги отведе в „Тривиа“.

— Знаете ли, че тъкмо алтецианин ме научи да летя — разказваше им. Винаги го разправяше на алтецианите. — Чували ли сте го? Кой от вас ще опита чашка „Стара парализа“?

В Прозореца на „Тривиа“ показваха пръстените на Сатурн. Не бяха като истинските, но хората, които не ги бяха виждали, се наслаждаваха на гледката.

В ъгъла седеше Последния поет, заобиколен от своя постоянен антураж.

— Серафимите — обяви той — готвят с ДНК. — Вдигна чаша, сякаш предлагаше тост, но в действителност само искаше да им привлече вниманието. — Играят си с нашите спирални вериги, като да са някакви сребърни броеници.

Капитан Джут поръча огромно количество напитки, после тайничко се измъкна. Под Земната зала имаше вита стълба, която водеше до една овална врата в корпуса. Стига да разполагаш със скафандър и въже, можеш да се поразходиш навън.

Капитанът стоеше между ерозиралите; безформени хълмчета и полегати равнини, които представляваха обшивката на нейния свят. Ужасно ѝ приличаше на повърхността на някоя планета. Без мащаб и перспектива „Изобилие“ се смалчаваше до самотен остров от блестящ, сивкав камък сред море от тъмносив памук и под небе от бозаво нищо.

Странно наистина, че един толкова безжизнен пейзаж можеше да бъде същевременно толкова мирен, че едно мъртво и празно пространство би могло да оказва подобен освежаващ ефект — като глътка чист планински въздух. Тук нямаше сенки, движение, звуци — никакво усещане, че скалистият остров е кораб, а памучното море е многопространствена проекция на действителността, или че необитаваното небе е външен израз на хиперпространството, през което се носят със скорост, достатъчна да прекосят галактиката.

Капитан Джут повика Алис.

— Как върви, Алис?

— КСТАСКА УСПЯ ДА КАРТОГРАФИРА НОВИ РАЙОНИ НА МОЯ ОРИЕНТАЦИОНЕН ЦЕНТЪР — докладва корабната личност. — СЕГА ВЕЧЕ НЯМА СЪМНЕНИЕ, ЧЕ НАЙ-СИЛНИЯТ ФОТОЧУВСТВИТЕЛЕН РЕГИОН Е РАЗПОЛОЖЕН ТОЧНО ОТПРЕД, В НОСА, НО ОСВЕН ТОВА СЕ ОКАЗА, ЧЕ ИЗОБРАЖЕНИЕТО НА ЗВЕЗДНАТА КАРТА Е ОБЪРНАТО НАОПАКИ И В ДВЕТЕ ИЗМЕРЕНИЯ.

— По-късно пак ще ти се обадя — обеща Джут, която дори не чу какво ѝ казват. Тя пхна ръце в джобовете, зареяла поглед в безкрайната сивота, която сякаш бе застинала в продължителна прозявка. Не обичаше да я занимават с технически проблеми, особено когато ставаше дума за сложни извънземни технологии и за хора, които бяха в състояние да ги разберат. Нека ѝ бъдат под ръка, когато ѝ потрябват, това бе всичко, което искаше от тях.

— Можеш ли да видиш Проксима Центавър?

— ОТ РАЗСТОЯНИЕ, КАПИТАНЕ.

— Де да можех и аз — промърмори Табита.

— Капитане? Ало?

Беше друг глас, човешки. Секретарката ѝ я беше открила.

— Да, Зое? Какво има?

— Време е за посещението ви в завода за въздух, капитане.

Разположен дълбоко в недрата на „Изобилие“, Мивикорпският въздушен завод продължаваше да изпълва станцията със своя единствен продукт. Грамадни стъклени дробове се разпростираха из каньоните на кораба, подобно на клони на необятно дърво. Табита се намираше във вътрешността на голяма тръба, скрита до пояс сред папрати, които трептяха безспирно. Приклеknал недалеч от нея, Кени си пилеше ноктите. Вяха излезли на излет в един от незаселените райони на кораба. Капитанът носеше скаутски костюм с предпазен шлем. От време на време разменяше по няколко думи с представителя на „Мивикорп“, който беше облечен с дъждобран и къси панталони. Вече му беше забравила името. Държеше пред нея шепа кафеникав мъх.

— Всяка глътка въздух на борда произхожда от тези малки приятелчета. Този мъх произвежда по-голямо количество, отколкото

всички останали същества, взети заедно.

Мъжът стисна полутечния представител на корабната флора, докато той започна да се прецежда между пръстите му. Сега вече приличаше на настъпено лайно, Табита усещаше празнота в главата си. Тук бе по-горещо отколкото навсякъде. Влагата висеше във въздуха като гъста мъгла.

Чиновникът подкани посетителите да го последват нататък. Наблизо прелетя с жужене пчела.

— О, да, имаме и от тези. А също и пеперуди. Много са красиви.

Стигнаха до врата в тунелната стена. Мъжът предупреди капитана да внимава, защото слузта под краката им била много хлъзгава.

Зад вратата ги очакваше тържествено изправен пазач в ливрея и знаци на „Мивикорп“. Беше млада жена с блеснали от възторг очи и лице, възхитено от срещата с толкова прославена личност. Табита се усмихна. Тя позволи на момичето голямата чест да ѝ помогне с нагласяването на кислородния апарат, след това я помоли да се погрижи и за Кени, който обаче си носеше свря апарат и не се нуждаеше от ничия помощ.

— Всичко наред ли е, Кени? — обърна се към него по радиостанцията. — Внимавай къде стъпваш. Много е хлъзгаво. — Беше ѝ приятно да го дразни понякога и да го наблюдава как си върти нервно главата. — Ти върви напред. А вие — тя се обърна към чиновника, — го следвайте.

Кени дишаше шумно в микрофона. Тя го застигна, стисна ухото му през двойноизолиращия пласт на шлема и го дръпна като на непослушно куче. Той се завъртя и тръгна след нея, спускайки надолу лицевото стъкло миг преди да прекрачат в непрогледния мрак отвъд пластичния шлюз.

Водачът ги поведе по един страничен коридор. От двете страни се заредиха изоставени офиси, като натъпкани с тишина кутии, а по бюрата им все още бяха разхвърляни никому ненужни документи. Дъхът на Табита кънтеше в слушалките ѝ, усилян многократно. В светлините на вградените в шлема прожектори изникваха и се скриваха различни части от оборудване: клавиатури, декодери,

фотокопирни машини. Мястото приличаше на катакомба на отдавна изчезнала цивилизация, с килии за последователите на правоъгълния бог, до който водеха всички кабели.

— Не зная дали бих искала да направя каквото и да било с всичко това — произнесе капитан Джут. Кени се отпусна на четири крака, сгъна се и подскочи на едно бюро, използвайки опашката си за балансър. Вдигна се облак прах. Трантът огледа стаята, спусна се безшумно на пода и изчезна някъде, вероятно на лов за призраци.

Гласът на чиновника от въздушния завод изпълни шлема на Табита с неприятния си, дразнещ тембър.

— Бихме могли да снабдяваме целия този сектор срещу минимално, например 0,7%, увеличение на консумираната енергия.

Лъчът на капитана се плъзна по тъмночервения саркофаг на машина за кола. Тя се приближи, за да я разгледа.

— Защо? — попита Джут. Нямаше никакво намерение да издава подобно разрешение, но ѝ беше любопитно.

— За да върнем това пространство на хората. — Чиновникът държеше разтворена папка. Лицето му сияеше, озарено от светлините на шлема.

Табита насочи лъча на прожектора към основата на машината. Тук имаше голям, изсъхнал паяк, сгънал крачетата в мрежичката за чашки.

— Защо им е? — повтори тя.

— Текунаците ще бъдат доволни. Те се нуждаят от допълнителни територии за разширяване.

Капитанът излезе на балкончето и насочи прожектора право нагоре. Над главата ѝ висяха грамадни късове прокапала матрица като издължени, жълтеникави пръсти от нищото. Разширения, нови проекти, всичко това ѝ се струваше толкова скучно и безсмислено. Хората не се уморяваха да говорят за подобни неща.

Кени изникна от тъмнината и се присъедини към тях. Капитан Джут кимна към папката. Той я взе от мъжа, подуши я, промуши я с невидимите си лъчи, след това ѝ я донесе. На горния лист имаше архитектурна скица, която се менеше при всяко докосване. Тя плъзна ръка по гладката ѝ повърхност.

Чиновникът и водачът се спогледаха ухилено.

— Какво да се прави, всички трябва да ядат.

Табита неведнъж си бе задавала въпроса откъде се взима месото. Но тук, на „Изобилие“, имаше място за всичко. Може би някъде съществуваше гигантско стадо, кръстосващо равнините на 153-то ниво.

— Чух, че все още тровите перките — подхвърли Табита.

— Ще трябва да попитате Комитета по запасите за това, капитане. Зная само, че някои от нашите конвейерни отдушници често стават свърталище на различни гризачи.

— Перките — произнесе тя замислено.

— Мисля, че да... — кимна мъжът от „Мивикорп“ и се усмихна тактично.

Тя му върна папката.

— Не ги закачайте повече — произнесе Табита отчетливо.

Капитан Джут знаеше, че трябва да благодари на двамата за разходката и да им даде поне някакво мъгляво обещание, но се чувстваше ужасно изморена. Тя щракна с пръсти. Кени подскочи от парапета на балкона и я поведе към колата.

— Неделя ли е? — попита тя. — Чувствам се, сякаш е неделя.

Той се намести на отсрещната седалка, все още със спуснато лицево стъкло. Невъзможно беше да се предположи за какво си мисли, но тя беше сигурна, че не е нещо приятно. Капитан Джут беше изморена от неговата вечно следваща я сянка. След близо двацет и четири часа, прекарани заедно, имаше чувството, че дори дрехите ѝ смърдят на него. Тя се извъртя и се загледа през прозореца на лимузината. Сянката им се носеше по стената на тунела, без да изостава от тях.

На другия край на станцията, в самия край на Улицата на клатещия се кон, в една сграда, спотаена наред пещера и заобиколена от други подобни сгради, които бяха тъмни и празни, в апартамента с номер 5 на вратата, един ужасно стар човек седеше и гледаше рибка в аквариум.

Всъщност рибките бяха две, едната червена, а другата синя, но и двете с издължени триъгълни перки и фини, сребристи опашки. Кой знае защо те напомняха на стареца за бонбони, увити в прозрачна хартия.

Стаята, където плуваха рибите, беше озарена от трепкащите светлини на свещи. Стените бяха боядисани в мораво, жълто и червено — съгласно изричните указания на стареца — и украсени със сребърни звезди и флуоресцентни оранжеви цветя. Освен свещите имаше кандила, подредени пред покритите с воали огледала. Свиреше и музика, надута до оглушително ниво.

Старецът носеше на главата си омазнена зеленикава превръзка. Амулети и тюркоазени мъниста се поклащаха на сбръчканата му шия. Той седеше в инвалидна количка, положил парализираната си ръка върху металната тръба, която служеше за дръжка.

С другата, здравата си ръка, старецът стискаше кафеникаво шише. Той въздъхна шумно и гърлено, като крокодил, надушил плячка.

Интеркомът изчурулика. Една лампичка на количката премигна, отбелязвайки този факт, инак старецът никога нямаше да забележи.

С кутрето на дясната си ръка старецът включи интеркома.

— Ало? — произнесе той напрегнато.

— Здравсти, чичо Чарли — разнесе се младежки, човешки, мъжки глас.

Широка усмивка разцепи на две лицето на стареца под сивите мустаци.

— Грант! — изхриптя той. — Как я караш, момче?

— Оправям се някак, чичо — отвърна другият и в гласа му се долавяше горда увереност. — Свързвам двата края.

Старецът се засмя — ужасяваща гримаса, ако имаше друг присъстващ, освен рибите. Чичо Чарли се смееше като някой, който умира от задушаване.

— Чичо Чарли, знаеш ли, че летим към Проксима Центавър?

Старецът изглежда сметна това за особено остроумна шега.

— Хе-хе-хеее! — заквича той. — Направо ще ме убиеш от смях, бе човееееек...

— Не мисля така, чичо.

Възрастният мъж примижа.

— Все още ли си искаш онуй нещo, Грант? — попита той с глуповата усмивка на змийското си лице. — Нали не ми се обаждаш, за да ми кажеш, че не си го искаш повече?

— По-скоро ти се обаждам, за да видя с какво бих могъл да ти помогна, чичо — отвърна човекът, когото чичо Чарли нарече Грант. —

Мисля, че след последната промяна на ситуацията бихме могли да се погрижим далеч по-добре за теб.

Повече обяснения не последваха. Двамата очевидно се познаваха отдавна и доста добре, а между подобни събеседници много неща се предаваха чрез нюансите в интонацията, без да се прибегва до конкретни изрази.

Най-сетне разговорът приключи, но на стареца му бяха необходими още няколко минути, за да забележи, че все още стиска бутилката в парализираната си ръка. Когато това стана, той отвъртя бавно и мъчително капачката и изтегли отвътре стъклената пипета. След това наведе назад глава — количката се нагласи с тихо бръмчене към новата му позиция — и капна по една прозрачна капка първо в лявото, а след това и в дясното си око. Накрая затвори очи и засмука въздух през стиснатите си зъби.

Отново се разнесе бръмченето на двигателчето, лявата подложка се вдигна нагоре и се завъртя така, че неподвижната му ръка избърса с opakото си сълзите в очите му.

— Бива си я тая пуцина — промърмори доволно старецът. Той се пресегна и чукна със закривен нокът по стъклото на аквариума. — Пили, пили — изломоти, опитвайки се да привлече рибките.

И двете продължаваха да се въртят в кръг, без да му обръщат внимание. Може би не го забелязваха или го смятаха за Господ Бог, вездесъщ и всемогъщ, но невидим.

— Ръката, която храни — добави той.

Старецът постави внимателно пипетата в кафявата стъклена бутилка. Стисна палец и показалец върху гумената вендузка. Извади пипетата и протегна ръка към аквариума, а количката отново последва покорно движението му. Капчица от безцветната течност плъсна във водата. За момент не се случи нищо. Сетне една от рибите, червената, запърха с перки. Изглеждаше леко обезпокоена. Синята кръжеше около нея в тесен кръг. След още няколко секунди двете рибки се хвърлиха една срещу друга. Започнаха да се бият, да се хапят и да късат деликатните си перки.

Старецът ги наблюдаваше с усмивка на анаконда. Дясната му ръка потрепваше, сякаш сочеше рибките на някакъв невидим наблюдател. Устните му се движеха, но без да отронват звук.

А двубоят във водата ставаше все по-свиреп. Червената и синята рибки се въртяха една около друга сред разпокъсани останки от перки. От водната повърхност започна да се надига неприятна миризма.

Най-сетне една от рибките, червената, започна да се спуска бавно към дъното, където остана да лежи неподвижно. Подобно на полупрозрачни пипалца от телцето ѝ извираха тънички струйки кръв. Синята рибка продължи да кръстосва из аквариума, сякаш нищо не се бе случило.

На лицето на стареца бе разцъфнала широка усмивка. Зъбите му бяха метални. Той натисна едно от копчетата върху подложката на инвалидния стол.

В другия край на дългия пуст коридор, край ниска масичка седяха две сестри и подреждаха разноцветни таблетки. Сестрите обсъждаха „Трудна професия“, медицински видеосериал, който вървеше всеки следобед. Заради дежурствата все имаше по някой, който да пропусне поредната серия, и се налагаше да му предадат развоя на събитията.

— И какво смята да прави сега Мерилин с Клив? — попита първата сестра.

— Каза на майка си — отвърна втората, — призна ѝ, че е увлечена по него, и какво са правила, но все още не смята, че би могла да се омъжи за него.

— Жалко — поклати глава първата сестра. Тя самата ужасно харесваше Клив. Готова бе да му се хвърли на врата при първа възможност. Направо мечтаеше да се грижи за благородния, изстрадал мъж и прекрасната му малка дъщеря.

Втората сестра събра шепа лекарства, пусна ги в едно пликче и го запечата.

— Кой знае — въздъхна тя. — Може би Мерилин говори така заради майка си.

Майките и на двете не бяха на борда. Не бяха разговаряли с тях от осемнадесет субективни месеца. Не знаеха дали някога ще ги видят отново. Първата сестра продължи след кратка пауза.

— А какво стана между Клив и онази жена със счупената ръка, дете беше паднала на ски?

— О, тя е в кома — обясни втората сестра. — Не ти ли казах? Оперираха я, но все още не е дошла в съзнание. И сега Клив се чувства виновен. Доктор Маршал го обвинява, защото той взе на своя глава решението след автомобилната катастрофа...

— Каква автомобилна катастрофа? — прекъсна я първата сестра.

В този момент старецът от стая №5 натисна бутона. Сигналят отекна в манипулационната, втората сестра вдигна глава, побутна назад стъклените с хапчета и се изправи.

— По дяволите — измърмори тя и това сякаш изчерпа репертоара ѝ. Сетне заобиколи колежката си, която продължаваше да разпределя лекарствата, и излезе.

Сестра Рикс прекоси коридора и се изкачи по стълбите. Тя подмина стая №1, обитавана от Консуела, която в момента блъскаше с крак по стената и крещеше да ѝ доведат Франки. Подмина стая №2, където Глория се готвеше да вечеря. Каквото и да се случеше, Глория мислеше единствено и само за ядене. Сигурно вече се бе изпоцапала достатъчно и трябваше да бъде измита, но сестра Рикс не можеше да се заеме с нея в момента.

Сестра Рикс подмина и стая №3, чиято врата беше отворена. Вътре имаше друга нейна колежка, която тъкмо сменяше превръзките на пациента. Навярно се нуждаеше от помощ, но в момента и тя бе заета.

Сестра Рикс подмина и стая №4, чиято врата също беше отворена, а на прага ѝ седеше Катлийн Бюфорт, потънала в дълбок сън. Катлийн се боеше от затворени помещения и все гледаше да се измъкне в коридора, макар да разполагаше с прекрасно обзаведена стая. В друг момент сестра Рикс щеше да си направи труда да я върне в нейното легло от рози, но сега имаше по-важна задача.

Сестра Рикс доближи стая №5. Вратата на тази стая бе здраво залостена. Тя натисна звънеца.

Вратата се отдръпна с бръмчене.

Вътре в стая №5 старецът седеше отпуснато в инвалидната количка, загледан в трепкащите пламъчета на дузината свещи.

Сестра Рикс пое въздух и извика право в ухото му:

— Чичо Чарли, моля те, намали музиката!

Старецът се пресегна светкавично с лявата си ръка, подкрепяна от металната лонгета, и я сграбчи. С дясната започна да я опипва по задника.

Сестра Рикс стисна крака и се наклони напред, сякаш се стараеше да не обръща внимание на движенията му.

— Музиката — повтори тя. — Ще събудиш Катлийн.

Старецът ѝ показа металните си зъби. Внезапно се възцари тишина.

— Аз ли те повиках? — беше първият му въпрос. Гласът му беше висок, носов, гъгнив.

— О, чичо Чарли. Знаеш, че ти го направи.

— Добре... добре... — Старецът поклати глава и огърлицата му се раздвижи и изтрака. — Рибката ми се удави, сестрице...

Столът му се завъртя с лице към аквариума.

— И тази ли, чичо Чарли? — попита сестрата. Беше изгубила бройката на удавилите се в аквариума му рибки.

Чичо Чарли изкряка.

Имплантът отведе сестра Рикс в другия край на стаята. Накара я да потопи ръка в аквариума с мъртвата рибна. А след това да се извърне към него.

Устните ѝ се раздвижиха механично, сякаш беше примитивен андроид.

— Къде искаш да я поставя? — попита тя и думите се изредиха като мъниста на броеница.

Чичо Чарли избухна в смях.

— Какво... какво? — попита той и си промърмори: — Държи се тъй, сякаш е готова да ми направи кефа. — Той отново се изкиска и се заклати доволно в количката.

— Не бива да постъпваш така, чичо Чарли — произнесе укоризнено сестрата. — Тук всички много те обичаме. Ти си сред приятели.

Чичо Чарли я накара да пусне мъртвата риба в кошчето за отпадъци. След това притисна лице към стъклената стена на аквариума, зад която продължаваше да кръжи другата оцеляла от двубоя риба.

— Красива е, нали... — промърмори той и я посочи със закривен пръст. — Ах, лоша карма за приятелката й...

Вратата се плъзна с бръмчене и в стаята влезе веспанка, източила напред грамадната си глава. Дългата й бяла престилка се вееше зад нея.

— Добро утро, доктор Ирск — произнесе сестрата.

Гласът на лекарката бе нисък и тъжен.

— Добро утро, сестро. Добро утро, чичо Чарли.

Чичо Чарли изсумтя. Увисналата му устна се раздвижи, сякаш дъвчеше нещо гадно. Музиката изригна отново, също така оглушително.

Доктор Ирск извади пръчица от джоба си, посочи с нея уредбата на чичо Чарли и я изключи. Тя провери кръвното налягане и нареди на сестрата да нагласи една от ензимните клапи.

— Добре, днес сме много добре — избоботи накрая и завъртя очи. — А сега, чичо Чарли, знаеш ли, че имаш посещение?

Посетителят на чичо Чарли беше едър мъж, който вече бе наминавал да го види веднъж или два пъти. Заради широките си дрехи изглеждаше дори още по-масивен. Имаше черна брада и пристегнатата на конска опашка коса, която непрекъснато приглаждаше.

— Здравей, чичо Чарли. Как я караш?

Чичо Чарли очевидно се радваше на срещата.

— Дог! Точно така! — засмя се той. — Проксима центавър! — добави той, сякаш беше някаква неописуема шега.

Мъжът, когото нарекоха Дог, приседна на облегалката на един стол.

— Само не го карайте да се вълнува — предупреди го доктор Ирск.

— Ооо, кажете го на нея, докторе — захили се старецът и посочи сестрата, която тъкмо си тръгваше. Лекарката я последва и затвори след себе си вратата. Едва сега посетителят се доближи до чичо Чарли и го разгледа внимателно.

Зениците на стареца бяха разширени докрай. Ноздрите му бяха като два зейнали железопътни тунела, кожата му наподобяваше географска карта от калцирани капилляри. Изкуствените му дробове

помпаха въздуха с младежка равномерност. Течностите, които се вливаха и изтичаха от тялото му, бяха бистри като изворна вода. Сигурно щеше да живее поне още петстотин години.

Мъжът, когото нарекоха Дог, бръкна с гигантската си лапа във вътрешния джоб на самото и извади прозрачен портфейл, натъпкан с богат избор от кредитни чипове.

— Това, което им трябва на свестни хора като нас, чичо Чарли, точно в този момент, е малко сваятна дрога.

Чичо Чарли го надари с убийствена усмивка, сякаш посетителят бе произнесъл нещо обидно. Той заговори с тих, заканаителен глас:

— Дог, за какво ти е на теб дрога?

Дог размърда яките си плещи.

— Говори за себе си — тросна се той.

— Не, човече, не ме чуваш какво ти казвам. Закови си го на челото: всичко вече е така.

Говореше тъй, сякаш разкриваше някакви фундаментални принципи на вселената. Последва кратка пауза, преди Дог да попита почтително:

— Всичко е как, чичо Чарли?

— Всичко е като всичко — обяви старецът и се ухили с металната си усмивка. — Виж — той се навъртя към аквариума. — Гледай внимателно, Дог. Ще ти хареса, ще видиш.

9.

— Целта на всеки брак — обясняваше Добрия доктор, като държеше вдигната чаша златиста светлина, — е продължението на рода. Бракът е репродуктивен съюз на противоположностите.

— На чадъра и шивашката машина — разсъждаваше гласно Последния поет. — На Дулитъл и Хигинс. На бухала и котката.

Най-добрия съдия се облегна назад в креслото.

— Диалектика — промърмори сънено той. — Обвинение, защита. Тезис, антитезис. Тит-тири-тири. — Той размаха ръка, сякаш се опитваше да се отърве от досадно заекване. — Грях — успя да произнесе, преди да се закашля.

Философите от „Тривиа“ се забавляваха чудесно. Бяха закичили орхидеи в брадите си и налели шампанско в стомасите си. Нямаше нищо по-хубаво от една красива сватба, дори тя да е на Мейвис.

— Коя всъщност е Мейвис? — попита отново Последния поет.

— Нали знаеш коя — отвърна Най-добрия съдия. — Дето е седнала там.

Мейвис Форестъл се бе настанила в любимото си сепаре, близо до бара, откъдето можеше да задига чаши с помощта на своята любима играчка, биомеханичното „хвърчащо кученце“.

Годеникът, плещест монтьор на име Свен, първоначално бе обект на всеобщата им завист, но после му простиха.

— Сигурно е страхотен в леглото — отбеляза Последния поет.

— Затова пък няма нищо между ушите — заключи Най-добрия съдия.

— Стимулт — рече Добрия доктор — за продължението народа.

— Тоя няма нужда от стимули — възрази Най-добрия съдия, загледан в децата, които търчаха между масите, блъскаха се и се кикотеха шумно. — Излиза от всяко положение.

Капитан Джут трябваше да присъства на церемонията тук, в бара. Салонът беше украсен с цветя. Рори ги поглеждаше с нескрито отвращение, сякаш очакваше всеки миг от тях във врата му да се посипят ужасни насекоми.

Идеята, разбира се, беше на Мейвис. Роклята ѝ беше в розово, дълга до земята, сатенена и в нея приличаше — както вече няколко пъти, но без чувство за хумор, бе отбелязал Добрия доктор — на ментово бонбонче на пръчка. Устните ѝ бяха дори по-розови и сладки от роклята, а прическата ѝ бе дело на тридневните съвместни усилия на шаферките.

— Божествено видение — охарактеризира я Последния поет.

Избраникът на богинята се хилеше наляво-надясно, дъвчеше дъвка и приемаше поздравления от хора, които никога досега не беше виждал.

— Вездесъщият стимул — произнесе Най-добрия съдия, загледан похотливо в шаферките. — Педантично помирение — добави отнесено той.

— Последният щрих — закима Поета. — Подправката на деликатеса.

Настъпи кратко мълчание, сетне всички вдигнаха едновременно чашите си:

— За булката и младоженеца!

Тук имаше същества от всички краища на „Изобилие“, същества с най-различни черти и форми. Ееб Алтецианката, една от младшите шаферки на Мейвис, се забавляваше, като пренасяше другите шаферки на гръб, нагоре-надолу по стълбите. Тук беше Дагоберт Муун, с неговото космато палто и с неговия неразделен спътник Годфри Биле. Никой не беше по-доволен от господин Муун, задето се бяха измъкнали от нежеланата опека на капеланците. Той разполагаше със сбирка на всички порнографски издания на борда и контролираше тяхното разпространение от една пещера над Просперитет. Бледият, умислен господин Билс носеше цял наръч списания със себе си, акуратно подредени в найлонови торбички, и ги предлагаше тайно на посетителите.

Тук бяха и жените от Литъл Фоксборн с техните големи, плоски шапки и развълнувани коментари.

— Мазето на Филен — рече госпожа Гудселф с тон на човек, който знае всичко.

— Целият този кораб е едно мазе, ако питате мен... — добави Натали Шу.

Прозорецът показваше безкрайни житни поля, над които се носеха, сякаш бяха в разпръскващ семена селскостопански вертолет. Междувременно „хвърчащото куче“ на Мейвис подхвана „Сватбеният марш“, но на висок, дразнещ тон. Ееб затръби гръмогласно, а кумът замахна към „кучето“ с белите си ръкавици, но то се измъкна пъргаво и дори успя да му се изпърди в лицето. Мейвис избухна в буен, жизнерадостен смях. Всички предлагаха да се чукнат със Свен, който не отказваше никому.

Рори стоеше зад барплота като рицар, изправен пред вярната си армия.

— Всичко това ще свърши със сълзи — предсказа той. — Цялата тази шумотевица и глъчка.

Капитан Джут го потупа по рамото.

— Важното е купонът да тече, приятелю — подхвърли му тя.

Табита за първи път присъстваше като официално лице на сватба. Знаеше, че ще се справи, каквото и да се изисква от нея. Беше си смръкнала няколко бели кристалчета преди да пристигне, за да е сигурна, че ще е в добро настроение. Носеше черно яке, плътно прилепнали панталони и тясна черна жилетка, без нищо под нея. Беше закопчала с щипка една островърха шапка на рунтавата си глава.

Тя се подпря на бара, заслушана в онези, които бяха успели да се промушат покрай Кени и сега ѝ говореха. Прегръщаше с една ръка Саския Зодиак, с другата стискаше голяма халба с бира. Саския почти не говореше, предпочиташе да се забавлява, като сгъва салфетки и след това ги раздава на децата. От време на време поглеждаше към господин Билс, който обаче бе твърде погълнат от слушателите си. Изглежда ѝ напомняше за някого.

Зое Примроуз носеше слушалки и поддържаше постоянна връзка с мостика. В същото време оглеждаше тълпата и преценяваше преобладаващото настроение, така както някой би преценил бързината на течението, преди да се гмурне в реката.

— Мислите ли, че е време, капитане? — попита тя накрая.

Капитан Джут опря ръка на ухото си, за да я чуе през шума. Някой бе докопал електрическото пиано и показваше познанията си по музика върху него.

— Хубаво ще е да го направиш — посъветва я Саския, — преди всички да са се нафиркали до козирката.

Джут огледа внимателно главните действащи лица. Мейвис разговаряше гръмогласно и подаваше цигарата си на „кучето“, за да ѝ я запали. Цяла тълпа я делеше от Свен, който в момента се радваше на специалното внимание на шаферките. Джут смъкна ръка от рамото на Саския и помоли Зое да привлече погледа на Свен.

— Ела тук — даде му знак тя, когато погледна към нея. След това се изправи, сграбчи го за раменете и го завъртя до себе си.

— О, божичко, време е — извика Мейвис, която се препъваше отзад. Присъстващите ръкопляскаха и викаха възторжено.

Кени започна да разчиства неголям кръг около тримата. Саския се покатери и седна върху барплота с кръстосани крака. Рори я погледна подозрително. „Кучето“ се рееше над тълпата, стиснало чашата и цигарата на Мейвис.

— Не е ли много щастлива? — извряка то.

— Да предположим — отвърна акробатката замислено.

— Разбира се, че е щастлива — възрази пламенно Рори. — Погледнете я само — посочи той и в този миг откъм пианото долетяха тържествени фанфари.

В Прозореца се виждаше златисто житно море, полюшвано от леките пориви на неуловим вятър.

Джут все още се облягаше на бара. Сега вече прегръщаше Свен. Тя погледна към Мейвис и сетне я попита:

— Искаш ли го?

Мейвис падна на колене и се наведе напред. Сплете пръсти и издигна молитвено ръце:

— Да! — извика с театрална сърцераздирателност. — Да! О, да! Да!

— Имаш го тогава — Джут побутна младоженеца към нея.

Мейвис изпищя, хвърли се в прегръдките му и залепи устата си за неговата. Сред развълнуваните жита внезапно цъфнаха макове. Тълпата се смееше, някои протестираха. Контингентът от Литъл Фоксборн посрещна сцената с надменно презрение. Кумът реши, че е

дошъл неговият миг, и размаха ръце, готов да започне предварително подготвената си реч. Все още стискаше неизползваните пръстени. Какво, по дяволите, бе станало с церемонията?

— Това е — обяви с решителна усмивка Табита. Тя вдигна халбата, гаврътна остатъка и си поръча нова чаша.

— Достатъчно ли са влюбени според вас? — обърна се Добрия доктор към Съдията и останалите. Другите мърмореха нещо и си бършеха очите.

— Сега вече са мъж и жена — обяви тихо Последния поет. Той гледаше към Мейвис и Свен през рамка, която бе направил от допрените си пръсти. „Хвърчащото куче“ се появи в кадъра, сякаш беше някакъв вечно присъстващ символ. — Ето го и киборганичният ви Купидон — добави Поета, пъкна цигара в уста и я запали.

Тълпата едва сега прозря, че капитанът не смята да каже нищо повече, и от задните редици се разнесоха недоволни викове. Табита изви глава и извика:

— Какво повече очакваш, Шекспир?

— Реч! Точно така! — долетяха възгласи. — Скъпи приятели, събрали сме се тук, защото...

Капитан Джут завъртя глава и шапката ѝ падна. Виковете се усилиха. Едва сега осъзнала, че става нещо странно или по-скоро, че не се случва нищо повече, Мейвис излезе от доброволния си унес и се озърна. Тя се присъедини към останалите и започна бавно да пляска.

Капитан Джут скръсти ръце. Усмихна се на разбунтувалите се гости. Отново поклати глава и ги изгледа с присвити очи. В ъгъла Морган Шу драйфаше шумно. „Хвърчащото куче“ кръжеше под тавана като готов за пикиране бомбардировач. Свен тропаше с крака и свиреше оглушително с пръсти, а Мейвис го бе прегърнала отзад. Шумът продължаваше да нараства. Рори измъкна дълъг пешкир и започна демонстративно да бърше и лъска бара.

След това, тъкмо когато протестите достигаха своя пик, но някои вече бяха прозрели, че Табита не смята да променя намерението си, и се канеха да се отправят към бара за освежителни напитки, тя неочаквано извади джобната си хармоника и подкара лека, игрива и малко тъжна мелодия.

Аплодисментите бяха оглушителни. „Хвърчащото куче“ се присъедини към тях с пронизителни писъци, а откъм пианото долетяха

клаксонови призиви и веселбата започна.

Продължиха няколко часа, като изкараха целия репертоар от „Кадрил за дива пуйка“ и „Стабилизатор“ до „Седем нощи пиян“, Годфри Билс изигра повечето танци, а Дагоберт Муун въобще не стана от масата и се зъбеше на всички.

— Невъзможно е да се поддържа нормален разговор — оплака се Добрия доктор на Най-добрия съдия, без да забелязва, че събеседникът му е потънал в безметежен сън.

Църквите на борда бяха обидени, че никой не бе пожелал да организират сватбата. Неканен пристигна един от божиите служители, отец Льо Кок. Издокаран в бродирана жилетка и широки панталони, той си запробива път през тълпата, като се дереше с цяло гърло:

— Госпожо Сатана, как се справя тя? Пак ни е надвила в малката игра.

Една от шаферките извика уплашено, когато я прониза със здравето си око.

— Питаш ме, сестро, кого наричам *госпожо Сатана*? Кого соча, тъй ли?

Той плъзна поглед из тълпата и се намръщи озадачено на „кучето“, което му се плезеше с фибропластичния си език.

— Таз, която соча, сестро, ето коя. Таз с черния сак, дето се явява ту тук, ту нейде другаде. Кой я е виждал? Ти виждала ли си я, сестро? А? Не? — Льо Кок разклати заканително щръкналия си показалец. — Никой не я е виждал! Никой! Защото Тайнствената жена не е никой друг, а самата госпожа Дявол, Вавилонската блудница, Невидимия враг! Ще ви кажа, сестрици мои, Дяволската жена е враг на всинца ни, защото тя е враг на Дева Мария и на всички светии на капеланците! Запомнете какво ви рече Петела!^[1]

Шаферките се стълпиха около него, присмиваха му се, сочеха смешната му жилетка, дърпаха го за носа и се кискаха. Петела едва се отскубна от тях и отново закрещя:

— Братя и сестри, вие всички се нуждаете от спасение! Защото вашите безсмъртни души ще бъдат откраднати от жената с черната чанта!

Като човек, който трудно понася всякакъв род фанатици, Рори сметна, че е дошъл мигът да се намеси. Той опря юмруци на плота и кресна на зачервения пастор:

— Разкарай си задника оттук!

Льо Кок завъртя глава, погледна го и бавно пристъпи към него. След това вдигна ръка и посочи редиците от бирени шишета.

— Вдигни дулата си, кръчмарю! Постави здрави тапи на твоите уиски, джин и водка... — той произнасяше наименованията на напитките с нескрита омраза. — Не пълни повече чаши, кръчмарю, освен ако не можеш да им сипеш от виното на брата Исуса, дете не трови ни тяло, ни душа, а ни преизпълва с вдъхновение откъм сърцето!

Беше заобиколен от жени, които го гледаха любопитно. Стъклата на очилата му святкаха като прожектори.

— Хайде, чупката — изръмжа заканително Рори.

Седнала недалеч, Табита се разсмя весело.

— Страхотен е, нали? — тя погали Саския по ръката.

Саския Зодиак дори не се обърна.

— А какво мислиш за Тайнствената жена? — Попита тя през рамо.

Разбира се, проповедникът я чу. Той се извъртя, раздруса гривни, не обърна внимание на напрегнатите плещи на Кени, нито на жестовете на Зое Примроуз, която почукваше тревожно по слушалките си. Петела заподскача от крак на крак като дервиш, а откъм моравата му жилетка се разнесе миризма на изгоряло и спечена кръв.

— Капитане, върнете кораба обратно! Вие ни водите към скалите на разрушението и крушението! Излагате на рискове девствените ни души! Върнете ни в лоното на светия капелански дух, който сияе на небесата и където е нашият дом... — Льо Кок размаха ръце към скрития от димни облаци таван, сякаш отвъд него можеше да види мечтаните небеса. — Братя и сестри — грамадните му ръце обгърнаха шаферките и ги привлякоха към гърдите му, — капеланците ще ви простят, чада мои, те ви призовават...

Някой надяна венец на шията му. После го сграбчиха за ръцете, пъхнаха в устата му изкуствен кокосов орех, завъртяха го в пиянска стъпка и го засилиха през дансинга право към тротоара отвън. Последното, което чуха от него, бе молбата да му дадат малко светена кола.

Не след дълго тълпата започна да се разсейва. Едни отидоха да спят, други — да продължат на нови местенца. Някои и двете. Философите се оттеглиха със забележителна дисциплина и ред, като Поета и Доктора подкрепиха безчувствения Съдия. Рори им държа вратата, пожела им приятна почивка и ги покани отново да му гостуват. Последния поет се опита да го целуне и едва не си спечели ритник в задника.

Когато се върна при бара, той завари Свен и Джут да разговарят в интимна близост. Саския кръстосваше нервено дансинга и току даваше знаци на Зое да повика колата.

Табита Джут беше забравила за гигантския космически кораб, за епичното пътешествие до Проксима, за политиката и миротворството. Живееше в спомените си от далечното минало, когато баржата ѝ кръстосваше от един космопорт до следващия.

— Обзалагам се, че те бива да регулираш двигателите на всяко момиче — заяви тя на мускулестия механик.

Свен стоеше с изпъчени гърди, запънал палци в гайките на панталона си, а едрите му лапи сякаш подкрепяха скрития зад дюкяна пакет.

— Тъй е, щот винаги си нося инструментариума — похвали се Свен, който също беше потънал в спомени.

Присъстващите изръкопляскаха звучно, когато Джут положи длан на гърдите на младоженеца и го млясна по устата.

— О, Боже мили — простена Рори.

Ръцете на Джут се плъзнаха по хълмовете на неговите гръдни мускули. Тя подпря коляно на малкото столче между краката му. Отдаде се на целувката, сякаш участваше в шампионат по надцелуване и всеки момент щеше да го спечели.

Младоженката се кискаше пискливо. Седеше със свити колете и разтворени крака, толкова, колкото ѝ позволяваше булчинската рокля. Тя се наведе напред и замахна с ръка, сякаш удряше въздуха в напразни усилия да спре пристъпа на неудържим смях, който я бе завладял. Някой ѝ подаде чаша шампанско, но тя я метна през рамо. „Кучето“ подскачаше над своята господарка като мъничък, грозен балон.

Спряла на вратата, Саския Зодиак гледаше с отсъстващо изражение сцената и мислеше за брат си. Представяше си как щяха да

се забавляват двамата на празненството. Капитан Джут вдигна глава от лицето на Свен и я забеляза.

— Искаш ли малко? — извика ѝ тя и кимна към младоженеца. — Не? В такъв случай, ще се видим по-късно. Ей! — изпищя тя, защото при последните думи Свен бе бръкнал под жилетката ѝ и сега я опипваше най-нахално пред всички. Тя го сграбчи на свой ред за пакета. Така вплетени и придружавани от свитата на Табита, те се отправиха към колата ѝ.

Саския докосна устните си с върха на пръстите. Обмисляше възможността да разшири отново речника на Могул, след като го беше стабилизирала в границите на една определена предсказуемост.

Както обикновено, тя си тръгна без никой да забележи.

Но и това не беше краят на драматичните събития от този ден. Пред апартамента на капитана чакаше цяла тълпа от мъже, жени и дори деца. Всички бяха издокарани в шарени туристически дрехи, предпазни шлемове, наколенки и налакътници. Бяха запречили вратата, сигурно бяха поне дузина на брой.

Кени скочи напред да провери какво става.

— Кой са тия типове? — попита Свен и се пресегна да натисне бутона за отваряне.

— Ти стой тук — нареди му капитан Джут и го ощипа по крака.

Тя си сложи шапката, излезе и застана наперено пред групата.

— Да?

Хората бяха разгневени и обезпокоени.

— Не зная дали ви интересува, капитане — заговори с енергичен сарказъм белокоос мъж, — но долу, в Пещерата на Хаоса убиват деца.

Последва разпокъсан разказ за някаква престрелка, за хора, които се сражавали с истински оръжия.

— Нямаме нищо против да се избиват помежду си — подхвърли една жена. — Но защо трябваше да застрелват момчето на сестра ми.

Мъжът стоеше изправен до нея, стиснал юмруци в патетична поза на праведна безпомощност. Изведнъж ѝ заприлича на хипопотам. Всички ѝ приличаха на стадо хипопотами.

— Не бива да ги пускате да слизат долу, щом не желаете — рече им тя. Божичко, къде е сега онази седемнадесетгодишна Табита, за да я

чуе какви ги приказва?

— Не можем да ги задържим! — оплака се жената.

— Вината не е моя — повдигна рамене капитан Джут. Те я наобиколиха, все добри граждани, тръгнаха да дирят правдата. Тя се покатери на бронята на колата. — Вижте, съжалявам за хлапето — рече им. — Но тук е „Изобилие“! Опасности дебнат на всяка крачка! Предупредих ви, още когато тръгнахме. Тук всеки се грижи за себе си. Не мога да го правя заради всички ви.

Безсмислено беше да им го казва. Ако не го бяха разбрали досега, нямаше да го разберат никога. Щяха да продължат да хленчат и да се оплакват, да настояват за защита от извънземните микроби от съседите, от техните собствени деца.

— О, я се разкарайте оттук! — кресна им тя. — Хайде, вървете си!

Всички заговориха едновременно. Тя се изкатери на покрива на колата и извика:

— Кени!

Докато трантът си вършеше работата, Табита остана горе, изправена, разкрачена, с опрени на хълбоците ръце. Когато и последният протестиращ бе изгонен, тя скочи долу и рече на Сой:

— Ако ще се захващаме с подобни неща, трябва да си осигурим помощ.

Дотича Кени, ухилен, изплезил синкавия си език. Джут протегна ръка и го почеса зад ухото. Целият беше обрасъл, също като нея.

Сой отвори вратата пред Свен. Мъжаката се измъкна от колата и се огледа.

— Каква е тази Пещера на пакостите? — попита той. — Изглежда ми приятно местенце. — Той огледа дворчето и фонтана. — Ей, ама тука било много хубаво — добави Свен и пъкна ръце в джобовете си.

Капитан Джут ги издърпа навън. Имаше работа за тях.

Осемнадесет нива по-долу, в една безименна и неизползвана подземна галерия под „Раят на Дали“, разкопките на Кстаска приближаваха своята кулминация. Вече нямаше никакво съмнение, че се намират в нещо като команден център, до който водеха кабели от

всички възможни телекомуникационни системи, включително от мостика, Алис, видеопредавателната инсталация и камерите за наблюдение. Червените кабели осигуряваха енергията, а сините и сивите бяха предназначени за телекомуникациите.

В пещерата беше горещо, все още миришеше на току-що угаснал огън. Подът беше неравен, покрит с мръсносив пясък, на места проблясваха локви с вода. Тук-там се виждаха острови от струпано снаряжение, останки от метално скеле, резервни и строшени части от машини. До големия жълт товарен камион беше паркирана гравитоплатформа, върху която бе монтирана пневматична сондажна инсталация. Приличаха на екзотични екземпляри от местната фауна, отскачили да утолят жаждата си от кладенеца.

Капитан Гилеспи погледна нагоре през гъстата плетеница от тръби и носещи конструкции. За миг мярна блестящото тяло на херувима Кстаска, която се рееше под самия свод.

Наблизо нямаше никой. Част от хората на Кстаска бяха тръгнали да търсят нова помпа, други обядваха или се надпреварваха с бързата из Шангри Ла.

— ПОМНЯ НЯКАКВА МУЗИКА — прошепна Алис. Тук имаше говорители, но не и камери.

— Модуляции на фраските — долетя тъничкият гласец на Кстаска, която продължаваше да се носи високо горе. — Амплитуда седемнадесет.

Само веднъж Доджър Гилеспи бе виждала фраск отблизо. Приличаше по-скоро на обрулено от вятъра жилаво дърво, отколкото на империалистически настроен космически завоевател. Беше голо, четириръко плашило, три метра високо, сплетено от възлести, гъвкави клони. Беше го наблюдавала, докато се носеше със скоростта на грамадно, ужасяващо насекомо, зейнало страховитата си зъбеста паст, от която непрестанно се, стичаха лиги.

— Наносите от пето ниво показват най-висока активност — докладва херувимът на корабната личност.

— СТАРИ СПОМЕНИ.

— Отпреди войната?

— КОШЕРОПОДОБНА ОРГАНИЗАЦИЯ. РУТИННА РАБОТА ПО ОСНОВНИТЕ СИСТЕМИ. ПРОЦЕДУРИ ПО ПОДДРЪЖКА — предположи Алис.

Трудно беше да повярва, че някога е била корабна личност на бергенски „таласъм“.

Капитан Гилеспи изпусна дълга струйка дим и смачка остатъка от фасата с тока на ботуша си. Не знаеше какво търси тук. Според установения протокол, не можеш да отидеш на мостика на друг пилот, ако не си поканен. Дали това важеше и за този случай? Усещаше друга, далеч по-дълбока неохота, която я подтикваше да не остава повече тук, където науката за навигацията се сливаше с чистата математика. Повечето от думите на херувима бяха абсолютно неразбираеми за нея, дори когато се вслушваше внимателно в коментарите.

Високо горе Кстаска изви хромираната си опашка и я пъкна в една цепнатина в стената.

— Чувстваш ли нещо, когато правя това? — попита тя. Изминаха няколко дълги секунди.

— НЕЩО КАТО... ГЪДЕЛ — отвърна Алис.

Капитан Гилеспи зърна две пеперуди, които изскочиха направо от въздуха и се понесоха към тавана. Крилетата им бяха кафяви, като черупката на кокосов орех, обсипани със ситни, бледомаслени точки. Танцуваха като мънички, подхванати от вятъра петунии. Доджър подаде глава зад ъгъла, за да проследи по-дълго полета им. Едва сега забелязаха фигура в дълго черно палто с вдигната яка да се навежда и да взема нещо от един рафт.

Доджър извика от изненада.

За миг мярна гладко, преbledняло лице, изопнато от изненада, после непознатата се изправи и побягна. Гилеспи се втурна след нея, като разблъскваше лавиците по пътя си и прескачаше разхвърляните части. На устните ѝ трепкаше име, което езикът ѝ отказваше да произнесе. Смени курса и се затича към вратата, проклинайки непознатата, която вече се прехвърляше през оградата. Пак ли щеше да ѝ се изплъзне?

Преследването продължи и в следващия тунел, който беше гъсто обрасъл. Невидими клони я удряха през лицето. Стъпките пред нея се отдалечаваха, бързи, чевръсти. Ехото им сякаш отекваше от всички посоки.

Нещо просвистя покрай нея, порейки въздуха: Кстаска върху летящата си чиния. Килватерната ѝ струя хвърли пясък в очите на

Доджър. Тя продължи напред, полузаслепена, ориентирайки се по виковете.

Херувимът я чакаше на следващото разклонение, седнала във въздуха с отпуснати настрани ръце, като безпомощно бебе в люлка. Не знаеше накъде да продължи.

— Ти хващай този коридор, а аз — другия! — извика Доджър. Така и не разбра дали херувимът я чу и дали щеше да я послуша. Затича по единия коридор, но тунелът внезапно се стесни и отпред нямаше никой. Единственият звук беше смях — видеоклип, който се процеждаше през цепнатините откъм цивилизацията.

Обляна в пот, капитан Гилеспи се върна в голямата пещера, облегна се на стената и си пое въздух, като дишаше тежко. След миг от другата посока пристигна и Кстаска, също сама. Мъничките ѝ червени очички блещукаха гневно в мрака.

Кстаска провери лавиците.

— Тук имаше измервател на бинарни модуляции — оповести тя. — Изчезнал е.

— Е, голяма работа — отвърна Доджър, докато си свиваше цигара. — И онази също. — Прозвуча така, сякаш не си заслужаваше да говорят за това.

Херувимът развинтваше опашката си и се готвеше да си сложи друга.

— Ти видя ли я, Алис? — попита ядосано Доджър.

— ДА ВИДЯ КОГО, КАПИТАН ГИЛЕСПИ? — отвърна корабната личност.

Новата опашка на херувима притежаваше стоманени скоби. На върха ѝ имаше сонда, която сияеше в зелено, когато се активираше. Кстаска плъзна сондата в полукръгове над още мокрия под.

Доджър изцъка с език, впечатлена от възможностите ѝ.

В зеления кръг се показа лимоненожълт отпечатък от обувка. После още един и още един. Двете тръгнаха по следите, които изчезваха в тунела. На места се виждаха само блестящи дири от пръстите, там, където крадецът бе пълзлял под един гигантски клон. Следваше нов, ясен отпечатък, сочещ към близката пещера. Отново излязоха на ясна следа, която ги отведе до щръкналия отломък от

матрица, наподобяващ дънер на обгоряло дърво. Тук следата изчезваше. Внезапно, оставяйки само бледозеленото сияние на сондата.

По ръбовете на летящата чиния на херувима заблестяха светлини, който се преследваха с главозамайваща скорост като лампички на виенско колело.

— Какво става?

— Каквото станало — станало — тросна се херувимът. Светлините постепенно се укротиха, но продължиха да мъждукат.

— И какво е станало?

— Изтриване на цялата информация. До последната точица — обясни с безизразен глас херувимът. — Чудна работа.

Капитан Гилеспи се огледа, но имаше поне петдесет дупки, през които крадецът би могъл да избяга. Защо ли обаче чувстваше облекчение?

А дребното черно същество така и не можа да се успокои по обратния път. Очичките му продължаваха да святкат като индикатори на пренатоварения му мозък, който вероятно извършваше непредсказуеми изчисления.

— Тя беше там — мърмореше то като досадна пчела. — Чух я. Тялото ѝ раздвижи въздуха. Засякох масата ѝ, регистрирах дори телесната ѝ топлина.

Доджър Гилеспи извади кесията и се зае да си свива поредната цигара.

— Добре де, и двете я видяхме — рече тя. Сетне затвори очи и се помъчи да извика отново мигновения образ: полумесеца на кафеникавата буза, гъстата маса от къдрава, черна коса. Огърлици от кристални чипове, нанизани на жица.

Херувимът неочаквано се доближи до нея. Доджър мярна разкривеното си изражение в черната, гладка повърхност.

— Трябва да се връщам на обекта — прошепна Кстаска.

— Значи преследването приключи, така ли? — попита Доджър Гилеспи, но вече бе останала сама.

Тя се изкатери обратно при Просеката на славата, за да провери дали няма още някой наблизо. Пътят беше съвсем пуст, светлините —

изгасени.

Докато димеше с цигарата, Гилеспи се замисли дали всичко не е било само халюцинация, каквито често ти се привиждат в космоса, особено ако летиш твърде дълго.

Откъм тунела появя ветрец и вдигна прахоляк и дребни отломъци. Тя щракна със запалката под един плакат, залепен върху грубата матрична стена. ИСТОРИЧЕСКИ ДВУБОЙ — пишеше на него. МО ЛОК ОТ ЩАСТЛИВАТА ДОЛИНА СРЕЩУ ТИГЪРА ОТ ШАХТИТЕ. Датата беше отпреди няколко седмици, но хартията беше избледняла и мръсна.

Доджър Гилеспи прибра запалката в джоба си. Тя закрачи бавно, втренчила унесен поглед в тъмнината. Беше горещо и задушно, после отекна рев на двигател и от мрака изплува заоблен контур, черен на черния фон: беше извивка в тунела, отвъд която се прецеждаше светлина. Бръмчащата машина се приближи и я заслепи с челните си фарове. Бяха хората на Кстаска, натоварени в каросерията на очукан пикап, заедно с помпата, за която бяха тръгнали. Когато я видя, шофьорът натисна клаксона, даде газ и усили докрай музиката.

— Доджър!

— Капитан Д!

Доджър отметна назад качулката и преглътна една прочувствена сълза.

— Тъпанчетата ми — прошепна тя. Излезе на средата на пътя и застана там, пъхнала ръце в джобовете, отпуснала рамене и втренчила насмешлив поглед право в заслепяващата, бяла светлина. А там някъде бяха звездите, грамадни, пламтящи, танцуващи безкрайно древни танци с техните компоненти от газ, скала, океан и зеленина, там бяха Проксима и Палерния и кой знае още колко други. Капитан Гилеспи си ги представи сияещи, тръпнещи в очакване да бъдат открити. Само след около година тази плътна и непрогледна хиперпространствена завеса щеше да се вдигне и прозорците на Земната зала щяха да се озарят от светлината на новото слънце.

А дотогава нямаше нищо, което да е от кой знае колко голямо значение.

[1] Името на отца, Льо Кок (Le Coq), на френски означава петел.
— В. ред. ↑

ВТОРА ЧАСТ
ПЛОДОВЕТЕ НА ПРОСВЕЩЕНИЕТО

1.

Историята продължава, така както и пътешествието. Ние се носехме към неизвестността, заобиколени от несъществуващото. Намирахме се толкова далече от Земята, че вече почти не усещахме несекващия ѝ доскоро призив.

Във всяко дълго пътуване настъпва един момент — нито тук, нито там — когато преобладаващата доскоро реалност започва да губи своята хватка върху нашето съзнание. Моментът на заминаването избледнява, ала и крайната цел е твърде далеч, за да бъде видяна. „Да навлезеш в Оклахома“ — така го характеризира веднъж един познат пилот. Разказа ми, че пресякъл по суша Северноамериканския континент. По средата, каза той, са разположени толкова пусти равнини, че дори видът на едно-единствено дръвче може да предизвика изненада, а разлятото петно на пасящо в далечината стадо е вече истинско събитие. Брегът, от който си потеглил, е изгубен безвъзвратно в мъглявите спомени за еднотипни градчета и безсънни нощи. Виолетовите планини, които ще ознаменуват пристигането ти, са още недостижими отвъд хоризонта. Караш ден и нощ, но не ги съглеждаш отпред с пукването на зората. Чуваш само свистенето на гумите, пътят назад е изпъната черна лента, разминаваш се с други превозни средства, поклащащи се върху гумите си също като теб, но скоро преставаш да забелязваш пейзажа зад стъклото, вгълбен в собствените си чувства.

С какво е по-различно състоянието на нашите звездни пътешественици, преживяващи като миниатюрни буболечки върху къс скала, които не виждат нищо наоколо, освен зле боядисания и еднообразен декор, месец след месец, година след субективна година. На планетарната повърхност, както на всяка евклидова равнина, пътешественикът би използвал пространството, за да измерва времето: дължината на сенките, спирките по пътя, часовете между нощувките. Ала в промеждутъчното пространство на физичната структура, достъпно единствено чрез граматичните геометрии на фраския елементарен синтаксис, няма пространство и следователно няма какво

да се види. Отвъд „Изобилие“ е само кухата, безжизнена обшивка на кораба — забранено място дори за най-непретенциозните му обитатели.

2.

Административният съвет на „Изобилие“ вече включваше представители на доброволни или полуизборни начала от повечето градски райони, корпорации и обединения на борда. Капитан Джут както обикновено закъсня за заседанието в сряда и Зое Примроуз, която я заместваше на председателското място, побърза да я въведе в курса на събитията. Говорителката на групата на техниците и механиците току-що завършваше доклада си за хода на интеграцията, както самата Кстаска бе определила онова, което се опитваше да осъществи, имайки предвид свързването в единна мегасистема на всички бордови телекомуникационни връзки, инсталирани или вградени, и всички уреди за управление на мостика за поддържане на живота.

— Става въпрос за пълна синхронизация на всички налични бордови системи до момента на приземяването — обяви жената със зачервено от ентузиазъм лице. Последваха най-малко дузина въпроси. Мъж с изострени черти се поинтересува как стои въпросът с мерките за сигурност.

— Тъй като голяма част от това, което става на кораба, е извън обсега на мониторите — обяви той, като не сваляше поглед от капитана, — опасявам се, че може да има жертви. Това става винаги, когато липсва надеждна организация. Според мен немалко от пасажерите на този кораб сами си търсят белята.

Табита едва сега си спомни името му. Казваше се Риков. Възпитаник на „Платото“, еладелдийската военнокосмическа академия, той очевидно бе от онези, които се прехласваха пред строгата дисциплина. Използваше всяка възможност, за да настоява за по-сурови мерки в управлението на гражданите.

Господин Риков огледа навъсено присъстващите.

— Тук има ли представител на Клуба на разрушителите?

Почти риторичен въпрос, който предизвика всеобщо оживление. В Съвета представителите на фенклубовете за военни игри се брояха на пръстите на едната ръка и всички ги познаваха добре. Те до един

бяха човеци, в биологичен смисъл. Най-изтъкнатият от тях бе прекарал първите няколко заседания с втрепен в екрана на компютъра поглед, погълнат от игри като „Смъртоносно разрушение“ и „Ликвидация“. Единствените реплики, които долитаха откъм бюрото му, бяха доволно сумтене всеки път, когато получаваше поредния бонус. Но скоро и той изчезна. Заместникът му, пристигнал след няколко настойчиви запитвания от страна на Съвета, се оказа клонинг, при това с мозъчен дефект — дали това не бе някаква перверзна шега?

Последният случай, когато имаха честта да се радват на представител от Пещерата на Хаоса, датираше отпреди няколко субективни месеца и споменатият субект бе или пиян до козирката, или тъп като ламарина. По време на речта на един от лидерите на алтецианската група той се бе изправил с изваден член, за да се изпикае върху стъпалата на залата. Табита едва бе сдържала смеха си. Риков и неколцина негови съмишленици естествено се възползваха от възможността, за да изхвърлят навън нещастника. И ето че сега Риков бе в стихията си.

— Да не забравяме оплакванията, които направо ваят от страна на екипажа на мостика и персонала в централните видеостанции... — други развълнувани гласове за миг го заглушиха, но той успя да ги надвика, макар и за кратко. — Жителите на Нови Мадагаскар поддържат всецяло...

— Не само Нови Мадагаскар, но и други общности...

— 37,85% от населението на кораба...

— Възразявам, капитан Джут...

Дребното лайно имаше навика да произнася името ѝ сякаш бе тъмничар, спрял пред килията ѝ. По някакъв начин бе забелязал, че се унася в собствените си мисли.

— ... не бива да позволяваме на банда наркомани и мрежоманиаци да окупира един от най-големите комуникационни комплекси...

— Мисля, че вече сме чували тази песен, господин Риков — рече Джут. Всички замлъкнаха, в очакване да продължи.

— Добре ще ми се отрази една бира — каза тя.

Присъстващите въздъхнаха облекчено и се закискаха.

— Някой друг да иска бира? Професоре? Господин Риков? Не? Ей! Робот!

Един сервизен робот се изтърколи до нея.

— За мен бира — поръча тя.

Роботът завъртя глава и светна недоумяващо с лампичките си.

— Тъпа консерва — ядоса се тя. — Някой има ли празна бутилка? — Подхвърлиха ѝ кафяво шише и тя го хвана. — Ето. Виж. Бира. На мен.

Роботът я огледа и по екранчето му пробягна серия от нули.

Присъстващите си шепнеха развеселено. Джут изруга отново. Зое се надигна от стола.

— Аз ще ти донеса, капитане.

— Благодаря ти, Зое — Джут се наведе и я стисна за ръката. После се почеса. — Е, ако няма повече въпроси, да чуем професор Ксавир.

Професорът се изправи и под бръмченето на репортерските камери зае ораторското място, за да представи напредъка на работната група по топография.

— И тъй, капитане — обърна се той към Джут, която тъкмо отпиваше от бирата, донесена ѝ от Зое, — трябва съвсем отговорно да заявя, че колкото повече неща откриваме, толкова по-логично ми се струва, че бихме могли да разглеждаме нашия кораб „Изобилие“, като един гигантски мозък, със свой вътрешен строеж, клетъчна конструкция, нервни пътища и прочее.

На екрана се появи бавно въртяща се схема, разделена на различно оцветени участъци, в зависимост от зоните.

— Макар и асиметричен — продължи Ксавир, като прокара ръка по косата си, — корабът, както знаете, се състои от две полусфери, разделени от Централната цепнатина. Същата съответства в мозъка на вдлъбнатината, която анатомите наричат *Фисура Лонгитодиналис*, докато Щастливата долина, която виждате тук, капитане, е нещо като еквивалент на *Фисура Централис*, само че изместена отпред и с увеличен размер спрямо страничните региони, тук и тук...

Едва сега, след като осъзна, че ѝ предлагат да преименуват всеки отделен тунел, Джут започна да се смее.

Ксавир я погледна учудено, вдигнал вежди в израз на научно недоумение.

— Някакъв проблем ли има, капитане? — попита начупено той.

— О, не, професоре. Речта ви е брилянтна. Истинска мозъчна атака, ако смея така да се изразя.

Работната група избухна в одобрителен смях.

Ксавир пребледня, но все пак продължи с обясненията. Ясно беше, че всички очакват нейното решение. Божичко.

— А какво става с Кстаска? — попита тя. — Зое? Би ли се свързала с нея?

Зое повика херувима на екрана. Беше се изтегнала в хамак, заобиколена от безброй монитори, а от гнездата в гръбнака ѝ извираха дузина кабели. По гладката ѝ кожа се отразяваха околните светлини. Тя размаха ръка в ням поздрав, като невръстно дете, което се радва на родителите си.

— Кстаска — извика ѝ капитанът. — Какво мислиш за всичко това?

— Названията нямат никакво значение — произнесе с бръмчащ тембър постчовешкият инфант. — Важни са числата. Всяка достъпна зона може да бъде определена от седем, че дори и по-малко числа. Изчисленията няма да бъдат особено сложни.

— Благодаря ти, Кстаска — отвърна мрачно капитан Джут. — Много ни помогна. Тя забеляза, че жената от Текс-Мекс кима доволно. Усещаше, че главата започва да я боли. Нищо чудно, това поне означаваше, че още е жива.

— Алис?

— ВСИЧКИ СИСТЕМИ СЪДЪРЖАТ ГРЕШКИ, КАПИТАНЕ — отвърна корабната личност след кратко забавяне.

— Това да ли означава, или не?

— Очевидно е да — намеси се Риков. — Съществуващата система не струва пукнат грош. Цари невъобразим хаос.

— Не в това е проблемът — намеси се представителят на чили-закусвалните. — Капитане, с цялото си уважение, позволете да заявя, че според мен корабната личност ни предупреждава да не се захващаме с толкова грандиозни проекти по проучването на орбиталния комплекс.

— Ти решаващ, Алис — прекъсна го Джут и скръсти ръце.

— ФРАСКИТЕ НЕ СА ИМАЛИ НАЗВАНИЯ ЗА НИТО ЕДНА ЧАСТ НА КОРАБА — отвърна корабната личност.

— Е, надявам се, че ние не сме фраски! — произнесе представителката на Литъл Фоксбърн.

— Нека го направим тогава — извикаха неколцина от присъстващите, но не откъсваха погледи от капитана. Мнозинството трябваше да вземе решението. Дори пилотите и представителите на техническия персонал нямаха никакво желание да го оставят в ръцете на невидима програма.

— ДАЙ НА ХОРАТА ЗАНИМАНИЕ И ЩЕ GI НАПРАВИШ ЩАСТЛИВИ — отбеляза философски Алис.

Табита губеше търпение. Беше заложила всичко на единствената личност, която никога до този момент не бе излъгала очакванията ѝ. Сега обаче тези дебати ѝ изглеждаха колкото смешни, толкова и лишени от какъвто и да било смисъл, и тя не можеше да реши кое ще ѝ създаде повече проблеми — дали да одобри проекта, или да наложи решаващо вето. Съжали, че Доджър не е тук, или поне Саския, но нито една от тях не беше посещавала Съвета от милион години.

— Правете го тогава, мътните ви взели — обяви тя и се надигна. — Зое, тръгвай.

Докато напускаха залата, останалите участници прелистваха възбудено документите.

— Колкото повече време им даваш, толкова повече искат — промърмори Табита на Зое. Алис, както винаги, беше права: намери им занимание и ще те оставят на мира.

Нямаше никакво съмнение, въпреки префърцунените обяснения на Ксавир, че програмата, въведена от серафимите в паметта на Алис, имаше своите ограничения. Редовата корабна личност не беше в състояние да замести онова, което бяха използвали преди нея фраските: пряк физически достъп до паметта на кораба, която беше неразривно свързана с неговия строеж, както смяташе херувимът. Но защо не го бяха подлагали на изпитателни полети? И какво им бе попречило да го използват, за да се спасят от капеланската чистка, когато са измирили с хиляди? Никой не знаеше. Съществуваха множество теории, но кой искаше да ги слуша?

По настояване на Кстаска, рано на следващия субективен ден капитан Джут пропълзя на колене през тебеширените, покрити със

слуз тунели, за да огледа отблизо блестящите червени силиконови пластове, които се разпръскваха във всички посоки и изчезваха в мрака. Имаше ги навсякъде. Табита си даваше сметка колко нищожна е надеждата на интеграторите да постигнат своята цел преди пристигането им в околностите на Проксима и да деинсталират корабната личност.

— Няма шанс, Алис — обяви тя, извърщайки лице към пясъка.

Но така и не получи отговор.

— Алис?

Тишина, освен вечното пликане на виртуалния океан.

— Алис! — извика тя и вдигна глава.

— НЕЩО НЕ Е НАРЕД ЛИ, КАПИТАНЕ? — отвърна тихият, успокояващ глас.

— Не ми отговори.

— ЗАЩОТО БЯХ МНОГО, МНОГО ДАЛЕЧЕ.

— От теб се иска да се грижиш за щастието ми.

— НЕЩАСТНА ЛИ СТЕ, КАПИТАНЕ?

Джут млъкна, споходена от внезапна мисъл. В началото Алис не беше отговорила, после пък не даде подходящо обяснение. Може би беше претоварена, но дори да бе така, трябваше да го спомене.

— Била съм и по-щастлива — подхвърли тя и зачака отговора. Усецаше горещото виртуално слънце върху бузата си.

И отново Алис не отговори.

— Този проект за интегриране — продължи припряно Табита. — Той е пълна измишльотина, нали?

— КАПИТАНЕ, МОЛЯ ДЕФИНИРАЙТЕ ИЗМИШЛЪОТИНА.

— Ами, нали знаеш — нещо невъзможно.

— КАКВИ СА КОНКРЕТНИТЕ ВЕРОЯТНОСТИ, КОИТО БИХТЕ ЖЕЛАЛИ ДА ИЗЧИСЛЯ?

— О, Божичко, стига. — Тя се протегна. — От колко време съм тук?

— 23 МИНУТИ И 6,73 СЕКУНДИ.

— Само толкова? Много енергия ли отива да се поддържа това слънце?

— НЕ. ТОПЛИНАТА Е ИНДУЦИРАНА, А НЕ ИЗЛЪЧВАНА. ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА ТЕРМОДИНАМИКАТА ТОВА ВЪОБЩЕ НЕ Е ТОПЛИНА.

— Стигат ми толкова обяснения — въздъхна Джут и се отпусна отново.

— МОГА ДА ВИ ОСИГУРЯ НОЩ, АКО ЖЕЛАЕТЕ — предложи Алис. — АКО НЕ ВИ ХАРЕСВА СЛЪНЦЕТО.

Последва кратка пауза, после над брега се спусна нощ, тиха и неподвижна. Температурата спадна с десетина градуса. В индиговото небе изгря красив полумесец. Морето се люшкеше, тъмно и блестящо, посипано със сребриста пяна.

— Виж, това ми харесва — промърмори капитан Джут.

— СЕГА ВЕЧЕ ПРИТЕЖАВАТЕ ЦЯЛАТА ИНФОРМАЦИЯ, КАПИТАНЕ — произнесе шепнешком корабната личност. — ДЕНЯТ... — Слънцето блесна отново в синьото небе. — И НОЩТА... — Тъмнината погълна въображаемата сцена. Покрай брега мъждукаха далечни морски фарове.

— Да, разбрах те, Алис — кимна Табита.

— НЕТОЧНАТА ИНФОРМАЦИЯ ВОДИ ДО ПОГРЕШНИ ИЗВОДИ — произнесе безчувствено Алис.

— Ще ти кажа аз какво е неточно! — произнесе заплашително Табита.

— ТЪЙ ВЯРНО, КАПИТАНЕ — проехтя спокойният отговор.

„Неточната информация води до погрешни изводи.“ Подобен девиз бе виждала изписан върху бюрата на по-старшите клавиатурни жокеи на мостика. Посипан, естествено, с трохите на милион изядени понички. Господи, понякога бе толкова трудно да се работи с Алис. Може би ги смяташе за твърде примитивни, за да се занимава с тях. И сигурно беше права в определен смисъл. Споходена от тези и други неспокойни мисли, Табита си нахлузи кожените панталони, стана и закрачи нервно из стаята.

Топаз, Доркас и Карен Нарликар вече я очакваха в гостната. Имаше още двама, които не познаваше.

— Хайде — махна им тя. — Време е да излизаме.

— Къде? — попитаха трите едновременно Капитан Джут плъзна длани по лъскавата повърхност на кожените си панталони.

— Подкрепления.

— Така ли ще излезеш? — попита Карен и посочи голите й гърди.

— Тъкмо ще съм по-съблазнителна.

Пред ресторант „Летящият тигър“ естествено ги чакаше неизменната тълпа подражатели. Табита и момчетата обичаха да се забавляват с тях. Чувстваха се като деца, на които всичко е позволено.

— И на тях им харесва — рече Табита на Карен Нарликар, докато крачеше в прохода между скупчената тълпа с пъхнати в джобовите ръце. — Вземи им акъла на мъжете и те идват за още. Кени! — извика уплашено тя и отстъпи внезапно назад.

Кени в миг се озова до нея и я прикри с тялото си, докато пъхаше ръка под сакото за пистолета. Джут го сграбчи за плитката и посочи в центъра на тълпата от космонавти и тунелни работници, струпани на стъпалата на ресторанта.

— Какво крие онзи мъж под ризата си?

Кени изкрещя някаква заповед. Едно от момчетата му се вряза в тълпата и измъкна подозрителния тип на открито. Любопитни зяпачи се надвесваха от прозорците на горните етажи, за да видят какво става.

Заподозреният беше човек, със златистокафява кожа, изпъната на широките рамене. Той се озъби ядосано, когато полицаите го събориха, измъкнаха ризата от панталона му и му извиха ръцете, приковавайки ги на гърба.

— Чудесно — кимна доволно капитанът. — А сега го доведете тук.

Мъжът имаше малка златиста татуировка на едната буза и сресана на път коса, която падаше на очите му. Беше доста красив екземпляр, дори когато беше ядосан.

— Сладурче — одобри тя гласно, а Топаз и Карен се засмяха.

Сой ги откара у дома. Уличните часовници, покрай които преминаваха, показваха 18:49, но на капитан Джут ѝ се струваше, че приближава полунощ. Кени и момчетата му ги следваха на мотоциклети. Наистина бяха момчета — Отис, Клег и Ломакс. Табита ги познаваше толкова добре, колкото старите пристанищни барове на Паскал и Отица-1, тъпкани с търговци, авантюристи и герои на свободна практика. Те всички имаха само победно име и не обичаха много да говорят. Вместо това се фукаха с най-новите си сервоманипулаторни ръце, с които можеха да трошат пепелници.

Капитан Джут седеше отзад с Топаз и Зое. Отново усещаше онази тъпа болка в главата. Тя затвори очи и източи врат, като завъртя бавно глава.

— Трябва да смръкна нещо — оплака се на Топаз.

— И без това достатъчно се дрогираш.

— Зое. Дрога.

— Не носим с нас такива неща, капитане.

— Няма да се прибера вкъщи, докато не ми дадете нещичко.

— Ама че си досадна, Табита.

Джут изрита вратата с подметките на двете си обувки.

— Аз съм шибаният ви капитан и веднага ми дайте шибаната дрога.

— Хайде бе, дайте ѝ нещо — рече Топаз, докато Карен ровичкаше из чантата си. — Какво имаш там? Ще се намери ли малко и за мен? О, сладурчето ми.

Капитан Джут зяпаше към грамадните орнаментни светлини на развлекателните коридори от горните нива, които се сменяха като гигантски карти за игра. ИГРАЛЕН БАР СПЕЧЕЛЕН ПЛАТИНЕНА КАРТА МАЛИБУ ЗВЕЗДНА БИРА ШИГЕНАГА ГОЛИ КРАСАВИЦИ. Тя се огледа. Ескортът на Кени ги следваше на няколко метра, като черни сенки на прашния фон, на пръв поглед лишени от скрита заплаха.

— Ей, какво стана с мъжа, когото си избрах?

— Жинътъ пък и тукъ — обяви Сой, когато приближиха алеята.

„Жената“ беше самотната трантка с жълтата рокля, която ги наблюдаваше скришом от една тераса. Бяха я виждали и преди да се навърта зад ъгъла, сякаш се боеше да ги доближи. Вероятно бе поредната подражателка, нищо повече. Капитан Джут вдигна глава и погледна към нея, докато преминаваха под терасата. Идеше ѝ да извика: „Нямаш ли си друга работа?“

Колата спря, заобиколена от мотоциклети. Топаз смъкна прозореца и махна на Кени да се приближи. Трантът пъкна издължената си потна муцуна в отвора. Той също бе видял жената.

— Отърви ме от нея — нареди капитан Джут.

Кени беше вдигнал догоре ципа на коженото си яке и носеше плътно прилепнали черни панталони. Стоеше разкрачил крака, на терасата пред жената и помръдваше леко с опашка.

— Какво търсиш тук? — попита той.

Жената имаше непретенциозен вид. Беше обута със сандали и носеше голяма найлонова торба. От нея не лъхаше никаква заплаха. Миришеше на страх и покорство. Тя се разтрепери, когато чу гласа му, клекна и не направи никакъв опит да избяга.

Кени изви заканително върха на опашката си.

— Капитанът не обича да я безпокоят — просъска той.

Жената вдигна глава. Имаше красиви, светлозелени очи и бледовиолетови устни. Тя се поклони. Зърната на гърдите ѝ стърчаха през тънкия плат на роклята. Кени забеляза, че няма опашка. Непознатата стисна торбата и въздъхна плачливо. Звукът бе едва доловим, сякаш издаден против волята ѝ.

Кени почувства, че козината на тила му настръхва.

— Той се наведе и ѝ подаде ръка.

— Ела — нареди ѝ. Не гледаше към нея, а право пред себе си.

И тогава жената произнесе:

— Нося подарък за капитана. — Говореше задъхано и сякаш гласът ѝ идваше през ушите и ноздрите, а устните ѝ оставаха заключени. Тя отново наведе глава и зачака търпеливо. Миглите ѝ бяха красиво извити.

Тя извади от торбата малък, обвит в целофан плик. Кени го пое и ѝ благодари от името на капитана. Предполагаше, че сега ще помоли за разрешение да го поднесе лично, но не позна. Докато я придружаваше надолу по пътя, жената вървеше покорно свела глава, макар очите ѝ да бяха изпълнени с неизказана молба.

— По мрежата има разходка из апартамента ѝ — съобщи ѝ той.

— Гледала съм я — увери го жената. — Щастлив сте, че работите до нея. — Гласът ѝ беше припрян. Имаше едва доловим акцент, който му напомняше за родната планета, за високи дървета и далечни, жълтеникави хоризонти. Усещаше пулса ѝ с пръстите си, сърцето ѝ туптеше като на уплашена птичка. Тя все още трепереше. Страхът ѝ бе ужасно привлекателен.

— Моята задача е да ви ескортирам отвъд охранявания периметър — заяви ѝ той, но очите му блестяха и ноздрите му

трепкаха.

— Вашето име е Кифид — произнесе забързано жената, — макар че сега ви наричат Кени. Вие сте късметлия. Капитанът е... — тя млъкна за момент, в търсене на подходящата дума — много щастлива жена.

— Къде живеете? — попита той.

Тя повдигна рамене.

— Моят господар... — поде, но кой знае защо млъкна, Кени забоден нокът в меката повърхност на подаръка.

— Моля ви, благодарете на вашия господар за този подарък — рече той.

Тя не отговори. Завъртя глава и потърка брадичка в рамото си.

— Хайде, вървете — подкани я той и тя се затича през моста. Бягаше така, сякаш я преследваха невидими, но страшни неща, или пък се опасяваше, че ако се забави, може да се изгуби.

Кени я изпрати с поглед. Все още стискаше в ръката си подаръка ѝ. Пликът съдържаше шест от миниатюрните бели хапчета, които Джут толкова много обичаше.

Долу в доковете цареше покой. Нямаше жива душа, всички бяха напуснали отдавна. Мъждукаха само бледите лампи на биофлуоресцентното осветление, озарявайки горивните шлангове и краищата на отходните канали на пещите. Трантката се спусна по една изоставена стълба и скочи на скалистия под, а сандалите ѝ изтракаха глухо. Тя се огледа, зърна тъмния тунел, който преминаваше над двата зейнали отвора на пещите, и се затича по него. Далече над нея се мержелееха сенчестите редици на пристанищните докове, подобно на чесало, конструирано от зли, гигантски пчели.

Тя спря и наостри уши. Долавяше съвсем ясно шума на трескаво работещ двигател. Докато слушаше, той замлъкна с трясък, последван от стържещ звук.

Трантката изкатери хребета на матрицата. Отвъд niskия широк проход се виждаше заслепяваща арка от светлини. Именно оттам идеше звукът. Тя забърза надолу в тази посока.

Приближаваше някаква работилница или цех, но незавършен и неизползван. Букети от сгърчени и ръждясали кабели стърчаха от

върховете на бетонните подпори, пародийни имитации на дръвчета, посадени от някакъв надменен бог. Подът бе изпъстрен с големи мазни петна. Тук-там се виждаха лъскавите метални решетки на отточните канали. Миришеше на стари химикали.

— А, Його — извика той. — Ето те и теб.

Мъжът, както винаги, изглеждаше безупречно. Прахта и мръсотията никога не докосваха сивкавия му костюм и бялата риза. Нахлузил черните очила, той приличаше на злюдо мутирало насекомо, самотен наследник на изоставеното депо. Беше си сложил индуктивна ръкавица, с която в момента се забавляваше. Под негово ръководство три ремонтни робота строяха стръмни рампи, от които след това се засилваха и се блъскаха един в друг.

— Видя ли я? — Гласът му отекна в пустите, мръсни стени.

Тя източи врат и бавно кимна. Не можеше да откъсне разтревожен поглед от роботите. От тях миришеше на прегоряло масло и нагорещен от триене метал. Корпусите им бяха смачкани, а зрителните им лещи — покрити с едри пукнатини.

Той изглежда бе забелязал движението ѝ, без да я поглежда.

— Говори ли с нея?

Його поклати глава.

— Какво прави тя?

— Доде с на кола — прошепна Його. — Влезна вътре.

— Дойде с една кола, влезе вътре — повтори с правилно произношение Грант Непреклонния. — Толкова усилия да те образовам, прахосани на вятъра.

Трантката помръдна беззвучно с устни. Раменете ѝ потръпнаха.

Малките черни очила внезапно се завъртяха към нея.

— Срещна ли някой нов приятел?

Гласът му беше приятен и топъл. Ала въпреки това тя усещаше, че някъде е сгрещила.

— К-кени — отвърна Його и потърка замислено брадичка.

— Великолепният Кени — потвърди Грант Непреклонния, сякаш бе познала отговора на неговата гатанка. Той размърда пръстите на ръкавицата. Един паднал робот избръмча кратко, но не се надигна. — Този път успя ли да поговориш с него?

Тя кимна повторно. Сетне избърса очи.

— И как я кара мълчаливият герой на капитан Джут? — попита Грант. Його изсумтя объркано. Изглежда не знаеше думите, с които да отговори.

— Кени — повтори Грант с добре овладяно търпение. — Щастлив ли е в работата си? Опита ли таблетките?

— Ни знае — отвърна стреснато тя.

— Е, ако е толкова любопитен като теб... — довърши Грант и се разсмя.

Обичаше да ѝ се надсмива по този начин. Тя не отговори. Знаеше, че никога не би си позволила дори да подуши нещо без негово изрично указание. Той отново се зае с настройките на ръкавицата.

— Нашият прочут капитан ще хареса подаръчето.

Його мълчеше. Мислеше си за миризмата на Кифид, за заплашително щръкналите му зъби и за начина, по който вървеше — изправен, по човешки.

— Чука ли се с него? — попита е привидно безгрижен тон Грант Непреклонния.

— Не — отвърна тя без колебание. Не забеляза, че бе отговорила на собствения си език.

— Не повдигнахте тази тема, така ли?

Тя премигна с разпалени очи. Искаше да се доближи до него, да почувства присъствието му. Но сега той я държеше на разстояние.

— Каптанът рече отърви ми от ния — произнесе тя.

Грант сгърчи лице в гримаса на отвращение, като някой, който е опитал неприятна храна. Очилата му отново бяха впити в нея.

— Значи тя си мисли, че може да ни избягва, тъй ли? Мисли си, че може да отлети за нейната Проксима, заобиколена от любимите си играчки и подражатели, да пъха разни сладки нещица в носа си, без дори да се замисля за хората, които е унищожила, за разбитите надежди...

Той отново се обърна към роботите, с които доскоро се забавляваше, пробуждайки ги към механично полуподобие на живот.

— Е, дошло е значи време да ѝ припомним някои неща — произнесе почти разнежено Грант. — Трябва да се пипа внимателно... много внимателно... — той натисна едно копче. — Трябва да сме... — Трите робота се завтекоха надолу: по наклоненото скеле, сблъскаха се с оглушителен трясък и се разбиха. — ... много деликатни.

Един от роботите се надигна и почти веднага се строполи. Лежеше безпомощно, щръкнал с трите си крака към тавана, а от корпуса му бликаше фонтан от искри.

— Хоп една муха — произнесе Грант Непреклонния.

Його го наблюдаваше как натиска копчетата на ръкавицата. Знаеше, че същите тези ръце контролират и нея. Кифид, тя и капитан Джут бяха като тези работи, които се блъскаха един в друг без никаква видима причина. В това мрачно място, където витаеха призраците на миналото, нищо не се помръдваше без негово нареждане.

Грант Непреклонния погледна с недоволство дясната си обувка, сетне я излъска отзад в левия си крачол.

— Хареса ли й подаръкът ми? — попита той, но сам си отговори: — Сигурен съм, че й е харесал. Капитанът обича да си пъха разни хубави неща в устата, също и на друго място. А кой от нас не обича? — добави той.

Нещо се раздвижи на пода. Його се извъртя рязко, готова да се хвърли. Откъм черните канали приближаваха; механични крабове, автоматизирани боклукомелачки, привлечени от звука на разкъсан метал.

Докато родилките в болницата продължаваха да раждат уродливи бебета с по две глави, три крака или четири ръце, в белия павилион на Захарната горичка Саския Зодиак възкресяваше мъртвците.

Този процес не изискваше нито косми, нито парче от нокът, шпатула или надгробна пръст. Нямаше нужда дори от труп, което беше много добре, защото трупът или онова, което бе останало от него, все още се разлагаше в едно венерианско бласто.

Още в началото акробатката откри, че макар действията на „Дж. М. Сувиен“ да се контролираха от платформата под проекторите, не беше задължително водещият да изглежда само като стълб от зеленикав пламък. Скоро тя изнамери цял набор от холограмни изображения — повечето аудио-визуални звезди и космически герои. Нито едно от имената обаче не й беше познато, което внесе допълнително объркване в програмата. Изглежда в Захарната горичка досега не бе пристигал толкова претенциозен клиент. Разполагаше с неограничен кредит и вече беше допусната до пълния набор от

предлагани възможности. Сложното устройство непрестанно черпеше от нея всякаква възможна информация, в трескави усилия да задоволи изискванията ѝ. Получените изображения притежаваха предварително зададения размер, можеха да вървят, да говорят, дори да летят, подчиняваха се на заповеди, бяха предназначени да забавляват, неизчерпаеми и неуморими. Сестра Антея, един от любимите ѝ образи, беше капеланка, усъвършенстван човек с невероятно уголемен череп, облечена в обикновена бяла тога и златни сандали. Би могла да е и брат Антей; откри Саския, но дрехите ѝ не се сваляха.

— Така — кимна тя. — А как стои въпросът с потребителските желания?

— Много клиенти предпочитат да задават собствени изображения — съгласи се системата. — Можем например да изобразим вас самата, дори да приложим някои козметични подобрения, според личните ви предпочитания!

— За вас сигурно това е лесно, нали? — попита с видимо задоволство акробатката.

Архивите на „Галасъм“ бяха унищожени заедно с кораба и единственото, което Алис бе в състояние да подсигури, бе моделирана реконструкция. Тя изплува пред Саския в естествени размери, издялана от светлина. Саския стоеше върху пиедестала, втренчила поглед през лицевото стъкло на яркосиния херметичен костюм. Не беше си помислила за тази възможност.

— Буба — прогъгна фигурата. — Буба бу.

Двете лица бяха идентични: високото чело, правият нос, скритите в сенките на веждите очи.

Саския Зодиак стисна юмруци.

— Продължавай! — нареди тя на видението. — Говори!

— Сп-п-п-помни си някогашни д-д-дни, ти от в-времето ни освободи — пропя неуверено фигурата.

— Няма такова нещо! — сопна се акробатката.

Лицето отсреща се сгърчи. Разлюля се като морска повърхност, промени се, отново и отново.

— Освободи... оди, свободи... — повтаряше до безкрай гласът. Системата беше зациклила. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да я

изключи. — Освободи... освободи... — повтаряше тя. Завладяна от мрачно отчаяние, Саския спря тока.

Пет минути по-късно го включи отново.

— „Дж. М. Сувиен“ ви предоставя ключа към златните години и скъпоценните спомени.

Няколко дни Саския остана в апартамента си и ядеше почти непрестанно. Нямаше никакво желание да припари отново до „Дж. М. Сувиен“. Струваше ѝ се, че следващия път ще ѝ го покажат с подпухнало, виолетово лице и бълбукащ от кръв шлем.

Или пък щеше да е обезумял. Херметическите скафандри на близнаците се отличаваха с елегантния си стил, но бяха крайно непрактични за венерианската атмосфера и нищо чудно мозъкът на Могоул да не бе издържал на натоварването. През последния час от живота си, преди фраскът да го смачка, той кой знае защо започна да говори на парадайски и попита Саския дали забелязва в далечината кървавата делта на блатосферата. Не искаше да го види отново такъв, с изблещени очи и усмивка на добродушна жаба. Мечтаеше да го има такъв, какъвто бе преди това: арогантен, чувствен, привлекателен. Той и досега си оставаше най-красивият мъж, когото бе виждала. Най-много ѝ липсваше в леглото — като уверен любовник, който знае във всяка секунда от какво се нуждае партньорката му. В сексуално отношение Могоул бе незаменим, но тъкмо там възможностите на „Дж. М. Сувиен“ бяха повече от ограничени.

Пробивът настъпи, когато тя успя да открие архивите на Хана Су и зареди няколко стари клипа с изпълнения на Контрабандистите. По някакъв начин видеозаписите с движенията на тялото му се оказаха критични за неговото възстановяване, за постигането на съвършено равновесие на крайниците. И още същата нощ той се появи, танцувайки, облечен в синя, посипана със звезден прах пижама, с увиснали от ушите сияещи обеци. Саския плесна с ръце и скочи на платформата, за да прегърне превъплътеното му тяло. Двата се

понесоха във вихъра на валса, който павилионът изпълни триумфално в тяхна чест, сякаш беше сватбен марш.

— ... изключвайки неповторимата атмосфера, с други думи, с други думи, страхотен взрив, не се изпречвай на пътя на това чудовищно тяло...

Гласът бе нейният, но уловен само във високите честоти. В това, което казваше, нямаше никакъв смисъл, безпорядъчно подбрани фрази от стари записи. Той замръзна отново, забил брадичка в гърдите си, досущ като трупа, който Саския бе оплаквала, и отказа да работи повече през този ден.

— „Дж. М. Сувиен“ се надява, че посещението ви е било успешно и приятно, и ви очаква отново, за да ви осигури нови пътешествия в страната на вашите спомени — прошепна машината, докато Саския тичаше надолу по стълбите.

По идея на Кстаска тя преконфигурира и презареди самопроверяващата се програма на Ариел, компютъра на „Дж. М. Сувиен“. Чрез инверсия на логическите входове тя успя да го въведе в състояние, наподобяващо електронен нарцисизъм. Едва тогава имитацията на нейния брат придоби по-автентично звучене.

Седеше, подпрял брадичка, в хамлетова поза.

— Човешкият живот е противоречива и отегчителна шега — заяви ѝ той.

— Великолепно! — тя изръкопляска.

— Неизбежно беше да ме възстановиш отново.

— Толкова ми липсваше.

— Ние сме обречени един на друг.

Жадуваше да го докосне. Посегна, но ръката ѝ премина през корема му, пресичайки пътя на светлината на проекторите. Могул се смали и отдалечи от нея, като видеоефект.

— Изглежда съм еволюирал в светлина — изхриптя той с глас като разкъсвано фолио. — Чисто електромагнитно съществуваииии...

— Става все по-добър, Алис — заключи Саския. Колкото повече време посвещаваше на програмиране и режисиране, толкова по-уверена се чувстваше пред седналото насреща ѝ холоизображение.

— ОТКЛОНЕНИЯТА ОТ БАЗАТА ДАННИ ВАРИРАТ ДО ПЛЮС-МИНУС 0,5% — съобщи Алис по интеркома.

Акробатката ухапа кокалчетата на юмруците си.

— Ще ми се да притежава разум — рече тя.

— ВСИЧКИ БИХМЕ ГО ЖЕЛАЛИ, СКЪПА.

3.

Най-сетне голямата горещина отмина. Сега вече магистралните ветрове носеха хладина и бяха богати на влага. Алтецианите говореха, че имали пикантни ухания, носталгични и неуловими. Странни и причудливи плодове растяха по клоните на дърветата в пещерите на джунглите — мутирали малини, сиви банани. Зачестиха хранителните отравяния. След кратко, но ожесточено скарване с Рори философите преместиха местонахождението си в „Кафе-пауза“, с неговите плътни, бели транспаранти и миниатюрни разхладителни шадраванчета. „Тук е по-приятно да се отдаваш на разсъждения“ — отбеляза Добрия доктор. „За спорове“ — възрази Последния поет. „За шах“ — възвести Най-добрия съдия. — „Топ на В-2.“ Що се отнася до Рори, той също беше доволен и единственият коментар се изчерпваше с думите: „Добре, че ми освободиха място, и без това нищо не поръчвах.“

На все по-голяма популярност се радваха чили-закусвалните, заради изрядната си хигиена и вкусните ястия. Тук посетителите се запознаваха, сближаваха и дори бракосъчетаваха — в проходите между масите. Келнерите се бореха за нови отличия. Едни вече бяха станали капитани, други още бяха кадети и мечтаеха за повишение. В рекламата изрично се подчертаваше, че обслужването е 100% човешко.

В Клементиновите зали хората се тълпяха да участват в различни викторини по обща култура. Предаваха ги и по местните канали за онези, които не искаха да напускат домовете си. „Какво, според вас, е Келведонското чудо...“

„Ако не греша, става въпрос за вариант на градински грах...“

Имаше, разбира се и случаи на самоубийства. За някои онтологичната бездна на хиперкосмоса обезсмисляше съществуването и поставяше под въпрос всякакви действия. Намираха телата им в Земната зала, където отсъствието на обкръжаваща реалност бе най-доловимо. В Земната зала, с нейните празни прозорци, винаги бе четири без двайсет и нямаше и следа от приближаващо утро.

На Катафалк Дог Шварц крачеше под индигово небе, по брега на море от замръзнал метан. Сгъстената киша помръдваше мързеливо, твърде изморена, за да образува сваятна вълна. Дог се почеса по брадата. Цареше пълна тишина — невероятен миг на покой. Над високите скали кръжаха птерозаври с озарени от Сиянието на Зормат златисти криле.

Изведнъж и без никакво предупреждение морската повърхност се разлюля и над нея се извиси огромна глава, издължена и квадратна, с размери на автобус и уста, натъпкана с черни, наточени зъби, от която се стичаше разяждаща слюнка. След главата се показва и източена, сребриста шия, дебела колкото олрейово дърво.

Морска змия! Той си припомни какво бе чел за нея. Рядко нападала самотни пътешественици, но Дог Шварц бе от онези, на които все не им върви.

Той спря, разкрачи се и размърда пръсти, за да задейства челюстните си подметки.

— Търсиш вечеря, а? — извика на чудовището, докато измъкваше бавно обсипаното с камъни острие от канията.

С невъобразима за същество с подобни размери бързина змията се нахвърли върху него. Дъхът ѝ беше отровен, погледът ѝ смразяваше на място, но дори само един умело нанесен удар в мозъка, през бариерата на зъбите в устата, би могъл да я срази на място. Започна изтощителен двубой с атаки и контраатаки, докато най-сетне той видя удобния случай. Но едва повалил змията, Дог бе стреснат от ослепително сини светкавици, които започнаха да падат навсякъде около него, оставяйки грамадни кратери в кожата на сразеното чудовище.

— Типично! Как не се сетих! — промърмори доволна Дог. Гледката на техния смъртен враг, погълнат от усилие да надвие противника, бе изкушила момератите да напуснат своите убежища. Нищо под виолетовото слънце не беше в състояние да принуди страхливите оловносиви същества да излязат в открита атака. Той подскочи рязко, направи задно салто, изрита пътъом тялото на змията, затича на зигзаг по брега, за да попречи на стрелците да се премерят, и избра един самотен войник встрани от основната редица.

Дог прободде своята жертва с единствен, сервоподсилен удар, наслаждавайки се на минималното съпротивление, което оказа

податливият, мек сак на тялото на момерата. От устата на умиращото изчадие долетяха бълбукащи звуци и то размаха безпорядъчно своите люспести триставни крайници. Съвсем наблизко треснаха няколко взрива, разхвърляйки наоколо дим и свръхнагрети каменни отломки. Дог се притаи зад един издатък на скалата, на двайсетина метра от него. Убийството на гигантската водна змия му бе придало допълнителни сили. Все още разполагаше със солидни запаси от въздух и енергия, само амуниците му бяха на привършване.

Вграденият в шлема тактически компютър изчисляваше с трескава бързина ъгъла на стрелбата и подаваше крайните резултати като колонка от цифри в левия край на прицелната мрежа. Дог изчака няколко секунди, после се появи от укритието под защитата на автоматичния огън, който бълваха оръжията му.

— Хайде, елате да ме спипате! — крещеше подканващо той.

Успя да повали двама, сетне се покатери на една по-висока площадка. Застигна го трети противник, въоръжен с нещо като енергийна пика. Дог избегна с лекота атаката му. Пиката остави черна, димяща бразда в гранитната повърхност. Дог се отдръпна чевръсто и нанесе контраудар със сабята си, чието самонасочващо се острие веднага намери излъчващата топлина цел. Същевременно стоманените езичета на неговия полуавтоматичен камшик се обвиха около дръжката на пиката и я измъкнаха от ръката на момерата. Ръбът на сабята се заби в шията на нещастната жертва и разреже гофрираното херметично уплътнение. Момератът падна на колене и притисна отвора в шията си, но мястото му вече беше заето от друг. Дог отскочи, зае нова позиция и отново контраатакува.

Странен, писклив звук се появи в слушалките му и компютърът отвърна със сигнал за незабавно отстъпление.

— О, мамка му стара — изруга Дог. Той погледна нагоре, но се наложи да продуха с малко от скъпоценните запаси въздух замъгленото петно в горния край на лицевото стъкло. Ето я, пристигаше проклетата им въздушна поддръжка. Над скалистото, безжизнено лице на планетата Зормат се появиха очертанията на „Анаконда“. През корпуса на бойния кораб стърчаха грозните дула на оръдията. От долния му край валяха ярко оцветени пакети, които се приземяваха меко върху ракетни възглавници!

— Няма да ми видите задника — промърмори Дог, после си затананика тихичко. Той изключи компютъра, повали още двама момерати, като изрита бластера от ръката на единия, докато отваряше цепнатина от гърлото до слабините на втория.

Междувременно реактивните шейни вече кръстосваха небето над главата му, а двигателчетата им ръмжаха като разгневени хищници. Дог Шварц почувства една мълния да се отразява в скафандъра му.

— Ах, вие, дребни гаднярчета... — прошепна ядно той. Болката се появи малко по-късно и веднага силите, му започнаха да намаляват.

Той се вкопчи в една скална издатина и запрати камък по най-близката реактивна шейна, която тъкмо правеше широк завой над него. Камъкът отскочи с тенекиено кълтене, а Дог използва мига, за да се прицели в следващата шейна с подлакътното торпедо. Моментът на взрива беше невъобразимо красив — синьо-бял пламък на непрогледно черния фон. Ситни парченца пепел, останки от десантния отряд на момератите, се посипаха върху уплашените им събрата на земята, които заотстъпваха стреснато. Пустинният лунен ландшафт бе огласен от яростните писъци на птерозаврите.

В този момент всичко наоколо — брегът, скалите, разгорещените нападатели и мъртвата змия — изгуби цветовете си и премина към монохром. Сетне черното стана бяло, а бялото — черно, и така няколко пъти със заслепяваща скорост. Момератите започнаха да се топят в голяма, безформена маса. Реактивните шейни и птерозаврите се смалиха в абстрактни очертания на триъгълници и ромбове, които висяха безпомощно в небето. Отново се разнесе познатият сигнал на алармата.

— Търсят ви отвън — докладва механичен глас с любезна интонация.

— Не, не, не — ядоса се Дог и задърпа ръчката за изключване. Зад прозорчето на кабината стоеше някакъв мъж и му чукаше с пръст по стъклото. Беше Леглой.

Дог се озъби и повдигна капака.

— Какво, по дяволите, искаш?

Леглой почти не бе претърпял еволюция от каменотрошаческото си минало. Каквото и да облечеше, все успяваше да се натъкми така, че да прилича на каторжник. Дог се пресегна и дръпна кутията с кола от

ръката му. В главата му все още отекваха бойните възгласи на момератите и ревът на морската змия.

— Маймуняка — произнесе умолително Леглой. — Той те вика. — Знаеше, че Дог не обича да му прекъсват играта. Затова побърза да му съобщи, че идеята не е била негова.

Дог разкърши рамене и изви врат.

— Време за визитация, а? — произнесе без особен ентузиазъм.

Дог Шварц се огледа, опитвайки да се ориентира:

Два отбора играеха на криеница в зле осветената виртуална пещера, в която кънтяха веселите им гласове. В близките кабинни имаше още фигури, с нахлузени на главите сензорни шлемове. Горе в сектора за зрители имаше само тийнейджъри, които се излежаваха на изтърканите седалки, разговаряха, хвалеха се с виртуалните си подвизи, включваха се в една или друга битка и обсъждаха различни тактики. В Пещерата на Хаоса играчите съвсем наскоро бяха узнали, че обърнатата към корпуса вдлъбнатина, която бяха заели, се наричала *Окципитален Лоб*, поне така твърдяха досадниците от работната група.

— *Окципитален Лоб!* — крещяха играчите с разнолики акценти и се блъскаха радостно. Някой им обясни, че ставало въпрос за анатомичен термин от човешкия череп, но това не им направи никакво впечатление. Нали не бяха техните глави.

Виртуалните кабинни бяха монтирани в долния край на комплекса. Тук поне цареше относителна тишина. Само мъничките, възбудено трепкащи лампички свидетелстваха за буйните сънища, на които бяха свидетели онемелите посетители. Когато видяха Дог да се измъква, цяла сюррия момчета дотичаха, екипирани с виртуални костюми.

— Ти свърши ли вече? — попита го първото от тях. Дог Шварц го тупна по челото. — Ей!

Дог се измъкна от тясната кабина и размърда вкочанените си крака. Забеляза Маймуняка на съседната платформа, където той ровичкаше в някакъв изкорубен боен робот. Яркото слънце на Зормат все още танцуваше със заслепяващи отражения навсякъде, накъдето обърнеше погледа си.

— Маймуняк! — извика той.

Другият се обърна и му помахна. Носеше чифт плътно покрити с маслени петна дънки. Гърдите му бяха голи, а на огърлицата около шията му висяха ключове и отвертки.

Момчетата вече се биеха за овакantenата от Дог кабина. Всички се отдръпнаха от пътя на едрия мъж. Леглой подтичваше след него.

На стълбите седеше мургаво хлапе, което също като Маймуняка носеше само дънки.

— Всичко наред ли е, Норвал? — попита го Дог и го тупна по рамото.

— Щеше да е още по-добре, ако имаше малко „жило“, Дог — отвърна лениво хлапето.

— Брей, тъй ли, приятелче? Таквиз значи ги можем вече? Е, скоро ще се погрижим и за това. Много скоро, гледай само.

— Хубаво — сви рамене Норвал и взе да си чопли зъбите.

— Слушай, Норвал, що не вземеш да бутнеш нещичко, та да участваш и ти? — попита го Дог. Норвал го погледна с внезапно пробуден интерес, след това разтегли устни в широка усмивка.

— Плати на Дог, Джои — посъветва той едно по-дребно хлапе със зелени очи. — Плати му де.

Джои подаде на Дог найлонова торбичка, в която подрънкваха полуизчерпани кредитни чипове и монети от половин дузина различни планети. Дог я разклати многозначително, сетне я пъкна в джоба.

— Ей, Маймуняк! — извика той. — Що не изключиш тая пуцина?

Маймуняка не му обърна внимание.

— Хайде, време е за визитация — хилеше се той от горната площадка на стълбите. Някъде някой изкрещя. Дог Шварц потърка грамадните си лапи и се обърна към кретация отзад ординарец.

— Идваш ли, Лег? Побързай, може да научиш нещо полезно.

Капитан Джут стоеше при щурвала. Течеше обичайното съвещание с господин Спинър, Кстаска и Алис. Всъщност говореха другите, а тя бе някъде другаде. Спомни си за капитан Франк, алтецианския космически вълк, който я бе учил да управлява кораб на неговия гравитокамион. Чудеше се какво ли е станало с него сега.

Сигурно продължава да разкарва онези раздрънкани консерви от някоя планета до орбиталната ѝ станция.

— ПЕНТАТОНИЧНИТЕ ГРУПИ СА РЕДОВНИ ПРИ ВСИЧКИ ЧЕСТОТИ НА ДИТИРАМБА — обясняваше Алис. — ВЕРОЯТНОСТТА ЗА ВЗАИМОВРЪЗКА С ВАШИЯ ВЪЗЕЛ 513,00 Е МАЛКО ПО-ВИСОКА ОТ 75%.

— 513 е симетрично в другата полусфера — отвърна Кстаска.

Със същия успех можеха да разговарят и на фраски. А нищо чудно да беше точно така, помисли си Джут. Още малко и ще вземат да им порастат по още един чифт ръце и крака и ще тръгнат да пълзят по стените.

— Мамка му — промърмори тя.

— Капитане?

— Не, продължавайте — усмихна се тя. — След минутка се връщам.

Тампонът ѝ се беше напоил. Усещаше го, студен и тежък, вътре в нея. Тя приседна и опря чело в студената, стоманена стена. Чувстваше, че се разболява. Струваше ѝ се, че подпухва, боляха я всички кости. Пъхна пръсти и опипа края на тампона.

Тампоните не се изхабяват, освен ако не престанеш да ги подхранваш. Но по пръстите ѝ имаше прясна кръв.

— Мамка му, мамка му, мамка му — повтаряше тя отново и отново, за да изкара навън натрупания мигновено страх. На всичко отгоре сега трябваше да си служи с обикновени салфетки, защото някой идиот бе забравил да зареди санитарната машина.

Когато се върна при щурвала, Алис все още обясняваше нещо за флукуации и показваше графиките на екрана. Нямахме никаква причина Табита да прави това, в интерес на истината не го бе правила от няколко смени, но кой знае защо сега изведнъж се извърна и погледна към четящото устройство на корабната личност.

Устройството беше празно.

— Алис?

— КАПИТАНЕ?

Тя докосна ръба на процепа.

— Къде ти е пластината?

— В УСТРОЙСТВОТО, КАПИТАНЕ.

— Няма я там.

— МОМЕНТ ДА ПОГЛЕДНА — произнесе Алис. Лампичката над устройството премигна. — О, НАИСТИНА Я НЯМА. ГОРКАТА АЗ. ПИТАМ СЕ, КЪДЕ ЛИ СЪМ ОТИШЛА?

— Капитане, — обади се от монитора господин Спинър. — Само вие имате право да вземате пластината, но последния път не я върнахте.

— Никъде не съм я носила — ядоса се тя. Спинър я гледаше объркано. Виждаше в очилата му отражението на монитора с нейното лице на екрана.

Далечният край на булевард „Клатушкащият се кон“ беше съвсем пуст. Леглой се огледа с видимо безпокойство. Не му хареса прихлупеният таван, от който висяха сталактити, нито възкиселият мирис на изгоряло.

Тук не беше трудно да си припомниш, че корпусът на „Изобилие“ всъщност бе изграден от телесните секрети и слюнката на собствените си създатели. Когато преминаваха по моста над цепнатината, той бе споходен от страхливото опасение, че всеки миг отвътре ще изпълзи някой от тях и ще се втурне подире им със заплашително шипене. Дори вече дочуваше топуркането на мъничките им крака в мрака.

Дог и Маймуняка не се страхуваха. Дог разказваше вицове и се кискаше сам, а приятелчето му се озърташе за плъхове и стреляше с картечни откоси по тях.

— Тайнствената жена — произнесе пламенно Дог Шварц. — Уф, само да ми падне. О, майко.

Приближиха голям, полукръгъл портал, с височина десет метра. Отвъд него започваше просторна кухня, пълна с пустеещи сгради. Подът беше лепкав и мухлясал. Всички врати бяха разбити и зееха широко отворени. Дог ги поведе към една от тях, около която имаше няколко табели с предупреждения, че преминаването е опасно за здравето. Зад вратата имаше табло. Свиркайки си през зъби, Дог набра кода за достъп и вратата се отвори.

Отвътре сградата бе ярко осветена. Всичко беше бяло, лъскаво и чисто. Миришеше на дезинфектант.

Леглой спря и се огледа объркано. По коридора към тях крачеше най-обикновена медицинска сестра в бяла униформа. Не изглеждаше никак очарована, че ги вижда, макар че Дог ѝ помахаша с ръка, докато се изнизваха покрай нея.

Леглой го дръпна за ръкава.

— Ей, тук не държаха ли оня перко — певица? Марко Как-мубеше-там-името?

Маймуняка беше изтичал напред и отваряше радостно вратите.

На леглото в стая № 1 седеше възрастна жена с орлово лице и скрито под плътни бинтови превръзки тяло.

— Госпожа Консуела Орифлейм — обяви Дог Шварц; сякаш я представяше на прием. — Ниглон, Консуела, Консуела, Ниглон. — Той се изкиска и поклати глава. — Е, Консуела, как ти понася нарастването на болничната ти сметка?

Тя го фиксира с немигващи очи. И двете ѝ ръце бяха ампутирани.

— Франки — произнесе тя.

— О, Боже мили — промърмори Ниглон Леглой.

Маймуняка се изхили и тупна с юмрук вратата на стая № 2.

Там нямаше нито един остър ръб. Навсякъде бяха поставени меки плоскости. Край една от стените ужасно дебела жена висеше в персонално си поле, на около метър, над земята. В момента дъвчеше енергично солиден къс месо.

Тя погледна объркано посетителите. Приличаше на едногодишно дете, готово да заплаче всеки миг.

Маймуняка ѝ се ухили нахално.

— Как си, Глори, миличка? Ей, Дог — обърна се той към Шварц, който се приближаваше откъм стая № 1. — Как мислиш, това не е ли ръчичката на госпожа Орифлейм?

Дог положи грамадните си ръце на раменете на Леглой, сякаш се боеше приятелят му да не заподскача като отпушен вентил.

— Глория — обясни търпеливо той — е една от жертвите на „Персифракс“. Чувал ли си за „Персифракс“, Леги? Не, разбира се, че не си. Никой не е чувал. Защото, веднага щом видели хората като Глория, „Макинтайър Таралез“ го изтеглили от пазара, че и от регистъра — от всички аптечни регистри. А нещастниците като Глория

скрили тук, където няма да плашат никого. — Той повиши глас като учител, надвикващ детските гласове: — Не е ли тъй, Глория?

Глория пусна месото в просторния си скют и почука по вътрешната страна на нейното силово поле. Ръката ѝ остави червеникави петна във въздуха: кръв или сос барбекю. Тя се изхили и от устата ѝ потече слюнка.

В стая № 3, където господин Гълс спеше и сънуваше на светлинни години отгук, сестра Рикс бе дочула шума в коридора. Знаеше кой може да е причината, тъй като в последно време не се радваха на голям брой посетители. Беше права, естествено. Това беше човекът на име Дог. Пред него подприпкваше друг, по-нисък, облечен с толкова мръсни дрехи, че хигиенните ѝ програми веднага преминаха в извънреден режим. Дребният се усмихна и се поклони подигравателно, след това двамата прекрачиха прага. След тях се появи трети, който изглеждаше сякаш е преживял някакво сътресение.

— Леги, това е господин Лерой Гълс — обяви Дог и махна с масивната си лапа към нещастника, настанен в леговището на сложна апаратура. Имаше електроди по кожата на шията и челото му, а някои от жиците изчезваха направо в главата му. — Казано на високоспециализиран медицински език, господин Гълс не е нищо повече от едно растение. Така ли е, сестро? Да. Горкият Лерой, вкарали го за операция и после... тъй и не дошъл на себе си.

Мръсният дребосък стоеше със склучени на гърдите ръце и кимаше важно-важно, представяйки се — за ужас на сестра Рикс — за консултант от друга болница или за преподавател пред група студенти.

— Ясно — изхъмка той. — По-евтино е да го държат тук в някаква форма на съществуване, отколкото да се занимават с всички неприятни формалности след смъртта му. Всичко разбирам...

Той повдигна рамене.

Дог се кривеше като палячо. Той чукна с пръст филтъра на интравенозната система, подръпна единия край на завивката, накрая стисна палеца на господин Гълс и го изви.

— Продължавайте, сестро.

Стая № 4 приличаше на парник. Беше пълна с цветя и озарена от слънчева светлина. Чуваше се жужене на пчели и плискане на невидими фонтани. Сред гладиолите, в кресло от ковано желязо седеше жена на средна възраст с посивели коси и дрипава вълнена жилетка. Лицето ѝ бе разсечено от червеникав белег, а единият ѝ крак беше неестествено извит под подгъва на нощницата ѝ.

— А това е лейтенантът от авиацията Катлийн Бюфорт — обясни Дог Шварц и се почеса по брадата. — Катлийн е една от Последните отмъстителите във Войната срещу фраските. Много ѝ харесва да е тук, нали, Кати? Какво ще кажеш за Фраския замък?

Жената повдигна рамене, наведе се бавно напред, сякаш подкарвана от движещата сила на собствената си омраза и внезапно изпищя.

Нещо излетя от цветната леха. Беше „хвърчащо куче“, макар да приличаше на гигантски щурец с челюсти на морски рак. Носеше се право към тях, сякаш се готвеше за въздушен двубой. Страховитата му челюст беше разтворена.

Маймуняка хлопна вратата на стая № 4.

Неглон Леглой се облегна на стената и избърса изпотеното си чело.

— Какво е това място? — простена той.

И ето че тримата, Леглой, Дог Шварц и Маймуняка, стояха пред вратата на стая № 5. Зад нея долиташе музиката от електронни органи и китари.

Дог се наведе и прошепна в ухото на Леглой:

— Ами това е болница, Лег.

— Изолаторно отделение — прошепна в другото му ухо Маймуняка.

Дог Шварц го чу и се разсмя доволно.

— Много добре, приятелче, това ми хареса. Страшно изолирано, наистина.

Той натисна копчето на звънеца.

Вратата се отвори. Музиката изригна към тях като вода от скъсана дига.

Стаята приличаше на антична подземна гробница, с множество свеци по пода и плакати на черно-бели мандали и зодиакални знаци. Имаше бакърено кандило и аквариум, пред който седеше старец в инвалидна количка, която сигурно беше последен вик на техниката, а в краката му бе коленичила веспанка.

— Пристигнахме, Лег — провъзгласи Дог. — Ето го и чичо ти Чарли.

„Гайнствената жена се спасява от залавяне“. „Кой крие Тайнствената жена?“ „Къде ще е следващият удар на жената-загадка?“ Новинарите от Втори канал определено се стараеха да поддържат интереса около прочутата и неуловима крадла, издигайки я в култ. Наричаха я всеобща любимка, показваха интервюта с нейни почитатели от така наречената Силиконитова секта, които я провъзгласяваха за вълшебница. Няколко очевидци на героичните ѝ дела се кълняха, че приличала на капитана, въпреки че липсваха каквито и да било документални доказателства за това — освен размазани кадри от камерите за наблюдение на уличното движение и неясни снимки на разтреперан десетгодишен хлапак. Естествено, в подобна среда на недостатъчно информация процъфтяваха какви ли не спекулации, говореше се за *артистичната същност* на крадлата, за някаква нейна *нещера със съкровища* и се показваха анимационни симулации на най-известните ѝ удари. Един китайски астролог предложи много заинтригуваща интерпретация на нейните сребърни графити. Отец Льо Кок също получи възможност да изкаже мнението си и веднага я обяви за превъплъщение на дявола. „Тя е самият сатана на този дяволски кораб и води нещастните ви души към гибел!“

Във Втори канал естествено не знаеха за изчезването на пластината, съдържаща корабната личност. Когато Доджър Гилеспи пристигна за срещата с капитан Джут, зеленият купол вече бе щателно претърсен, сантиметър по сантиметър, под личното ръководство на Ломакс. Бяха открити купища изчезнали дискове и кредитни чипове, но не и бергеновата личност.

— СИГУРНА СЪМ, ЧЕ ВЪПРЕКИ ТОВА СИ ЗАСЛУЖАВА ДА СЕ ДАДЕ СТАРТ НА ОПЕРАЦИЯТА — заяви Алис. Капитанът не си направи труда да ѝ отговори. Приклепнал до креслото ѝ, Кени следеше

всички с нескрита подозрителност. Зое Примроуз бе на горния етаж и все още разпитваше присъстващите. Бяха открили сака на капитана и го бяха преровили, изсипвайки съдържанието му на пода — смачкана жълтеникава фланелка с надпис „ТИГЪР“, четири различни пластмасови шишета с хапчета и прахчета, запис на някакъв неин почитател, снопче с доклади на различни представители, гривна със залепена на нея дъвка, мръсен гребен, няколко пакетчета с книжни салфетки — някои от които използвани, пликче с шоколадови херувими — част от тях в различни стадии на разтопяване, кредитни чипове, дистанционни прибори и нещо, което приличаше на дистанционно управление, но всъщност бе нервозаглушител, ала Зое нямаше никаква представа как се прилага.

Нито следа от пластината.

— Сигурни ли сте, че е била тя? — попита Доджър, като се чудеше какво значение има всичко това.

— Кой друг може да бъде? — отвърна с въпрос Табита, без да я поглежда.

— Ако наистина съществува — рече Доджър. Спомни си за непознатата фигура в пещерата и това я накара да млъкне.

— Някой е влязъл, огледал е екраните, взел е пластината и си е излязъл най-спокойно — обясняваше господин Спинър сигурно за стотен път. — Само пет души са могли да я забележат и те всичките са я сметнали за капитана. — На Записите от камерите не се виждаше нищо. Дори имаше необясними празни места.

— ЖАЛКО, НАИСТИНА — обади се Алис. — ТРЯБВАШЕ ДА ЗАКЛЮЧИТЕ УСТРОЙСТВОТО.

— Може пък да се покаже отнякъде — въздъхна Доджър.

— О, стига вече — махна отчаяно Табита.

Тя дръпна Доджър — останалите все още ровичкаха наоколо — и я поведе към бара. Не в „Тривиа“, а в някакъв анонимен, автоматизиран локал, където всички минаваха на път за другаде. Долу на шосето ги причакваше странна безопашата трантка, която изтича от близките сенки, сякаш знаеше, че ще дойдат. Капитан Гилеспи зърна белезникав прах в прозрачно пликче.

— Не — викна капитан Джут и я избута встрани. — Не искам. Върви си.

В бара си поръчаха бира и се настаняха в най-тъмния ъгъл. Доджър отпи жадно и разтегли доволно устни.

— Алис говори така, сякаш нищо ѝ няма — отбеляза тя.

— Имаш предвид нейният заместител — поправи я мрачно капитан Джут.

— Корабната личност е само...

— Копие, зная — прекъсна я раздражено Джут. — Не те доведох тук, за да ми цитираш шибания наръчник.

— А защо ме доведе тогава? — попита спокойно Доджър.

— Защото искам от теб да слезеш долу и да я намериш — въздъхна Джут. — Говоря за тази проклета Тайнствена жена, която и да е тя. Искам да ми върнеш Алис. Вземи каквото ти трябва, прави каквото е нужно, но не казвай НИЩО на НИКОГО. Кстаска ще ти помогне, доколкото може.

Доджър отново надигна чашата. В бара беше почти пусто, ако не се брояха неколцина механици и тунелни градинари.

— Помниш ли Рег Будо? — попита тя.

— Рег — повтори Табита. — Рег.

— Разказваше, че веднъж една корабна личност започнала да се държи странно. Издавала налудничави звуци и твърдяла, че той я пренебрегва.

— Алис никога не се е държала странно — възрази Табита. — А сега я няма.

— Май много държиш на тази пластина, а? — попита Доджър, която смяташе, че Табита прекалява със загрижеността си.

Капитанът положи ръка на рамото ѝ, сякаш я предупреждаваше да не престъпва някаква невидима граница. Дългунест млад мъж бе влязъл в бара и се насочваше към тяхната маса.

— Ехей — провикна се той и размаха ръка. — Капитан Гилеспи? Аз съм.

— Какво правиш тук? — попита го Доджър.

Беше Роналд, от групата на Кстаска. Носеше яке с качулка, кожени ботуши и сини джинси. Приличаше на пътешественик. Приблужи се безгрижно и дръпна един стол пътъом.

— Шефът ме праща. Здравсти, капитане — той им се ухили и седна, побутвайки с колене масата. — Ей, да ме видят сега другите между две прочути дами. Интегрално!

— Имаме важен разговор, Роналд — обясни Доджър.

— Да бе, знам — кимна унесено той. — Тя ме прати да ви помогна. — Той вдигна нагоре ръкава на якето и заговори на Кстаска през монитора на китката. — Какво става, шефе? Не, тук нищо интересно. — Роналд се обърна към Доджър: — Още няколко от нашите ще дойдат с теб.

Доджър Гилеспи се подсмихна и се облегна назад.

— Ама тоя херувим добре ви е тренирал — рече тя.

— Нищо не разбираш — тросна се младежът. — С нея сме страхотна двойка. Капитанът знае за какво говоря.

Джуд се изсмя нервно.

— Знам ли? — попита тя, вдигна чашата и отпи юнашка глътка.

Роналд спусна ципа на якето си. Отдолу носеше избеляла фланела с реклама на чили-закусвалните. Той протегна дясната си ръка към тях.

— Тази татуировка показва, че съм член на екипа на Кстаска — обясни Роналд. — Картинката е стилизирано изображение на базисна конфигурация. Прилича на мрежова структура на аналог, ама не знам дали ще го чатнете. Има я навсякъде в микролюспите. И дори не сърби, да знаете.

— Чий чичо е чичо Чарли? — попита Леглой.

— Твоят — заяви Дог Шварц.

— Моят чичо Чарли — добави Маймуняка.

— Той е чичо на всички — поясни Шварц.

Коленичила на пода, доктор Ирск сипваше масло от една туба в механизмите на инвалидния стол. Течността беше кафеникава и прозрачна като чай.

— Да изчакаме ли отвън, Чарлз? — попита Дог, който понякога изглеждаше необяснимо гнуслив.

— Не бе, човече, това е страхотно — отвърна усмихнато чичо Чарли. Ужасно обичаше да кара докторката да върши неща, които не са ѝ задължение, пред странични наблюдатели. Беше наистина забавно, както бе коленичила пред него, с грамадния си охранен задник.

Инвалидната количка на чичо Чарли бе истинско чудо на хомеостазата. Подобно на много други свръхмодерни изобретения, тя

притежаваше напълно независима рециклираща система, с която пациентът бе неразривно свързан. Той можеше да се храни и пои с каквото пожелае и след това да се облекчава направо вътре. Чичо Чарли се възползваше напълно от това малко удобство.

— Трябва да внимаваш, чичо — посъветва го лекарката, след като приключи със задачата си. — Гледай винаги да разполагаш с известен запас. Не позволявай на механизмите да пресъхват — предупреди го тя с ненакърнено достойнство и посочи един бял пакет. — Ето там е каквото поръча.

— Браво, мерси, докторе — извика чичо Чарли, като да се боеше, че инак няма да го разберат. — Остави го на масата, моля те. А, там е добре. Е, доскоро.

Директорката на санаториума завъртя масивната си глава към посетителите.

— Добър ден, господа — произнесе тя с нисък, дрезгав глас. Чарли натисна едно копче на дистанционното. Вратата се отвори и докторката излезе.

Ниглон Леглой оглеждаше с подозрение всеобщия чичо Чарли, който се поклащаше в количката си, със застинала на лицето идиотска усмивка. Трябва да е прехвърлил стотака, мислеше си Леглой, а нищо чудно да доближава сто и двайсет. Чичо Чарли наподобяваше зомби от някой стар, двуизмерен филм, с увисналата си, на места почти окапала кожа. Имаше дълга и рядка сива коса, прихваната с кожен обръч. Въпреки сумрака в стаята той носеше чифт тъмни очила с позлатени рамки. Имаше също така тънички мустачки, гердан от разноцветни мъниста и златна верига с перкски нокът на нея.

Дог Шварц вече бе отворил белия пакет. Вътре имаше двайсет шишенца с жълти, бели и розови хапчета.

— Ам-ам — произнесе той и се ококори.

— Чичо Чарли си има наследство да го храни — обади се Маймуняка. — Но малко разпускане никога не е излишно.

— Хайде, действай — тросна му се Дог и подаде пакета на Леглой.

— Не го искам — завъртя глава Ниглон.

Дог Шварц го погледна изморено. Почеса се замислено, сетне положи лапата си на бедрото на Леглой и го стисна до болка.

— Не ми създавай проблеми, Леги — посъветва го кротко. — Заповядай, чичо — добави той, бръкна в джоба си и извади пакетчето с богатия асортимент от банкноти, монети и чипове.

Междувременно Маймуняка си бе свил с церемониален жест една цигара, натъпкана със сушена зеленикава тръстика.

— Ще ти кажа кой няма да получи нищичко от това — заяви той доволно. — Нашият храбър капитан.

— Прав си, Маймуняк — кимна Дог, наведе се напред, размаха опашка и склучи могъщите си ръце. И двамата говореха на чичо Чарли. — Нашият храбър капитан Табита Джут.

Ниглон Леглой опипваше нерешително пакета. Съдържанието му беше предварително охладено. Вече се досещаше какво ще последва. Дог щеше да им разкаже историята, с която обичаше да се изтъква пред хората. Леглой я беше чувал неведнъж. Маймуняка също участваше в играта, защото подхвърли:

— Дог я познава, чичо Чарли. Ти знаеше ли го? Познаваш я, нали, Дог?

Дог кимна и източи напред брадичка.

— Познавах я. И сега я познавам. Знам я от ей такава. Когато се чукаше с всички.

Чичо Чарли въобще не ги слушаше. Пръстите му пробягваха по копчетата на дистанционното.

— На Честност-2 — обърна се Дог към него — двамата с нея миехме прозорци. — Той плъзна ръка сякаш по стъклена преграда. — Отвън. А някои от нас предпочитаха да почистват госпожица Джут отвътре. Здравата я прекарваха, ето какво ще ви кажа.

Чичо Чарли се облеци в него.

— За кого говориш, бе човек? — изхриптя той. — Да не е за твоята госпожа?

— За капитана, чичо Чарлз — поклати глава Дог. — Когато беше невинен млад юнга на първия си кораб.

— Никога не съм чувал за нея... — захили се антиката. Количката се изтърколи безшумно до големия екран на стената.

— Аз ще взема да си вървя — рече Леглой и се надигна.

— Още не сме свършили тук дръпна го Дог. — Сядай — нареди той. — Сядай и трай.

Леглой може би щеше да излезе и да остави Дог да си говори, но хич не му се искаше да изминава сам обратния път, а и Маймуняка вече бе щракнал със запалката и опитваше с език крайчеца на цигарата.

— Отиват в Неизследваните територии — обясняваше Саския Зодиак на Могоул.

Братовото и подобие я погледна изпод вежди.

— Неизследваните територии, значи — повтори той. — Незавладени и непознати.

Днес го беше издокарала в плюшен костюм с великолепна леопардова шарка. Тя самата носеше черна пижама.

— Безпокоя се за Табита — призна Саския.

— Защо? — Могоул си разглеждаше пръстите.

Тя помръдна неловко с рамене.

— Защото се забавихме. Отдавна трябваше да сме стигнали Проксима Центавър.

Образът се усмихна подкупващо.

— Не си ли забелязала на какво прилича този кораб — на костенурка — шумеше гласът му от говорителите. — Кажете ми, скъпа, кои още са тръгнали, освен Доджър Гилеспи?

Очевидно „Дж. М. Сувиен“ беше отворил нов файл. Саския се зае да пресмята на пръсти.

— Професор Ксавир и хората му — изброяваше тя. — Няколко души от тима на Кстаска. Дженива Маккан. Уф, не зная. Показваха ги в новините на Девети канал.

Почти незабавно в единия край на екрана изгря светъл холоправоъгълник, който се озова точно върху корема на изправения Ариел. В него се виждаше Дженива Маккан с шлем и лампа, застанала на сред пещера, из която работници влачеха кабели и оборудване. Разговаряше с мъж, облечен с риза и бричове.

— Какво можем да очакваме от тази експедиция, професоре? — попита го тя.

Могоул се загледа с любопитство в изображението.

— Зная точно толкова, колкото и вие, Дженива — отвърна галантно Ксавир. Беше в стихията си. — Капитанът ни изпраща със

строго определена задача — да изследваме районите от „Изобилие“, където досега не е стъпвал човешки крак. Нали знаете какво казват: „Тук има всичко.“ Е, може и да е така; но нашата работа е да го докажем.

— И Девети канал ще присъства на всеки миг от това епохално събитие — прекъсна го Дженива е обигран глас.

— Но защо сега? — попита братът на Саския.

— Ами... — поколеба се Саския Зодиак. — Всъщност, истинската причина, поради която тръгват на това пътешествие, е...

— Да открият Алис — довърши той вместо нея.

— Ама че лошо момче! — ядоса се тя. — Откъде го знаеш?

— Зная само това, което и ти вече знаеш.

Тя се предаде. Върна се на седалката и когато усети, че ще се разсмее, побърза да го изключи.

— Не ти се сърдя — заяви на празния холоекран.

4.

Безлюдният пейзаж на Земната зала беше прогонил всички, освен най-упоритите самотници, уличните разбойници и меланхолиците. Известно време там се подвизаваше Последния поет и рецитираше с подпийнал вид строфи от собствени произведения: „О, хиперкосмос, ти последно убежище на мъртви божества...“

Но ето че един новосъздаден консорциум бе предложил начин да бъдат прожектирани виртуални пейзажи върху грамадните прозорци. Премагнаха набързо изпотрошените седалки и скамейки и на тяхно място монтираха телескопи и мебел, отличаваща се с болнична строгост. Пещерата миришеше на прясна боя.

— Предишната Земна зала, сега я наричаме Канфа — обясняваше екскурзоводът, като се кланяше, — което означава изглед.

— Наистина сте освежили местенцето — одобри капитанът, като посръбваше без видим ентузиазъм от чашата си с оризово вино. Държеше я пред себе си, за да не изцапа новите си дрехи. — Как му е сега името поновому — *Инфериор Префонтал*? — Беше накарала Зое да го провери, преди да дойдат.

— Точно така, *Инфериор Префонтал* — кимна екскурзоводът и отново се поклони. Носеше изискан костюм с жилетка от мек, син синтетичен плат. — Част от програмата за интеграция на „Изобилие“, под управлението на Кстаска. Великолепна работа, наистина. — Не беше ясно дали одобрява Кстаска или програмата, която тя бе създала и ръководеше от комуникационната зала, сега наречена *Таламус*. Цепнатините бяха *сулкуси*, а хълмовете *гируси*. — Предупреждение — в момента навлизаме в *Оптичната Хиазма*.

Капитан Джут се обърна и потърси с очи Саския — зърна я да говори с някакъв сервитьор. Надяваше се да не се забави повече от необходимото — скоро щяха да си тръгват.

— Капитане. Моля. Отгук.

Пресякоха залата и тя поздравяваше зяпачите — млади техници, възрастни мъже с анораци, които се бутаха край телескопите, и си сочеха един на друг по-интересните явления.

— Предполагам, че това Канфа има някакво значение според китайската анатомия — подметна тя.

Екскурзоводът трепна и усмивката му стана малко по-напрегната. На челото му избиха ситни капчици пот. Джут осъзна, че го притеснява.

— Канфа — рече той — означава изглед. Нищо повече. — Капитан Джут вече изпитваше непреодолима досада. Тя се огледа за Кени. Беше заобиколен от три жени, държеше поднос с китайски курабийки и си похапваше с видимо удоволствие. Жените протягаха ръце и галеха меката му козина. Той прегърна една от тях през кръста и я привлече лекичко към себе си. Жената му кимна, в отговор на още незададения въпрос.

— Е, мога само да кажа, че съм дълбоко впечатлена от работата... — промърмори Табита на екскурзовода, без да откъсва очи от сцената долу. Нямаше никакво съмнение, че онова, което виждат отвън, е лишено и от капчица реалност, но от друга страна специалистите смятаха, че възможността да гледат „навън“ ще даде на пасажерите известно чувство за комфорт по време на дългия полет. Но докато разглеждаше мъничките купове от блестящи, млечнобели светлини, изведнъж всичко това ѝ се стори ужасно познато.

— Чакайте, но това е земно небе — подхвърли учудено тя.

Екскурзоводът кимна, видимо доволен от откритието ѝ.

— Ах, точно така, капитане; — Той протегна ръката си, скрита в елегантна ръкавица. — Виждате родните съзвездия... приятно е, какво ще кажете? Не ви ли действа успокояващо?

Мощната „Шива 900“ на капитан Джут се носеше с рев през тунелите на Постцентрал, следвана от мотоциклета на Саския Зодиак. Изпод колелата им се разбягваха ужасено едри плъхове, по-бавните оставаха разпльокани върху настилката. Капитанът махна с ръка на охраната, сигнализирайки да са готови за остър завой — смяташе да се отбие в страничните пътища, които водеха към Арлекинада, едно от крайните езера, където празнуваха Деня на водата.

Когато пристигнаха, дотичаха Зое Примроуз и Карен Нарликар, наметнаха я с дълъг червен плащ и ѝ подадоха маската — белосано по китайски лице, украсено с домино от морскосини пера.

Саския скочи ловко от мотора. Нямахте маска, но бяха изгубили половин час да я гримират и сега беше още по-бледа, отколкото изглеждаше обикновено.

Зое беше ригелиански силф, тялото ѝ бе покрито със стъклена глазура, а освен прозрачните шалвари нямаше нищо друго върху себе си. Карен наподобяваше гиноид, в сребрист нескопосан скафандър с конични гърди и грамадни обеци на ушите. Алтецианката Еиб също присъстваше, облечена с разкошна кафява рокля и сандали, тя беше приседнала на крайчеца на големия воден резервоар. Никой не знаеше като кого се е маскирала, но с големите овални очила можеше да мине за Панталрне.

Момчетата на Кени — Отис, Ломакс и Клег се бяха нагласили с широкополи кожени испански шапки, каквито някога са носели католическите свещеници, и с черни свещенически раса с копринени колани. Бяха препасани с патрондаши. Те бяха Скарамуш, капитан Фракасили тримата мускетари. Все още не си бяха свалили слънчевите очила, но Отис беше боядисал бакенбардите си в отровназелено, виждаха се оголени куплунги.

— Скъпа! Ела да пийнем по нещо.

Посрещна ги Доркас Мандебра, неузнаваема в кринолинената си рокля и бонето. Маската ѝ беше лице на бяла гъска с широко вдигнати вежди и застинало изражение на вечно учудване, но гласът ѝ не можеше да бъде сгрешен.

На един сал в езерото оркестър свиреше избрани творби на Хендел, преодолявайки отвратителната акустика. Наоколо тичаха малки деца, раздирайки въздуха с пронизителните си викове. Тук бяха господин Билс и господин Муун, като последният хвърляше иззад маската си закачливи погледи на Зое. Някъде сред тълпата беше и Марко Мец — всъщност един красив Пулчинело, със заострен нос на маската, костюм на червени и жълти ромбове и невероятно шикозни високи ботуши. По петите го следваха петима палернианци, облечени като плюшени мечета и клоуни. Те го дърпаха възхитено и се опитваха да го заговорят, но Марко спря и им се сопна ядосано:

— За Бога! Аз не съм той! Дори не го познавам!

Кени разглеждаше една групичка, която все още се събираше. Бяха пристигнали поотделно, пеша, и маските им бяха различни: имаше домина, визьори, карикатурни и неразпознаваеми геометрични

очертания. Но всички до един носеха червени барети и черни ризи с къси ръкави. Освен това притежаваха стройните жилави тела на опитни каратисти.

Кени се огледа за хората си. Те също бяха забелязали новодошлите и ги държаха под око. Отис стоеше със скръстени ръце между тях и капитана. Кени надигна чашата с лимонов сок, разкърши рамене и незабелязано сви пръстите на краката си.

Топаз държеше кавалера си под ръка.

— Познавате ли моя двойник? — обръщаше се тя към околните. — Той е моето алтер его, нали тъй, сладурче? И името му е като моето! — Наистина приликата им беше необичайна.

— Наричат го Топас! Не е ли направо невероятно? — Приятелите ѝ се съгласиха с мълчаливи кимвания. — Сега вече ще трябва да ме наричате госпожа Топаз, за да ни различавате. — Наистина изглеждаше като дама от висшето общество, с нейната диамантено-перлена огърлица и елизабетинска рокля. Топас беше рицар от друга епоха, строен в строгия си тъмен костюм. В ръката си държеше червено-бяла пръчица, но вместо маска или домино, на края ѝ имаше риба. Дори косата му беше съвсем като на Топаз — с едри, лъскави къдрици.

Двамата приличаха толкова на близнаци, че Саския не се сдържа и си тръгна. Тя се скри в един тъмен ъгъл, без дори да се сбогува с Табита, която започна да обикаля наоколо и да пита разтревожено: „Къде е Саския?“ Непрестанно се вглеждаше в тълпата от лица, маски на лъвове, богове и ухилени часовници, едновременно непознати и безразлични. Накрая си взе още една бира.

— Проблемът с проклетия Съвет — оплака се тя на Доркас Мандебра — е, че прекарват цялото си време в дърдорене. Всичко щеше да си върви от само себе си, ако вместо приказките се захванат за работа.

— Права си — кимна Доркас. — Безпрекословни заповеди — ето от какво се нуждаем сега.

Трантката край езерото криеше лицето си зад домино. Тя го завъртя и надникна през отвора на едното око. Изглеждаше обезпокоена.

Зое Примроуз я позна.

— Това е гаджето на Кени — посочи я тя. „Онази с дрогата“ — трябваше да добави, но премълча.

Капитан Джут се огледа за Кени. Беше зад нея и я наблюдаваше с безмерно спокойствие. Трантката беше дошла с мъж, който разговаряше с едно от момичетата на Кстаска и правеше някакви изчисления на монитора върху китката си, за да потвърди казаното. Його стоеше до него, сякаш следеше разговора или се боеше да не го изгуби. Мъжът бе облечен в сив ръчно шит костюм, безупречна бяла риза и консервативна червена вратовръзка. Косата му беше черна и късо подстригана. Нямаше маска. Приличаше по-скоро на чиновник в просперираща компания, отколкото на купонджия. Той беше в центъра на вниманието не само на Його, но и на момичетата на Кстаска, но едва сега Джут забеляза, че всъщност не откъсва очи от нея. Гледаше я и на лицето му плъзна едва забележима усмивка.

Където и да отидеше, мъжът неизменно се появяваше в полезрението ѝ. Първо разговаряше с помощниците на Кстаска, после наблюдаваше как някакви деца преследват едно „хвърчащо куче“, слушаше музикантите или отпиваше нехайно от чашата си. Трантката го следваше на крачка, понякога дори се притискаше към него. Тя хвърляше нервни погледи на Кени, но двамата се правеха, че не се познават.

Макар мъжът с червената вратовръзка да биеше на очи като въшка на чело, той се държеше с увереността на истински домакин. Съдейки по позата му, всеки би сметнал, че цялото това празненство е по негова идея, че той самият го е организиран и сега само ръководеше асистентите си, които пък забавляваха тълпата.

Без да скъсява дистанцията, той продължи да се движи в широкото обкръжение на капитана, сякаш тя го привличаше като далечен магнит. Табита почувства, че всяко негово движение е добре обмислен елемент от предварително подготвена хореография, която рано или късно неизбежно щеше да ги изправи лице в лице.

Його смръщи нос и издаде едва доловим, смъркащ звук. Тя беше единствената трантка на празненството, ако не се броеше Кифид,

телохранителят на капитана, но днес не бе успяла да разговаря с него. За първи път двамата бяха заедно в присъствието на господарите си и това я караше да се озърта уплашено. Както обикновено, тя не знаеше какво трябва да се случи. Погледна крадешком своя господар, но той почти не ѝ обръщаше внимание, нито пък ѝ казваше какво трябва да направи.

Маската, която ѝ бе дал, висеше забравена в ръката ѝ. Не ѝ харесваше, че дойдоха тук, не се чувстваше добре сред всички тези хора, които говореха на собствените си езици, вдигаха невъобразим шум с музиката си и врецяха с болезнено постоянство. Не понасяше нито техния алкохол, нито мириса на парфюмите им и налудничаво нашарените дрехи, които носеха. Маските криеха истинските им лица и понякога едва се съдържаше да не се хвърли и да разкъса със зъби нежните им гърла.

Вече усещаше, че постепенно се приближават към капитана. Грант Непреклонния отпред и тя — на крачка след него. Табита беше, по-дребна, отколкото си я бе представяла от видеорепортажите. От нея лъхаше странна миризма на метал и химикали, която дразнеше неприятно ноздрите на Його.

Ето че господарят ѝ заговори на капитана. Казваше ѝ, че името му е Грант и че от доста време очаквал с нетърпение този момент.

— Грант кой? — попита капитан Джут зад маската си.

— Грант Непреклонния — отвърна той. — Направете ми една услуга. Отделете минутка или две на най-големия си поклонник.

— Тук всички са най-големите ми поклонници — срязва го Джут, но не му обърна гръб. Той се наведе да ѝ целуне ръка и тя му позволи.

Пръстите му погалиха за миг нейните, сетне ръцете им се разделиха.

— А това е красавицата Його — представи я Грант, без дори да я поглежда. — Тя ми е отдадена така, както аз на вас.

— Здравей, Його — трантката едва различаваше очите на капитана в отворите на маската. — Струва ми се, че вече сме се срещали. — Гласът ѝ беше съдържан, сякаш мислите ѝ бяха някъде другаде.

След това капитанът вдигна пръст и зад нея се показа Кифид.

— Ето те ѝ теб, Кени — подсмивва се Грант Непреклонния, сякаш тъкмо той бе организирал появата на всички участници в тази

среща. — Тъкмо се питах къде си се дянал. И Його също — добави той и положи ръка на рамото ѝ.

Усмихна ѝ се за първи път през този ден.

Його го погледна, сетне премести поглед към капитана. Чудеше се дали ѝ е позволено да го докосне. Досещаше се, че не бива, след като е на служба.

Капитанът изглежда въобще не ги гледаше.

— Защо досега не съм те виждала, Грант? — попита тя:

— Сигурно не се е налагало — отвърна той. — Или може би аз не съм го искал. Може да съм стеснителен.

Това изглежда развесели капитана и тя се засмя, макар и малко уморено.

Його се почувства малко по-добре, след като Кифид беше до нея. Миризмата му ѝ действаше успокояващо. Тя го погледна, но той не откъсваше очи от Грант Непреклонния. Когато преглътна, езикът му за секунда щръкна между зъбите.

Тя издаде едва доловим звук, за да привлече вниманието му.

— Това значи е твоят господар — прошепна той на техния език.

— Той се грижи за мен — обясни тя. Не знаеше защо, но не ѝ се искаше да разговарят точно за Грант.

Кифид не отговори. Той беше на служба.

Изведнъж ѝ стана мъчно.

Грант обясняваше на Джут, че хич не си падал по шумните забавления. Бил самотник.

— Като изключим Його — напомни му капитанът.

— Като изключим Його — съгласи се той. — Чашата ви е празна. — Той я дръпна от ръката ѝ и махна на един минаващ наблизно сервитьор да я напълни.

Капитан Джут си свали маската и отпи, после погледна към Його и Кифид, заобиколи ги и подаде чашата си на алтецеанката със златните обеци на носа.

— Вино — нареди тя дрезгаво.

— Вода? — предложи деликатно Грант.

Капитанът се усмихна и отново си сложи маската.

— Какво да бъде? — попита той.

— С какво разполагате? — отвърна с въпрос тя.

Грант докосна замислено брадичката си.

— Наистина имам нещо специално за вас. Той разкопча жилетката си и бръкна под нея.

Отис и Клет мигновено го покриха, с насочени оръжия. Околните забелязаха извадените пистолети и се разбягаха. Настъпи малка суматоха. Грант се усмихваше подигравателно на телохранителите. Той смъкна невъзмутимо ципа на жилетката до долу, бръкна в джоба си и извади плосък пакет, загърнат в разноцветна хартия и пристегнат с блестяща панделка.

— Това ще ви напомни за един друг маскарад — рече той.

Почитателите често ѝ даваха различни подаръци, но отдавна не бе срещала някой, който да го прави с такъв стил. Не можеше да му отрече известна привлекателност, макар да се държеше малко хладно. Той беше от онзи тип мъже, които репетираха многократно всичко, преди да го изпълнят, за предпочитане пред огледалото. Табита разкъса опаковката на пакета.

Беше някаква стара книга с твърди корици и без илюстрация отгоре. Страниците бяха пожълтели, печатът — едър, като технически шрифт. Тя повдигна корицата и надникна вътре. „Питър Пан“ пишеше на първата страница.

Името ѝ беше познато. Питър Пан. Баща ѝ обичаше да ѝ разказва истории за Питър Пан, на нея и Анджи, когато бяха малки. Питър, доколкото помнеше, бе някакво странно, опако, летящо хлапе, което живееше на вълшебен остров с пирати и русалки.

Тя прелисти следващата страница. Тук имаше рисунка на Питър Пан как се рее над покривите на някакъв старинен град, заобиколен от други летящи деца. Табита Джут си припомни сатурнианския конвой и купона по случай скока в хиперпространството. Тогава, на маскения бал на „Октомврийски гарван“ тя бе отишла облечена като... като...

— Питър Пан — произнесе тя. — Мътните го взели. Мътните го взели. Та това беше преди хиляда години.

Когато Балтазар Плъм за пръв път я бе забелязал, на същия този бал, тя бе облечена като Питър Пан и пак като Питър Пан я бе познал по-късно, когато го измъкваше от развалините на разбития му кораб. „Питър...“ — прошепна той, когато повдигна окървавеното му лицево стъкло. По-късно, след като оздравя, той ѝ подари кораб, един

разнебитен стар „таласъм“ на име „Алис Лидъл“. А той изчезна, дявол го взел. Откъде си завинаги.

Често си бе задавала въпроса дали добрият старец е знаел за тайната на малката баржа, когато ѝ я бе подарил. Но сега бе мъртъв, отдавна и безвъзвратно, и бе отнесъл тази тайна със себе си. Пред нея стоеше съвсем друг човек, с червена вратовръзка, и ѝ подаваше книгата, но кой знае защо тя виждаше Балтазар Плъм, подпрян на бастуни си, със зачервено лице над стърчащия от шарената хавайска риза врат. Той я гледаше с нещо повече от обикновена похот. В очите му се четеше съжаление. „Какво стана с моя подарък?“ — питаше я Балтазар.

— Доджър ще я открие.

Капитанът изведнъж осъзна, че бе заговорила на глас на Балтазар Плъм, който не беше тук. До нея стояха Кени, Грант Непрекклонния и Його. И тримата я гледаха. Тя премести поглед, върху книгата. Но откъде този човек, Грант или който беше там, би могъл да знае за маскарада на „Гарвана“?

— Да не сте били там? — попита го тя.

— Може и да съм бил.

Той беше отвратителен артист. Поредният тип, който се опитва да я вкопчи в примката си. Ноздрите му се разширяваха, а на устните му трепкаше странна усмивка.

Капитан Джут повдигна книгата над рамото си. Всеки момент можеше да я запрати в тълпата, по волята на внезапно хрумване, или още по-лошо — да я хвърли във водата. Вместо това я положи на бедрото си. В тълпата зърна едно малко момче, което се блъскаше в краката на присъстващите и им дърпаше дрехите.

— Ей, я ела — повика го капитанът.

То я загледа с големите си очи и се приближи неуверено.

— Говориш ли английски? — попита го тя.

Момчето пъкна пръсти в уста и ги засмука. Не откъсваше очи от дупките в маската ѝ. Кимна предпазливо.

— А можеш ли да четеш?

Дребосъкът поклати глава.

Капитанът тикна книгата в ръцете му.

— Вземи. Време е да се научиш.

Тя се изправи и разроши русолявата му коса. То я разглеждаше очаровано. След това погледна подаръка си, притисна го към гърдите си, огледа се колебливо и се втурна в гората от крака.

Капитан Джут се обърна и се засмя.

Грант Непреклонния дишаше тежко, сякаш му бяха стъпили на гърдите. Устните му бяха изпънати като конец. Той я гледаше ококорено. Ръцете му се свиваха и разпускаха и той ги скри в джобовете.

— Кучка — произнесе тихо.

Думата се отлепи от устните му неволно, сякаш бе казана насън. Ала вече бе казана и нямаше никакъв начин да бъде върната назад. Мъжът, който се наричаше Грант, я изгледа продължително, докато Отис и Клег го изблъскваха, после той се освободи с царствен жест, завъртя се на пета и си тръгна, отвеждайки със себе си любовницата си. Джут едва сега забеляза, че е застинала в поза, от която отдавна бе отвикнала. Беше скръстила ръце, всъщност почти се бе прегърнала, сякаш се защитаваше.

— Какво е станало преди хиляда години? — попита Доркас Мандебра, обръщайки се към Зое Примроуз. — Ти знаеш ли?

— Сигурно тогава е прочела „Питър Пан“ — отбеляза госпожа Топаз. — Но май не ѝ е харесала, а?

5.

Последните очи, които изпроводиха експедицията на Ксавир, преди да потъне в смълчаните тунели на долното *Лево Темпорал*, принадлежаха на две англичанки на средна възраст, стига да не се брояха кучетата им.

— Не разбирам какво ще търсят там долу, Натали — промърмори едната. — Там няма нищо.

— Предполагам, че изпълняват заповед, Лора — отвърна малко сприхаво другата, сякаш подозираше, че крият от тях нещо важно. След това зацъка недоволно, обърна се и поведе кучето си обратно.

Доджър Гилеспи се бе опитала да открие Саския Зодиак, за да я помоли да държи под око капитана по време на нейното отсъствие. Но Саския, както обикновено, беше неоткриваема и капитан Гилеспи се принуди да ѝ остави бележка — до нея и херувима Кстаска. И с двете не можеше да е откровена докрай. Експедицията се насочваше към един район, който според специалистите би бил най-подходящото убежище след петте последни кражби. В мрака те се приближиха към един квартал с напълно изоставени сгради, който приличаше на мъничък, призрачен град в тунела. **ИСТИНСКИ ЦЕННОСТИ**, провъзгласи една табела, озарена от фаровете, която висеше на стената на супермаркет, натъпкан с чакълени отломъци. Срутен покрив бе блокирал главния път. Очевидно никой не бе минавал отгук от доста време.

Професор Ксавир реши да спре и да се огледа. Той включи интеркома и заяви, че се намирили точно на подходящото място, където преследваната от тях плячка би могла „да изгуби предпазливост, смятайки, че е на сигурно място“.

Някой, Доджър така и не разбра кой точно, бе издал, че истинската цел на експедицията е да бъде открита Тайнствената жена. Цял автобус със самопоканили се професионални ловци придружаваше групата на Ксавир, която се състоеше от аудио-

визуални обезсмъртители и експерти по екзобиология. Повечето използваха времето, за да търсят образци на извънземна фауна, която, по тяхно мнение, все още би трябвало да съществува в долните коридори и макар че малцина от тях ги бяха виждали, ловците бяха убедени, че тъкмо те са „подходящите хора за тази работа“. Един от тях, преподобният господин Арчибалд, бе екскурсист и мъкнеше със себе си грамадно разпятие, сякаш бе едрокалибрено оръжие.

Капитан Гилеспи се надяваше, че ще съумее да усмири тази пасмина, когато настъпи моментът. А дотогава нямаше нищо против край нея да се размахват оръжия.

Откриха дузина добре запазени магазини, но всичките бяха опразнени още преди месеци. ВСИЧКО СИ ОТИВА, пишеше на една табела.

— Вече си е отишло — подхвърли Роналд на Кстаска насмешливо.

Още по-нататък в тунелите биофлуоресцентните светлини, които не бяха престанали да функционират, се запалваха с приближаването на експедицията. Бледозеленикавото им сияние превръщаше хората в ходещи мъртъвци, в зомбита, скитащи се из изоставените магазини в напразна надежда да открият стоки с намалена цена.

Професорът посочи една стенна карта на местния район.

— Викайте ура, всички! — ободри ги той. — Ако може да се вярва на картата, съвсем скоро ще имаме истински легла!

Отговориха му нестройни аплодисменти, най-вече от страна на жените и децата. Ловците изглежда не държаха кой знае колко на леглата.

В изоставения мотел дворът се оказа убежище на железосмилащи крабове, които се спотайваха по ъглите, подобно на гигантски купчини ръждясали машинарии. Сякаш малките роботи бяха мигрирали тук, за да заемат последна позиция срещу незнаен противник, но след това ги, бе заляла вълната на времето, превръщайки ги мигновено в механични старци. Бунгалата бяха

непокътнати, наистина имаше легла за всички, само дето се наложи да разбият бравите. Доджър поиска за себе си бунгало с двойно легло.

За нейна изненада Джоан се оказа девствена.

— Излизала съм с доста мъже — заоправдава се тя.

— Божичко, малката, че кой не е излизал? — засмя се Доджър, но смехът ѝ премина в мъчителна кашлица.

— Тръгваме веднага след закуска — предупреди ги професорът. — Искам да се измъкнем незабелязано.

Всички се изнизаха навън, потривайки нетърпеливо ръце. Кстаска вече беше излязла, но докладва, че не е видяла наоколо нищо подозрително. И нито следа от мистериозната крадла.

— Важното е, че сме я погнали — отбелязаха въодушевено ловците.

Доджър премълча. Наля си още една чаша кафе.

Хората на Кстаска вече се бяха разположили в техния джип. Роналд на предната седалка, Джоан — отзад. Лойд, който все още не знаеше за промяната в ситуацията, изтича надолу по стълбите и се разположи до Джоан.

— Последният кара — подметна Роналд на Доджър, когато тя пристигна и ги огледа, широко ухилена.

— Проклети тийнейджъри — промърмори Доджър, настани се зад кормилото и пъкна изводите на кабелите в куплунгите си. — И без това не смятах да ти позволя да караш, Роналд.

Докато заобикаляше паркирания отпред гравитокамион, капитан Гилеспи почувства, че пътят под колелата на джипа се разтърсва. От време на време корпусът на кораба потреперваше. Веспанците се оплакваха от това постоянно. Този път обаче никой не заговори за това и тя реши, че няма смисъл да го споменава.

И те потеглиха отново, през ивицата умираща извънземна флора, право към вътрешностите на „Изобилие“.

Натуралистите, предвождани от доктор Катсингъл, не изпитваха никакъв интерес към Тайнствената жена. Те бяха напълно удовлетворени от привидната цел на експедицията. Ловците обичаха да подхвърлят пиперливи забележки и лишени от духовитост шегички. „Цветя за съпругата!“ — крещяха хорово те по някаква неясна причина

всеки път, когато шубраците стържеха прозорците на автобуса. Сетне пак започваха да се хвалят с предишните си подвизи. За Доджър Гилеспи най-странното от всичко бе, че не разполагаха с никакви документирани сведения за съществуването на Тайнствената жена. Никой от тях не можеше да го твърди със сигурност, основавайки се на неопровержими доказателства. Ала въпреки това всички бяха готови да си изгубят времето и напълно вероятно — да изложат живота си на риск, прониквайки в неизследваните райони на кораба, в преследване на една химерична идея.

Докато пълзяха покрай стената на една зле осветена галерия, Доджър Гилеспи произнесе:

— На времето имах един малък изтребител „Шинацу Кастанет“. Това беше още когато работех в Автономния завод. Двигателчето беше съвсем малко, нямаше и петдесет мегавата. Непрестанно го поправяхме... — Тя повдигна нагоре лъча на фаровете, за да освети хълма пред тях. — Сега сигурно щях да взема поне десет хиляди за него.

— Само дето вече го нямаш — отбеляза Роналд, докато се наместваше на седалката.

— Така е, Роналд. — Капитан Гилеспи се питаше какво ли става сега в системата. Накъде ли се е изтърколил зарът? Дали серафимите държат в ръце всичко?

— Джоан, скъпа, ще ми свиеш ли една цигарка?

— Чакай, аз ще ти направя — предложи Роналд.

— И на мен също — прозя се Лойд.

— Отпред се задава силно пресечена местност — обади се Дейвид Ксавир по интеркома. На малкото телевизорче се виждаше лицето му, изпънато зад волана на гравитокамиона.

Всъщност, всички можеха да се уверят в думите му с едно надникване през предното стъкло, но Бет послушно показва картина. Заострени стълбове от матрица стърчаха във всички посоки, подкрепяйки и пронизвайки прозорчести мембрани от нещо избеляло и прозрачно. Почвата беше влажна и лепнеше на буци по гумите... Все едно че пресичаха гора, направена от лепило.

— Сополивият свят — кръсти го Роналд. Останалите се наведоха напред и взеха да го закачат и да му бутат шапката.

Капитан Гилеспи не можеше да реши кое е по-добре — дали да следва автобуса на ловците, или да продължи напред. Автобусът непрестанно затъваше, буксуваше и се налагаше да го изчаква. На няколко пъти предложи да го вземе на буксир, но ловците се заинатиха. Преподобният Арчибалд огласяше околностите с молитвите си, докато останалите членове на групата се подреждаха за поредното бутане зад каросерията. Джоан и Роналд се кискаха доволно.

Лойд се загледа към стерилните галерии отвъд гората.

— Хич няма да я намерим тук — въздъхна той.

Но скоро се показва още един надпис от светеци графити, под светлините на гравитокамиона.

Дженива Маккан водеше репортажа, а Бет правеше снимките. Господин Арчибалд обясняваше на висок глас някаква негова теория, основана на нещо, което той наричаше „пясъчен шрифт“. Специалистите наизвадиха уреди и потънаха в замервания. В едно нямаше съмнение — стрелката сочеше право към една подземна артерия, която водеше надолу.

Налагаше се да изоставят превозните средства. Професор Ксавир включи микрофона.

— Знаехме, че рано или късно ще настъпи този момент — съобщи той на останалите. — За щастие сме подготвени за него.

Междувременно Доджър Гилеспи насочи гравитокамиона и автобуса към едно скришно място, където щяха да са на сигурно, в случай на непредвидено свличане.

— Бет, моля те, качи се горе — ръкомахаше Дженива. — Искам да покажеш панорамна картина на всичко това, най-вече трите изоставени превозни средства... Доджър? Доджър, капитан Гилеспи, чудя се дали ще имаш нещо против, ако помолим господин Арчибалд да върне за малко автобуса, а ти отново да посочиш с ръка... не? Е, нищо. Майчице, какво ли не бих дала за една гравитокамера!

Наобиколили отвора на пещерата, ловците коментираха гръмогласно и от време на време плюеха вътре.

— Хайде, какво му мислим толкоз? — казваха те. — Каквото и да е, нас ни чака!

Те се отдръпнаха назад и дадоха път на Джоан и Лойд. Двамата изстреляха последователно харпуните си, към които имаше прикачени стоманени въжета и плъзгачи с ръкохватки. След това започнаха спускането. На пет метра по-надолу Джоан откри малка площадка, където можеше да приседне.

— Всичко е наред — провикна се тя. Доджър нави ръкави, пъхна фаса зад ухото си и я последва. Джоан ѝ помогна да се приземи. И двете не обърнаха внимание на инструкциите, които им даваше Ксавир отгоре.

— Човек убивам за чаша бира — оплака се Доджър.

— От твоите уста в Божиите уши — рече Джоан. Татуировките по мургавите ѝ ръце сияеха, сякаш озарявани от вътрешна светлина.

Под тях се виждаше гърлото на следващия тунел. Въже по въже, клин след клин, те се спуснаха предпазливо по стената и навлязоха в него. Беше гладък, хоризонтален, поне в първите десетина метра, преди да се извие като тирбушон. Картографът на професора се почеса по главата и прехапа устни. Беше уверен, че под тях започва тъмен регион, херметически затворено царство на мраз и вакуум.

Катсингълови вземаха образци от черните мъхове по стените и ги запечатваха в найлонови пликчета. Децата им бяха опрели дъната на пластмасовите си чаши във външната магистрална стена. Те напъхаха уши в отворите.

— Ей, чуйте! — извика едно от момичетата. — Това е машина!

Всички се смълчаха заслушани. Наистина, долавяше се приглушен тътен, който от време на време се усилваше.

— Ами това са асансьорите! — досети се едно от хлапетата. — Сигурно сме точно зад шахтите!

— Слушайте, всички — взе думата Ксавир с началнически тон. — В действителност се намираме зад *Лонгитудиалните фисури* на асансьорите. — Той погледна картата и забодя пръст. — Това е някъде тук.

Останалите изглежда намираха информацията за ужасно важна. Това означаваше, че могат да разчитат на спасителна група, в случай че

изпаднал в беда. Освен това беше хубаво, че разполагаха с фиксирана точка, от която можеха да се ориентират в по-нататъшните си дирения.

Движението им се забави, защото трябваше да претършуват всяка цепнатите и дупка. Всяко подозрително място трябваше да бъде осветено и заснето. Ловците държаха да са зад Бет, за да могат да разполагат с най-изгодна позиция за стрелба, в случай че прожекторът ѝ открие нещо. Разговаряха помежду си лаконично: „Единственото тайнствено нещо на Тайнствената жена е дали може да спира с гърди куршумите.“ Все пак в редиците се долавяше нарастващо напрежение между ексекторите с оръжия и естествоизпитателите с техните безвредни прибори и уважение към всякаква форма на живот — земна или извънземна.

Малко по-късно се натъкнаха на кола, античен земен автомобил с двигател с вътрешно горене, паркиран в един тунел, който бе малко по-широк от каросерията му. Младежите нададоха възхитени крясъци и се заеха да бършат плътния слой прах. Отдолу се показва покривът, с блестяща, непокътната от времето боя. Вратите бяха заключени, резервоарът — празен, сякаш притежателят на автомобила го бе зарязал веднага след свършването на горивото. *Кадилак* бе изписано със сребърни метални букви на предната решетка. Кадилак! Това име върна Доджър Гилеспи двацет години назад във времето, към една песен, която често подхващаха в баровете на Рио на Калисто...

*„Купи ми кадилак
тъй дълъг и красив...“*

... с Табита Джут на хармониката и Муни Вега на китарата. Години, Божичко, години минаха оттогава.

— Как, по дяволите, са стигнали дотук? — попита хрипливо тя.

Преподабният Арчибалд се опря на рамото ѝ, стиснал в ръка готовото за действие разпятие.

— Пазете се от примката на Нечистия — предупреди ги той, сякаш изоставената кола бе някаква сатанинска уловка. Очите му сияеха с апостолска решителност. — Трябва да сме готови за всичко.

Но в лабиринта цареше тишина. Катсингълови продължиха напред под светлината на сияещите ленти върху ръкавите и крачолите им. Миризмата на сурова матрица ставаше все по-силна и неприятна.

Бет се подхлъзна по време на поредното спускане и се озова на една площадка. Беше уплашена и задъхана, но за щастие не бе пострадала.

— Ние ще я спасим, господин Ксавир — обещаха младежите. — По-леки сме!

В следващата пещера господстваше пирамидална структура. Приличаше на лунен кратер. Беше широка двайсет метра в основата и с отвор на върха. Един от ловците заяви, че му е позната.

— Наричахме я Замъка — заобяснява той. — Идвал съм веднъж насам, гонех змия. — Той изрита близките храсти. — Така и не я хванах.

Затревен канал водеше до стена от бяло-кафява матрица. Ловците втренчиха очи в нея, сякаш очакваха оттам да се покаже горд самец. Естествоизпитателите коленичиха и заровиха пръсти в чимовете.

— Да не е потънала в земята? — попита Ксавир. Той надари преподобния Арчибалд с напрегната усмивка.

Миришеше на пикня. Атмосферата беше потискаща. Катсингълови седяха в разпънатите си шезлонги и шепнеха в диктофоните.

Ловецът на змии скочи на дъното на канала. Тук спря и помисли кое ще е най-подходящото оръжие, сетне поиска да му го подадат. Наведе глава под сплетените клони на шубраците и изчезна в стената. Още двама го последваха, на известна дистанция.

Роналд също се спусна долу и тръгна след ловците. Джоан остана при групата, скръстила недоволно ръце. Доджър Гилеспи извади манерката и пийна малко вода. Може би всичко това имаше някакъв смисъл.

— Тими, трябваше да вземат теб — подхвърли едно от хлапетата, което седеше на ръба на канала и люлееше крака. Говореше на кучето, което се бе присламчило към детската групичка някъде по пътя. Гласът му беше ясен и отчетлив. — Щеше отдалеч да подушиш тези гадни змийчета, нали?

Тими, кеирнски териер с носна кърпичка, завързана за нашияника му, седеше неподвижно и душеше отвора в стената. Той захленчи, облиза се нервно и изглежда се поколеба дали да не изръмжи. Вместо това наостри уши.

Момчето се извърна и погледна към капитан Гилеспи.

— Той чува нещо — рече ѝ с поверителен глас.

Скоро всички вече го чуха: драскащ, ровещ звук. Като че идваше от пода под тях.

Първият ловец се подаде от отвора. Лицето му бе изцапано, от косата му стърчаха клонки.

— Мисля, че ще успея да премина — обясни той на Ксавир. — Подайте ми онзи лост — той остави пушката и се пресегна за металния лост. Малко след като изчезна, откъм отвора се разнесе глухо тропане. Драценето също се усили, после се разнесе пукот и стената се разтърси. Последва вик, изстрел, нови изстрели, придружени от ръмжене и писъци.

Изведнъж в канала нахлу бяла вълна от гърчеци се, подскачащи, извиващи се телца, покрити с мазни, настръхнали пера. Те се нахвърлиха върху ловците, впивайки острите си зъби в дрехите и оголената плът. Едно от зверчетата яздеше на гърбовете на две други и размахваше над главата си ръждясала верига. Някои от тях имаха жалки остатъци от дрехи, парцаливи кърпи, завързани около змиевидните им вратлета, копчета и етикети: МАРЛОЦИ, ЧЕРВЕНА НИШ..., ... НИКС.

— Мътните го взели! — извика с видимо облекчение Доджър. — Това са перки!

Момчето в краката ѝ скочи и изкрещя уплашено:

— Тими!

Кученцето се бе хвърлило право във водовъртежа от телца. Сред тълпата цареше паника, повечето бягаха назад, към хълмовете. Роналд получи удар с верига през лицето и се свлече долу сред зъбите и ноктите. Отново прогърмяха изстрели. Само свещеникът крачеше безстрашно и размахваше своето разпятие.

6.

В Понса розови лазери чертаеха космически карти из въздуха, проследявайки хореографията на звездите. Големият екран искреше от фракталния анализ на короната на Проксима Центавър.

— Висока радиация в *Мезенцефаличния Нуклеус* — докладва дежурният офицер.

— Но изображението е по-ясно от когато и да било!

Новите имена все още се възприемаха бавно и внасяха смут. Хората говореха за булевард „Утринна звезда“ и Йошивара, Мадагаскар и Монтгомъри. („Не виждам никакъв смисъл в това Лемнискален път...“) Черните карти, произведени в този период, са странно красноречиви. С тяхната призрачнобяла мрежа от артерии и клетки, великолепно изрисуваните обозначения — Врата Амигдала, Хипокампус — те приличат по-скоро на части от рентгенови изображения на някакво непознато същество, отколкото на вътрешни планове на гигантски космически кораб.

Междувременно пробуждащите се расови и национални предразсъдъци заразяваха орбиталния комплекс с надписи на тайни езици и причудливи костюми, местни турнири и нощи крайлагерни огньове. На моста „Синият кехлибарен Буда“ се организираха дуели, ръкопашни схватки между водачи на шайки от различни квартали.

Споровете определено се изостриха след появата на грешките във времеизмерването. Независимо от това колко често ги коригираха, обществените часовници непрестанно се разминаваха. Компютрите ставаха ненадеждни и пътят от едно място до друго понякога отнемаше двойно повече време. Хората на Кстаска си шепнеха многозначително и кимаха с разбиращ вид. Някои участъци от кораба се движеха в различно време.

В заслепяващата светлина на Понса дежурният екип полагаше отчаяни усилия да поддържа някакво равновесие.

— Ей, нали знаеш, че файлът беше в онази директория, а сега го няма, не, намерих го, но на съвсем друго място...

Всеки беше подпрял до монитора си новия тотем за късмет — космата фигура на миниатюрен перк, до който се допиреха от време на време. Наоколо щъкаха автоматични подноси за храна, заредени с чили и ядки. Астроскопите пърхаха, сетне замръзваха за миг и отново започваха да трептят.

Комисарят по извънредните обстоятелства се бе настанил зад монитора на капитана и притискаше с пръст слушалката в ухото си. Срутване на покрива бе прекъснало достъпа до един страничен тунел в Пещерата на Хаоса. Търсеше капитана, за да вземе някакво решение, но той самият не знаеше какво да я посъветва.

Цялата тази суматоха уморяваше безкрайно Табита.

— 60% от енергията се осигурява от тредголдовата система, 40% от местни източници...

И всичко това беше много повече, отколкото ѝ се искаше да знае.

— Алис! — извика тя.

Комисарят прехапа ядосано устни.

— Капитане, сигурно си спомняте, че Съветът се съгласи да наложи лимит от десет хиляди скутари за работата на аварийно-ремонтните групи, а над тази сума да се иска специално разрешение...

Тя изрита ядосано стола.

— Ами дайте го това разрешение! Алис!

Табита се включи в таламичната мрежа и избра една аналогова карта на активността. Мразеше канцеларската работа. Напоследък всички край нея говореха неща, които не разбираше.

— Някои хора не могат дори да си избършат задниците, без да поискат разрешение — промърмори тя.

Понтийците край пултовете се закискаха. Обичаха да мислят за себе си като за анархисти, интерфейсни сърфисти, които не отговаряха пред никого друго, освен пред боговете на скоростта и трансфера на информация. Те поглъщаха гигантски количества захар и тъпчеха кафето си с амфетамини. Всички бяха човеци. В началото сред тях имаше и веспанци, но по някое време престанаха да идват, на дежурства.

— ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ — обади се с любезен глас Алис.

— Беше ли там долу? — попита Табита.

— АЗ СЪМ НАВСЯКЪДЕ — отвърна Алис.

— Един момент. Таламус? Кстаска? Искам да чуя подробен доклад за щетите.

— Вътрешна фрактура и разрыв, над 615 метра в хоризонтална посока, Окципитални нива 88 до 92. Преустановено напълно подаването на вода, енергия, липсва връзка. Въздух 60,20% и се покачва. Шестима мъртви, двайсет и шест ранени, девет в критично състояние. Ранените...

Видеокартината от мястото на бедствието: хора със смазани крайници, носилки.

— Пропусни това — нареди Табита. — Алис?

— ЕНЕРГИЙНОТО НИВО СПАДА — докладва корабната личност. — МНОЖЕСТВО СИГНАЛИ ЗА ПОВРЕДИ ОТ РАЙОНА НА БЕДСТВИЕ. ОКСИЖЕНАЦИЯТА НА ИЗЛОЖЕНИЯ АНАЛОГ ВЕРОЯТНО НАДХВЪРЛЯ ПОВЪРХНОСТНАТА АКТИВНОСТ ПРЕТОВАРВАНЕ НА ЕЛЕКТРИЧЕСКИТЕ ВЕРИГИ ДО 89% С ОБРАТНА ВРЪЗКА.

— Какво казва тя? — обърна се Табита към най-близкия клавиатурен жокей.

— Казва, че има главоболие — обясни понтиецът, подпрял лакът на бюрото.

— КОРПУСНИЯТ ИНТЕГРИТЕТ НЕНАРУШЕН — продължаваше да нарежда безтелесният глас, който постепенно изтъняваше. Може би засегнатият регион имаше нещо общо с гласовите функции, мислеше си объркано капитан Джут. Или останките от предишните личности притежаваха известно надмощие в Окципиталния район.

— Как е твоят интегритет, Алис? — попита тя.

— ИНТЕГРИТЕТЪТ МИ Е НА ЗАДОВОЛИТЕЛНО НИВО, БЛАГОДАРЯ — бе светкавичният отговор.

— Твоят, може би — поклати глава капитанът.

Защото това не беше Алис. Не беше нейната стара приятелка и сътрудничка. Някакъв непознат, може би извънземен вирус бе излял Алис, личността, пластината и всичко останало и сега използваше от време на време нейния глас по все още неразгадаеми причини. Капитан Джут си спомни търсенето на Алис на Венера, когато се наложи да разравя с голи ръце останките от разбития кораб. Помисли

си за Доджър Гилеспи, която кръстосваше тунелите по следите на неуловимия крадец. Изведнъж си представи как една гигантска капеланска личинка изгризва кораба отвътре. Почти усещаше присъствието ѝ, неумолимото скъсяване на дистанцията, докато чудовището поглъщаше лакомо всичко, което се изпречваше на пътя му.

Понтийците бяха замлъкнали. В купола не се чуваше никакъв звук, дори къркоренето на кутийките за кола бе утихнало.

Капитанът почувства, че ѝ се вие свят. Не можеше да си спомни за какво бе мислела допреди минутка. Беше нещо важно, драматично.

— Целият проклет кораб се разпада — рече капитан Джут.

Телохранителите ѝ замръзнаха и започнаха да оглеждат околните бюра за признаци на недоволство.

Тя включи новините. Грамадни работи от клас „Кас“ разчистваха разрушенията, като товареха парчета от натрошена матрица и изолация. Приличаха на жълтеникави метални мравки, събиращи трохи. Комисарят по извънредните обстоятелства разговаряше с един трант с оранжев, светлоотразителен елек.

— Хубаво — каза тя и се надигна. — Кени, да вървим.

Отне им доста повече от предполагаемото време, за да стигнат от Понса до най-външните пещери.

По пътя капитанът и телохранителят ѝ бяха пресрещнати от улична гадателка. Косата ѝ беше разчорлена, тялото ѝ лъхаше на пот и застояло.

— Нещастия и разруха! — крещеше тя. — Серафимите са превзели Луната!

Капитан Джут си спомни мястото, където се беше родила — Порт Спокойствие, километри от антисептични коридори, изпълнени със студена звездна светлина. Представи си човекоподобните свръхсъщества, които крачат безшумно в големите си стоманени ботуши по скованата от вечен студ лунна повърхност и изгарят пустите морета с фосфорнобелия блясък на техните експериментални енергии.

— Какво пък — щом ѝ било писано — повдигна тя рамене.

След това натисна педала и продължи нататък.

Когато свиха в пещерата, пътят им се оказа препречен от малка тълпа зяпачи. Никой не викаше възторжено при появата ѝ. Това беше *Окципитал*. Територия на виртуалните приключения. Момчета и момичета с екзоскелети, които се бяхтеха едни други, чалнати на тема насилие чудаци със силикон в мозъците си. Тук авторитетът се измерваше със скалпове и бързина на рефлексите. Докато се промушваха между бариерите, тя забеляза, че присъстващите гледат Кени и преценяват възможностите му.

В зоната на разрушението спасителните операции вървяха към своя край. Машините си бяха отишли, но мъглата от прахоляк все още висеше във въздуха. Ремонтни работи прокарваха кабели, издигаха подпорни съоръжения и чистеха по-дребните отломъци. Човекът, който ръководеше операцията, ѝ се стори познат от съвещанията на Съвета. Някой си Риков, Ланс Риков, ето кой беше. Носеше червена барета.

Комисарят я видя и изтича насреща ѝ. Едва чуваше гласа му над воя на машините.

Местните жители седяха мълчаливо край запалените огньове, пушеха цигари и се преструваха, че не им пука. Изглежда не желаеха да стават обект на чуждо съжаление. Носеха найлонови дрехи с гофрирани съчленения и огромни ботуши с лепкави подметки. Имаха дълги, несресани коси, пристегнати на челата с ленти.

Табита Джут приклепна до тях.

— Кой е умрял? — попита тя.

Те я погледнаха неразбиращо.

— Има шестима загинали — припомни им тя. Една млада жена се размърда.

— Мери Тийнейджърчето... Страстната Маргета... Сара Морската болест... Голобрадия Хари...

Гледаха я с нямо обвинение в очите. Господи, та те бяха деца. Защо я ненавиждаха? Кое ги възмущаваше? Безсилието, ето какво. Невъзможността да върнат записа обратно, да прекратят назад във времето. Но нима тя бе виновна за това? От ушите им висяха керамични черепчета, в коланите им бяха затъкнати ножове, но най-потискаща от всичко беше тяхната детска невинност.

— Можете да задържите машините — рече им тя. — Задръжте всичко, което ви е нужно, за да почистите мястото. — Тя махна с ръка. — На моя сметка — добави към комисаря, който стоеше зад нея.

Те я изгледаха с нескрита подозрителност. Излишно беше да чака благодарност. Дори в очите на Кени се четеше вяла насмешка. Капитан Джут неволно потрепери. Тук всичко беше ужасно, грозно, неудобно. Тя обърна гръб на смълчаната група, закашля се и пхна незабелязано едно хапче в устата си. Горчивият му вкус ѝ се стори истински деликатес. Само след миг почувства разстилащото се по тялото ѝ облекчение. Изведнъж ѝ хрумна нова идея. Капитан Джут се наведе към групичката и им протегна стъкленото шишенце с таблетките „Обиколен път“.

Хитростта ѝ беше прекалено очевидна, жестът — закъснял с няколко секунди. Младежите погледнаха цинично ярко оцветените хапчета. Никой от тях не помръдна. Димът от цигарите им оформяше странно познат силует в тебеширения въздух.

— Вземете — капитанът тикна шишето в ръката на комисаря. — Добра работа сте свършили. Доволна съм.

Докато се отдалечаваше, комисарят погледна хапчетата с отвращение.

Бимприлик Нископуар премигна и изцъкли очи.

— Диксти — рече тя на съпруга си, — нахрани ли еднорога?

Устните на Дикстимифст се нацупиха нажалено.

— Той не иска да яде. Свий в третата отбивка.

Циркът „Никсо“ обикаляше из Париеталните пещери и както винаги търсеше удобно място за нови представления.

Бимприлик, която седеше зад волана на камиона, в чиято каросерия се подрусваха веспанците, а отзад ги следваха фургоните, поклати глава:

— Извинявай, но не е третата, а четвъртата.

— Не, не — инатеше се мъжът ѝ. — И третата ще ни свърши работа.

Нямаше никакво движение, единствената светлина идеше от фосфоресциращата слуз по стените на тунела. Бимприлик погледна в

огледалото, за да провери как се движат останалите, и увеличи плавно скоростта.

— Ако не яде, скоро ще умре — мърмореше съпругът. Бимприлик бе чувала това и преди.

— Трябва да опитаме с друга храна — избоботи тя.

Мъжът ѝ си дъвчеше замислено бузата. Всъщност, надяваше се като дъвче да пробуди подобни желания и в еднорога. Животното бе последната им придобивка и без никакво съмнение — най-ценната. Беше се появил от джунглата в един от кварталите и там бе положил глава в скута на малко момиченце. Родителите му, усетили възможността да припечелят нещо допълнително, го бяха довели на едно от представленията, завързан с въженце за острия, спираловиден рог. Бимприлик и Дикстимифст изгубиха близо час, преди да успеят да го напъхат в клетка, след като се разделиха със солидната сума от петдесет скутари. Еднорогът пророни лепкави сребристи сълзи и заудря рога в металните решетки, но не издаде нито звук, което поне донякъде правеше ситуацията по-поносима.

Дикстимифст опря плавника си в страничното прозорче.

— Ако заговори, поне може да ни каже какво иска да яде — рече той.

— Може би те не говорят — отвърна жена му. Мъжът ѝ беше сантиментален стар глупак, готов да очаква всякакви чудеса. Тя беше прагматикът, този, който обикаля с шапката, когато представлението свърши. Тя решаваше колко да вземат в различните райони, къде да отнасят мутиралите недоносчета и как да ги скриват така, че никой да не ги намери. Беше свикнала да поема отговорност. Ако оставеше на Диксти, сигурно по цял ден щеше да се навърта край клетките и да се любува на странните екземпляри вътре, а току-виж започнал и да им се извинява, задето са ги затворили.

Тунелът, който бяха избрали, беше съвсем пуст, нито пешеходци, нито превозни средства. В последните дни трафикът постепенно се разреждаше и в двете полусфери. Толкова по-добре. Бимприлик натисна спирачката и изви към стената.

— Скъпи, не е ли време да си изпробваш гласа? — попита тя.

Съпругът ѝ се изхлузи от кабината и тръгна към края на автоколоната, за да извика. По ехото можеше да определи в каква

посока е най-близкото движещо се тяло, независимо дали е машина, или група от хора.

Но този път той извървя само няколко крачки и спря.

— Е, накъде сме? — попита го някой.

— Тихо, слушайте — скара им се той.

— Но ти още не си извикал, миличък — отбеляза Бимприлик.

— Така е — кимна той и се показа през прозорчето. — Бим, излез навън. Искам да чуеш нещо. — Той вдигна глава и погледна нагоре.

Бимприлик постави плавник на дръжката и откряна вратата. И без това ми се пишка, рече си тя и излезе.

Точно над тях имаше отвор на голяма шахта и Дикстимифст стоеше под нея, разтворил всички платна на лицето си, за да улавя и най-малките нюанси на стелеция се отгоре звук.

— Чуваш го, нали, Бим? — попита шепнешком той.

— Да, скъпи — потвърди тя и ушите ѝ се разтресоха уплашено. — Чувам го.

Вътрешната стена и ръбът на шахтата бяха покрити с ивици от сребриста метална боя. Ивиците бяха оформени като заострени нокти на хищник. Други пасажери също подаваха глави от кабините или излизаха да се поразтъпчат. Явно обаче те не чуваха нищо. Животните започнаха да ръмжат нетърпеливо.

А бръмченето продължаваше, тънко и пронизително.

— Боли я — обяви тихичко Дикстимифст.

С изстиването на въздуха лозята губеха своя повърхностен блясък. Нощем по килимите и мебелите се появяваха лигави следи, а въздухът се изпълваше със спори. Сякаш един сезон се сменяше с друг и новият покриваше всичко с влажен, заплашителен мрак. Ако наистина беше така, това бе нещо ново, защото никой не бе забелязал смяна на сезоните на „Изобилие“ по време на орбиталния ѝ период. Но ето че сега хиперсветлинният скок я бе пробудил към съзряване, а отвъд него дебнеше дългата и мрачна старост, намекваща недвусмислено за идващия край. Бяха изгубили нещо неуловимо и сега дори не знаеха къде да го потърсят.

Затова пък в добрия стар „Тривиа“ всичко си беше както винаги. Госпожа Топаз се перчеше в екстравагантната си дълга рокля от кадифе на листа и двамата с любимия ѝ кавалер се надпреварваха да вдигат пълни чаши с ром. В Прозореца земното слънце осветяваше улиците на Прага и червеникавите керемидени покриви на Мала Страна.

Философите отново се бяха върнали на любимата си маса. Добрия доктор носеше със себе си костенурка, която бе намерил някъде. Главата ѝ бе скрита зад непробиваемата черупка. Добрия доктор я бе поставил грижливо между две чаши, сякаш бе чупливо късче от сладкиш.

— Удари часът да ви предпиша на всички хибернация — обясняваше разпалено той, притискайки мембраната на стетоскопа към гърба на костенурката. — Трябва да активираме криоконтейнерите, да скочим вътре и да не се показваме, докато не стигнем Палерния.

— И да проспим промеждутъчните години — промърмори Последния поет.

Най-добрия съдия ококори очи и преглътна.

— Само не ми говорете за време — озъби им се той.

— О, здравейте отново — зарадва им се Мейвис Форестал, която се приближаваше с равномерно тракане на високите си токчета, следвана от нейното „куче“. След жестока разпра с мъжа си Свен тя бе хвърлила венчалната му халка в тоалетната чиния. — Мислех, че сте ни изоставили и ходите в „Кафе-пауза“.

Рори си бършеше ръцете с кърпа.

— И че краят е близо, нали? — произнесе философски той. — Текунак погълна всички.

Мейвис кимна, но изглежда не разбираше за какво се говори. Рори се наклони и ѝ обясни с поверителен тон.

— Не знаеше ли, че „Кафе-пауза“ също вече е притежание на Текунак? А някога в този квартал имаше седемнайсет различни заведения, където човек можеше да си прекара приятно. Седемнайсет, разбираш ли? — той посочи прозореца към улицата. — Сега колко са, а? Три! И трите принадлежат на Текунак! — Рори вирна брадичка. — Готов съм да хвърля клечката и да подпаля всичко тук, вместо да го продам на копелдаците.

— Те предложиха ли ти вече? — попита „кучето“ на Мейвис, което кръжеше над него.

— Не казвам, че са, но и не казвам, че не са — отвърна Рори и скръсти ръце. — Докторе, ще ви помоля да не мъкнете това животно тук.

— О, я стига — завъртя глава Мейвис. — Какво е то, всъщност?

— *Testudo coriosa* — отвърна Добрия доктор.

— Необикновена костенурка — обяви Най-добрия съдия. — Шшт! Сега спи.

— Каквото и да е, не желая да ми спи в бара. Разкарайте я, махайте я от очите ми — заяви Рори, метна кърпата през рамо и посочи вратата. — И не желая повече да виждам никого от вас, проклети лишеи — обяви той, като се обърна към целокупната аудитория, сякаш подозираше, че всеки от посетителите крие по някое подобно създание под дрехата си.

— А какво е положението с нейното „куче“? — попита грубо Последния поет. Все още се сърдеше на Мейвис, задето бе изгонила Свен.

— Това е друго — отвърна без да се замисли Рори. — Това е сложен кибернетичен апарат, ето какво е, а не вашето гнусно земноводно. Ей, какво правиш?

Добрия доктор държеше късче пържена скарида пред единия от отворите на черупката.

— Вижте! — извика радостно той. — Тя излиза!

— Защо си толкоз сигурен, че е тя? — попита Мейвис.

Добрия доктор вдигна глава.

— Името ѝ е Табита — обяви той на компанията.

Това накара всички да се засмеят. Дори лицето на Рори се пропука в усмивка.

Според Най-добрия съдия една от причините да напуснат „Кафе-пауза“ беше, че в последно време там все по-често се навъртаха транти. Повечето от тях идваха, привлечени от грамадните количества месо в менюто и топлината на старите парни тръби. Климатичните работеха с максимална мощност, за да изпомпват маймунската воня.

Капитан Джут бе дошла за среща с една жена на име Мардж Гудселф, която беше нещо като обществен сановник от Клементинската палата. В действителност се оказва, че е жена на средна възраст, от Южен Брайтън. Носеше плътна, бяла кожена яка и невероятно голяма шапка с тъмносиня периферия.

— Толкова се радвам, капитане — заусмихва се превзето Мардж, — че се срещаме тук, а не в някоя препълнена канцелария. Моля ви, вземете си още едно парченце „Батенберг“. Вие го заслужавате.

Джут се огледа. Нима и тук сервитьорите носеха ленените униформи от чили-закусвалнята? Или това също бе чили-закусвалня? Седнали недалеч от нея, Кени и Сои нагъваха лакомо почти сурови пържоли. За миг забрави къде е попаднала.

Клементинската палата: ами да, мястото, където се бяха сдобили със собствена наемна полиция. Лоши новини, припомни си Табита. Ченгетата винаги са лоша новина. Затова ги бе изритала от кораба. Ето че сега отново се завръщаха като буболечки от дупките в стената. Вече ѝ се счуваше щракане на белезници и поскърцване на полицейски ботуши.

Госпожа Гудселф я надари с ослепителната си, предупреждаваща усмивка. Не беше от онези, които позволяваха да им казват какво да правят.

— Налага се да се погрижим за собствената си безопасност — обясняваше тя, докато повдигаше с обиграни движения чашката за чай. — Нашата малобройна общност... — добави тя, сякаш Табита не знаеше.

Не ставаше ясно от какво да се защитават. Поне Табита не знаеше за и госпожа Гудселф така и не обясни. Говореше за „рисковете“ и за „адекватни защитни мерки“.

— Идва време, когато човек трябва да тропне с крак — приключи решително тя.

Капитанът искаше да си върви. Стаята пулсираше пред очите ѝ.

— Хайде да не говорим какво време идва — помоли капитан Джут.

Един от сервитьорите разсипа малко крем върху някакъв клиент и бе отведен тържествено под охраната на двама свои колеги. Капитанът потърка уморено челото си. Беше изпотено. Какво, по дяволите, ставаше? Никой освен нея не бе впечатлен от сцената.

— Каквото и да приказват — продължаваше с надменна усмивка Мардж Гудселф — не бива да притъпяваме нашата бдителност. Вие капитане, разполагате със свои средства — тя кимна към Кени, — ние пък подсигурихме наши.

Захаросаните ястия бяха клопка за слабоволеви. От Клементинската палата искаха разрешението ѝ да действат с твърда ръка.

— Ще видя какво мога да направя — обеща уклончиво Джут. — Ще ви изпратя решението си. — Вътре в нея се надигаше странна и необяснима вълна на ярост. Защо се опитваше да успокоява тази превзета жена, с нейното златно колие и смешна шапка? Тя повдигна глава.

— Кени? — Трантът скочи и я приближи с гъвкава походка. — Ченгета — произнесе тя, съзнавайки, че госпожа Гудселф би сметнала лази дума за твърде вулгарна. — В Клементинската палата.

— Ню Литъл Фоксборн — поправи я Мардж Гудселф невъзмутимо усмихната.

— Какво? — обърна се учудено към нея Табита.

— Ние така предпочитаме да му казваме. Ню Литъл Фоксборн — повтори с приятен глас Мардж Гудселф.

Капитанът се извърна към своя пазач. Очите му бяха жълтеникави, езикът му червенееше между зъбите, по които имаше остатъци от храна. Какво са му давали?

— Ченгетата, Кени — повтори Капитанът, — са в Ню Литъл Фоксборн. Искам да ги наглеждаш. Знаеш какви ги вършат.

Тя мислеше за тялото, което бяха открили край алеята за разходки, в подножието на Клементинските стъпала. Беше гледала репортажа по новините, а Кени бе споделил с нея, че по негово мнение вратлето на нещастния млад мъж е било скършено още преди да се изтърколи долу, а останалите увреждания бяха вторични.

— Ще ми се да разбера какво мислиш по въпроса, Кени — довърши тя и избърса длани в бедрата си.

Кени наклони глава и приведе гръб в знак на одобрение.

— Хубави хора — изфъфли той. — Работливи.

Не беше точно реакцията, която Табита очакваше. Но като размисли, какво друго? Както и да е. Всъщност какво лошо да съществува някаква организация за безопасност? Винаги има и такива,

дето искат да си премерят силите. Затова са тук, затова тръгнаха към неизвестното. Тя почувства, че от плещите ѝ се смъква невидима тежест: нещо твърде голямо, за да го улови.

— Добре де — тя махна с ръка и думите излязоха от устата ѝ като димно кръгче.

А за тези, на които не им харесва тук, има достатъчно квартали, в които да се преместят.

Сега всички, които по една или друга причина идваха в околностите на Ню Литъл Фоксборн, бяха посрещани от часови с черни ризи и огромни, ръмжащи кучета с щръкнали в постоянна бдителност глави, обучени да нападат и държани постоянно на ремък. Освен това госпожа Гудселф бе участвала лично при тържественото повторно откриване на Септалния затвор. Говореше се, че мераклиите плащали по петдесет скутари, за да останат за една нощ в някоя от килиите, преди в затвора да пристигнат първите питомци. Като допълнителна услуга се брояли оковите или карцера за най-непокорните. Дагоберт Муун бе заснел всичко това и после публикува снимките на свои разноски.

Но докато в затвора се навъртаха любопитни туристи, в Змийското гърло някогашните каторжници от Астероид 000013 започнаха да се чувстват така, сякаш са избягали от един строго охраняван лагер в друг. Само че сега нямаше къде да се даянат, нито една от посоките не сочеше към свободата, а и краят на пътуването не се виждаше никакъв.

Дали пък „Изобилие“ по начало не беше замислен като един гигантски капан? Може би всички пътници бяха тайно и незабележимо подбрани и подготвени за екзекуция — хитър начин добрата стара Земя да се отърве от непригодните за социален живот, като ги изпрати право в горещата пещ на някоя далечна звезда. Предразсъдъците, слуховете и вуду-предсказанията намираха все по-широк кръг почитатели. Последователите на отец Льо Кок се множаха.

7.

— Какво смяташ, докторе? — проскърца старецът в количката, когато засвири познатата заключителна музика и нагоре по екрана запълзяха имената на участниците. — Дали Брайън ще успее да стигне навреме, преди да го усети онази проклета дъртачка? Ами принцеса Вилхелмина? Дали анестезиологът я е познал? Мисля, че той беше онзи, дето се навърташе тогава под прозорците ѝ, а?

— За мен всички еднакви — призна докторката, като подръпваше замислено ушите си, сякаш за да се събуди след визуалния транс.

Какво? Хайде стига, докторе! Та това е „Трудна професия“! Всички го гледат. И Глория даже...

Което бе напълно възможно. Глория винаги следеше сапунените опери, като се кискаше и ревеше на правилните места. Вярно, че в нейната стая това бяха двете ѝ основни занимания — да се киска и плаче, докато тъпче гигантското си тяло с кренвирши и сладкиши, а останките им да размазва по всичко, до което достига. Чичо Чарли бе успял да запише един от последните епизоди и сега го пускаше в обратна посока и на висока скорост. Астрологичните мандали по стените сияеха в оранжева, отразена светлина. Из въздуха се носеха странни миризми от запалените кандила.

Докторката бе дошла, за да го прегледа във връзка с някаква загадъчна болка, която чичо Чарли твърдеше, че усеща в гърдите. След известно губене на време, което включваше и смазването на сложните механизми на неговата количка, болката изчезна също толкова загадъчно, колкото се бе появила. Но старецът настоя доктор Ирск да остане, за да гледат заедно неговия видеозапис. Съвсем типично за обречени на постоянна самота пациенти, сметна докторката. Всички от персонала се оплакваха от подобни неща.

— Клив, не мисля, че разбираш напълно последствията от това, което ми говориш — рецитираше една от героините на екрана. Епизодът отново бе тръгнал в нормална посока и с нормална скорост.

Веспанката разгъна крака и се надигна несръчно от кушетката.

— Аз трябва върви — каза тя. — Трябва иде провери за другите, чичо Чарли.

Тя произнесе внимателно името му. Знаеше, че се сърди, когато го бърка. А сърдитият чичо Чарли можеше да бъде опасен. Тогава започваше да буйства, да се носи с пълна скорост из стаята, да се блъска в мебелите и да троши уредите. Сестрите се оплакваха, че ги притискал в някой ъгъл и ги опипвал с изсъхналата си ръка. Каквито и количества успокояващи да му наливаха, организъмът му по някакъв начин все успяваше да ги неутрализира. Стига само да пожелае.

Чичо Чарли се извъртя внезапно и препречи пътя на докторката.

— Чакай сега, бе жена, ти трябва да имаш свое собствено мнение! — захленчи той. — Мнение на специалист! Каква според теб е диагнозата? — Определено обичаше да я дразни. — Ей, виж — той посочи екрана. — Знаеш ли кой е това? Доктор Маршал, нали? Този, който се опитва да отведе дъщерята на Клив.

— Тежък — произнесе доктор Ирск, опитвайки се да използва един от любимите изрази на чичо Чарли.

— Тежък! Правилно! — закрепця той доволно. На екрана затрептяха и продължиха да се сменят образи. Докторката нямаше представа нито какво показват, нито схващаше значението му.

— Разбира се, че има надежда, Джек! — отекна глас от говорителите. — Винаги има надежда!

— Аз трябва върви и върне пак по-късно — обеща доктор Ирск и побутна лекичко пациента. Тя се изправи в целия си ръст и се приготви да прескочи количката — ако това бъде необходимо.

Чичо Чарли поклати глава.

— Не — инатеше се той. — Не искам да си вървиш, докторе. — Говореше като напълно разумен човек. — Защото имам нещо за теб.

Доктор Ирск плесна с перки, което беше типичен израз на досада и нетърпение.

— Моля да пусне ме — произнесе бавно тя.

— Както желаш...

Сребрилата метална лонгета, обхващаща лявата предмишница на стареца се отдели с тихо бръмчене от подложката на инвалидната количка. Тя се издигна на максимална височина, докато потрепващите пръсти на чичо Чарли се изравниха с гърдите на доктор Ирск.

— Чао, докторе.

Едно миниатюрно черно отворче в предния край на лонгетата изплю облаче газ и в тялото на доктор Ирск се появи голяма червена дупка. Веспанката се закашля мъчително, изпищя и се строполи в предсмъртен гърч на килима, докато всичките ѝ мехури изпразниха едновременно съдържанието си. Стаята се изпълни с ужасна воня.

— Страхотно изпълнение, човече — промърмори доволно застарелият убиец. Той се премести до масата и запали още няколко ароматични свещички. След това повика три от сестрите да отнесат тялото. Сестрите пристъпиха прага с безизразни лица, освен една, чиято дясна вежда потрепваше нервно, сякаш някаква част от сложните механизми вътре се бе развалила. Не беше никак лесно да се управляват и трите едновременно.

— Трябва да внимавам да не се преуморя — обясняваше той на събралите се пред него сестри.

За целта първо си пусна едно страхотно старо рок парче. Междувременно сестрите откриха дистанционното устройство на доктор Ирск и му го донесоха. След това коленичиха и положиха отпуснатото тяло на доскорошната си началничка в носилка. Накрая се изправиха и го изнесоха бавно и тържествено от стаята.

— Почивай в мир — изпроводи ги чичо Чарли и вдигна два пръста.

След това усили докрай музиката.

След известно време вратата се отвори и в стаята влезе мъж е ръчно шит костюм и тъмночервена вратовръзка, пъхнал небрежно ръце в джобовете. Черната му лъскава коса беше гладко сресана. Носеше чифт старомодни очила със златни рамки. Очите му бяха с цвета на капка мастило в пълна вана.

— Вече си мислех, че никога няма да го направиш — отбеляза новодошлият на висок глас, за да надвие воя на колоните.

Чичо Чарли кимна ухилено.

— Дявол те взел, човече, никога ли не чукаш на вратата?

— Е, чак пък никога — завъртя глава новодошлият. — Понякога ми се случва да вляза, да се поразходя насам-натам...

— Какво? — смръщи вежди старецът, не чул нищо от последните думи. Той вдигна дистанционното и намали звука. Нещо на

екрана привлече вниманието му и той го посочи с пръст.

Посетителят дори не си направи труда да завърти глава.

— Принцеса Вилхелмина! — възкликна чичо Чарли и се изкиска, сякаш в самото име се криеше някаква шега.

— Готов ли си? — попита го мъжът в сиво.

В коридора ги очакваше добре сложен негър с голяма обеца и пистолет.

— Това е Дан — представи го Грант Непрекклонния и го чукна по бронираните гърди, когато преминаваха покрай него. — Ще ти го отстъпя за известно време.

Главата на чичо Чарли се завъртя като купол на боен робот върху туловището.

— Да не застреляш сестричките, човече — извика той през рамо. — Те ми принадлежат. Ама всичките.

Излязоха в коридора и минаха покрай стая № 4, стая №3, стая № 2 и стая № 1. Всички врати бяха затворени. В другия край на коридора ги очакваха двама мълчаливи, въоръжени мъже. Спряха пред вратата на мониторната зала. Грант взе дистанционното на доктор Ирск от чичо Чарли и го приближи към сензора. Разнесе се тихо бръмчене, бравата щракна и вратата се отвори. Той се отмести встрани и даде път на чичо Чарли.

Старецът нахлу вътре с пълна скорост и огледа с щастливо изражение апаратурата, фризерите и екраните на мониторите. Малките движещи се фигури на мониторите привлякоха вниманието му. Дали пък, помисли си той, това не е някой епизод от „Трудна професия“, който още не е гледал.

— Хей, човече, я погледни тук — закиска се той. — Ами че това е Кони!

На екрана госпожа Орифлейм изпробваше новите си ръце. Тя свиваше периодично рамене и разкършваше китки. Изглежда й бяха пуснали някаква учебна програма по телевизора.

— Точно така, Консуела — ободряваше я нечий глас. — Поддържай този ритъм!

Докато размахваше ръце и мърдаше от усилие дебелите си бузи, Консуела Орифлейм приличаше на някакъв странен хибрид между грамадна птица и пеперуда, която се опитва да литне.

— Франки! — проплака тя. — Франки, защо си отиде, Франки? — Тя заскърца със зъби. По бузите ѝ се стекоха сълзи. — Ще те намеря, Франки!

— Не мисля, че ще успееш, скъпа — поклати глава Грант Непреклонния. Той въведе еладелдийска командна парола, за да получи достъп до централния пулт за управление, и го превключи на персоналната честота на чичо Чарли.

Чичо Чарли вече бе изгубил интерес към госпожа Орифлейм.

— Я да видим какво прави Катлийн — промърмори той.

— Каквото заповядате, господарю — кимна невъзмутимо Грант Непреклонния.

— Ма-а-мка му! — възкликна старецът. — Накрая ще ми пръснеш черепа, знам си аз!

Грант Непреклонния погледна отражението си в мониторното стъкло.

— Напълно възможно — отвърна той. — Зависи.

Грамадното гуменоподобно тяло на доктор Ирск бе твърде масивно, за да се отърват с лекота от него, но от друга страна нямаше заповед да го разчленяват и ето защо въпреки нареждането на чичо Чарли сестрите го увиха в един голям чаршаф и го изнесоха пред вратите на пещерата.

— Все някой ще го вземе — подхвърли първата на другите две.

— Ами да, тя като че ли имаше роднини — кимна втората.

— Някъде на борда — потвърди третата и се загледа към мрака на тунела, като че се надяваше всеки миг оттам да се зададе веспанска погребална церемония.

Първата сестра се намръщи озадачено. Тя оформи устни в едно „к“, за да попита „Къде точно са тези роднини?“, но мисълта ѝ убягна и тя замълча. И без това отговорът нямаше да значи нищо за нея. Задържани от програмираната лоялност на собствените си имплантанти, нито една от трите не бързаше да си тръгне.

Те отново сведоха погледи към увития в чаршаф труп, след това се обърнаха и закрачиха механично към болницата и тъй като липсваха по-нататъшни указания, заеха се с всекидневните си задължения.

Екранът в мониторната стая бе изпълнен с разцъфнали слънчогледи, ярки и добре оформени, почти като нарисувани. Камерата се изви надолу към неголемия, открит участък между цветята, където бившата пилотка на изтребители седеше в желязното си кресло. Тя протегна хилавата си ръка и се опита да откъсне едно несъществуващо цвете. Очите ѝ бяха зареяни в далечината.

Лейтенант Катлийн Бюфорт носеше болнична пижама и върху нея разръфана плетена жилетка. Над главата ѝ кръжеше любимото ѝ „куче“, като някаква прекомерно голяма пчела, и стискаше в лапички края на разплетения от жилетката вълнен конец, сякаш с всяко завъртане се опитваше да оплете все повече своята господарка.

— Ей, човече, мога ли да говоря с нея? — попита чичо Чарли и Грант Непрекклонния му показва как да го направи.

— Добро утро, лейтенант! — произнесе с ясен глас по военному чичо Чарли. — Надявам се, нямате нищо против, че ви безпокоя в този прекрасен ден. Искях само да ви съобщя, че доктор Ирск си отиде — последните думи бяха казани с престорена мъка и загриженост. — Сега вече аз отговарям за всичко. Не е ли чудесно?

Лейтенант Бюфорт се озъби на камерата. Белегът караше лицето ѝ да прилича на някаква оптична измама, като че ли бе съставено от две непасващи си части. Тя придърпа „кучето“ за конца, сякаш беше попаднала в мрежата на паяк плячка.

— Ох, красиво бебче! — пропя монотонно чичо Чарли.

Объркана от този глас, който идеше отникъде, Катлийн Бюфорт започна да върти глава наляво и надясно. Тя сграбчи една голяма хризантема и се зае да къса едно по едно листенцата ѝ.

— Ама не ме ли помниш? Аз съм чичо Чарли! — гърмеше от високоговорителя. — Скоро ще оживя това замряло местенце.

Катлийн Бюфорт продължаваше да къса листенцата на хризантемата. Чичо Чарли се разсмя.

— Красиви цветя имаш! — провикна се той. — Искаш ли малко водичка да ги полееш?

Той протегна треперещата си ръка и включи противопожарната инсталация на стая № 4. Разпръсквателите на тавана бликнаха в многобройни струи върху цветята и обитателката на стаята.

— Приятно къпане, Кати! — кискаше се старецът. Ветеранката от безброй въздушни сражения не направи опит да се скрие от пороя, само свиваше гневно устни. Пижамата бе полепнала плътно по измършавялото ѝ тяло.

— Добре ли си, Кати? — кресна чичо Чарли в микрофона. — Искаш ли да ти го разреда с малко вода?

На екрана се появи „хвърчащото куче“ което бе кацнало точно под тавана и се оглеждаше изплашено. Изведнъж то започна да драци по лещите на обектива.

Чичо Чарли се смя толкова много, че водата в уринаторната му торбичка започна да бълбука. Смя се, докато по хриптенето му можеше да се заключи, че се задушаваше.

Грант Непреклонния го разглеждаше изпод вежди, с едва забележим намек за отвращение. Той му подаде кутия с различни лекарства.

— Я прегледай тези, ако обичаш.

Чичо Чарли откъсна поглед от екрана, където ветеранпилотът на изстребители късаше едно цветя.

— Амии, до-обре — кимна бавно той и се захили тъповато.

Ако се изключеа боядисаните в бяло бутилки на животоподдържащата система, стая №3 бе съвсем празна. Потънал във вечен сън, Лерой Гълс не се нуждаеше нито от цветя, нито от барче с напитки, нито от защитна силова сфера. Както обикновено той лежеше изтегнат по гръб, опънал ръце покрай тялото си, със затворени очи и розовото му лице изглеждаше съвсем здраво. На пръв поглед не беше повече от трийсет и пет годишен. Около и над него потракваха, мъркаха и бръмчаха различни сложни апарати, част от които протягаха жици като пипала към главата му.

Господин Гълс дишаше. Вдишваше и издишваше, равномерно и последователно, стотици пъти и всеки дихателен цикъл пораждаше на екрана гърбава, хипнотична вълна. Но ето че се случи нещо, което не се бе случвало никога досега, дори откакто „Изобилие“ бе напуснала

своята орбита. Господин Гълс пое въздух и спря да диша. Спря само за момент сякаш му бе хрумнала интересна мисъл или бе стигнал до съдбоносно решение във вътрешния лабиринт на своите сънища. Стрелката на циферблата потрепери. И тогава господин Гълс въздъхна и клепачите му трепнаха. Стрелката помръдна обратно и отново зае изходно положение.

Само дето на стола до леглото на господин Гълс — където би трябвало да седи една от сестрите и сигурно щеше да седи, ако не се бе наложило и трите да изнесат безжизненото тяло на доктор Ирск — сега имаше бяла чаша за чай и чинийка.

Изглеждаше като съвсем обикновена чаша с чинийка, с петънца от разлят чай и една-две мънички бисквитки и вероятно нямаше нищо забележително в нея, освен факта, че нито чашата, нито чинийката бяха там допреди миг и че от дръжката на чашата висеше и се полюшваше малка, златна верижка.

Имаше още нещо чудновато в тази чаша, което би я отличило от всички подобни. Тя не беше направена от истински китайски порцелан, нито от пластмаса, а от светлина, като холограма, въпреки че сред множеството сложни апарати в стая №3 не фигурираше никакъв холопроектор. Във всеки случай както източникът, така и причината за появата на подобна холограма си оставаше пълна загадка. Сигурно и несъмнено бе само това, че в следващия миг господин Гълс отново спря да диша и този път пак само за секунда. А когато стрелката на циферблата се раздвижи, загадъчната чашка с чинийката изчезна също толкова светкавично и внезапно, колкото се бе появила.

— Познавам човек, който ще се погрижи както трябва за проблемите със здравето ти — обеща Грант Непреклонния. Беше нагласил всичко така, както го поиска старият мошеник: компютърната мрежа, хранителните разтвори, рециклаторите. Чичо Чарли почти не му обърна внимание. — Единственото, което го интересуваше, бе как да се разпорежда в аптеката. Което беше напълно достатъчно, като се имаше предвид, че точно за това бе нужен.

Грант Непреклонния подпря крак на бюрото с пултовете и изгупа една невидима пращинка от панталоните си.

— И къде е този тип, с когото трябва да се срещна? — попита той.

— Правилно, човече! — възкликна щастливо чичо Чарли. — Дог Шварц. Старият Доги. Той ще ти хареса, Грант. Двамата ще си допаднете, обзалагам се.

Грант обаче не беше привикнал да му казват какво трябва да прави.

— Времето ще покаже — промърмори неохотно той.

— Я ми покажи как да надниквам при Глори — поиска реликвата.

— Стая № 2 — кимна Грант Непреклонния. Той се пресегна и докосна лекичко едно от копчетата на пулта. На екрана се появи изображение на свръхзатлъстялата жертва на „Персифракс“, заспала в своя защитен мехур. Под нея стоеше причудлива и колоритна фигура, бръкнала с ръце в джобовете.

— Ей, Дог! — извика чичо Чарли. — Какво правиш там, воайорстваш ли?

От говорителя долетя нечленоразделен отговор.

— Е, аз съм в мониторингата — обясни радостно чичо Чарли. — Тук има един джентълмен, който иска да се срещне с теб!

Грант Непреклонния извади джобно гребенче и започна да нанася малки корекции в прическата си.

След минута вратата се отвори и в стаята влезе едрият мъж, размахвайки масивните си като лопати ръце, сякаш бяха маховици на вечни машини.

— Дог, това е Грант — представи ги чичо Чарли.

— Брей, тъй ли? — попита мъжът, когото нарекоха Дог. Гласът му беше почти музикален: уелски тенор, загрубял от цигарения дим. Не изглеждаше никак впечатлен.

— Познавам Грант отпреди да се качиш на борда — похвали се чичо Черли. — Приятелчета сме от стари времена.

Дог Шварц смръкна и разтри енергично носа си. Грант Непреклонния погледна към върха на дясната си обувка.

Чичо Чарли зае позиция между двамата.

— Дог, Грант иска да чуе твоята история.

— Брей, тъй ли? — повтори едрият мъж. — И коя история поточно иска да чуе?

Погледът на Грант Непреклонния се плъзна по месестото му лице.

— Чух, че сте стари познайници с нашия капитан, господин Шварц — рече той.

Дог Шварц повдигна крачолите на шарените си панталони и разкръши рамене, сякаш мускулите му се бяха схванали.

— Да, когато тя беше още хлапе — призна неохотно той. — Бяхме в една банда, или общинска служба — ако искате да го кажем другояче.

— Кажете ми какво правехте — подкани го чичо Чарли. Дог Шварц въздъхна през стиснати зъби и се почеса с палец по веждата.

— Бяха ни изкарвали отвън, да почистваме корпуса — заговори той монотонно. Викаха ни *дращачите*.

— Къде беше това, господин Шварц? — прекъсна го Грант.

— На Честност-2 — отвърна Дог и се потърка унесено по брадичката. — Точно така. Хъм. — Той оглеждаше скришом тайнствения приятел на чичо Чарли, опитвайки се да прецени що за птица е. И защо го наричаше господин Шварц?

— С какво се занимавате, господин Шварц? — попита Грант Непреклонния, сякаш го интервюираше за работа. — Как запълвате свободното си време?

Дог повдигна учудено рамене.

— С туй-онуй — рече той. — Тук и там. Гледаме да сме заети с нещо.

Грант Непреклонния пхна ръце в джобове.

— Господин Шварц, мисля, че трябва да си поговорим откровено.

— Тъй ли смятате, значи? И за какво искате да си говорим?

Грант Непреклонния оголи равните си зъби в неясно подобие на усмивка.

— Капитанът — предложи тема за дискусията той. — Миналото. Бъдещето. А също и за чичо Чарли.

Стаята се изпълни с хленчещ, хриптящ, неравен шум. Изминаха няколко секунди, преди да осъзнаят, че това бе смехът на чичо Чарли.

— Знаех, че двамата ще си паснете, човече! — хъркаше доволно античният киборг. — Шибана карма, мой човек!

Веднага щом излязоха в коридора, двамата въоръжени часовои заеха позиции зад господаря си.

— Чакай малко, бе човек, господо, почакайте — извика чичо Чарли, който бързаше да ги настигне, все още стиснал с единствената си подвижна ръка всемогъщата вълшебна пръчица на доктор Ирск. — Пуснете ме до вратата. — Очевидно нямаше търпение да опита новата си играчка. Пръстите му пробягнаха по разноцветните копчета.

Или беше сгрешил, или в последния миг ръката му бе трепнала, а може би бе проговорило странното му чувство за хумор. В края на краищата обаче, се отвори вратата на стая № 4.

На прага застана Катлийн Бюфорт. Тя забеляза бързо отдалечаващата се група и без много да му мисли се втурна след нея. Разгневеният ѝ, безумен писък разтърси стените.

В коридора бяха общо петима, всичките въоръжени и опасни. А срещу тях бе само невъоръжената Катлийн и нейното кибернетично „куче“. Изглежда пенсионираният пилот ги бе сметнала за фраски, които трябва да бъдат унищожени. Или пък смяташе, че това е последният ѝ бой. А може би се надяваше да си осигури път към свободата. Разнесоха се уплашени викове, изстрели и писъци.

Привлечени от шумотевицата, от манипулационната дотичаха сестрите.

Намериха пациентката си просната на пода с един от въоръжените телохранители, застанал над нея. Краката ѝ бяха извити под неестествен ъгъл. Тя притискаше лявата си ръка и ревеше от болка. В коридора миришеше на обгоряла плът и барут. Телохранителят извади нов пълнител и презареди, след което се прицели отново.

Последният изстрел праметна тялото на лейтенант Бюфорт, сякаш беше парцалена кукла. Грамадна тъмночервена локва кръв започна да се разлива бавно по пода. Катлийн Бюфорт беше смачкана морска звезда в мокра нощница. На лицето ѝ бе застинала гримаса на недоволство, сякаш бе установила, че е била измамена или нещо подобно.

Разнесе се пронизително електрическо бръмчене, последвано от нови викове и изстрели. Няколко куршума се забиха в тавана. Осиротялото „куче“ ги избягна без видимо усилие. То кръжеше отгоре

като озъбена закана за отмъщение. Не обърна никакво внимание на хората с оръжие и се метна право върху чичо Чарли, който се бе ококорил от ужас. Кибернетичното „куче“ го ухапа и отскочи бързо назад. Тялото му остави синкава бразда в разпръснатия около инвалидната количка репелент.

Дребният войнствен киборг тупна парализиран на пода и започна да се върти с отчаяно жужене. Чичо Чарли подкара количката и го прегази няколко пъти.

— Отвратителна гадинка — повтаряше той.

— Остави го — посъветва го Грант Непрекклонния. — Не го унищожавай. И без това са дефицитни. Ей, ти — Грант се обърна към една от сестрите. — Я вземи това нещо и ми го донеси. Не се бой, нищо няма да ти стори.

И трите сестри пристъпиха едновременно към тялото на Катлийн Бюфорт.

— О, не нея! — извика ядосано Грант. — „Кучето“!

По-късно сестра Рикс стоеше на вратата на стая № 5 и надничаше в озарената от трепкащи свещи вътрешност. Музиката кънтеше като стенобитна машина зад стената. Чичо Чарли бе само неясно очертание в сумрака.

— Привет, сестричке. Какво имаш да ми кажеш?

Сестра Рикс почувства, че устата ѝ се отваря и устните ѝ изговарят без да го е искала:

— Почистено е и готово за проверка, господине.

— О, по дяволите, колко досадно — поклати той глава. — Разкарахте ли лудата Кати оттам?

— Да, сър.

— А какво прави нейният дребосък?

— Разглобен и прибран, сър.

— Къде е прибран? Къде сложихте миниатюрното кибернетично захарче на татко?

— Във фризер номер петнадесет, сър.

— Достатъчно далеч — одобри старецът. — А сега ела тук и се съблечи.

Пламъчетата на свещите трепкаха по стенните украшения, пращните огледала и подрязаните цветя във вазите. Добре съхраненият полутруп се подрусваше в своята инвалидна количка като някакъв склерозирал Цезар, с гердан от мъниста на шията. Той закима бавно с глава, следвайки ритъма на музиката.

— Лудата Кати... — промърмори съжалително. — Доктор Ирск...

Сестрите изпълняваха всички негови желания. Очите им бяха стъклени, умовете им — впрегнати здраво в примките на програмите за подчинение. Влажната им плът лъщеше на жълтото сияние.

— Ако продължаваме в същия дух — оплака се гласно новият им началник, — скоро тук няма да остане живо същество.

Но и в други райони на кораба нещата също не вървяха на добре. Животът в кварталите, предназначени за инсектоподобните фраски, беше все по-труден. В Ню Литъл Фоксборн кучетата ставаха все по-неспокойни, нощем лаеха неистово и нападаха непознатите. Козината им кой знае защо плесенясваше.

В долните секции оцелелите по време на пътешествието човешки деца, с изкривени черепи и кореноподобни крайници, празнуваха своите рождени дни с ястия от червеи и личинки, донесени право от Висящите градини. Най-много се ценяха тукашните лишеи заради техните психотропни секрети.

8.

Загърнатата в мекия си халат, капитанът стоеше насред кухнята и пиеше кафе. Току-що се беше пробудила от сън, в който отново бе видяла детството си на Луната. Пътуваха от Серенити към Зиман, за да навестят чичо Джак. Защо изведнъж ѝ се присъни точно Луната? Всичко беше толкова ярко и отчетливо, сякаш беше истинско: големият син център за пречистване на водата, униформените тълпи по тротоарите, дори драскотините по пластмасовите прозорци и следите от изчистени графити по стената.

Анджи също я имаше в съня. Беше сърдита за нещо. Табита я чу да мърмори: „Таби, сега всички ни гледат!“ *Таби*, точно така ѝ казваше. Не позволяваше на никого друго да я нарича така.

Още по-странно бе, че в съня се появи Саския. Двете с майка ѝ си бърбеха съвсем приятелски, дори се смееха за нещо, което бе ужасно нетипично за Саския.

Табита заобиколи масата и спря при телефонния секретар. Зачуди се дали трябва да го прави. Когато натисна копчето, изсипа се цяла серия от неприети съобщения — твърде много, за да ги изтърпи. Казват, че ако ги игнорираш прекалено дълго, започвали сами да си отговарят.

„Серафимите са превзели Луната.“ Дали бяха верни думите на възрастната жена, изтичала след тях на пътя? Нямаше никакъв начин да го разбере точно сега. Но откъде би могла да знае непознатата? Интересно, зачуди се капитанът, кой още може да е в течение на тези събития? И какви ли е станало с чичо Джек? Ами с леля ѝ?...

Тя въздъхна и набра номера на *Таламуса*.

— Кстаска? Можеш ли да откриеш Саския Зодиак? — мониторът ѝ трепна и показа планове на районите, през които се местеше сигналът. — Какво е това? — ядоса се Табита. — Не ми трябва тези шарении.

После се появи някакъв бял павилион с надпис „Дж. М. Сувиен“. Врата. Светлина зад матово стъкло.

И най-сетне звън.

Доста дълго се звъня. Накрая на екрана се появи уголеменото лице на Саския Зодиак.

— Ало? — изглеждаше стресната и изненадана. — Ало! — Гласът ѝ беше нисък, гърлен и чужд. Зад нея се виждаше опразнена холосцена и седалки.

Джут надигна чашата с кафе.

— Какво правиш там? — попита тя.

— Толкова е трудно — отвърна акробатката след странно дълга пауза — без достатъчно изходен материал.

Капитан Джут почувства раздразнение. Вече се досещаше, че Саския няма да се интересува от съня ѝ.

— Те всички се преливат един в друг.

Аха, значи синтезираше негови „образи“, „братя“ и „сестри“, клонинги.

— Откъде знаеш? — попита Табита, малко по-грубо, отколкото ѝ се искаше. — Всъщност, защо трябва да го правиш? Налага ли се въобще да си там сега?

„Искам да си до мен“ — щеше ѝ се да извика, но Саския заговори, преди още да е свършила. Или пък въобще не я слушаше, което бе напълно възможно. Саския Зодиак предпочиташе да разговаря с един мъртвец. Стройната фигура на монитора отметна кичура от челото си.

— Диференциалната вълнова функция непрестанно се дехронизира — рече тя.

В долната част на екрана се появи писмено съобщение: „Добро утро, капитане. Часът е 10:45:50. В Понса е започнал Етап 3 на Корпусния интерфейс.“

Беше Зое, която я викаше да дойде на мостика. Капитан Джут я игнорира. Саския продължаваше да говори, оплакваше се с нисък, обиден глас. Джут почувства раздразнение, което взе да се превръща в отчаяние.

— О, майната му, не ми пука — заяви тя и прекъсна връзката.

Веднага щом го направи, ѝ мина мисълта: „Можех просто да кажа — виж, искам да те видя и да изчакам реакцията ѝ. Но не, тя видите ли е заета. За какъв дявол ѝ е притрябвал този «Дж. М. Сувиен»?“

— Майната му на тъпия сън — произнесе гласно Джут.

— Капитанът трябва да направи нещо — Заяви госпожа Шу.

— Разбира се, че трябва — съгласи се госпожа Овърхед.

Проблемът беше, че Норман, мъжът на Натали Шу, бе изчезнал. Натали се бе пробудила посред нощ, за да открие, че мъжът ѝ е напълно облечен и вече си връзва обувките. При това изглеждаше доста възбуден. Каза ѝ, че видял нещо да се движи, но така и не уточни къде или какво. Взе пистолета и камерата и излезе. Това бе станало преди три нощи. Червените барети претършуваха всичко наоколо, но намериха само шапката и пистолета му, с който не беше стреляно.

Дали това не беше поредният удар на радващата се на лоша слава Тайнствена жена? Нима вече се занимаваше и с отвличания? На всички им направи впечатление, че така и не бяха открили камерата.

— Капитан Джут е човек, който би се радвал, ако всички на борда изчезнат — заяви неочаквано госпожа Шу.

Лора Овърхед допълни чашата на своята нещастна приятелка.

— Ти не харесваш капитана — отбеляза тя. — Само защото спря представлението на Марко Мец. — Клепачите ѝ трепнаха при споменаването на всеобщия любимец в Литъл Фоксборн.

— Лора, това няма нищо общо с въпроса — отрязва я Натали Шу. — Тя е заплаха за всички нас и трябва да бъде прибрана на топло. Няма никакви права върху този кораб. Трябва да си изберем друг капитан. Мардж например е много по-добра кандидатура.

На екрана, по Десети канал, показваха „Грозна истина“, предаване с видеоклипове, в което изтъкнати представители на обществото изпадаха в абсурдни или компрометиращи ситуации. Честа участничка беше и капитан Джут, с кадри от пиянските ѝ подвизи или пък как дреме на мостика. Жените ѝ се присмиваха злобно.

След като свърши „Грозна истина“, госпожа Овърхед превключи на Девети канал, в случай че покажат новини от експедицията, но вместо това течаха надписи с извинения. Малко по-късно се показа Занна Робинс, надари ги с блестящата си усмивка и прочете бюлетин от професор Ксавир, в който се казваше, че в момента групата му пресичала Супрамаргиналната джунгла и че всичко вървяло според очакванията. Същевременно предаването се извиняваше, че не

разполагало с картина от мястото на събитието по „технически причини“.

Лари се подсмиваше цинично. Знаеше какви са тези технически причини: неясни изображения на хора, смалени до геометрични очертания и озарени от мълновата светлина. Ако ги забързаш, губиш и малката прилика с действителността, а решиш ли да ги покажеш в едър план, отблизо, настъпва пълна бъркотия.

А там имаше много добри приятели на Лари.

— Пропаднали са в дупка на времето, ето какво е станало — озъби се Лари на трепкащия екран.

— Ти да си мълчиш за това — подвижна му някой от съседния ред. — Нима очакваш да го покажат по Девети канал?

— Ако питате мен, някой смелчага трябва да го каже на капитана — инатеше се Лари, тропайки нервно с пръсти по бюрото.

Пещерата беше озарена от мощни рефлекторни лампи. Наричаше се, Мезон зугу, „Сънят на праведните“.

От покрива висяха дълги знамена с надписи и рисунки от Библията и стари анимационни филми. Лари насочи камерата към олтара, където бяха поставени три високи, пластмасови фигури: Света Мария, дебел бял мъж в светло поръбено наметало и най-отпред — някакъв капелански отец, издокаран в тога.

Ето че се появи Петела, отец Льо Кок, с бродирана риза, размахващ бастунче с рубин на върха. Лари смени ъгъла и показа публиката. Обичайното сборище: хора и алтециани, окичени с пера и гривни, облечени с евтини костюми и плътно прилепнали найлонови ризи. Всички крещяха, размахваха ръце и издаваха невъобразими звуци.

Петела им припомняше нещата, които бяха изгубили безвъзвратно.

— Братя и сестри, погледнете през прозореца! Какво виждате там? Виждате ли Земята, с нейните прекрасни градини?

— Не! — бе хоровият отговор.

— Виждате ли Марс? Виждате ли Юпитер, коронования крал на планетите?

— Не! — извикаха присъстващите. — Не! Не! Не!

— А какво виждате? — попита ги отец Льо Кок и ги остави да се надвикват. — Аз ще ви кажа какво виждате! — прекъсна ги накрая. — Нищо! Вие виждате лицето на голямата Бездна, надниквате право в Безконечния мрак на греха и покварата!

— О, спасете ни, братко Феликс и братко Зекил! — провикна се изплашен женски глас.

Льо Кок беше в стихията си. Позлатените му копчета проблясваха на светлината на свещите.

— И кой ще ви води из Безконечния мрак, което е другото име на Бездната? Кой ще ви отведе при Храма на праведните, който ви се пада по право? Кому ще се молите вие, чада мои? Нима ще се молите на капитана, казвайки; „Спасете ни, капитан Джут?“

— Не!

— Ще се молите ли тогава на онази господарка на паяците, Мадам Херувим, казвайки: „Херувиме, спаси ни задниците?“

— Не! — извикаха всички в един глас. Лари потърси с поглед херувима, но тя се бе заровила из дисковете и не обръщаше внимание на репортажа.

Петела се наведе над предните редици и лицето му се скри в сянката на широкополата шапка.

— А ще се молите ли на госпожицата без име?

Помещението се разтърси от възмутени резове. Сякаш всеки от присъстващите бе пострадал лично от ръката на този вечно изплъзващ се дух. Може би вярвах, че наистина е така. Знаех, че тя е само крадец. Но дали заради нея не бяха изгубили домовете си, роднините, дори познатия космос.

— Е, на кого ще се молите, питам ви аз? — продължи да ги подканва Петела.

— На капеланците, ето кому ще се молим, свети отче! — извика друга жена от първия ред. — Ще се молим на брата Исуса, за да ни помогне сега!

— Спасете ни, брате Зикел и сестро Мария!

— Братко Елвис, спаси ни от злата жена!

И стана така, че в Мезон зугу я провъзгласяваха за дявол, докато Силиконитовата секта ѝ се прекланяше, сякаш е някакво божество. Според Лари тя бе просто една луда жена.

Те бяха петима на брой и се приближаваха откъм *Лимбичния тунел*, движейки се в индианска нишка. Нямаше никакво съмнение, съдейки по начина, по който държаха главите си и движеха телата си, че са човеци. И това бе единственото изискване, за да бъдеш *томбо*.

Посрещачите наизлязоха от своите колиби и ги заобиколиха, размахвайки предварително приготвените флагчета. Те знаеха, че томбосите ще се сражават за всеки и за общината му, независимо дали е богата или бедна. Някои томбоси също произхождаха от бордеите — млади жени и мъже, които мечтаеха да забравят беднотията и да се самоусъвършенстват по пътя на дисциплината и преодоляването на трудностите. Други бяха превъзпитани гангстери, прогонени служители на чили-закусвалните, марсиански улични бандити, наперени и покрити с белези. Един носеше нунчаку^[1], друг — бухалка или тояга, но повечето бяха майстори в ръкопашните умения — с крака и ръце. И никакви сложни технически средства. Лари ги уважаваше за последното, макар той самият да бе привърженик на други бойни концепции.

Томбосите не махаха на своите поддръжници. Мислите им бяха другаде. Ако някой от тях случайно ви погледне, ще го почувствате като удар в гърдите. Когато някой томбо произнася името ви, имате усещането, че ви е отрязал със скалпел от обкръжаващата ви среда. Те се носеха сред бунището сякаш бяха цветчета от рози.

Водачът, чернокоса жена е азиатски черти и плътно прилепнали бели панталони, беше неотразима. Лари погледна крадешком към Кстаска, после даде максимално увеличение на тялото ѝ. Докато плъзгаше похотлив поглед по извивките ѝ, той забеляза татуировка на лявата ѝ ръка. Всички имаха такива. Беше знакът на Томбо: три линии, стилизиран дракон. Лари неволно докосна своята татуировка: емблемата на Екипажа, безкрайно заплетени циркулиращи вихри, които се извиваха спираловидно под кожата му. Той чувства едва доловими пулсации, сякаш собствените му клетки се опитваха да му пратят съобщение.

Във Висящите градини Ниглон Леглой дебнеше в засада диви котки. Беше приседнал на една издатина, зад завеса от листа и чакаше някоя котка да се появи на откритото пространство пред него. Досега не можеше да се похвали с особен успех, но нямаше нищо против, защото така си спестяваше усилието да се прицелва и стреля, както и яда, ако не уцели.

Ниглон знаеше, че рано или късно някоя котка ще си покаже носа. От време на време дори дочуваше ръмженето им от далечните хрусталаци. Понякога зърваше за секунда жълтеникавата им козина между листата, но те изчезваха пъргаво, преди да съумее да реагира.

Беше се въоръжил с огнестрелно оръжие, 282-калибрен „Лафам“, с компютризиран оптически мерник и изкуствено омекотен приклад. Не беше негов, принадлежеше на Дог, който пък на свой ред го бе получил от Грант Непрекклонния. Дог бе заявил, че Леглой може да го вземе на заем и дори го бе подканял да потренира с него, за да привикне с тежестта му. Оръжието наистина си го биваше, елегантно изработено, удобно за действие. Леглой бе прекарал тук цялата сутрин, бе стоял съвършено неподвижно, с изострени докрай сетива, улавяйки и най-малките вибрации. Чувстваше се, както вероятно са се чувствали на Венера ловците на динозаври, спотаени из тамошните хрусталаци. Веднъж Леглой бе гледал филм за лова по онези места.

— Как върви? — попита зад него Маймуняка. Леглой едва не падна от скалната издатина. След това завъртя бавно глава и погледна неочаквано появилия се отзад спътник. Маймуняка изглеждаше както обикновено, като че ли преди малко бе изплувал от дъното на маслен резервоар. Зъбите му бяха мъхестозелени.

— Току-що избяга — рече Ниглон Леглой.

— Ти да не ми се разсърдиш — промърмори Маймуняка и се дотътри до него.

Леглой очакваше съобщение, заповед, призив. Но Маймуняка изглежда бе дошъл тук само за да убие някой и друг час стърчеше до него и разглеждаше хрусталаците. Нещо се размърда отсреща.

— Котка? — попита той и вдигна ръка.

— Маймуна — отвърна Леглой, вдигна пушката и се престори, че се прицелва в главата му.

— Ма ти кво ги правиш, ядеш ли ги?

— Продавам ги на закусувалните — отвърна Леглой, доволен от хрумването си и положи пушката в скута си.

Маймуняка изсумтя нечленоразделно. В очите му трепнаха странни пламъчета.

— Къде си ходил? — попита го Леглой.

— Вика ме Грант — отвърна Маймуняка. — В доковете. Гледаше кво има там. — Той откъсна едно голямо листо от близкия клон и го смачка между мазолестите си пръсти. Подуши го, след това взе да го дъвче.

— Той как ти се струва? — попита Леглой. Ядоса се, че гласът му трепна.

Маймуняка го погледна замислено.

— Няма да се плашиш от него, мой човек — рече той, малко подигравателно.

— Не ми викай мой човек — сопна се Леглой. Маймуняка не само не се обиди, но дори не забеляза променения му тон.

— Ако питаш мен, той отдавна си е подредил патиците в една редица — заяви той. — Я глей там една!

— Патица ли?

— Котка бе! — поклати глава Маймуняка и го бутна по рамото.

Пушката изтрещя. Жълто-кафявото тяло подскочи от земята. Предсмъртен вик проряза като нож Градините.

Страхотно беше. И усещането беше наистина незабравимо.

— Какво мислите? — попита полковникът. — Истинска малка красавица, нали?

Тя докосна сребристото острие на кобалтовото копие „Дрински“. Маникюрът ѝ беше съвършен. Достатъчно къс, за да не оставя драскотини.

— Бива си я, няма що — потвърди Грант Непреклонния. Държеше ръцете си в джобовете.

Тя спусна капака върху смъртоносния инструмент, плъзна пръсти по него, след това взе калъфа и му го подаде.

— Ваше е.

Грант Непреклонния извади дясната си ръка от джоба и отметна перчема си с палец.

— Чудно защо тъй лесно се разделяте с нещо толкова хубаво?

Полковник Старк стисна устни и лекичко поклати глава.

— Защото бихме желали вие да я използвате — бе отговорът.

Изглеждаше ужасно непоколебима в черната униформа, блестящите ботуши и червената барета, прихванала косите ѝ. Имаше ясносини очи и бяла кожа. Зад и около нея войниците ѝ подреждаха алпинистка екипировка, медикаменти и космически порции. Оръжията и амунициите вероятно бяха струпани на друго, тайно място.

— Човек трябва да е добре въоръжен, ако иска сам да се защитава — произнесе полковникът. — В наши времена това е належаща необходимост.

Грант Непреклонния се подсмихна. В старите дни бившите му колеги не биха си и помислили да му предложат помощ и закрила. Сигурно щеше да го сметне за лична обида. Но сега нещата бяха далеч по-прями и опростени. Изплуваха отдавна забравени представи за водене на бой, хвърлящи нова светлина върху възможностите да се решат назрели проблеми. Имаше нещо почти освежаващо в тази идея, все едно да гледаш стар, глупав филм късно през нощта в херметически затворен апартамент.

Като по поръчка отнякъде долетя с бръмчене миниатюрно сивкаво устройство, наподобяващо детски хеликоптер. То увисна над рамото на Грант, обърна се с муцуна към полковника и взе да мърда с челюстите и пипалата си. Грант Непреклонния протегна ръка и бръмчащата машинка го оципа лекичко по пръста.

— Е, трябва да вървя — заяви той.

Полковникът изправи рамене и скръсти ръце зад гърба си.

— Имате много хубаво „куче“ — заяви тя.

Знаеше достатъчно за устройството, за да избягва да го докосва. Грант Непреклонния се усмихна. Малкият му телохранител умееше да всява респект.

— И все пак — настоя полковникът за последен път, — помислите дали не искате да посетите Ню Литъл Фоксборн? Там

провеждаме истинска показна операция. Но скоро ще наложим подобен модел и другаде.

— Ами, забавлявайте се — кимна той и се извърна. След това погали „хвърчащото куче“ долепи устни до рудиментарното му ухо и прошепна:

— Хайде вкъщи!

Його седеше, опряла гръб на стената на апартамента и положила ръце върху коленете си. Избраникът на нейното сърце призоваваше своя идол, своята свещена гробница, своя дух в бутилка.

— Какво искаш, Його? — попита я той. — На новия свят? Сочна плячка? Изгубени в гората тлъсти палернианци?

Миниатюрният призрак изникна пред него.

— Капитане — рече Грант Непреклонния.

Його въздъхна. Не обичаше, когато започваше да му говори.

— Помниш ли — обърна се той към жената от екрана, — на Честност-2 ти попадна в една младежка банда? Отритнатите, тъй се наричаха. — Малкият призрак бе изграден от светлина и не се движеше. Грант Непреклонния го разглеждаше усмихнато.

— Та според господин Шварц — продължи той, — ти си откраднала делтапланер от един полицейски кадет, с когото си имала любовна връзка. Заседнала си в нулевата гравитация като муха в паяжина, размахвайки безпомощно крака. И трябвало да те спасяват.

Його мечтаеше да е някъде другаде в този момент. Грант говореше толкова нежно на своя призрак, но в душата му нямаше и следа от нежност.

Той погали пулта на машината.

— Обзалагам се, че Десети канал би дал мило и драго, за да покаже поне мъничко от тази картинка! А вече сме толкова близо. Проникнах под кожата ти. Слях се с нервната ти система. Притаих се в сляпото петно на твоята ретина.

Грантката въздъхна и уви главата си с шала. Не разбираше значението на повечето думи, които Грант произнасяше, но въпреки това се боеше от него. Ами ако капитанът го чуе? Ако го чуят други и й разкажат?

— Його.

Тя подскочи. Ококори се. Дръпна уши назад.

— Не се гърчи страхливо, Його, знаеш колко го ненавиждам.

Той се приближи до нея и докосна с длан муцуната ѝ. Тя потръпна. В ръцете му беше още по-безпомощна.

— Ето, пак трепериш — укори я той с нисък, но рязък глас. — Не зная защо го правиш. — Грант се наведе, взе лапата ѝ с ръка и отърка бузата си в нея. — Ах, Його, Його. Така искам да те обичам, но понякога ти се опитваш да ме спреш.

Не можеше да говори. Усещаше присъствието на стените, тавана и хладния, твърд мрак зад тях. Тя изви глава, преглътна и го погледна с крайчеца на окото си.

Грант пусна ръката ѝ.

— Иди и намери храна — нареди ѝ той. — И май е време да се изкъпеш. Но преди да излезеш. Разбра ли, Його?

На монитора в *Таламуса* херувимът Кстаска засече стърженето на някаква свръхмощна система, която поглъщаше лакомо информация.

— Лари — извика тихичко тя. — Ето го пак.

— Идвам, шефе — обади се Лари, притича между редовете и приседна на стола до нея. Веднага разпозна признаците — това несъмнено бе някаква уникална по сила програма, добре прикрита или заглушена, така че да не може да се установи с какво се занимава. Нещо прояждаше дупки в инфосферата.

Кстаска подпря брадичка на рамото му.

— Това той ли е? — попита тя.

— Кой *той*?

— Онзи мъж, с трантката — отвърна тя. — Понякога се навъртат в района.

— Ах, Тайнственият мъж — сети се Лари и разтърси гривни.

Капитанът погали своето ново гнездо. Тя чукна лекичко с нокът пластината с вградената в него личност — обикновен, корбанов Ариел. Сетне се намръщи, почувствала лека болка зад гръдната кост. Беше изнервена и притеснена.

Споходена от внезапен служебен ентузиазъм, тя се свърза с Понса. На екрана мястото изглеждаше като царство на хаоса. Тъкмо

инсталираха корпусния интерфейс и бяха оголили всички вериги. Предназначението му беше да подобри комуникациите между двете полусфери. Според програмистите, интерфейсът щеше да осигури невероятно облекчение в качеството на работата. Капитан Джут пусна няколко окуражителни реплики.

След това се пъкна в гнездото и се затвори в мрака, в който миришеше на пот от чужди тела, на лош дъх и на вълнение; Тя си сложи слушалките и почувства как виртуалната мрежа притиска тялото ѝ като обезопасителен колан.

Намираше се в кабината. Бордовете бяха ярко озарени, истинска пещера със съкровища от зелени скъпоценни бисери, подскачащи графити и индикаторни светлини. Пръстите ѝ бяха положени на клавишите, а над главата ѝ се ширеше космосът, но истинският космос.

Движеха се. Джут усещаше безтегловната маса на прикачения товар зад нея и вибрациите от трите големи бергенски двигателя, които ги извеждаха на орбита, сред грамадните товарни платформи.

— Добре... — промълви Капитан Джут.

В далечината с трясък се зададе стар мичъмов магнитен влак, натоварен с богата руда и замразени газове от астероидните мини, докато съвсем наблизо навахови „скорпиони“ и фраймахерски „орли“ кръстосваха между рифовете подобно на алчни, метални риби. Един от тях пресече курса ѝ в забранена близост, принуждавайки я да направи остър завой.

— Типично! — извика доволно капитан Джут.

— КАПИТАНЕ, ИСКАТЕ ЛИ ДА ИЗЧИСЛЯ НОВ КУРС? — попита над ухото ѝ познат, приятен глас.

Табита се усмихна зад визьора.

— Дръж този курс, Алис — каза тя.

— РАЗБРАНО, ДА ПОДДЪРЖАМ КУРСА — потвърди Ариел.

[1] Оръжие, използвано в източните бойни изкуства, представляващо дървени палки, съединени с вериги. — Б.пр. ↑

9.

В Пояса, когато се свързващ по радиовръзката, обръщаш се към всички с *капитане*. „Привет, капитане, следвам вашия курс.“ „Вие ли сте, капитане?“ „Добре, капитане, разбрах ви.“ Доджър Гилеспи имаше няколко близки приятели, на които дори не знаеше имената. Свикнала беше да се обръща към тях с названията на техните кораби. „Тъжно хлапе“, виждал ли си „Острието“? Каза, че те чакала с нетърпение, щастливецо!“ Всички бяха едно малко, сплотено общество, макар рядко да се намираха на по-малко от стотина километра един от друг.

Жалко, че не можеше да каже същото за членовете на експедицията на Дейвид Ксавир.

След като пресякоха един канал с клокочеща кафява вода и се изкатериха по стръмния склон до пещера, пълна със сталактити и сталагмити, капитан Гилеспи обяви кратка почивка. Децата се втурнаха наоколо с радостни викове и закрепените на каските им фенерчета блясваха тук и там като светулки.

— Най-добре да продължаваме, капитане — предложи почти веднага преподобният Арчибалд, като пристъпваше енергично от крак на крак. — Ранените в ариергарда, нали така?

Гилеспи го погледна смутено. Все още не можеше да привикне с военната му осанка, също както и с привидната му благочестивост. Тъкмо той настоя да се забавят, за да погребат убитите и от двете страни, като за целта използваха пръст и едри парчета от матрица.

След като отстъпиха от засадата на перките, единственият представител на разумния свят, когото мярнаха, бе никакъв непознат мъж, на около пет нива над тях, които тикаше количка с нещо като голяма аудио-визуална уредба. Но кога беше това — дали вчера? Никой не можеше да си спомни точно.

Капитан Гилеспи се отърва само с ухапване на дясната ръка, което обаче не й даваше мира, и няколко драскотини, най-лошата от които бе на хълбока и вече се беше възпалила. Болеше я при всяка

неравност по пътя. Тя крачеше смръщено в кръга озарен от големия снимачен прожектор, който Ксавир носеше на гърба си. Благодарение на сивия си маскировъчен комбинезон, единствен той се бе отървал невредим от схватката.

По-късно пресякоха тунел, който някой бе използвал, за да изхвърля боклуци. Спряха на самия край на голяма купчина от пластмасови чашки за кафе и използвани салфетки. Кучето се зарови с радостно сумтене и дори вдигна крак.

Тук решиха да се прегрупират и да дадат отдих на носачите с ранените. Джоан и Лойд настояваха да задържат тяхната носилка, защото не можели да носят Роналд. Доджър знаеше, че смъртта му ги е разтърсила дълбоко. Те бяха млади и невинни и като всички младежи смятаха, че са неприкосновени за смъртта. Капитан Гилеспи предполагаше, че скоро може да получат друг подобен горчив урок. Жената, която носеха — една от лаборантките в групата на Катсингълови — все още не беше дошла в съзнание.

Тунелът се разтваряше в голяма подземна кухня, през средата на която, сред брегове от оголена матрица, ромолеше рекичка с цвят на прясна, пенлива бира. Прекосиха я и продължиха напред, за да се озоват пред гърлото на следващата пещера. Тук, на брега на плитък, мръсен резервоар, спряха за поредната почивка.

— Страшночко — промърмори Джоан, загледана в зловецко проблясващите килими от хлъзгав мъх, които покриваха пода.

Кстаска бе напълно извън обсега. Картографите не изглаждаха никак обезпокоени.

— Това е *Цистернум Мата* — обявиха спокойно те. Някои забелязаха странни отпечатъци от лапи в податливия мъх и фекални остатъци, наподобяващи вкаменени пури.

Издокарани в бозави комбинезони, Катсингълови коленичиха, за да ги огледат.

— Не са от перки — увери един от тях професор Ксавир. — Което съвсем не означава, че тук не се навъртат перки — добави друг. Естествоизпитателите бяха наблюдавали с вълнение поведението на

дребните злобни същества и все още спореха разгорещено за причините и значението на явлението.

Отново продължиха, следвайки ронливия бряг на рекичката, като я пресичаха всеки път, когато стигаха някой брод. Дженива Маккан още не можеше да си прости загубата на най-съществената част от оборудването, както и на сензационния материал, заснет по време на сражението.

— Нищо нямаше да им направим — гневеше се тя и риташе ядно водата в плитчините. — Животни. Ето какви са. Ей, дори щяхме да им предоставим тяхно собствено време, стига само да бяха ни позволили да го обсъдим на спокойствие.

— „Часът на перките“ — захили се Бет. — Или „Подземната фауна“.

— Те са атавизъм — мърмореха помежду си учените. — Или преднамерена мутация? — те се споглеждаха въпросително.

Доджър Гилеспи знаеше, че ако пак спрат, едва ли ще намери сили да преодолее болката. Замаяна от изтезаващия пламък в хълбока и умората, тя се препъна в един полузаровен въздушен отдушник и подплаши едър, охранен плъх, който сигурно достигаше петдесет сантиметра от носа до опашката. Нямаше и следа от бледолики жени с дълги кожени палта, метнали на рамо чували с ограбено имущество.

Изморена до крайна степен, Джоан най-сетне позволи на един от ловците да я смени. Тя дотича при Доджър и ѝ подаде ръка.

В първия момент Гилеспи не я забеляза и трепна уплашено.

— Господи, малката, по-внимателно.

— Уф, извинявай. Искях да ти помогна.

— Не го прави отново, инак ще трябва мен да ме носиш. Как е тя? — Доджър кимна към носилката.

Джоан повдигна рамене.

— Не е идвала на себе си. Нямам представа дали ще оживее. — Говореше пресипнало, но очите ѝ се навлажниха.

— Хайде, давай — подкани я капитан Гилеспи и сложи ръка на рамото ѝ. — Поплачи си. Ще ти олекне.

— Майната ти — отвърна мрачно Джоан и отстъпи назад. — И без теб ще се оправя. — Тя си обърса носа. — Ама и той беше един задник — добави тя, все още не прежалила загубата на Роналд. — Да знаеш само колко ми липсва...

— Аха — кимна замислено Доджър. Джоан отново я доближи и я хвана за лакътя.

Двете продължиха напред, залитайки от изтощение.

Експедицията достигна извор, от който бликаше тебеширенобяла вода, която беше отмила горния слой на матрицата в непосредствена близост, оголвайки едри снопове от червеникави влакна, подобни на уголемени конски косми. Катсингълови веднага заеха удобна позиция до едно от тези образувания и бяха погълнати от наблюдения и разгорещени обсъждания. Един от тях посочи мъничките черни петънца, покриващи някои от влакната.

— Силиконови бръмбари — предупреди мрачно друг.

— Е, и какво? — попита Лойд, застанал недалеч от тях.

— Космически термити — обясни му капитан Гилеспи. — Ядат всичко.

Лойд дръпна, отвратен, ръка.

— Що не вземем да се откажем и да се приберем у дома? — попита той. — Ако тръгнем веднага, довечера ще сме в Уингуотър каньон.

Джоан погледна Доджър, после сведе очи към пода. Тя подритна парче от матрица към водата.

— Мисля, че сме малко по-далече, отколкото предполагаш — произнесе предпазливо Доджър.

Тя дръпна една навита цигара зад ухото си и я запали. Димът се разгърна в неподвижния въздух и резливата му миризма се смеси с мириса на влажен мъх и диви гъби, на мокра матрица и канали. Таванът над тях сияеше като червено зарево на нощно небе.

Когато доближиха следващата цепнатина, от нея вече висяха плетени стълби, но нямаше и следа от тези, които ги бяха поставили. Изследователската група започна да се спуска изморено надолу по влажната стена.

Спряла на самия ръб, Гилеспи извади полупразната си манерка и погълна жадно последните капки на дъното. Беше достатъчно жадна, за да започне да пие и това, което се стичаше надолу по стената.

В тясната клисура стенанията на ранените се чуваха по-ясно. Професорът обещавахе на всички, че скоро ще спрат, за да устроят бивак, но условията не бяха никак подходящи. Само децата се чувстваха щастливи тук.

— Мирише ми на изгоряло — обади се неочаквано Джоан и раменете ѝ потръпнаха.

Капитан Гилеспи кимна.

— Мирише на война — рече тя. — Напомня ми Еладелдийския огнен фонтан.

— О, не — завъртя глава Джоан. — Нещо гори. Натам! — Тя се затича към тунела отляво.

— Божичко мили! — извика Гилеспи и се втурна след нея. Изпаднаше в ужас при мисълта, че могат да се разделят. — Джоан откри нещо! — викна тя през рамо на останалите. Така и не можа да чуе дали някой отвърща, докато прескачаше грамадните отломъци от натрошена матрица. Сега вече и тя усещаше мириса на изгоряло.

После зърна Джоан, която разговаряше с някакъв непознат.

Беше еднокрака жена, придружена от едноока котка.

— Коя е тази? — попита професорът. Търчеше задъхано зад тях, следван от Дженива Маккан и Вет, трима мъже с пушки, един с разпятие и териера, със завързана на шията носна кърпичка. — Говори ли английски?

Преди да бъде осъществен какъвто и да било контакт, котката изви гръб и изфуча срещу кучето, което първо подскочи от изненада, после започна да лае яростно. Няколко души се опитаха едновременно да го сграбчат за кърпата, но при рязкото навеждане си удариха главите. Котката се изкатери чевръсто по гърба на своята господарка — маневра, която ѝ осигури тактическо преимущество.

Докато териерът Тими бе заловен и изведен далече от мястото на срещата, професор Ксавир пристъпи към непознатата и я попита:

— Бихте ли ни осведомили къде точно се намираме? Зная, че сме някъде в *Медулата*, но кое е това ниво?

Жената не отговори. Стоеше и го гледаше, сякаш въобще не я бе заговарял.

Нещо в дрехите ѝ, в странния тен на кожата ѝ и в изцапаното ѝ лице, в осанката ѝ и в балансиращата на рамото ѝ котка накара Доджър Гилеспи да я попита:

— От колко време сте тук?

Жената обмисли въпроса и отговори на английски:

— През целия си живот.

— Абсолютно невъзможно — завъртя глава Ксавир, до когото стоеше Дженива Маккан. Беше прав, жената изглеждаше поне на шейсет, а корабът не можеше да се похвали с подобна почтена възраст.

Дженива изтика Бен напред и застана до нея.

— Дженива Маккан, Девети канал — представи се тя, като бърчеше нос от миризмата. — Бихте ли ми казали как се озовахте на борда?

Еднокраката жена ги огледа последователно. Лицето ѝ не беше се променило от момента на появяването им.

— Знаете ли, че „Изобилие“, станцията, на която се намираме, е в движение? — попита Бет. — Знаете ли, че...

— О, стига, Бет — прекъсна я Дженива. — Няма нужда да я покровителстваш. Я дай отблизо котката.

За първи път Бет отказа да се подчини.

— Знаете ли, че летим към Проксима Центавър? — говореше настоятелно тя.

— Каква станция? — попита жената.

— Тази станция! — избухна неочаквано Дженива и плесна с длан стената. — „Изобилие“! Вие как я наричате?

Но отново не получи отговор.

Точно в този момент, сякаш за да илюстрира по-добре обсъжданата тема, корабът изпълни едно от периодичните си разклащания, като внезапно забавяне на асансьор. За частица от секундата, гравитацията изчезна, сетне всичко отново застана на мястото си.

— Видяхте ли! — извикаха всички. — Какво ще кажете затова?

Жената се ухили почти зловецко и промълви:

— Паяци!

От всички най-много я харесаха децата.

— Ами че тя прилича на вещица! — бе единодушното им заключение.

Жената не им обърна внимание. Стъпвайки с изумителна енергичност, тя ги поведе през една тясна, събираща се горе цепнатина, към уединена котловина, пълна с дим, където дузина нейни съплеменници седяха и грееха тела край огън, подклаждан от изсушени растения.

— Страхотно — бе лаконичният коментар на Лойд.

Имаха бледа кожа, червеникави пришки под очите и по вратовете си и къдрави, масурести коси. Те разглеждаха новодошлите с незаинтересувани очи, докато отпиваха с метални канчета кафеникавата помия във варела над огъня.

Имаше един обгорял и очукан метален контейнер, който те или някой друг бе довлачил дотук чак от доковете, и сега го използваша за жилищно помещение. Бет го засне от няколко гледни точки, като се спря подробно на скъсана книга и очевидно ценена от всички стара чанта, а през това време Дженива разпитваше Катсингълови за първите им впечатления от това изгубено племе.

Професор Ксавир показва на насядалите около огъня скиците, които носеше.

— Търсим тази жена — обясняваше им той. — А също и ей такива надписи по стените.

— Не съм виждал таквиз неща — обади се един мъж, който дори не бе погледнал рисунките. Никой от тях не знаеше нищо за капеланците и фраските, нито бяха срещали наблизко извънземни. Изглежда нямаха представа, че се намират на милиони километри от Земята, а и новината не им направи никакво впечатление.

— Добре, сега ще ви покажем едно филмче — упорстваше професорът и даде знак на техниците да се подготвят. — Ще ви помоля да се съберете край мен.

— Никога не сме виждали онуй момиче — повтори отново мъжът, докато почесваше дългата си брада. — Пък и вас комай досегиз не сме ви зървали тъдява.

Преподобният Арчибалд реши, че това е покана за проповед, и зае изгодна позиция, със зачервено от внезапно обхваналия го религиозен плам лице.

— Аз и моите братя сме кръстоносци в името на Всемогъщия Бог — подхвана той. — Господ ни прати с тайна мисия, да търсим тази нещастна съгрешила женица и да освободим измъчената ѝ душа.

— Амче туй вярно ли ще е? — попита брадатият мъж. Имаше нисък и мек глас, като мъркащ в другия край на тунела камион. — Щото Боже Всемогъщия и мен ме е натоварил с една тайна мисия. — Той издаде напред бухналите си устни и кимна важно. — Да си седя тук на задника и да не давам на плъховете да ми изядат топките.

Екзорсистът се отдръпна отвратен, докато останалите от експедицията едва сподавяха кикота си. Най-накрая Доджър не издържа и започна да се смее гръмогласно, последвана от Лойд, и това отприщи другите. Забелязал, че преподобният опипва нервно оръжието си, Ксавир побърза да го изтика настрани.

Жената с котката обаче го дръпна за ръкава.

— Нали искахте да видите нещо? Елате, ще ви покажа.

— Можете ли да ни покажете как да се махнем оттук? — попита обнадеждено Лойд.

Жената облиза устни, но когато заговори, в гласа ѝ нямаше нито съмнение, нито неувереност.

— Ще ти покажа нещо, момче. Ела да видиш Големия приятел.

ТРЕТА ЧАСТ
БЛЕДА СТУДЕНА СВЕТЛИНА

1.

Това беше моментът, когато започнаха да се проявяват някои процедурни затруднения.

Ако сте човешко същество, или принадлежите към изправените двукраки екземпляри на вселената, вероятно ви се е налагало някога да носите нещо, което е твърде тежко, твърде горещо или прекалено голямо, или с неудобна форма, която не ви е позволявала да го хванете както трябва. И докато крачите нагам, накъдето сте се отправили, било нагоре, било надолу по стълбите, сигурно сте се изправяли пред такъв момент, когато относителната безопасност на началото е далеч зад вас, а до крайната цел, която ви обещава облекчение от мъките, има още доста път, много повече, отколкото сте предполагали, когато сте се захванали с тази работа.

Познато ли ви е това състояние? Ако не, мога само да ви моля за извинение. Защото този процес на събиране и натрупване на информация и достигане до определени изводи е само бледен заместител, дори при такива скорости, на способностите на въображението, което вие, органичните същества, притежавате в изобилие и което очевидно е твърде много, за да ви е от полза.

Но познато ли ви е усещането, което ви описах? Това чувство за мрачна решимост, което постепенно започва да се размива в съмнение, появата на първите признаци на отчаянието, зараждането на паниката?

Ако е така, спомнете си за него, когато решите да съдите.

Може би грешката беше наша — моя и на капитана. Може би от самото начало — още докато се намирахме в пределите на Слънчевата система — твърде много се уповавах на Хана Су, която винаги знаеше точно колко пращинки пипер трябва да се сложат в супата. Може би капитан Джут трябваше да разговаря по-често с Кстаска, това загадъчно отроче на серафимите, клечащо върху летящата си чиния подобно на гъсеница върху гъба. Може би тогава капитан Гилеспи щеше да осъзнае далеч по-скоро, че пътешествието съвсем не е такова „незабравимо забавление“.

Вместо това, ето ни тук, отвъд логичното възприятие на деня и нощта, с господин Грант, който като художник измерва разстоянието с палец, и чичо Чарли, напомнящ похотлив стар морж. С барикадирания зад любимия си бар Рори и с госпожа Гудселф от Клементинските палати, която е завладяна от увереността, че всички пътища водят към нея. Възможно ли е целият кораб, с неговия екипаж и пътниците, да са се смалили до неясно трепване в главата на Лерой Гълс...

О, май пак започнах да дрънкам глупости? Нищо чудно. Откакто напуснахме пределите на слънчевото влияние и навлязохме в тъмната гора на непознатото, все по-често се унасям в поетични бръщолевения. Имам усещането, че изпадам в транс. Че се намирам в хибернация.

Простете ми за тези твърде опростени и сантиментални аналогии е органичното. Не зная как иначе да опиша своята безпомощност. Лишена от сила, дори най-сложната самоопределяща се програма (каквато вероятно все още съм аз) изпада в състояние на философска летаргия, в нулевостепенно присъствие, което е пра- или постлингвистично: или чисто материално, или прекалено хипотетично. Моите заместници, не се съмнявам, полагат максимални усилия, но аз все така лежа забравена в прахта, докато лошият капитан се навира все по-навътре в заешката дупка.

2.

Капитанът се пробуди в мрак. Имаше някой в леглото до нея. За момент си помисли, че е Саския, но беше мъж. Усещаше тялото му, типичната миризма. Все още сънена, тя се надигна пипнешком и тръгна към банята.

В коридора цареше непрогледен мрак, бяха изгаснали дори биофлуоресцентните аварийни лампи. Сигурно отново бяха изгорели. Защо ли никой не ги сменя, помисли си тя с раздражение.

Когато най-сетне откри банята, тя не беше там, където очакваше. Едва тогава през замъгленото ѝ от съня съзнание се прокрадна мисълта, че апартаментът не е нейният. Тя се огледа, чудейки се къде ли е попаднала.

Е, поне беше в нечий апартамент. Защото последния път я бяха открили на доковете, където бе отишла да разглежда изоставените кораби. Никой не можа да обясни как е стигнала дотам, без да я забележат, без да падне в някоя дупка и да си счупи врата и без някой да се възползва от възможността да ѝ види сметката.

Главата я цепеше. Болката беше почти нетърпима. Тя се подпря на стола и кой знае защо се замисли за Саския Зодиак.

Спомни си последния път, когато бяха заедно в леглото. Правиха любов естествено, а сетне Саския седна и зачете книга, докато Джут лежеше и си мислеше за Кени и момчетата. Сети се, че лицата на някои от тях ѝ бяха напълно непознати, макар да беше сигурна, че бе одобрила лично избора на всеки един. Зачуди се защо не се отърве от тях и не започне наново. Накрая реши да поговори с Луцифер и да види какво ще ѝ предложи.

И тогава Саския хлопна рязко книгата си.

— Не го разбирам това — заяви тя.

— Кое?

Книгата беше стара, с твърди корици. Саския я отвори в началото и прочете на глас:

— „Когато първото бебе се засмя за първи път, смехът му се разпадна на хиляди късчета и те всички се затъркаляха наоколо и това беше началото на приказките.“

— Изглежда ми напълно логично — рече Табита. — Какво е това?

Акробатката ѝ показа корицата. Там пишеше „Питър Пан“.

— Откъде я взе?

Саския погледна объркано книгата.

— Трябва да ми е попаднала отнякъде.

— Откъде? — повтори настойчиво капитанът.

Безполезно. Книгата изглеждаше досущ като онази, която ѝ бяха подарили на фестивала. Може и да беше същата.

— От онзи тъпак ли я взе?

— Не помня — повдигна рамене Саския. Дали не се преструваше тогава, помисли си капитан Джут, докато оглеждаше непознатия апартамент. Може би тъкмо Саския бе откъснала пластината. Преоблечена, за да внесе смут в показанията на свидетелите. По някакви свои причини, например заради онова, което правеше в „Дж. М. Сувиен“.

Кой знае каква е истината, когато най-добрата ти приятелка те напуска заради най-добрия ти приятел?

Когато се върна в леглото, той се събуди.

Пресегна се и я погали. Използва истинската си ръка.

— Не.

Ръката му остана върху косата ѝ. Тя сви колене към брадичката си.

— Недей.

— Това не го чух снощи.

Капитанът изстена. Имаше чувството, че главата ѝ се е сблъскала с планета.

— Какво има, сладурче, да не си болна? — попита той загрижено.

Беше гола, той също. Допираше се до нея, топъл, гладък, ухаещ на секс.

Дали пък не сънуваше? Сън за Карнавалните ноци на Скиапарели, преди години, в самото начало на безумието...

— Сънувам...

— Хубаво, сладурче, сънувай си. Тези сънища са само в твоята глава. — Говореше тъй, сякаш цитираше някого.

— Вече не са — промърмори тя. — Колко е часът?

Искаше ѝ се да заспи отново. Да заспи и да се събуди точно в десет в собствения си апартамент. А още по-добре, да се събуди в малката кабина на „Алис Лидъл“.

Той я потупа по рамото.

— Толкова се радвам, че пак сме заедно — прошепна в ухото ѝ.

Джут отказа да коментира това обстоятелство. Подобни дреболии никога не спираха Марко Мец.

— Нали разбираш за какво говоря? Къде бях без теб? В „Мъркюри Гардън“ за Бога! Да знаеш само колко се радвам, че ме измъкна. Не ме разбирай погрешно, все още съм съгласен да свиря там. Не съжалявам нито за миг за онова, с което се занимавах. Всички ме обичаха, всяка нощ го чувствах, но ако ти призная колко ми беше втръснало — едни и същи шибани лица, ръкопляскащи на едни и същи шибани песни.

Той се изтегна по гръб и положи длани под тила си. Говореше съвсем тихо и думите се ронеха от устните му като нескончаем поток. Дали пък не искаше да я хипнотизира?

— Знаеш ли — продължаваше, — понякога усещах, че въобще не съм там. Случвало ли ти се е?

Де да беше така и с нея. Да заспи и да забрави болката.

Тя приближи часовника към лицето си и го загледа тъповато. Никакви съобщения, никой не се бе опитвал да я открие. Шепнещият монолог продължаваше:

— Всъщност там бях само телом и нищо повече. Оставях си значи тялото, измъквах се като по чорапи и знаеш ли после какво? Отивах и сядах на първия ред. Просто се пренасях срещу сцената, настанявах се там със скръстени ръце и се питах: защо? Защо, ето какво се питах, защо? Ти си Марко Мец, за Бога, не е необходимо да се изправяш на сцената в това крещящо сако и намазана с брилянтин коса и да въртиш изтипосания си в свръхтесни панталони задник. Можеш

да правиш и по-добри неща, приятелче, не се обиждай. Ето какво си казвах. Изкуството...

Табита седна. Протегна ръка и взе да шари по нощното шкафче за таблетки.

— Имаш ли малко... „Страничен път“?

— О, не — поклати той глава. — Освен ако ти не си донесла.

— Кристали...

— Не се дрогирам — отвърна чевръсто той.

— Поне шибан аспирин?

— Ами да, разбира се — истинската му ръка, топла и мускулеста, я погали по тила. — В банята.

— Донеси ми — тя го погледна.

И той я погледна. Лицето му беше скрито в сянка.

— С удоволствие.

Това беше някаква тъпа игра. Тя зарови изтощено глава във възглавницата.

— Нямах ли никаква прислуга?

— Какво, работи ли? Трябва да има някъде... Само че спряха да работят.

Не те, времето е спряло, добави мислено тя. Преместила съм се в бъдещето и затова не помня нищо. В онова бъдеще, в което всичко се е повредило и ние висим безпомощно в хиперкосмоса.

— Опитвах се да ги поправя — продължаваше да дърдори Марко Мец. — Винаги ме е бивало в тези неща. Помниш ли, когато ти поправах разни работи на „Алис“? Искаш ли бира?

— Не можеш ли да ми донесеш аспирин, за Бога?

— В банята е.

Той разтърка гърба й.

— Миличка, с удоволствие ще ти донеса аспирин, и без туй нямам нищо по-добро. Знаеш го, нали? Само че първо трябва краката ми да си починат.

Усещаше краката му, оперени в нейните — сложни, метални съоръжения. Черната кадифена ръка лежеше на чаршафа, обърната с дланта надолу. Изглеждаше, сякаш бе изтъкана от сенки.

— Никога не носиш нещо, което не ти трябва, нали, Марко?

Великият артист отметна назад глава и изпъчи гърди в привидно накърнена гордост.

— О, хайде, кажи ми за моите прегрешения. Удряй с пълна сила. Мога да го понеса. Ще, го издържа още веднъж.

Тя стана от леглото. Изглежда вече бяха обсъждали тази тема. Значи наистина можеше да е бъдещето.

— Какъв ден беше вчера?

— Четвъртък.

Никакъв смисъл от въпроса, и без това не можеше да си спомни какъв би трябвало да е денят. Тя провлачи крака към банята.

— Табита? Скъпа? Ще ми донесеш ли една биричка, докато си там?

Бъдещето доста приличаше на миналото, което все още помнеше. Тя опря чело на хладното огледало. Изглеждаше точно толкова зле, колкото се чувстваше. Лицето ѝ беше подпухнало и виолетово, като на веспанка.

Тя се върна в кухнята и взе две бири. Господин Забавление протегна изкуствената ръка за своята и я взе без коментар. Нямахше къде другаде да седне и тя се отпусна на леглото, погълна аспирин и го проми с глътка бира.

— Та казвам ти, щях да поправя роботите — заломоти той отново, — само че си тръгнаха.

Тя остави бирата, твърде изморена, за да пие повече. Очите ѝ се затваряха. След миг беше в някакъв сън и караше любимия си мотор. Другите я следваха. Носеха се по брега на плитко море.

— Не мога да го понеса отново, Марко — рече тя.

— Всичко е наред, миличка.

Типично за него, мислеше си, че му се извинява.

Ръката му се спусна към слабините ѝ. Беше истинската. Топла.

— Нека ти помогна — предложи той.

Чувстваше, че е красива. Беше самотна. А и вече го бяха правили, поне веднъж.

— Алис? — произнесе тя.

Никакъв отговор.

— Тук няма Алис, скъпа.

Не искаше да се обръща към него.

— Какво желаеш? — попита тя, прекалено потисната от всичко.

— Това — рече той. — А може би и това. — Той вдигна протезата си така, че да може да я вижда. Каdifената покривка се

смъкна от два от пръстите. Те вибрираха едва забележимо. Той я погали с тях по бузата.

Табита не се отдръпна. Тялото ѝ беше животно, способно единствено на предателства. Прие го до себе си от самосъжаление. И без това никой вече не я искаше. Но си обеща, че отсега нататък ще остане в своето време, ще се помъчи да се съсредоточи, да върне истинския облик на нещата — само че нейното време беше една лайняна купчинка. Саския пак беше изчезнала, Доджър се бе запилляла някъде долу в Медулата, а може и да беше загинала, а имитацията на Алис я дразнеше с напразните си опити да прилича на оригинала.

Лицето му увисна над нейното, блестящите му кафяви очи се впиха в нея. Тя му позволи да я целуне. Жадуваше да се изгуби във вкуса му. Тя засмука езика му в устата си. По-добре като е там, поне не можеше да говори.

Той проникна в нея. Не беше протеза, а обикновена, добропорядъчна плът, оригиналът, доколкото можеше да определи.

— О, маце, ти и аз... не трябваше да позволяваме да ни разделят...

Тя го накара да я целуне отново. Ако можеше само да я чука и да не приказва, да забрави за миналото и да я чука, без да спира.

Нещо ги прекъсна.

Някой чукаше отвън, после се разнесе трясък на счупено стъкло. След миг вратата на спалнята изхвъркна от пантите си, светлините блеснаха и вътре нахлуха три фигури.

Първите двама бяха мършав мъж с камуфлажна униформа, голям червен кръст на гърдите и тъпонос автоматичен пистолет, пристегнат към предмишницата му, и източена слабовата жена, със снежнобяла сестринска униформа, яркочервени устни и изрисувани дъговидно вежди, които ѝ придаваха изражение на застинало саркастично учудване. Третият нашественик зад тях бе не по-малко колоритен. Персоналното кобалтово копие, което стискаше с юмрук, приличаше на издължена фунийка за сладолед.

— Съжаляваме за безпокойството — обяви той безгрижно. — Ние сме от санаториума на д-р Ирск, само че вече с нова управа. Дребен проблем с изключително значение. О, здравейте, капитане, не знаехме, че сте тук.

Марко бе слязъл от нея и се свиваше между възглавниците, докато капитан Джут натискаше трескаво бутоните на часовника си.

— Няма проблем! — забръщолеви истерично той. — Наистина момчета, няма никакъв проблем! — Той ровеше сред завивките за дрехи и металните му крака изглеждаха странно върху смачканите чаршафи.

Големият мъж все още гледаше към Табита. Тя се зави, твърдо решена да не показва нищо от себе си. Още една клюка в океана от сплетни по неин адрес. Очите на мъжа се усмихваха. Имаше дълга черна коса, пристегната на конска опашка, черна брадичка и кръчмарски зачервени бузи. Юмруците му бяха покрити с белези. Жената също се хилеше, леко разкрячена, с насочен към Марко пистолет „укротител“. Само мършавият мъж беше навъсен.

— Това е недоразумение — имахме уговорка с Девети канал... те щяха да платят... — пледираше Марко, опитвайки се да си възвърне контрола над обстановката. — О, стига, момчета. Това тук е капитанът. — Той я посочи с две ръце и се усмихна с отчаяна неблагодарност. — Елате по-късно. Сигурно ще се споразумеем нещо.

Големият мъж се почеса по веждата с палец.

— Никакви споразумения, сър, съжалявам — избоботи той. В гласа му не се долавяше и следа от заплаха. — Пълно заплащане — три хиляди седемстотин шейсет и пет скутари — изрецитира той.

— Седемстотин?... — повтори смаяно Марко.

— И се покачва — кимна мъжът.

Жената в сестринската униформа внезапно мръдна с дулото на пистолета, сякаш се готвеше да натисне спусъка. Тя се ухили още по-широко, докато Марко бърбореше и се гърчеше от страх.

— О, Господи, абе хора, я се успокойте, добре, хайде всички да се успокоим и да опитаме да погледнем на нещата от друг ъгъл, искам да кажа, нали разбирате, всичко беше уговорено предварително с момчетата от Девети канал и сега не съм готов да ви предоставя чак такъв кредит...

Мършавият мъж пусна един откос. Звукът бе оглушителен в тясното помещение. Над леглото разцъфнаха няколко малки дупки. Марко Мец разпери като щит металните си пръсти и продължи да се тресе в леглото.

— Чакайте бе, въобще не е нужно да го правите! — изкрещя той. — Хич даже не се налага! Всичко е наред. Няма никаква нужда да нагнетявате напрежението, насилието е напълно излишно, казвам ви! Нали ви обясних, че ще намерим обща гледна точка, защо да не я караме мирната сега? Хайде, бе хора, оставете тия жезла и ми дайте възможност да си взема халата. Тъй де. Нахлуват тук посред нощ и искате веднага...

Изкуствената му ръка тършуваше с удвоена скорост сред разхвърляните по леглото дрехи. Жената сведе дулото на пистолета и стреля по нея почти от упор.

— Майчице мила!

Марко отскочи назад и вдигна уплашено празните си ръце — една метална и друга — от плът.

— Сър, надявам се, че не сте търсили там пистолет — заяви едрият мъж, пристъпи към леглото и разрови дрехите с върха на обувката. След това се почеса по ухото. — Защото ако някой трябва да размахва пистолети, това сме само ние!

След като не откри нищо подозрително сред смачканите дрехи, той ги събра накуп, сякаш се готвеше да ги запрати срещу треперещата си жертва. Но вместо това ги пусна зад себе си.

— Та одеve споменахте нещо за някакво парично споразумение — добави едрият мъж все така усмихнато.

Марко склучи ръце на тила си и се опита да ги задържи там.

— Всичко е уговорено — повтори той. — Но момчета, момчета... ей... — той разпери ръце и ги протегна в молитвен жест. — Не е необходимо да замесваме капитана, защо не се преместим в дневната и да й дадем възможност да се облече?

Медицинската сестра вдигна пистолета към тавана и заговори със странно безжизнен глас:

— Ако не можеш да си платиш, ще трябва да си приберем обратно атрибутите — заяви тя.

Тя извади чифт клещи от джоба на ризата си. Мършавият мъж измъкна скалпел.

Спалнята имаше две врати. През всяка от тях внезапно бликнаха заслепяващи сребърни лъчи. Мършавият мъж изпусна скалпела и пистолета и ги последва на пода. Сестрата се извъртя, но Клег вече бе преместил огъня върху нея. Две космати лапи обгърнаха едрият водач

отзад и едната го стисна за шията, а другата изтръгна копието от пръстите му. Мъжът направи опит да си го върне. Блеснаха добре заточени нокти и ризата му се обагри в алена кръв. Едрият мъж се преви с болезнено разчекната уста. Трантът го препъна назад, удари го през лицето и го повали. След това отвъртя енергоострието на копието. Клекна до мъжа, вдигна го, сякаш беше чувал със стиропор, и го блъсна в стената. Когато отново се наведе, ноктите му зачегъртаха оголената му шия и се спуснаха надолу към корема. Мъжът ги проследи с изцъклени очи.

Имаше няколко въоръжени телохранители със сервоусилващи костюми. Кени нареди на трима от тях да пазят едрият мъж. Други двама обезоръжиха медицинската сестра, доста безцеремонно. Застиналата на лицето ѝ маска на безразличие не трепна нито за миг. Едва тогава изправиха мършавия мъж на крака и напръскаха раната в рамото му с кръвоспираща пяна. Клег погледна надолу към треперещия Марко и очевидно го позна. Останалите също приключиха с обезопасяването на периметъра и втренчиха очи в капитан Джут. Цялата операция бе отнела не повече от десет секунди.

Табита се надигна и почеса транта под брадичката.

— Отлично — похвали го тя. След това приближа злощастното трио, чиито членове още не се бяха свестили. Зачуди се кой ли е едрият мъж и защо ѝ изглежда познат.

— Кени, разкарай тия хора от тук — подметна тя през рамо. — Не желая да ги виждам.

Тя се огледа и прочете неохота по лицата на момчетата. Жаднуваха за бой. Все щяха да си намерят нещо подходящо из тъмните улички.

— И внимавайте — предупреди ги тя, докато закопчаваше копчетата на ризата си. — Тези двамата са програмирани.

— Всеки е програмиран — изръмжа Клег.

Капитан Джут се извъртя и впи очите си в него.

— Не съм те питала за мнението ти — просъска тя.

Кени реагира мигновено — пристъпи напред и зашлеви непокорния си подчинен през лицето с опакото на лапата си.

— Разкарайте ги от тук веднага! — изпусна си нервите Табита.

— Давай оръжия! — нареди трантът и посочи едрият мъж. Той го изгледа хладно, почеса се по брадичката и преглътна отговора. След

това се надигна, пристъпи напред и положи едрокалибрен пистолет на леглото.

— Внимавайте с това — промърмори той. — Не е детска играчка.

Кени просъска отново. Капитан Джут протегна ръка.

Мъжът докосна с показалеца на дясната си ръка маншета на лявата. В същия миг дулото на един пистолет се забодеше в ухото му, втори се долепи до шията му, но той само оправяше гънките на ризата си. След това кимна на подчинените си да го последват. И тримата се изнизаха като добре обучени войници при отстъпление.

— Приятно ми беше да се запознаем, госпожице Джут — подметна мъжът.

Откъде ли го познавам, зачуди се отново Табита. Кой, по дяволите, е той?

Марко Мец си събираше дрехите. Гащите му се бяха закачили за изкуственото коляно. Беше си възвърнал изгубеното присъствие на духа и пак бърбореше:

— Капитане, искам да знаете, че съм ужасно благодарен за начина, по който се справихте с тази сложна ситуация...

— Марко, аз пък искам да си платиш шибаната сметка.

Върнаха се с бронираната кола на Кени. Сой беше на волана, а Клег и останалите момчета ги следваха с пикапа. Пленниците бяха завързани на седалките си. Капитан Джут беше изненадана, когато установи, че се намират съвсем близо до Монтгомъри, а не в някоя отдалечена дупка.

Главоболието се върна, по-лошо от всякога. Тя глътна още няколко таблетки.

— Свържете ме с Понса — нареди. — Искам да говоря с господин Спинър.

Спинър беше при пулта за управление.

— Капитане — поздрави я той, неспособен да скрие изненадата в гласа си.

— Как е положението? Всичко наред ли е? Все още ли се движим? Надявам се, че не висим безпомощно сред пространството?

Спинър се облеци, учуден от внезапния ѝ интерес. След това реши да ѝ докладва с пълни подробности:

— По-рано забелязаните среднобордови флуктуации изглежда започват да утихват — заговори той, като гледаше бележките си от разтворената пред него папка. — Все още не получаваме каквито и да било сигнали от близо 85% от диенцефалонните станции. Алис потвърди трийсетсекундна хиперактивност от неидентифициран текториален източник, *Палеокортикален*, около 3,03. Друго за докладване няма — приключи той с облекчение.

Думите му профучаха покрай нея като метеори. Когато отмина и последният, тя въздъхна:

— Продължавайте в същия дух, господин Спинър.

Първият офицер погледна през рамо.

— Тук има една делегация...

Само това ѝ липсваше.

— Кой са пък сега?

— Веспанци. — Той разшири прозореца така, че да може да ги види — едровати, кафеникави, като мутиралаи двукраки морски тръстики.

— Казват, че той се оплаквал от увреждане...

Защо, за Бога, я занимаваха с подобни неща?

— Кой се оплаквал?

— Корабът, казват... — обясни Спинър. — Дочували някакви звуци.

— Я ги разкарайте оттам — нареди тя. — Нека Зое се погрижи за това. Да ѝ напишат доклад или каквото могат. Край на разговора.

Тя помълча малко, сетне се наведе към Кени.

— Ако друг път видиш, че тръгвам насам, не ми позволявай — прошепна му тя.

Никаква реакция.

— Хей, да не съм го казвала вече?

Той се усмихна безизразно и синият му език щръкна навън. Джут се извъртя и блъсна с юмрук бронирания прозорец на пангото. След това наведе глава и се зае да масажира слепоочията си с показалец и палец.

Покрай нея се занизаха ден след ден, едни и същи лица, мръсни чинии и сивкави, трептящи монитори. Дрога, оръжия, топящи се

часовници. Май наистина беше загазила здравата.

3.

Вълна от страх започна да залива дори цивилизованите региони. Хронофобията, предизвикана от откриването на сривовете във времето, постепенно бе изместена от страха от белия цвят. Белите котки носеха нещастие. Хората започнаха да ги изстребват, защото твърдяха, че носели болести или били прекалено капризни за отглеждане. Стените и мебелите в Комитета за подобряване на околната среда бяха пребоядисани в други цветове. Рори извади от репертоара на Прозореца изгледите от Антарктика, Архангелск и Аспен. „На мен са ми любими — обясни той, — но посетителите не ги обичат.“

По време на карнавалите хората изрисуваха лицата си в черно. Мармадюк Флешер де Бре отиде толкова далеч, че се издокара в черна тога и висока, лъскава катранена шапка. Това предизвика всеобщ смях.

Сега на мода бяха пътуващите веспански циркове. Появата им предизвикваше радостни възгласи.

— Добре направи, че организира това представление — заяви Карен Нарликар на Доркас Мандебра и ѝ предложи торбичка с пуканки. — Дори не знаех, че има нещо подобно. Ей, не е ли страхотно? Браво! — извика тя и изсвири с пръсти на веспанеца, който балансираше с нос върху изпънато въже.

— Карен, познаваш ли Тилт? — попита я Доркас. — Тилт, нека ти представя Карен, моята най-добра приятелка. Карен, запознай се с Тилт... — тя скри устата си с ръка и зашепна: — Няма да го представя с цялото му име, за да не го обидя. Той е чудесен. Организира всичко.

Организаторът изсъска нечленоразделно и се сгъна над ръката на Карен. Стори ѝ се странно познат.

— Ама вие не бяхте ли един от онези, дето устройваха схватките с перки в Пауновия парк? — попита го тя. И онова представление — „Излишък“, дето го играеха в „Мъркюри Гардън“? Наистина беше страхотно!

Веспанецът поклати глава.

— Тоз последният концерт в памет на мой убит жена — произнесе той с нисък, натъжен глас.

— Убита? — ахна Карен. — Тилт, но това е ужасно. Какво се е случило?

Никой не можеше да изглежда по-печален от веспанеца.

— Тя застреляна, госпожо, мда, моя Ирскорайтюет, която дала толкоз много живот.

Последното обърка напълно жените.

— Искате да кажете, че е раждала много, така ли? — попита Доркас, сбърчила озадачено чело.

— Тя доктор, госпожо — Веспанецът завъртя едно голямо, кафяво око право нагоре и въздъхна. — Но сега застреляна. Убита от тоз получовек, полумъртвец, ааах...

— Той знае кой го е направил — осъзна Карен.

Организаторът подсвирна през конските си зъби. След това закима енергично.

— О, мда.

— Тилт, но това е ужасно! — плесна с ръце Доркас.

— Виж какво — обърна се Карен към нея. — Защо не кажем на червените барети? Сигурно и той ще се съгласи момчетата да се погрижат за това, нали?

— Но, разбира се, господин Топас ще отмъсти за накърнената чест. Господин Топас! Господин Топас! Тук има едно същество, което се нуждае от вашата помощ!

Възлюбеният на госпожа Топаз отметна кестенявата си грива.

— Скъпи дами, щастлив съм, ако мога да ви услужа за някоя справедлива кауза.

Неговата изгора отново беше пияна. — Той е будоарен рицар! — възкликна хълцащо тя. — Майстор е да ти направи кефа, слушайте кво ви казвам! — при тези думи тя сграбчи своя герой за пакета и двамата се преметнаха назад през пейката.

— А сега — обяви конферансието, — непознат и нечуван, цирк „Никсо“ представя това същество, символ на чистотата и добротата, това магично творение, каквото не познава никой друг свят, единствения и уникален еднорог!

Еднорогът излезе на сцената, воден от две малки момичета. Не изглеждаше никак добре. Хълбоците му бяха хлътнали, а рогът —

увиснал. Но не това бе причината за всеобщия смут. Животното беше бяло на цвят!

— Какво ужасно, ужасно създание! — извика Доркас Мандебра, докато всички останали извърнаха глави.

Тилт даде знак на конференсието и нещастното същество беше изкарано набързо от арената. На негово място се появиха половин дузина жонгльори, които подмятаха нагоре най-различни предмети.

— Моите извинения, госпожи, извинения — закланя се веспанецът притеснено.

— Сигурно е бил фалшив — опита се да внесе малко успокоение и Доркас, макар още да потръпваше от гледката.

Капитан Джут си играеше с новия пулт, който бе накарала да инсталират в апартамента ѝ. Освен това тъкмо прелистваше различните предложения за Второто интегриране.

Ставаше въпрос за научни проекти, всичките, по нейно мнение, еднакво мъгляви и объркани, по своята същност интелектуален еквивалент на фобиите и маниите, завладяващи от време на време значителни части от населението и предизвикващи епидемии от нескончаемо и непонятно бърборене. Ширеха се пророчества, избухваха враждебни настроения, основаваха се нови религии. Специалисти по времеизмерването и сривовете във времето се вкопчваха гуша за гуша. Отхвърляха се, осмиваха се или се подлагаха на съмнение теории за една или друга отличителна черта на фраската архитектура и техника. Всичко това бяха глупости, не по-значими от темпераментното свирукане на палернианците. Капитан Джут не разбираше и половината от написаното, а и не даваше пукната пара за него.

Тя вдигна глава и забеляза едно малко бяло момиче.

Беше наистина съвсем мъничко, може би седемгодишно, облечено в рокля с широки ръкави. Имаше руса коса, пристегнатата с черна кадифена лента. Стоеше пред вратата, която въобще не бе чула да се отваря.

Момичето изтича при нея, спря и се поклони елегантно, след което я попита:

— Извинете, госпожо, вие ли сте кралицата?

Джут осъзна, че се е облегнала на стената и сърцето ѝ бие лудо.

— Светлина! — почти извика тя.

Момиченцето падна на колене и долепи длани. Имаше големи и тъжни очи и изпъкнала напред брадичка.

— О, простете, Ваше величество, не исках да ви изплаша! Нали няма да наредите да ми отсекат главата, защото ми трябва, за да си уча уроците!

Лампите светнаха и Табита забеляза, че може да вижда през тялото на съществото.

— Алис, какво е това?

— КОЕ КАКВО Е, КАПИТАНЕ?

Табита зажумя, отвори очи и произнесе:

— Това тук. Пред мен. Какво е?

— ЛИПСВА ИНФОРМАЦИЯ, КАПИТАНЕ. ИСКАТЕ ЛИ ДА ИЗВИКАМ ОХРАНАТА?

— Не. Но бъди готова.

Беше холограма, образ, също като проклетата птица на Марко Мец. Но как се бе озовало в апартамента ѝ?

— Какво си ти? — попита го тя.

— О, нищо, предполагам, че знаете — отвърна детето. — Един скромнен вестоносец.

— Е, добре — кимна Джут. — Да чуем какви вести ми носиш. Аз съм кралицата.

— Може да сте кралица, но коя по-точно? Защото те са толкова много. Има кралица Отвън, кралица Отвътре и Кралица на кучетата, а също техни величества Червената кралица и Бялата кралица. Освен това има Червен крал, който обаче само спи и нищо друго.

— Ставай — заповяда Табита.

Холограмата скочи на крака и оправи смачканата си фуста. Сетне отново се поклони лекичко.

— Сядай — капитан Джут ѝ посочи креслото. — Там. Веднага.

Детето се подчини. Табита можеше да различи възглавниците на креслото през дрехите му. Въобще не бяха хлътнали.

— Сега ще ми кажеш ли името си?

— То започва с *Л* — въздъхна непознатото момиче. — Така поне ми се струва.

— *Л* като в *люцинация*, предполагам — отбеляза капитан Джут. Някой явно искаше да се пошегува с нея. Всеки момент холограмата щеше да изчезне и да се разнесе дружен смях.

— Готова ли сте да изслушате посланието, Ваше величество? — попита момичето. — Нарича се „Дамата от Не бива“ и ето какво се казва в него:

*„Тя напусна Луната, заряза Земята
тя бръкна с пръст във стената,
на краля компютър дочула зова,
тя куплунг в главата си накова.
Готова е с меч глави да разбива.
Тя мрежа на паяк над всичко разпъва
небето с гласа си уплашен продънва:
«Пазете се, призракът ще ви докопа!»
Такава е Дамата от Не бива.“*

— Съжалявам за последната част — добави разтревожено момичето. — Струва ми се, че не е съвсем правилна.

— Всичко това са тъпотии, от началото до края! — кресна капитанът и се хвана за косата. След това добави бавно: — Няма да ви позволя да ме подлудите!

— О! — възкликна момичето и изчезна.

— Върни се! — извика след нея капитан Джут и изруга. Тя глътна едно хапче и блъсна с юмрук пулта за връзка.

Зое Примроуз, разбира се, беше отишла на цирк. Вместо нея, от екрана я гледаха кравешките очи на Ееб.

— Свържи ме с охраната — нареди тя. — Искам да се претърси целият апартамент.

— Какво, малко момиче ли казвате, капитане? — ококори се Клег, който току-що бе застъпил на дежурство. — Това ли е този път? Яснооо.

Джут втренчи очи в гнездата, около които косата му беше обръсната. „... куплунг в главата изкова“.

— Не, беше шибана холограма — поправи го настойчиво. — Дистанционно изображение.

Клег докосна имплантантите над отрязаното си ухо.

— Какво ли още ще измислят?

Джут се намръщи. Подиграваха ли ѝ се? И какъв е този призрак?

— Капитане, корабната личност засече ли нещо?

Беше забелязала, че никой не обича да използва името Алис. Корабна личност и толкоз.

Тя се приближи до пулта и поиска пълна информация за холограмите. Естествено, откри я във файловете на Саския. Само че произведенията ѝ бяха по неин образ и подобие. Това беше достатъчно, за да изключи монитора.

— Е, добре — въздъхна Джут. — За общо сведение, става въпрос за холограма на момиче, приблизителна възраст седем-осем години, руса коса, облечено в рокля. Обадете ми се, ако узнаете нещо. Където и да съм. По всяко време.

— Слушам, капитане — кимна Клег и изкозирува.

Джут потрепери.

— Клег, моля те, никога не ми козирувай. Никога, разбра ли? Край на връзката.

Но вече съжеляваше за думите си. Някога би възприела постъпката му като шега. Сигурно щеше да се разсмее. Тогава и той щеше да се разсмее и авторитетът ѝ щеше да подскочи с няколко пункта. А вместо това сега сигурно гледаше екрана и се подсмиваше иронично, със забележки от типа на „Малки момиченца, значи. Брей, капитане.“

— Не — поклати глава Ломакс от Понса. — Тук никой не е виждал нищо подобно. Вероятно някой джутит с добри познания по техника. Край.

— А може причината да е в някоя мъничка таблетка — бе коментарът от залата.

— Някакви сведения от херувима?

— Още проверяват.

— Да бе, а ние тук седим със скръстени ръце.

Ломакс изгледа лабиринта от монитори, мезоскопи и сканиращи еквалайзери. Операторите седяха със сведени глави и щръкнали от куплунгите кабели, зареяни някъде из нормалния космос. Устните им помръдваха беззвучно. Единственият шум идеше от колелата на самотния робот-боклукчия, който кръжеше с неистово упорство между редиците от пултове.

Ломакс разполагаше с хора на изходите, в галерията и край асансьорите. Всички бяха въоръжени и държаха постоянна връзка. Никой не беше забелязал нищо подозрително.

— *Таламус?* — произнесе Ломакс след като включи интеркома.
— Някакви сведения за малкото момиче на капитана?

Нямаше аудиовръзка. Отговорът се изписа на един от мониторите:

„Феноменът е нерегистриран. Няма данни за необяснима активност. Липсват сведения за неговата реалност. Недостиг на информационно покритие.“

— Клег, виждаш ли това, което аз виждам? Отговорът беше лаконичен и леко невъздържан.

— Ясно, разбрах — кимна Ломакс. — Предай благопожеланията ми на капитана.

По-късно и други, без фармакологичните извинения на Джут, също се пробудиха на непознати места. Това най-често се случваше с хора, които спяха сами. Саския Зодиак се бе озовала в непознат апартамент, след това на пейката на един повреден асансьор, а после в някакъв изоставен тунел.

А днес това бе занемарено селце в една тясна долина, което малко приличаше на Лонг Инсулар, с неговата „Тривиа“, само дето беше съвсем безлюдно.

Саския се показва на невисок балкон, с извита арка отгоре, и се облегна на олющените, напукани перила. В светлината, която се прецеждаше от изкривената перспектива, гледката наподобяваше странен и причудлив декор, лишен от сценичните прожектори, и с преобладаващи бели тонове, които едва ли щяха да се понравят на Комитета за подобрене на околната среда.

Тя откри насочващия сигнал на „Дж. М. Сувиен“ на монитора на китката си. Отне ѝ доста време. Локалните системи далеч не винаги, нито толкова охотно се отваряха към инфомагистралата за *Таламуса*. Все повече райони се затваряха в себе си, богатите разчитаха на подобреното си вътрешно управление и на редовното снабдяване на чили-закусвалните, а бедните се изхранваха от гъбени плантации в изоставените пещери. Където и да отидеше, неизменно срещаше хора, които все още помнеха големите казина и Захарните горички и познаваха някой, който в добрите стари орбитални времена бе натрупал там богатство за една нощ.

Време беше да си върви от това странно място. Тя праметна крака през перилата и скочи в средата на хлъзгавото площадче, с локви мръсна вода и единствен изход към тунела наблизо. Затича се право към тъмното му гърло, с надежда час по-скоро да намери такси.

Топографският комитет беше уведомил Административния съвет за непредвидените затруднения, свързани с техния проект за обозначаване на улиците. Новата номенклатура, вече частично инсталирана, не беше напълно съвместима със старата, ориентирана към туристите система, която в преобладаващата си част бе демонтирана. Нерядко се натъкваха на тунели, при това доста големи, които въобще не фигурираха на картите, нито в архивите на компютрите, докато други изчезваха без следа. Топографите разчитаха нещата да се оправят с въвеждането на третата обозначителна система, върху която все още работеха. В Тясно сътрудничество със специалисти от *Таламуса*, изпратени по нареждане на херувима Кстаска.

Таксито на Саския Зодиак се носеше като бръмчаща червена пчела из сумрачните тунели на *Постцентрал*. При знак Б19 неочаквано ги спря младеж с черна риза и червена барета. Той се наведе към прозореца и освети вътрешността с фенерче.

— Добро утро, госпожице Зодиак. Мога ли да се осведомя къде отивате толкова рано?

Поне я познаваше.

— Защо пък трябва да ви казвам?

— Защото пътят е затворен — отвърна той. — Един камион пропадна в пода.

Пътищата, особено натоварените, напоследък показваха белези на износване.

— Пристигна ли аварийната бригада?

— Да, госпожице.

— Е, добре поне, че сте се сетили за това.

Страните на младежа се обагриха в розово.

— Госпожице, аварийната група работи вече близо час. Това е моят пост. Тук аз отговарям за контрола по пътищата.

— И светофар би свършил същата работа — озъби се Саския.

Сега вече лицето му беше червено като шапката, но въпреки това младежът запази самообладание.

— Операцията е под пълен контрол, госпожице.

— Била под пълен контрол — мърмореше гневно Саския, докато караше обратно, покрай затъмнените прозорци на Мадагаскар. След това обаче си спомни зачервеното лице на младежа и се изкиска. Спомни си, че Табита ѝ бе разказвала за своя любовна връзка с един тийнейджър досущ като този. Беше ѝ трудно да си я представи. Докато паркираше колата пред белия павилион, зачуди се, какво ли би направила, ако някога и тя стане тийнейджър. Дали нямаше да се влюби като Табита.

— Ти някога влюбвала ли си се в полицейски кадет? — обърна се тя към жената с дълго черно кожено палто.

Жената помисли малко, преди да отвърне:

— Любовта е хормонална илюзия, предизвикана от взаимодействието на две одухотворени полета от информация, водещи до синхронизация на хормоналния резонанс.

Акробатката въздъхна и подпря замислено брадичката си с юмрук.

— Всъщност, това вече го знаех. Питам те дали си обичала полицейски кадет?

— Професията рядко е адекватен показател за личността — отвърна без забавяне жената.

— Дори не се опитваш — Саския се прозя. Жалко, че вече нямаше връзка с Алис. Тя разполагаше с резерви от симпатия, с

каквито „Дж. М. Сувиен“ не можеше да се похвали.

Холограмата витаеше над холосцената — неподвижна, очакваща нейното завръщане. Контурите ѝ бяха очертани с ярка светлина, която се извиваше като ореол над тъмната коса. Яката на палтото ѝ беше вдигната нагоре, подчертавайки надменно щръкналата ѝ брадичка. Тя държеше флакон със сребърен спрей, а през гърдите ѝ минаваше сребриста диря, заради която приличаше на древно египетско божество. От ушите ѝ висяха миниатюрни огледални дискове и се поклащаха едва забележимо, сякаш докоснати от неуловимо течение.

— Тези огледала... — размишляваше гласно Саския, — искаш да покажеш нещо... твоето собствено лице. Теория. Истина или фалш?

Ариелът не отговори. Саския го предпочиташе пред досадното „недостатъчно информация“.

— Алтернативна теория: налага ти се да виждаш собственото си лице. Навсякъде, където отиваш. Е, каква е твоята тайна?

Жената отново мълчеше. Всичко, което се чуваше, бе топуркане на мънички крачета.

— Защо приличаш толкова много на капитана? Ти не си капитанът, нали? Или пък си?

— Отъждествяването на две полета е блаженство — отвърна сияещата жена. Тя премигна за миг, лампите също. — Но то съществува само в полевата сфера, не и в плътта. Индивидуалната въплътеност и началото на сливането.

— Сега вече говориш като Кстаска — въздъхна Саския и отиде да се ровичка в холодека. Зад шкафа имаше цяло гъмжило хлебарки. Саския взе една от тях и я заразглежда любопитно. Беше оцветена в бледорозово от изолацията, която бе надъвкала.

В болницата никой не знаеше нищо за каквото и да било. Нямаше съобщения, компютрите бяха угаснали. Ниглон Леглой седеше с останалите в приемната и гледаше телевизия. Всички носеха тъмни очила, за да засенчат белия цвят.

Естествено, даваха „Трудна професия“, сериалът сега вървеше почти денонощно. Леглой се зачуди какъв може да е броят на епизодите. Може би някъде съществуваше автономна система, която ги пускаше на конвейерен принцип, като само разместваше местата и

репликите на участниците. Или цикълът се беше затворил и сега отново показваха началото. Злонамереният доктор Маршал дебнеше край ски лифта с гаечен ключ, а принцеса Вилхелмина бе обладана от буйна страст по Клив. „Ваше кралско височество! Не съм и мечтала...“ — Госпожица Орифлейм притисна устата си с ръка и се ококори изненадано, сякаш беше изгубила контрол над крайниците си.

В съседния фотьойл се беше изтегнала сестра Рикс, която прекарваше времето си тук, когато не се налагаше да прави нещо друго. Носеше тясна, къса кожена пола и плътно прилепнала бяла фланелка. Лицето и ръцете ѝ бяха обсипани със синини.

До нея седеше още една сестра, също в униформа, но поличката ѝ беше толкова къса, че се виждаха черните жартиери и ластичните ѝ чорапи.

— Коя всъщност е тя? — попита непознатата сестра, сигурно за десети път през последния час. Гласът ѝ беше нисък, дрогиран. — И кой е той?

— Франки — проплака Консуела Орифлейм.

Леглой не се чувстваше никак удобно в компанията на двете жени, но не можеше да си тръгне, докато Дог не приключи.

— Я да го засилим малко — предложи той и усили звука на телевизора. Все още му се струваше, че дочува лая на кучетата. А като се прибави данданията от музиката на чичо Чарли, нямаше покой никъде в това проклето място.

Ниглон Леглой изрита назад фотьойла и започна да крачи нервно из стаята. Зад него сестрата произнесе отново:

— Кой всъщност е той?

Маймуняка беше в стая № 3. Бърникаше нещо из животоподдържащата система на господин Гълс.

— Къде е Дог? — попита го малко ядосано Леглой.

— При Глори. И чичо Чарли е там.

— Гледай само да не счупиш нещо — сопна се и Маймуняка го погледна стреснато. Веднага разбра, че Ниглон е на ръба. Леглой винаги беше на ръба.

— Я погледни тук — той му посочи един циферблат.

Леглой се надвеси. Имаше безброй червени квадратчета, които танцуваха като пощурели. Това не му говореше нищо. Тук нищо не му говореше каквото и да било.

— Не разбирам защо киснем тук? — попита той с нескрито отвращение. Че къде другаде можеха да идат? Или в тъпата болница, или в Пещерата на Хаоса, където беше безкрайно опасно, да не говорим за пътя между тях. Твърде далече, прекалено много ниски тавани.

— Грант каза да не мърдаме оттук — обясни Маймуняка. — Нали трябва да държим под око чичо Чарли. — Той се пресегна и измъкна един от стърчащите в главата на Гълс електроди. — На тоя тиквата му е пълна с фойерверки — добави Маймуняка и чукна пациента с отвертка по челото. След това изрита с точно преценено — като при научен опит — движение апарата. Отзад се посипаха искри. — Ей, Леглой, какво става, бе?

— Що не питаш нея? — Леглой вдигна палец към дребната фигура, застанала в ъгъла.

Маймуняка премести за миг поглед, сетне отново се втренчи в машината.

— Я ти я питай.

Непознатата също беше облечена в сестринска униформа, но в син цвят. Освен това беше съвсем малко момиче. Имаше къдрави руси коси.

— Ей, хлапе — повика го Леглой.

Момичето продължаваше да се озърта с невиждащ поглед.

— Коя си ти? — повтори Ниглон малко по-силно.

— Тя не е истинска — отбеляза равнодушно Маймуняка.

— Добре де, това го виждам и сам...

— От сънищата на Гълс е, ето откъде.

— Мислех, че може да говори. Момиченце, можеш ли да говориш?

Хлапето не отговори. Леглой се приближи и опита да я докосне, но когато протегна ръка, момичето внезапно изчезна.

От съседната стая долетя писъкът на Глори.

— Какво й правят там? — подскочи намръщено Леглой.

— Що не идем да видим?

— О, не, там е Дог...

Но Маймуняка беше заинтригуван. Той прибра отвертката в джоба и тръгна към вратата.

Леглой го последва. Не искаше да остане насаме с господин Гълс и неговите призрачни съновидения.

Чичо Чарли бе заклешил Глория в един ъгъл на тавана. Силовото ѝ поле притискаше подпухналото ѝ лице и охранените ѝ ръчички. От устата ѝ на равни периоди излизаха отчаяни писъци. Дог Шварц бе привързал парче шунка на края на издължена метална пръчка и я размахваше пред носа ѝ.

— Браво, Дог! — крещеше възторжено чичо Чарли. — Бра-а-аво! Дай ѝ сега малко сладкиш!

Дог се захили, дръпна пръчката и смени шунката с шоколад. След това го притисна към силовия мехур на Глория. Възтлъстата пациентка започна да си блъска главата в стената, но накрая алчността надви страха ѝ. Чу се остро изпукване, блесна синя светлина и шоколадът се озова вътре в мехура. След секунда Глори го погълна, без да спира да крещи.

— Охо! — извика възторжено Дог Шварц, докато всички останали се засмяха доволно. Глори наистина си я биваше в яденето.

— Ами тя направо го засмука — подметна Леглой.

Чичо Чарли завъртя количката и вдигна ръка към аудиторията, сякаш се обръщаше към присъстващи на важен научен опит специалисти.

— И тъй, дами и господа, гледайте внимателно!

Главата на Глория клюмна. Виковете ѝ взеха да отслабват и скоро се превърнаха в едва чуто хленчене. Очите ѝ се затвориха, силовият мехур се приземи на пода.

— Само една капчица, дами и господа! — добави възторжено чичо Чарли и показа шишенцето, с което бяха посипали шоколада. — Една-единствена капчица! Ууф, че е мощна тая пущина! Сваля те на място...

Марджъри Гудселф се съгласи, че микстурата може да бъде полезна.

— Поне ще усмири кучетата! — отбеляза тя и се засмя добронамерено. Очевидно се наслаждаваше на обиколката из болницата.

— Не и моите кучета — поклати глава полковникът от червените барети, прикрила женствената си фигура със стегнат, военен шлифер. Всички замълчаха, заслушани в лая на кучетата, които играеха на воля във фойето на болницата.

Чичо Чарли засука мустаци и пое шумно въздух.

— Ама и теб си те бива, дукесо... — произнесе той, загледан с неа в стройната фигура на Мардж Гудселф. Тя се изправи, тропна с високите си токчета и пое към вратата, следвана от полковник Старк. Маймуняка стоеше с ръце на хълбоците и също се блещеше в нея, но Леглой се отдръпна зад Дог Шварц. Нямаше никакво желание да привлича върху себе си вниманието на Лудата дукеса от Литъл Фоксборн.

Отвън кучетата от Фоксборн отново надигнаха гласове в неистов вой. Някой им беше осигурил вкусен къс месо, увит в болничен чаршаф.

4.

Саския Зодиак и сестра ѝ седяха в „Дж. М. Сувиен“ и си играеха на думи.

— Хаплив.

— Ценен.

— Новобранец.

— Земна ябълка — произнесе Сюзан.

— Пръдня — рече Саския и двете се засмяха.

На монитора аурите им бяха съвсем идентични.

— Това опит ли беше, или просто изруга? — попита Сюзан.

Саския ядеше фъстъци.

— И на мен ми се ядат — призна Сюзан.

Саския се надигна от седалката и подхвърли няколко фъстъка вътре в холопроекцията. Нейната въображаема кралица отвори уста и улови един от тях. Фъстъкът премина право през устата ѝ и отскочи от стената зад нея. Още храна за хлебарките.

— Чудовище — каза Сюзан. Тя се изправи и зае позиция, сякаш се готвеше да скочи в скута на Саския.

Интеркомът изписука.

Двете жени се спогледаха — бяха еднакви като отражение в огледало. Интеркомът не беше звънял от месеци. Саския смяташе, че е изключен заедно с целия павилион от централната система.

— Няма ли да се обадиш? — попита Сюзан.

Саския стана и натисна копчето за приемане.

— Ало?

— Здравей, Саския. — Гласът бе мъжки, с неопределена възраст.

Говореше така, сякаш се чуваха всеки ден.

— Кой се обажда?

— Здравей, Сюзан.

— Ало! — повтаряше Саския. — Ало, кой е там?

— Забавлявате ли се?

— Кстаска? Ти ли си? — Още докато задаваше въпроса, тя осъзна, че греша. Саския погледна навън, споходена от налудничавата

мисъл, че настъпва многообещаваното Второ интегриране, очаквайки да блеснат всички светлини по фасадите на мъртвите казина и Занна Робинс да се появи на улицата с новинарския си екип.

— Искаш ли да се срещнем на чай, Саския? Имам пресни банани, сладолед, мед и джин! С удоволствие бих поканил и Сюзан, но разбрах, че не е в състояние да пътува. Така ли е, Сюзан?

— Кой сте вие? — попита отново Саския.

Факс машината затрака и изплю карта като смачкан бял език.

— Чакам те при мен — произнесе гласът.

Саския се изправи с картата в ръка. Тя погледна към Сюзан.

— Ами върви де — подкани я сестра й.

— Уф, не зная.

— Има приятен глас.

Саския погледна картата. Стрелката сочеше една задънена зала в *Диенцефалона*, в района на доковете. Тя се свърза с *Таламуса* и поиска картина от този район.

Гледката не беше особено примамлива. Тармаковият под беше засипан с натрошени скелети на делтапланери, като разпилени от вятъра чадъри. Един полицейски робот се въргаляше на мястото, където беше загинал, при опит да защити някакъв сервизен влак. Беше ограбено всичко, което би могло да влезе в работа.

С други думи, странно място за покана за чай.

— Той очевидно е опасен — промърмори Саския.

— Струва ми се, че е истински — отбеляза сестра й. — Кога за последен път си пила чай с реален човек?

— Мисля, че скоро не съм — рече Саския и картата изпадна от пръстите й.

Доковете се славеха със студеното си време. Въздухът тук не беше никак чист и минувачите често носеха кислородни маски и шлемове. Храната и въздухът се осигуряваха от мафиотски групи, които изстискаха и последните спестявания на обитателите, като се оправдаваха със сривовете във времето и общата стагнация. Пред чили-закусвалните се струпваха цели тълпи от просяци, с надеждата да съберат достатъчно кредити, за да ги пропуснат, през вратите. Скенери проверяваха наличните средства на посетителите и допускаха само

онези, което можеха да си позволят поне най-евтиното меню — минипържола, обикновени пържени картофи или шейк.

Киндал Карсон и Мик Паркър седяха на една маса в чили-закусвалнята на *Прецентрал-6*. Лицата им бяха изгубили слънчевия си загар и под очите им вече се оформяха торбички и бръчици. Снежнобелите им някога, пуловери сега имаха сивкав оттенък. Само музиката, която си бяха поръчали, бе както преди — „Хармонична разновидност“ с техните ведри, успокояващи мелодии.

— Видяхте ли това? — попита Киндал, сочейки вестника си. — „Десет неща, които всички ние трябва да знаем за капитан Джут“.

— Аз вече го четох — похвали се приятелят ѝ.

— Била е в затвора — единайсет пъти! — прочете Киндал. — Брей, не го знаех.

Киндал и Мик бяха от Земята, от Куинсленд, макар че бяха прекарвали по-голямата част от живота си тук, и двамата бяха посещавали Скиапарели и Калисто, Рио де Жанейро и Вяра.

— Нямам търпение да се върна у дома — произнесе с тъжна усмивка Мик.

— Ами Енцеладус, Мик? — припомни му Киндал. — Никога не сме били там.

— Аз съм бил.

— А защо не си ми казвал?

— Защото тогава бях със Стив и Робин. Не е лошо. Ще отскочим дотам на връщане.

— Не мога да чета — оплака се Киндал. — Защо не изгасят червените светлини?

— Защото хората вече не харесват бялото — припомни ѝ Мик. — На мен обаче не ми пречи.

— Човек не може вече да разпознае кое е кетчуп.

Наблизо премина келнер с червена колосана риза.

— Как е самочувствието днес? — попита той.

— Добре.

— Чудесно.

Едва подминал масата им и отвън долетя пронизителният вой на сирената. Всички оставиха приборите и се втренчиха във вратата.

Групата, която влезе, наброяваше седмина — всичките бяха човечи, от двата пола. Най-възрастният мъж имаше дълга прошарена коса и сбръчкана кожа, а най-младата жена беше почти хлапе и приличаше на някой, когото са ударили с чук по главата. Всички носеха плътно прилепнали камуфлажни гащеризони за сражения в нулева гравитация. Жената, която ги предвождаше, държеше с две ръце дървена тояга, като я балансираше така, че положението ѝ да съвпада с центъра на тежестта на тялото ѝ. Зад нея, рамо до рамо, крачеха двама едри мъже.

— Тези как са влезли? — попита Киндал.

— Мисля, че ги пускат навсякъде — отвърна Мик. — Искаш ли да им кажеш, че мястото им не е тук? Защото аз нямам желание.

Жената заговори с ясен, твърд глас:

— Чили-закусвалнята. Ние сме томбоси. Носим съобщение до пътниците на „Изобилие“.

Членовете на кохортата ѝ стояха неподвижно като статуи, окъпани в червеникавата светлина на салона. Някои от тях бяха боси. Повечето не носеха оръжия.

— Цените ви са твърде високи. А хората са гладни. — Жената посочи просящите пред вратата. Беше се събрала доста голяма тълпа. — Народът на „Изобилие“ ви призовава да ги нахраните.

— Благодаря ви, че избрахте чили-закусвалнята — разнесе се механичен глас. — А сега, моля да си вървите.

Тъй като никой от самураите не помръдваше, откъм вътрешната врата се показва охраната. От складовете, кухнята и сервизните помещения наизлязоха мускулести млади мъже и жени, въоръжени с ножове, дълги вериги и пистолети с гумени куршуми. Бяха провеждали многократно обучение, за да се подготвят за задачата, която сега им предстоеше. Движеха се пъргаво и заобикаляха, нашествениците, които дори не бяха заели някакво подобие на боен ред. Сирената продължаваше да извива, над щандовете се спуснаха метални жалузи.

Жената заговори отново.

— Експлоататори на народа, нека това ви бъде за урок. — Говореше почти безразлично, без следа от гняв или прекомерна гордост.

Един сатър разпори въздуха и се заби, треперейки, между краката ѝ.

Без дори да го поглежда, сякаш това бе само част от добре познат ритуал, тя вдигна тоягата на нивото на шията си, като я държеше хоризонтално.

— Хвърли я или ще стрелям — заплаши я майстор-готвачката, която размахваше оръжие със сложна конструкция.

Двамата мъже заобиколиха жената и пристъпиха бавно, почти тържествено напред.

Майстор-готвачката вдигна оръжието и стреля над главите на нашествениците. Така я бяха учили.

Мъжете отскочиха встрани и се затичаха между масите. Жената с тоягата се хвърли напред — преодолявайки далеч по-голямо разстояние, отколкото бихте предположили — и нанесе светкавичен удар. В същия миг майстор-готвачката изкреця и изпусна оръжието, притискайки смазаната си ръка. Сатърът беше изчезнал от пода, за да се появи в десницата на мъжа с прошарената коса. Той го вдигна и го запокити презрително настрани.

Завладени от паника, посетителите започнаха да си събират вещите, готови да се изнижат навън при първа възможност.

— Моля, вървете си — обяви механичният глас. — Вървете си незабавно. Благодаря ви, че посетихте чили-закусвалнята. Моля, вървете си незабавно.

Защитниците на закусвалнята бяха стреснати от бързината и безжалостността на атаката. Удари се стоварваха върху тях от места, където допреди секунда нямаше никой. Реакциите им се оказваха твърде забавени — противникът неизменно изчезваше преди да нанесат контраудар. Бъркотията нарастваше от бягащите към изхода посетители, които се сблъскваха на вратата с проникналите през неутрализираното силово поле просяци.

Млад мъж с профил като строшена тухла танцуваше толкова наблизко, че бихте могли да различите подробностите от татуировката върху опакото на ръката му. Той нанесе отсечен удар в брадичката на своя противник.

— Те са толкова бързи! — възкликна Мик.

— Искат да си вървим, Мик — промърмори Киндал, докато събираше остатъците от салатата. На съседната маса трима немити

мъже нагъваха от зарязаните чинии. Около друга маса групичка просяци вече беше завързала свиреп бой. Плющяха удари, трошаха се шишета с кетчуп, пръскайки червеникави капки по пода. Проливаше се кръв.

Останалата част от персонала, смутена от неутрализирането на отряда за охрана, захвърли подносите и избяга през пожарния изход. Докато последният чили-кадет напускаше заведението, той забеляза, че оцелелите защитници са обкръжени и изтикани към ваничките с кипящо олио.

— Бяха страхотни, нали? — попита Мик. Двамата с Киндал се бяха преместили в друга чили-закусвалня, на *С-Фронтал 34*. — Ама как само ги разпердушиниха! Да де, не е хубаво само, че имаше пострадали. — Той погледна навън през прозореца, сякаш се надяваше, че битката ги е последвала. — Видя ли, че въобще не използват екзоскелетни усилватели? Имат страхотна подготовка.

— Питам се какво ли ги кара да го правят? — отвърна натъжено Киндал. — Представяш ли си — да прекараш целия си живот в тупаници. Мисля, че ще си поръчам шербет „Центавър“.

— Не искаш ли малко чили? Не ти ли хареса одева? В моето май имаше песъчинки.

— Не, не искам. Всъщност, предпочитам „Шоколадов писък“. Мик, може ли да си взема „Шоколадов писък“? Колко пари ни останаха?

По същото време в *Лимбичните бордеи* празнуваха победата на томбосите с най-отбрани менюта от чили-закусвалнята. От всички нива се носеха радостни възгласи, песни и танци, с акомпанимент на акордеон. Поглъщаха се огромни количества вода и бира.

Томбосите седяха в кръг, на най-почетните места, около древната радиева печка и отказваха с усмивка всякакви напитки, освен легендарния чай от десет билки. Те разговаряха с домакините, но се държаха на разстояние. Неколцина от най-храбрите мъже в селцето бяха наобиколили жената, която се наричаше Луцифер, и я разглеждаха с нямо обожание. На свой ред жените зяпаха с нескрито възхищение полуголите, добре сложени тела на Аук и Кришна, а майките им поднасяха своите бебета, за да ги благословят.

Похвалите се сипеха като щедър летен дъжд върху лъскавите коси на Луцифер, но тя ги отряза:

— Провалихме се. Те не ни дадоха храна. Ние трябваше да си я вземем със сила.

Тя се наведе и докосна тоягата, която бе положила на пода между краката си.

Дребничък мъж посочи нагоре, към чергилата, изпънати върху закривени алуминиеви подпори, където висяха редове от опушени и изкормени телца. Приличаха на охранени плъхове и котки, а някои дори на твърде големи катерици, заради издължените си вратлета и яките мускули на крачетата.

— Не ни трябва прехвалените им бифтеци! — извика той. — Имаме си достатъчно месо. Пък и който яде много месо затъпява! — Той завъртя мръсен показалец около слепоочието си. — Мозъкът ти става на бифтек!

Последваха нестройни възгласи — едни на одобрение, други на възмущение, но всички замлъкнаха, когато хор от хлапета подхвана популярната песен „Капитан Джут е била шофьор на камион“, с акценти и пляскане с ръце на римуваните пикантни пригласяния.

— Разкажи ни отново за твоята татуировка — помоли едно момиче томбоса, който не откъсваше жаден поглед от каните с бира. Приличаше на тукашните момчета, но всъщност несъмнено ги превъзхождаше: владеше Мъдростта на юмука. Той беше олицетворението на мечтата: тялото му, гъвкаво като камшик, с обръсната глава, която му придаваше свиреп и същевременно съсредоточен вид. Миришеше на маслиново олио.

Момчето нави ръкави и им показа трите извити зелени линии върху мургавата си кожа. След това им обясни:

— Това е стилизирано водно конче. На японски *томбо* означава водно конче. Тези от вас, които идват от Земята, навярно знаят, че водното конче е особено красиво създание. Но освен това животът му е извънредно кратък.

— Колко кратък? — попита едно от децата.

Младият войн щракна с пръсти.

— Подобно на водното конче и томбосите са готови да умрат във всеки момент.

— А ти си толкова хубав — прошепна с дрезгав глас едно момиче.

— Такъв е Пътят на томбосите — намеси се Луцифер, забелязала тъгата в очите на момчето. — Да бъдат светлина във въздуха и светлина в живота.

Една дебела жена се изсмя.

— И без туй всички ще пукнем — произнесе злобно тя. — Сигурно затова ти викат Луцифер! Знаех си, че сме попаднали в Ада.

— Тайнствената жена, ето кой ще се погрижи за нас — намеси се мъж с мише лице, въпреки че досега прочутата крадла не бе раздавала съкровищата на бедните. — Тя ще се постарее да стигнем живи и невредими.

По-късно корабът претърпя едно от поредните си сътресения. От тавана се посипаха отломки от матрица. Замаян от битката, стреснат в повърхностния си сън, младият войн скочи и се огледа, сякаш се готвеше да побегне. Майки дърпаха изплашените си деца и ги притискаха към гърдите си. Всички гледаха нагоре, в очакване да се случи най-лошото.

Някой засвири с рог от една висока платформа. Момичето сграбчи ръката на младия войн.

— Слушай — прошепна тя и вдигна предупредително пръст. Един по един, откъм тунелите прокънтяха ответните призови, все по-тихи с отдалечаването: „Всичко е наред, всичко е наред...“

Клег стоеше до бронираната кола и се стараеше да не обръща внимание на комисаря по бедствията, който докладваше на Кстаска и Отис.

— В момента роботите го изнасят — приключи комисарят. — Край.

„Край“ — повтори мислено капитан Джут. Свършва животът на непредпазливия плувец. Беше привикнала с докладите за забелязани малки призрачни момичета, а също и малки момчета, алтециани, птички и какво ли още не. Но удавник в каналния катализатор беше нещо ново. Можеше да иде на мястото и да се превърне в прицел на хорските обвинения или да си остане вкъщи и пак да е техен обект. На всичко отгоре по пътя се натъкнаха на поредното срутване и трябваше да пълзят близо пет километра из труднопроходим терен, следвайки виковете на веспанските водачи. Капитанът се настани на предната

седалка до Сой, за да помага в ориентирането. А сега, когато вече бяха пристигнали, не ѝ се слизаше от колата. Изпрати Кени. И без това проявяваше интерес.

— Смятаме, че името му е Норман Шу — докладва комисарят, който избягваше да среща погледа ѝ. Лицето му беше брадясало и измъчено. Не беше никак щастлив от появата ѝ тук.

На бордовия монитор бе подадено изображение на трупа. Гледката беше дори по-лоша, отколкото беше очаквала. Черепът на нещастника беше смазан, сякаш някакво любопитно грамадно насекомо бе поискало да надникне в мозъка му.

Джут си включи затъмнението на очилата. Обърна се и седна с гръб към монитора, дишайки мъчително през носните филтри. В тъмнината зад всъдехода се беше скупчила смълчана тълпа зяпачи, които се подпираха на телената ограда. Напълно отговаряха на представата ѝ за типовете, които би трябвало да се навъртат край канализационните катализатори. Повечето бяха момчета. Сцената ѝ напомни за един филм от Земята, в който показваха кадри от някаква отдавна забравена война. Хора с телца като връзки за обувки висяха на една ограда или лежаха долу, свити на кравай, твърде отпаднали, за да вдигнат глави към обектива на камерата и към онези, които бяха дошли да ги спасят.

Приведен, Кени душеше тялото на удавника, сбърчил отвратено устни заради вонята. Клег размахваше ръце ядосано и крещеше на комисаря да разкара роботите.

— Ей! — сопна му се комисарят. — За какво е тоя шум?

Капитан Джут си спомни, че баща ѝ обичаше да използва тази реплика. Нещо щракна в главата ѝ и тя се надигна.

— Клег.

Той отстъпи неохотно назад. Някой в тълпата извика нещо. Джут не чу точно какво. Обърна се и погледна въпросително към Сой, която имаше големи уши.

— Какво беше това?

— Казват, че шъ си следващата, капитане.

— Ще си го сложа в колекцията със заплахи — промърмори отегчено Джут. Клег се засмя одобрително. Едно на нула за Джут. Понякога я биваше да печели симпатии.

Препъвайки се между роботите, към трупа на удавника се приближаваше жена със забрадка, притиснала към лицето си носна кърпичка. Съпругата на г-н Шу го беше разпознала въпреки раздуването на трупа и смазаното лице. Съдейки по облеклото, тя също беше от литълфоксборнската групичка. Не се чувстваше добре и дъщеря ѝ я подкрепяше на всяка крачка.

Капитан Джут се пресегна и хлопна вратата.

— Хубаво. Да тръгваме.

Сой включи двигателя. Клег скочи отзад, следван от Кени.

— Ти, ако искаш, остани — подхвърли му капитан Джут. Но той вече беше изгубил интерес.

Комисарят по бедствията дотича и зачука с нокът по стъклото. Табита го отвори съвсем леко.

— Ако не работи, кажете им да го спрат и да прочистят целия район — разпореди тя.

Очите му пламтяха от омраза.

— Имате ли представа какви усилия и време ще изисква подобна задача?

Ето ви достатъчно свободна ръка — тя махна към тълпата зяпачи. — И без това нищо не вършат.

Докато се изнизваха през портала, към пангото полетяха дъжд от оскърбителни предмети — смачкани консерви и парчета матрица затропаха по бронята на колата.

Светлините озариха изписания върху опушената стена на тунела лозунг: „КОЙ Я ПИТА ТАБИТА?“ Джут се разсмя, припомняйки си далечните времена на Честност-2, когато и тя се подвизаваше със спрей из коридорите.

Отзад Кени и Клег разговаряха за Норман Шу.

— Как ли било накрая? — попита Кени.

— Нещо ей такова — отвърна Клег, изобразявайки с ръце някой, който се дави в лайна. Той зърна отражението си в огледалото и избухна в доволен смях. — Ей, шефе, как програмистите правят любов?

Трантът знаеше този виц.

— Ей как! Въвеждане! Изход! — той задиша тежко. — Въвеждане! Изход!

Сестра му се кискаше с тънък, сподавен глас.

След като се прибра в апартамента и изпрати съболезнователно писмо на дукесата на Литъл Фоксборн, Табита се натъкна на анонимно съобщение в автоматичния секретар:

*„Тя напусна Луната, заряза Земята
тя бръкна с пръст във стената...“*

Целият текст увисна на екрана, изписан с лунна светлина.

— Алис? — произнесе капитан Джут.

— КАПИТАНЕ?

— Би ли проследила това съобщение?

— САМО АКО РАЗПОЛАГАМ С ПРОГРАМА ЗА
ЛОКАЛИЗИРАНЕ НА АДРЕСАТА — обяви днешната версия на Алис.
— ИНАЧЕ НЕ.

Истинската Алис не би й отказала исканата помощ, помисли си за хиляден път капитан Джут.

— БИХ ГО НАПРАВИЛА С УДОВОЛСТВИЕ, КАПИТАНЕ.
СТИГА ДА МОЖЕХ.

Това поне прозвуча обнадеждаващо. Или пак й се подиграваха? Тя погледна отново към екрана, след това изтри съобщението. Кой ли се шегуваше така? Какво всъщност целяха? Дали някой не се опитваше да я изкара извън нерви? Ще трябва да внимава с хората, които смята за свои приятели.

Особено с тях.

Тя дръпна чекмеджето, но то се оказа празно.

Обади се на Зое Примроуз.

— Зое, свършила съм „Страничния път“.

— Дръж това — заповяда Грант Непреклонния. — Внимавай.

Його пое предмета. Беше метален. Не й харесваше. Не харесваше нито едно от металните оръжия, които господарят й обичаше да сглобява.

— Не съм ти казвал да го душиш — викна ѝ той и я перна по ухото. — Дай.

Грант постави компонента обратно на масата, като го подпря предпазливо, да не се изтърколи. Беше сменил бялата си риза със синя — „съобразно текущата модна идиотщина“ — обясни, но все още носеше сивия си костюм, както винаги без петънце по него.

След като си избърса ръцете с тъмносиня кърпа, Грант Непреклонния приклепна без видимо усилие и надникна под разглобените вътрешности на бойния робот. Дребният човечец беше слязъл в шахтата и работеше нещо по каросерията.

— Твоят приятел — господин Шварц — изглежда се забавлява добре — подметна Грант Непреклонния.

— Кой, Дог ли? — ококори се механикът. — Бива си го него.

Його почеса чуканчето на опашката си и направи отчаян опит да се дистанцира от миризмата на масло и киселини. Познаваше мъжа на име Дог. Не го харесваше. Той не ѝ обръщаше внимание, беше от онези, които все си намираха някакво занимание. Грант Непреклонния винаги му казваше какво трябва да прави, съветваше го как най-добре да се справи с един или друг проблем, как да измъкне важна информация от някой, а онзи кимаше, клатеше се напред-назад, почесваше се и говореше, говореше, говореше. Само мисълта за него предизвикваше нови сърбежи в чуканчето ѝ.

Грант Непреклонния бе измислил набега срещу болницата и веднага реши, че най-добре с тази задача ще се справи Дог Шварц. Знаеше, че Дог обича да задоволява перверзните си вкусове, и затова го прати на обучение при чичо Чарли.

Направо ѝ призля, като си спомни, че онзи урод веднъж беше посегнал и на нея.

„Хвърчащото куче“ долетя с бръмчене от фургона, където допреди малко бе притискало тръбовидния си нос към стъклото. То се сгуши на рамото на Грант Непреклонния, и му прошепна в ухото:

— Жената е неспокойна. Притеснена е. — Гласът му беше тъничък и писклив, като глас от захвърлени на пода слушалки.

На големия телевизионен екран във фургона се виждаше Табита Джут, изтегната сред сатенени чаршафи, облечена с черен комбинезон

и ластични чорапи. Беше пъхнала едната си ръка между краката. Грант Непреклонния беше коленичил над лицето ѝ и дефекираше право в разтворената ѝ уста.

Жената въобще не поглеждаше телевизора. Беше се увила в коженото покривало с шарки на зебра и четеше някакъв комикс. Грант Непреклонния стана и ѝ забърка още един коктейл. Мимоходом забеляза, че вече е погълнала, всичките запаси от „Турски кеф“.

— Е, какво ще кажеш? — попита я той.

Саския Зодиак вдигна глава. Тя разтвори дългите си крака и изви рамене назад. За момент му заприлича на изящна хромирана статуя.

— С кого прави любов си е само нейна работа — рече тя и пое чашата, която ѝ подаваше. — Но с теб никога не го е правила.

Тя отпи и насочи вниманието си към следващата шарена страница.

Грант Непреклонния се разсмя с плътен глас. Беше очарован от това, че Саския въобще не се страхуваше от него.

— Май не си толкова гламава, колкото изглеждаш, а?

Саския Зодиак отново отпи от чашата.

— Това значи са тъпотииите, които предлагаш на Десети канал?

— Не — отвърна Грант и стисна устни. Той изви пръст и почеса „кучето“ под брадичката. — Че са мои е вярно, но не и че са тъпотии. Всичко е автентично, точно както се казва в началото. Има някои леки корекции, но те са по отношение на формата, не на съдържанието. Тази тук — той посочи картината и натисна дистанционното, за да я спре на стопкадър, — е за мое лично удоволствие. И на приятелите ми, разбира се. Но дали и други няма да ѝ се зарадват, като я гледат. Например Табита и нейните „изгубени момчета“?

Саския погледна навън през прозореца на фургона.

— Знаеш ли — подхвана тя, — единственият човек, който е повманиачен от теб на тема „Табита Джут“, е самата Табита Джут.

Мъжът в сивия костюм дръпна чашата от ръката ѝ.

— Ела с мен — настоя той. — Искам да ти покажа нещо.

Тя го последва надолу по металните стълби към горните нива на корабните силози. От терасата се разкриваше широка панорама на изгорени и сринати до основите сгради. Мъжът на име Непреклонния взе електрическа факла от ъгъла и я запали. Стоеше в заревото ѝ като

някакво ангелоподобно разумно същество, вдигнало над главата си огнено копие.

— Оттук.

Една изкривена врата водеше към потъналия в мрак силос. Намираха се съвсем близо до външната обшивка на кораба. Саския почти усещаше замъгленото нищо на хиперпространството да всмуква космите под мишниците ѝ и да изправя тези по тила ѝ.

— Помниш ли как нарече капитана твоят клониран брат Могоул, когато я зърна за първи път? Гаменчето на Марко. Да, точно така.

Саския едва сега разпозна мястото. Тук цареше пълна бъркотия. „Хвърчащото куче“ се носеше бавно покрай стените и разглеждаше отблизо кратерите от артилерийските снаряди.

— Няма как да го знаеш — произнесе тя. — Тогава не си бил с нас.

— А „Алис Лидъл“ трябва да е била точно тук — обяви Грант Непреклонния, пристъпи напред и описа широк кръг с факлата.

— Сдобил си се със записи от „Алис“? — попита Саския. След това поклати глава. — Невъзможно. Всичко беше унищожено.

— Аз пък имам точно каквото ми трябва. Ела, ела. Приближи се насам.

Тя застана до него. Той разпери пръсти и я докосна по гърдите.

— Знаеш ли — произнесе тихо, почти нежно, — ти си едно прекрасно творение на техниката.

Спотаена в мрака зад вратата, Його следеше действията на мъжа. Мислите ѝ я отведоха при Кифид, телохранителя на капитана, когото и бяха забранили повече да вижда. Спомни си яките му бедра и меките, топли възглавнички на дланите му.

5.

— Благодарете на Бога — провикна се преподобният Арчибалд, — задето ви прати мен, своя верен слуга, да разпръсна със светлината Му вашия мрак...

— Затваряй си устата — прекъсна го еднокраката жена. Тя се залюля и блъсна с патерица скалната стена. След това опря ухо в нея.

Професорът и водач на експедицията седеше и смучеше замислено угасналата си лула.

— И какво чуваш сега? — попита я той.

— Накъде да вървим — обясни жената, която се представи като Инк.

— Аха. Къде да вървим значи...

Оставиха ранените при сънародниците на Инк долу, край огньовете. Повечето от тях така и не бяха идвали в съзнание, след като вкусиха от онова, което тези троглотити бяха сготвили в баката. Неколцина млади ловци бяха останали при тях, уж за да им помогнат, но Гилеспи се съмняваше, че биха могли да предложат каквато и да било квалифицирана помощ. Тя също страдаше от силни болки в ръката. Облегна се на Джо, доволна, че трябва да следват само една еднокрака и нейната котка.

Котаракът на Инк се наричаше Один. Приличаше на смесица от нещо извънземно и сиамска котка и дори имаше синкав номер, татуиран зад едното ухо. Один подприпкваше зад господарката си, никога не ѝ се изпречваше на пътя и душеше любопитно всяка цепнатина. След първото им спречкване кучето на дечурлигата се държеше на дистанция и когато навлизаха в някоя теснина, то отстъпваше назад и започваше да ръмжи като подпийнал шотландец.

Инк стоеше в кръг от бледа светлина, която прозираше от отвор в горното ниво и дращеше ритмично по стената. Зад нея бе приклепнал един от лаборантите на Катсингълови и я записваше незабелязано.

— Според нас — обясняваше доктор Катсингъл — става въпрос за поробени от капеланците монтажни работници, които останали тук след първата чистка. Жената очевидно имитира навиците на фраските отпреди...

— Шшшт — прекъсна го жена му.

Инк отново тръгна напред. Один неочаквано скочи и се изгуби в мрака.

— Какво смятате, капитан Гилеспи? — попита Ксавир, без да изважда лулата от уста. — Тази котка взема ли участие в ритуала?

Доджър погледна към Джоан, която бе не по-малко заинтригувана.

— Ритуал ли? — повтори тя. Професорът си свали шлема, въздъхна и обясни въпроса си:

— Питам дали не е котката тази, която познава пътя? И дали не общува по някакъв начин с жената?

— О, съвсем определено, шефе — кимна капитан Гилеспи. — В това няма никакво съмнение. Име нещо фраскоподобно в тази котка. Нали забелязахте начина, по който си влачи задните крака?

Ксавир явно не беше обърнал внимание и реши да смени темата.

— Ще извикам момичетата да заснемат всичко отблизо — той се изправи и тръгна да търси Дженива и Бет. Джоан се изхили и сръга Доджър, която изстена болезнено.

Инк отново дращеше по стената. В отсъствието на Один кучето припкаше радостно наоколо.

— О, не, Томи! — развикаха се децата. — Ехей, той също иска да драска!

Заобиколиха поредната плавна извивка на стената и си проправиха път през плътно прораснали лиани. След това се разнесоха объркани възгласи.

— Мътните го взели — провикна се капитан Гилеспи.

— Как се озовахме пак тук? — попита Джоан.

Професорът и неговите картографи подхванаха трескаво обсъждане, като клатеха глави и подвикваха да им осигурят още светлина.

— Трябва да са два — мърмореха ловците. — Няма друг начин.

Истината беше, че пак се бяха озовали при кадилака. През изминалите няколко дни, откакто бяха напуснали това място, древната машина бе овехтяла още повече. И четирите гуми бяха спаднали. Издължените стопове бяха строшени, крушките бяха извадени, а от гнездата им стърчаха оголени кабели. Бронята беше хлътнала, а боята — надраскана. Лойд свали раницата и коленичи до колата, сякаш да отдаде последна почит на поруганата ѝ красота.

— Всичко е ръжда... — произнесе философски той.

Преподобният Арчибалд също коленичи, готов да се възползва от всяка възможност за своите религиозни цели, докато Бет вече включваше камерата.

— Дженива Маккан, Девети канал... точно на това място, известно като „Ъгъла на кадилака“...

— „Завоя на кадилака.“ — поправи я един от ловците.

Тя стисна зъби.

— Да, благодаря ви, „Завоя на кадилака“, съгласна съм. Втори дубъл — добави тя.

Само Инк не обръщаше никакво внимание на разнебитената кола. Тя продължи да се спуска надолу по склона, игнорирайки предложенията за помощ.

— Къде всъщност отиваме? — попита Лойд, докато си слагаше чевръсто раницата. — Не беше ли това? Големият приятел? Нали това беше?...

Още по-нататък подът на тунела започна да се издига. Той се разшири постепенно, превръщайки се в гигантска стълба. Всяко едно от стъпалата беше дълго десет метра и високо един. Наложиха се да носят Инк нагоре.

Изпратиха ловците напред, но единственото същество, което срещнаха, бе котаракът на Инк, който седеше по средата на стълбата и ги чакаше търпеливо. Тук вече беше съвсем тъмно, а когато осветиха с прожектори двете страни, откриха сложни барокови структури, колонни изригвания от матрицата, които се губеха нагоре в тъмнината. За разлика от сталагмитите, които бяха срещнали по-рано, тези образувания сякаш бяха създадени и оформени преднамерено, като

израз на неясни представи за божественото при фраските. Докато ги разглеждаше, Джоан изпръхтя отвратно.

— Алилуя! — провикна се преподобният Арчибалд.

— Сушени лайна! — бе коментарът на Лойд. — Я вижте онова там! Има си личице! — Той сръга Джоан, преструвайки се, че се гърчи пред изгарящия поглед на статуята. — Право в нас гледа!

Забръмчаха камери. Дженива се изправи до една от колоните.

— Абстрактни или символични, тези гигантски примитивни тотеми...

— Питки — изгрухтя Инк. Ловците се закискаха.

— ... достигащи на височина пет метра и повече...

Инк се завъртя нетърпеливо и махна с ръка.

— Хайде, размърдайте се.

Трийсет и трите стъпала отвеждаха при един отвор в стената, зад който имаше площадка — достатъчно просторна, за да се поберат половин дузина души. Под тях се разливаше широка долина. Беше пълна с нещо, което приличаше на грамадни купчини от блестяща, кафеникава кал, покрита с полупрозрачна ципа. От мястото, където се намираха, беше трудно да се преценят размерите на отделните купчини, докато накрая не си дадоха сметка, че червените метални кутии, подредени върху могилата в средата, са някакви масивни и мощни машини, свързани с кабели и безкрайни ремъци, а дребните червени пръчици, които се движеха целенасочено, са хора облечени в алени униформи.

— Ето го... Големия приятел... — промърмори задъхано техният водач.

Могилата дишаше.

— О, Господи Боже мой...

Ловците и естествениците се бяха втрещили.

— Я подай — капитан Гилеспи протегна ръка и задърпа един от ловците да ѝ послужи с бинокъла си.

Машините бяха екскаватори. Те разкопаваха могилата. Пробиваха тунели в нея и излизаха, натоварени с парчета капеща, мокра плът, която закачваха на бавно въртящите се куки. Роботи с осанка и поведение на бригадири следяха отблизо работата на

мургавите мъже, които разравяха останките и товареха овалните бръмчащи камиони с разнокалибрени и неравно накълцани късове. И всичко беше червено, червено, червено.

— Капитане? — на рамото ѝ легна нечия широка длан. Беше ловецът, който ѝ бе услужил с бинокъла.

Работниците носеха високи ботуши. Те държаха помпи със сифони и засмукваха кръвта, която се стичаше из пукнатините.

— А-а, хъм, капитан Гилеспи, тези хора също искат да погледнат.

Могилата приличаше на гигантски охлюв, толкова голям, че от мястото, където се намираха, не можеха да видят краищата му. Той пулсираше с бавни, спастични движения, сякаш вдишваше и издишваше. Изглежда не забелязваше тунелите, прокарани в широките му страни.

— Хайде, капитане...

Камион с напълнена каросерия се отдалечи, като подскачаше върху неравните участъци от наранена тъкан, на местата на доскорошните разкопки.

— Капитане, не ме принуждавайте да си го взема сам.

Имаха и „хвърчащи кучета“, които прелитаха целенасочено от един участък до друг, пренасяйки съобщения, или за да проверят как върви работата.

Хората отзад блъскаха тълпата, за да си прокарат път до предния край.

— Тези униформи са ми познати — промърмори една жена.

— Текунак — кимна Гилеспи и върна бинокъла на ловеца. Едва сега забеляза, че Джоан повръщаше от ръба. При това не беше единствената.

Инк беше вдигнала едно малко момиче на ръце, за да вижда по-добре какво става в пещерата.

— Виждаш ли го, там долу? — попита тя. — Виждаш ли Големия приятел? Това е вечерята ти, миличка.

Детето пребледня.

— Чили — произнесе някой. — Лазаня.

— Да бе — и спагети — добави друг.

Майката на момичето го изтръгна от прегръдката на троглотита.

— Тя е вегетарианка! — извика ядосано. — Нали, Деирдри? Нали си вегетарианка?

Професор Ксавир дръпна патерицата на еднокраката жена.

— От колко време... — заговори той и преглътна.

Инк дъвчеше горната си устна.

— Но как... кой...

Объркан, завладян от болезнени напъни за повръщане, професорът се озърна, надявайки се някой да му помогне.

— Къде, по дяволите, сме ние? — попита той накрая.

— В десния дълъг *Инсуларен Сулкус*! — докладва вресливо картографът.

— В десния? — повтори професорът. — Десният! Очевидно! Не съм и очаквал изведнъж да се озовем в *Лонгитудипалната Фисура*! — Но единственото очевидно нещо беше Големият приятел, който дремеше долу насред долината.

— Само че всичко това трябваше да го няма — продължи объркано картографът. — Тук трябваше да е вакуум, мрак, студ!

Ксавир погледна към Инк, сякаш държеше нея отговорна.

Преподобният Арчибалд ревеше с пълно гърло. Преподобният Арчибалд проповядваше. Преподобният Арчибалд бе познал рогатия звяр от „Откровението“.

Инк седеше на площадката с гръб към долината. Нейната задача свършваше тук. Котаракът Один се търкаше в крака ѝ. Господарката му го стискаше здраво за опашката, но той изглежда не забелязваше.

Капитан Гилеспи обърса влажните си длани в издутите колена на панталоните и клекна.

— На хората това май няма да им хареса — прошепна тя на Инк, но другата дори не я погледна. Продължаваше да гали Один по главата. Гилеспи бръкна в торбичката и се зае да ѝ свива цигара. Някои неща започнаха да ѝ се изясняват. Инк и приятелите ѝ живееха в усамотение в дълбините на станцията не защото не знаеха за съществуването на останалите на борда, а защото така предпочитаха.

— Как става разпределянето? — попита тя, след като пъхна цигарата в устата на еднокраката и щракна със запалката под носа ѝ. Мислеше за „Кафе-пауза“, чили-закусвалните и „Ние обслужваме всички нива“.

— С камиони — отвърна Инк и всмукна от цигарата.

Изправен насред тълпата, Лойд спореше разгорещено с преподобния Арчибалд, който бе извадил от раницата си кръст, два

пъти по-голям от неговото разпятие. Кръстът беше изработен от дърво със сребърен обков, инкрустиран със скъпоценни камъни и огледални късчета.

— Звярът няма да се даде на вашите оръжия за плът — обясняваше свещеникът задъхано, — но ще бъде сразен от оръжието на духа!

Доджър почувства неизмерима умора. Стига толкова преживявания, помисли си тя. Стана и доближи пребледнялата Джоан.

— Да вървим. Ела.

Двете помогнаха на Инк да се изправи и напуснаха сцената.

В основата на стълбището вече ги очакваше черно емайлирано чудовище с блестящи червени очи, яхнало сребриста летяща чиния.

— Ето значи къде се появихте — произнесе то с глас на малко момиченце.

— Кстаска! — възкликна щастливо Джоан.

— Ние я намерихме — заяви капитан Гилеспи, докато другите почиваха. Тъкмо представяше Инк на Кстаска. — Или може би тя ни намери, не зная.

— Във всеки случай си ги отвела доста далеч от тяхната цел — обърна се Кстаска към Инк, увиснала директно пред лицето ѝ. — Но методът ти е интересен. Аз лично ще те изследвам.

Стресната и уплашена, Инк се опита да наплюе досадното създание и се отдалечи, като накуцваше енергично. Херувимът не реагира. Остана на мястото си, докато плюнката се стичаше по лицето ѝ. Някои се разсмяха, макар и изнервено.

— Как е капитан Джут? — попита Доджър. Наблюдаваше внимателно лицето на херувима, но така ѝ не можа да разчете изражението ѝ.

— Доста изморена — отвърна херувимът. — Много неща се случиха, откакто ни напуснахте.

— Виж, шефе — намеси се Лойд. — Или да продължаваме нататък, или тя да се връща обратно.

Херувимът не му обърна внимание. После им разказа за малкия призрак на капитана.

— Още един ли? — попита отвратно Джоан. — Целият този шибан кораб е обитаван от духове.

— Кажи го на Ксавир — подхвърли през рамо Доджър. — Току-виж се завтекъл да ги преследва.

Кстаска изрецитира с ясен глас поемата на новия призрак:

*„... Пазете се, призракът ще ви докопа!
Такава е Дамата от Не бива.“*

— Кстаска, в това няма никакъв смисъл — заяви смутено Лойд.

— Напротив, означава, че трябва на всяка цена да открием Тайнствената жена — отвърна херувимът.

— Е, поне едно нещо си изяснихме — кимна доволно капитан Гилеспи.

— Какъв е тоя призрак? — искаше да знае Джоан. Останалите вдигнаха рамене. — Да не е това нещо долу в пещерата? — попита тя с притихнал глас.

Доджър запали угасналата си цигара, издуха дима и изплю парче тютюн, залепнало на езика ѝ.

— Чудя се, това стихотворение ли е, или открита заплаха? — попита тя.

— По-скоро предупреждение. Точно описание на определена опасност. — Светлините върху летящата чиния на Ксавир премигнаха. — Но кодът му е прекалено идиоматичен.

Доджър се замисли за Табита, преследвана от тайнствени посетители. След това си спомни за кадилака и неговото ускорено разпадане. Внезапно почувства необяснима тревога. Колко дълго всъщност продължаваше пътешествието?

— Може ли вече да тръгваме? — попита Кстаска. Чинията ѝ бръмчеше нетърпеливо.

Капитан Гилеспи се намръщи. Болеше я раната на ръката. Краката ѝ също бяха изранени.

— Ти знаеше ли? — попита тя херувима.

— За Големия приятел... — допълни Джоан, прочела мислите на Доджър. Тя сви колене и опря на тях брадичка.

Летящата чиния се залюля във въздуха, сякаш беше подхваната от попътно течение.

— Разбира се, че е знаела — заяви уверено Лойд.

— А Табита в течение ли е? — попита Доджър.

— Никога не е проявявала интерес — отвърна Кстаска.

— Защото не си й казвала, нали? Спестила си й го.

Херувимът не отговори. Очите му святкаха непроницаемо.

Професор Ксавир избра този момент, за да се появи, олюлявайки се до ръба.

— Това нещо долу... то е живо!

— Съвършено вярно — кимна черният херувим, отроче на серафимите. Със сигурност намираше реакциите им за незрели и неразумни, ако не и направо неуместни.

Въпреки появата на Кстаска Лойд предложи да се присъедини към групата, която се връщаше обратно, за да отнесе новината. Много от членовете й бяха ловци. Някои от тях предаваха оръжието си на оставащите. За тях ловът бе приключил, тайната — разгадана. Сензациите бяха за новинарите.

Бет вече беше прекосила пещерата, за да открие мястото, откъдето я напускаха камионите. Смяташе да се скрие сред пържолите и да заснеме целия процес на тайната доставка.

Дженива тръгваше с Катсिंगълови, които слизаха в долината. Беше взела резервната камера. Целта им беше да се приближат колкото се може повече до гигантското същество, без да бъдат забелязани. Професорът не желаше да разговаря с нея. Жалко, защото тя се нуждаеше от постоянните му научни коментари. Въпреки трудностите тя вече подготвяше собствен филм с работното название „Замразеният миг“.

— В своя роман „Голият обяд“ новелистът от двайсети век Уилям С. Бъроуз описва мига, когато всеки от нас забелязва онова, което се намира на острия край на вилицата. За пътниците на добрия кораб „Изобилие“ този миг може би ще настъпи още утре. Вече е настъпил. Да, този час удари и за пасажерите на „Изобилие“.

Естествоизпитателите оставяха четири от техните деца — две момчета и две момичета, за да оказват натиск върху професор Ксавир.

— Не се безпокой за нас, мамо — заяви най-възрастното от момчетата. — Можем да се грижим за себе си. А и нали все още трябва да открием Тайнствената.

Момичето протегна ръце към Кстаска, сякаш беше зърнала красива кукла.

Кстаска се издигна лекичко, и завъртя своята летяща чиния. Тя наблюдаваше Инк.

Еднокраката щракна с мазолести пръсти на котарака.

— Мишки! — изсъска тя.

6.

Двама от хората на Кстаска — Джаз и Анно — работеха в една от високите люлки в стената на *Хипокампуса*, Тъкмо прослушваха една студена плоча, сектор от тъмночервения аналог, богат на непреведена информация. Над петдесет милиона кристални холографски запаметяващи пакети висяха окачени по стените, сякаш замръзнали след някакво опустошително, истерично изригване.

Не се забелязваше никакъв трафик, но звукът от съседните тунели изглежда се събираше в кухините и витаеше над тях като ниско, постоянно бръмчене.

— Безнадеждна работа — оплака се Анно. — Нищо няма да излезе от това. Джаз, да си вървим. Нека изчакаме Кстаска да си дойде.

— Кой е казал, че ще си идва? — попита Джаз.

— Да не си посмял да говориш така, ти плъзгав...

— Хайде, стига — прекъсна го Джаз. — Единственото, което трябва да направим, е да моделираме всичко това и да започнем отзад напред — слой след слой. Почакай — лицето му се промени. Беше забелязал нещо в далечината, нещо, което не трябваше да е там.

— Какво има?

— Погледни сам. Напрегни се малко де. Не виждаш ли? Някакъв човек.

В първия момент Анно не забеляза нищо. Сетне го различи — след като Джаз насочи светлината от прожектора натам. Беше човешка фигура — разпъната върху скалата.

Джаз вече беше дръпнал интеркома и, разговаряше с някого. Анно включи пулта за управление, издигна малко люлката и я завъртя, насочвайки я към новата цел.

— Пипнахме я — рече Джаз, докато настройваше екрана.

— Това тя ли е? А?

— Тя е. Да знаеш, че е тя. — Увеличение!

— Какво прави там?

Жената се беше прилепила към изолационната броеница на комина, на височина четирийсет метра. Беше закачила здрава,

жълтеникава кука в ръба на аналогова плоча и се полюшваше, разперила крака и стиснала втора подобна кука. Куката се блъсна и отскочи. Жената продължаваше да се люшка напред-назад. Всеки път, когато достигаше стената, се разнасяше метално стържене и разперените ѝ ръце, както и косите ѝ, се озаряваха от блясъка на искри.

— Пипнахме я!

— Внимавай, май си тръгва...

Жената погледна бързо през рамо и внезапно изчезна. Тя се люшна надолу по стената в главозамайващ зигзаг, влетя с главата напред в отвора на една вентилационна шахта и се изгуби от погледите им. Не остана нищо, освен драскотините по стената и сипещите се надолу фолиеве късчета от наранената изолация, както и мирисът на изгоряло.

Но също и изображението ѝ върху записа. Съвсем кратко филмче. „Набегът в Хипокампус“. Точно 72,22 секунди. Тайнствената жена се движеше толкова бързо, че със сигурност използваше екзоскелет или действаше в своя собствена капсула от времепротичане, Но при забавено проиграване на записа се виждаше съвсем ясно какво върши. Преди Анно и Джаз да се появят и да я подплашат, тайнствената двойничка на капитана се бе опитвала да постави байпас на цял един сектор от *Инфериор Прецентрал*.

— ОРБИТАЛНИ СПОМЕНИ — съобща им Алис, след като провери какво се съдържа в региона. — ПЕЙЗАЖИ ОТ ЗЕМЯТА. НИЩО СЪЩЕСТВЕНО.

Джаз и Анно се спогледаха.

— Трябва да им кажем — подметна единият от тях.

Те копираха записа и го предадоха до всички оцелели програми, разпространявайки новината. Веспанците продължиха този процес отвъд пределите на видеомрежата. С рогове и тамтами вестта тръгна да дири изгубените и отделените от обществото. Тя търсеше професор Ксавир, за да го уведоми, че целта на многомесечните му усилия е била забелязана!

— Три пинти от „Умрелият язовец“, Рори — поръча Добрия доктор, който вече се полюшваше. — Добър вечер, Мейвис, надявам се, че се чувстваш добре.

— Кой според теб го е направил? — попита Мейвис Форестал, която говореше за набега в *Хипокампуса*, показван непрестанно по Трети канал.

Докторът промърмори нещо неразбрано и обърна гръб на екрана. Облегна се с лакти на барплота и загледа Прозореца, който в момента не показваше нищо, освен реалистична картина на опразнената стена.

— Това е капитанът — заяви Рори. — Вгледайте се и ще видите. Дай ми го — той дръпна кредитния чип от нагръдния джоб на Добрия доктор, докато заклетият враг на всички болести се свличаше постепенно към пода.

Сега вече стената на Прозореца показваше селекция от избрани графити.

— Винаги съм я смятала за малко чалната — отбеляза Мейвис Форестал.

НЕВЕЖЕСТВОТО Е СИЛА, пишеше на Панорамния прозорец.

— Разбира се, че не е капитанът, Рори — възрази Последния поет, който твореше ода за Тайнствената жена. — Тя е свръхестествено същество, стихия в лъскава черна кожа!

— Не било капитанът ли? — възмути се Рори. — Хайде не се занасяй! Точно тя е!

СМЪРТ НА ВСИЧКИ ЕКСТРЕМИСТИ.

— Скита се из тунелите, по-бърза от желанието — изрецитира Поета.

— О, Божичко, тоя пак започна — въздъхна мрачно Рори и включи музикалния генератор, който веднага подхвана палернианска полка.

— Уф, тази много я харесвам — закима Най-добрия съдия и се пресегна за перуката си. — Мейвис, прекрасно създание, хайде да танцуваме!

— Крадец сред изобилието — произнесе прочувствено Поета. — Тя отвлича нашите мъртви сърца...

А студът непрестанно разширяваше своето царство. Черна вода се стичаше надолу по тръбите в Силвианския акведукт и замръзваше в движение. Занемарените тунели обрастваха с бръшлян. Долу в подземията Дог Шварц раздаваше на посетителите на Пещерата на

пакостите „най-добрата дрога в цялата галактика, изнесена от тайна болница, която е управлявана от умопомрачен киборг“. Включено към среда от чист бял шум, епилептичното джудже Лупин възпяваше опитомени кварки и реките на времето, както и Тайнствената жена, ненадминатата принцеса в света на виртуалните игри.

— Тя ми заговори от нейния дворец на Десетхилядното ниво! Каза ми, че трябва да построим машини за могъща енергия!

Надрусани до степен да не могат да помръднат, Дог Шварц и Норвал Хан едва-едва се ухилиха на миниатюрния оракул, а след това и един на друг. Дъхът им излизаше на облаци пара в щипещия въздух.

Табита Джут се появи за вечеря на свещи в един разкошен апартамент. Доркас Мандебра и Кени Транта я настаниха в нейното кресло. Доркас отпрати с махване на ръката нетърпеливия оберкелнер и дузината му помощници. Тя се настани отдясно на капитана, а техният домакин, Вандерлинк Болт от „Мивикорп“, седна отляво. Кени застана зад нея, в черно яке и черни ръкавици на едрите си лапи.

Стаята не беше кой знае колко просторна. Доркас бе настояла да вземат други телохранители, за предпочитане човеци, но Табита не се съгласи. Просто не знаеше какво искат всички около нея, струваше й се, че са се побъркали. Вече не вярваше на никого. Светлините на свещите превръщаха лицата на насядалите около масата в маски от оживяло злато. Всички бяха членове на „Мивикорп“, човеци с изключение на един. Предлагаха сделка за възстановяване на енергозахранването в *Средния Темпорален регион*. В замяна искаха контрол над района и гаранция за имунитет от полковник Старк и нейните червени барети.

— И без това си има достатъчно проблеми — бяха доводите им. — На други места.

Оберкелнерът донесе на Табита бутилка бира и стъклена чаша върху сребърен поднос.

— Капитане, ако не се лъжа, това е любимата ви бира — произнесе Вандерлинк Болт.

Джут се подпря с лакти на масата и втренчи размътен поглед в етикета на бутилката. „Траянска резерва“. Не беше я виждала от години. Всички твърдяха, че не е останала и капчица на борда.

— Не, предпочитам вино — заяви тя.

Доркас Мандебра се изсмя отсечено.

— Но вие не обичате вино!

Капитан Джут повдигна рамене и я погледна. Доркас се усмихваше почти съчувствено. Озарена от светлината на свещите, кожата ѝ сякаш бе пожълтяла и се бе покрила с едри пъпки. Напоследък определено не можеше да я търпи. Табита се сети, че Доркас Мандебра е една от най-досадните личности на борда. Цялата тази идея с вечерята бе една откровена тъпотия. Нямаше никаква представа какво прави тук.

Тя вдигна чашата с монтрашѐ, която келнерът постави пред нея, и отпи малка глътка, без дори да я погледне.

— Добро е — промърмори Табита.

— Вероятно е изчезнал — произнесе някой от седящите на масата.

— Кой? — попита тя. — Кой е изчезнал?

— Вие знаете, капитане — отговори Доркас. — Човекът, дето играеше в онова безвкусно представление в „Мъркюри Гардън“.

Зърната ѝ настръхнаха. Тялото ѝ си го спомни преди ума ѝ. Тя почувства меланхоличен повей, като далечна светлина в тунел. Пресегна се, взе нещо и го глътна. Дори не забеляза какво е.

— Зная кой го е сгащил. Ония от болницата — рече тя.

Само съжали, че и другите проблеми не могат да бъдат решени толкова лесно. Особено онези, които сама си бе създала.

На мястото на Болт седна светлокож мъж, който се представи като бивш космонавт, сега контролор на въздушния поток. Започна да разправя на Джут за хвърчила, като непрестанно чертаеше скици из въздуха или драскаше по масата с върха на ножа. Почти не ядеше. Никой не можеше да се похвали с особен апетит. Миризмата на транта изглежда прогонваше всякакво желание за ядене. Макар непрестанно да сервираха нови ястия, неколцина дори напуснаха масата със сподавени извинения.

Само Джут си похапваше сладко. Не можеше да си спомни кога за последен път е яла. Престана да обръща внимание на контролора и зарея поглед из стаята. Беше мебелирана в ретростил, с луксозни старовремски масивни мебели и плюшени завеси. Таванът бе изрисуван с мускулести възрастни мъже, завити в грубовати наметала.

Млади момичета им поднасяха грозде. Келнерът взе празната ѝ чиния и донесе друга.

Ето че заговори единственият присъстващ извънземен. Беше веспанец, с име като бълбукане под вода. Разказваше за друга част от предложението за ускорено развитие, което трябваше да осигури изграждането на музей, посветен на избитите създатели на този забележителен орбитален комплекс.

— На фраските ли? — Попита капитанът и изведнъж си спомни закривените нокти, които разкъсваха твърдата обшивка на „Алис Лидъл“ отвън — откъм негостоприемния космос. — Искате да отдадем почит на фраските?

Някой запали пура и пусна облаче дим. Веспанецът източи крехкия си врат.

— Ние всички сега жертва на капеланци — припомни ѝ той.

— Не — завъртя глава Табита. — Не можете да го сторите. Ние не го искаме. — Тя си помисли, че предложението сигурно е примамка, нещо, което да ѝ отвлече вниманието от главния проблем — какъвто и да е той. Кой стоеше зад всичко това? Болт, с неговата сребърна вратовръзка и ръкавели с диамантени копчета, или защитникът на идеята за музея? А Доркас, тя какво търсеше тук? Всички се държаха с нея сякаш е дете, което трябва да преметнат...

Капитан Джут събори чашата си. Натопи пръсти в бързо разширяващата се локвичка вино.

— О, какво направих. Май наистина ще е по-добре да ми донесете бира.

Тя вдигна глава и замръзна. Точно срещу нея, в празното кресло на другия край на масата седеше малкото момиче с дантелената рокля и сънените очи.

Холограмата привидно бе седнала в креслото. Всички ахнаха, но тя не ги забеляза — не откъсваше втренчения си поглед от капитан Джут. Стоеше съвсем неподвижно, като лепната фотография.

Кени се промуши между Вандерлинк Болт и своята господарка, готов да я защити с тялото си. Джут скочи и посочи детето с пръст.

— Видяхте ли? — тя сграбчи Доркас за ръкава. — Ето там! Нали ви казвах? Виждате ли я сега?

Виждаха я. Някои от тях се опитаха да я докоснат, но детето никога не беше там, където си пъхаха ръцете. Непозната жена насочи някакъв уред към малката нахалница и взе да мърда с пръсти по миниатюрното му табло.

— Това е холограма — обяви тя очевидното. — Дистанционно предаване!

Табита притисна уплашено устните си с ръка.

— Какво искаш от мен? — попита тя привидението.

То най-сетне се изправи. Тръгна бавно през масата ѝ се приближи към нея, полюшвайки светлорусите си къдрици. Вървеше през плюшената покривка, през сребърните свещници и кристалните купи. Само след миг застана лице в лице с капитана. Малките ѝ розови устни се разтвориха и тя произнесе:

— Хайде стига, това въобще няма да ти помогне!

След това се изви назад, превърна се във вертикален лъч от ослепително бяла светлина и със звук на раздиращ се космос се изхлузи нагоре към нищото.

Кени скочи на масата и опря муцуна в точката на нейното изчезване, а опашката му сееше хаос сред чашите и приборите. Той промърмори нещо в микрофончето си, изглежда нареди районът да бъде подложен на щателно сканиране, докато останалите членове на охраната търчаха безцелно наоколо и надничаха зад завесите.

— Каква невероятна разделителна способност! — възхищаваше се един технически специалист от „Мивикорп“. — Питам се, какъв ли е обхватът на това нещо?

— Струва ми се, че и друг път съм виждала това момиче — обясняваше Доркас на някого. — Или поне на снимка.

— Какво искаше да каже с това: „Въобще няма да ти помогне?“ — питаше наляво и надясно Табита.

Доркас се помъчи да я успокои.

— Съжалявам, капитане, не ви чух...

— Тя каза: „Това въобще няма да ти помогне“ — повтори Табита. Огледа се, търсейки потвърждение в околните.

Кени поклати глава и мръдна с уши.

— Аз пък не чух нищо — отвърна Доркас Мандебра.

Вандерлинк Болт разпери ръце и повдигна вежди.

— То не издаде никакъв звук — каза той.

В зеления купол, където се помещаваше Понса, атмосферата беше сънлива. Чуваше се едва доловимо бръмчене на метамонитори и шепот на безчислени вентилатори. Тук сякаш всеки светлинен лъч заспиваше, погълнат от милиарди повърхности от бяла пластмаса, напръскани с въгленовосиво.

Суандра Чели се прозя. Когато си работил цяла нощ, все ти се струва, че е три сутринта. Може и така да беше. Тя погледна машинално часовника, но не забеляза какво показва. Какво значение? И без това нямаше какво да измерва, след като не се прибираха у дома.

Животът в Понса бе еднообразен, повтаряха се безкрайно много едни и същи рутинни задължения. Сякаш всички изчезнали мигове от времето на кораба се бяха събрали тук, като пясък от морето, запълващ всеки отвор и цепнатина и изместващ нормалния ход.

С колкото повече време разполагаш, мислеше си Суандра, толкова по-малко работа вършиш. Едни са във вторник, други вече са стъпили в сряда, трети се носят право към края на седмицата. Пък и какво значение, ако никой тук не вършеше смислена работа? Всеки следваше утъпканата пътека на всекидневието, преследваше опашката на собствените си дири, умножени многократно из инфосферата.

Суандра се сепна и се огледа. Нима беше заспала? Това място изглеждаше толкова тихо. Тя опипа нервно гнездата в слепоочието си и погледна към големия екран на стената. Беше изпълнен с кодове в зелени и оранжеви колонки. Зелените се придвижваха съвсем бавно нагоре. След това спираха за минута и на тяхно място се показваха оранжевите. После всичко започваше отначало, но в обратна посока. Суандра ги проследи как стигат до края, потеглят надолу, отново тръгват нагоре и пак слизат. Изведнъж големият екран се разтърси от основата до върха.

Всички в залата занемяха. Суандра беше вцепенена от уплаха. Някои от жокеите започнаха да ръкопляскат и да подсвиркват като посетители в ресторант, когато келнерът изпусне таблата.

Големият екран се усмири за миг, но след това неочаквано се прегъна под собствената си тежест и се срина. Цяла лавина от кристални парчета засипа предните редове. Хората наскачаха и

побягнаха към изхода. Гонеше ги орда от писукащи звуци. Сякаш се приближаваха хиляди разгневени котки.

Оказа се дори по-лошо. Цяло племе от перки.

— Чииииииииииииииииииииииииииииии!...

Охраната вече заемаше позиции около вратите, въоръжена с широкоспектърни репулсори. Писъците се утроиха. Отекнаха изстрели. Операторите от първите три реда се проснаха на пода и задърпаха клавиатурите и пултовете, подхващайки трескаво отстъпление. Един от големите компютри експлодира. Писъците бяха оглушителни.

Перките бяха голи. Дребните им виолетови гениталии кипяха от спотаен гняв. Бяха си проправяли път със зъби и нокти нагоре през тесните сервизни тунели. Но сега вече бяха само на една ръка разстояние от щурвала и мостика.

Суандра изтегли електродите от гнездата в главата си и се хвърли настрана. Не се чувстваше във форма. От години не ѝ се бе налагало да се движи толкова бързо.

Един от пазачите я сграбчи отзад и я отместа от пътя си. Суандра се препъна и тупна в някакъв опразнен фотьойл. Тежка сервизна количка блокираше пътя ѝ за отстъпление. Тя изхленчи уплашено и задрапа да я прескочи.

Перките не бяха никак доволни от факта, че при щурвала нямаше никой.

Охраната преобръщаше бюрата и заемаше позиции за стрелба. Един перк се хвърли напред, оголил остриите си зъбки. Някой замахна и стовари приклада на тежкокалибрена си пушка върху рамото му. Разнесе се звук на строшени кости. Друг пазач запрати граната. Тя тупна в най-гъстите редици на противника и взе да бълва облаци от газ.

Двама перки се строполиха върху гранатата, за да запустат бликащите от нея газове, а останалите продължиха атаката, прекрачвайки през гърбовете им.

Ето че отнякъде изникна и Ломакс и взе да издава команди. Съдейки по раздърпания му вид и небръснатото му лице, бяха го вдигнали направо от леглото. Беше си навлякъл огнезащитно наметало и гореше най-яростните от нападателите с дълга, ослепителна диря от огнехвъргачката. Димните детектори завиха уплашено; пробуждайки

скритите в отредените им ниши противопожарни работи. Стреснати от сирените, перките откриха огън по противопожарните работи, които пък насочиха крановете срещу тях.

— МОЛЯ, НАПУСНЕТЕ СГРАДАТА — прокънтя с металически тембър гласът на Алис. — НАПУСНЕТЕ СГРАДАТА НЕЗАБАВНО.

Откъм фойето долетяха нови възбудени гласове. Суандра погледна натам. Пристигаше капитан Джут, с охраната си.

— Алис! — извика капитанът.

МОЛЯ, НАПУСНЕТЕ СГРАДАТА — бе отговорът на Алис.

— Докладвай за обстановката, Алис!

— НАПУСНЕТЕ СГРАДАТА.

При вида на капитана нашествениците закрепяха с удвоени усилия. Всички се хвърлиха към нея. Телохранилите я опасаха със защитен обръч и отбиха без видимо напрежение първата атака. Капитан Джут полагаше отчаяни усилия да се добере до щурвала. Трантът Кени се опитваше да я задържи. Трима перки стояха пред голямото синьо кресло и не я допускаха до него. Охраната ги напръска с газ и ги застреля с ослепителна синя светлина.

Сега вече и господин Спинър беше до нея. Капитан Джут се подпря на рамото му, а той се наведе и извика нещо в ухото ѝ. Тя отметна един кичур от очите си.

Перките отново нададоха свирепи възгласи.

Поуспокоен за безопасността на капитана, Кени Транта се огледа, търсейки плячка. Малко встрани от тяхната група той зърна двама перки, надвесени над тялото на мъртъв, понтиец, да късат със зъби меките му части. Трантът се хвърли към перките сякаш се радваше на срещата с тях. С мощен замах той скърши гръбнака на единия и изрита другия така, че го метна във въздуха.

Изведнъж само на сантиметри от Суандра изникна страховито озъбено лице. Тя изпищя, подскочи и го замери с един спомагателен монитор. След това побягна, без да провери какви са последствията. Прескочи една пейка и затрополи нагоре по стъпалата към галерията, като поемаше със свистене големи глътки въздух.

Ломакс успя да придърпа капитана зад сервизното влакче за храна и постави отпред двама души с репулсори. Опитваше се да я

убеди, че е най-добре да напусне полесражението. Но Джут бе завладяна от бойна възбуда. Тя се изправи, сложи крак на количката и се провикна към напирещите редове от яростни дребосъци:

— Я се разкарайте! Да не мислите, че можете да управлявате това нещо?

Перките се замятаха още по-гневно.

Джут откри огън, без да се цели. Покатери се върху количката, лишена от каквото и да било прикритие, и поля настъпващата тълпа с огнен дъжд. Телохранителите се сборичкаха кой да я прикрива.

Перките затанцуваха върху телцата на повалените, пищейки и опитвайки се да избегнат смъртта. Крещяха нещо за зайчарник.

— Жената вън от зайчарника!

Капитан Джут вече беше напълно в ритъма на събитията. Тя завъртя огнеметния „Корегидор“, изчака следващата редица от перки да приближи и отново ги покоси. Тя също бе завладяна от възбуда, крещеше неистово й псуваше всички наред.

Ломакс вече бе подготвил малък план. Той даде знак за началото. Огън откъм галерията задържа атаката на перките, докато двама телохранители сграбчиха капитана отзад, приковаха ръцете ѝ и я вдигнаха във въздуха, а трети я обезоръжи. Кени изръмжа откъм голямото синьо кресло, захапал един нещастен перк. Той разтърси глава и му скърши врата, като леопард плячката си.

Капитанът се озова във фойето. Тук бяха и последните оцелели от екипажния персонал. Сега вече прочистването можеше да започне. Перките бяха далеч по-зле въоръжени. Много от тях бяха обгазени. Почти всички бяха болни, телцата им бяха покрити с ужасни рани и козината им беше окапала. Ала продължаваха да вресят:

— Жената вън от зайчарника!

Подкрепяни от сервизното влакче, четирима противопожарни работи ги подкараха към мястото на клането.

Саския Зодиак си избра една сочна слива.

— Е, какво знаеш за „Дж. М. Сувиен“? — попита тя.

— Сладък малък бизнес — отвърна нейният домакин. — Изходни канали до петнайсет жилищни района само през първата година от встъпването им в бизнеса. Избират приятно разположение.

Освен това не са скъпчии. Разполагат, с чудесна апаратура. „Ток 690“ и „Неро Корбан Ариел“. Дават мило и драго за клиентелата.

Саския погълна сливата.

— Моят спря — оплака се тя.

— О, горкичката ми.

— Ами да, съвсем се скапа. Има ток, но никаква реакция.

Той се наклони към нея с кърпичка в ръка и обърса тъгълчетата на устните ѝ.

— Мисля, че ще успеем да ти го поправим.

Лицето му беше гладко избръснато, кожата — добре гледана. Ухаеше на далечни айсберги.

— И защо ще ми правиш подобна услуга?

Той я погали с opakото на пръстите си.

Защото те харесвам.

— Наистина ли? — попита Саския.

— Да — кимна Грант Непреклонния.

— Аз пък не мисля, че ме харесваш. Ти си само поредният джутит. Всичко, което желаеш, е да разбереш как е Джут в леглото.

Той я изгледа така, сякаш изведнъж се бе пренесъл в друга галактика. Зачуди се с какво ли го е обидила.

— Да предположим, че си права — кимна като шахматист, обсъждащ сложна позиция. — Би ли ми казала?

— Тя не е като твоите малки мръсни филмчета — ето какво ще ти кажа.

— Познай къде е била преди два дни.

Акробатката въздъхна шумно, демонстрирайки, че ѝ е скучно.

— О, Господи, откъде мога да знам;? В „Тривиа“ или...

— Беше тук — каза Грант Непреклонния. — Точно тук, където седиш ти. — Той се усмихна. — Седеше в този фотьойл и видя един призрак, който ѝ заговори. Лекарите казват, че често имала халюцинации.

Грант Непреклонния я разглеждаше внимателно. Саския не продума и той сметна, че я е засегнал дълбоко.

— Да ти кажа ли какво прави капитанът сега? — продължаваше той.

— Няма начин да знаеш.

— Искаш ли да се обзаложим? — попита малко сприхаво той. — Зная какво прави във всеки един момент, през всичките субективни месеци, откакто си я видяла за последен път. Познавам точно състоянието на вашите взаимоотношения.

— Е, ще те успокоя, като ти кажа, че не си единственият — отвърна с хладно пренебрежение акробатката. Сетне, без да откъсва очи от неговите, тя преряза тънката шийка на банана със заострения нокът на показалеца си и започна да го бели.

Грант Непреклонния плъзна поглед покрай Саския Зодиак към вратата на кухнята. Виждаше Його, която миеше чиниите. „Кучето“ беше в работилницата, където го смазваха и презареждаха. Тази нощ Грант Непреклонния не искаше да го безпокоят.

— Його — произнесе той, без да повишава глас.

Изля остатъка от виното в чашата на Саския и вдигна шишето, давайки знак на грантката да го отнесе.

Но когато се приближи, той я хвана за китката.

— Мислех, че ще ни поднесеш токайско.

Його пристъпи от крак на крак и завъртя глава. Вкусовете му я объркваха. Освен това знаеше, че телохранителят на капитана съвсем наскоро е бил в тази стая. Все още усещаше мириса му.

— Не си прави труда — Грант я отблъсна и стана. — Аз ще го взема.

Когато се върна с бутилката и чифт осмоъгълни чаши, гостенката му вече беше привършила с банана и седеше, свила под себе си босите си крака. Лицето ѝ беше красива ледена скулптура.

— Не искам да поправяш „Дж. М. Сувиен“ — заяви тя. Това го завари неподготвен. Той остави подноса върху масата.

— Защо?

— Защото тъкмо ти си го изключил.

Той седна, облегна се и бръкна с ръце в джобовете си.

— Как се досети? — попита с мек глас.

— Ти позвъни, докато бях там. Когато ти отговорихме, предполагам, че си пуснал някакъв компютърен вирус.

— „Отговорихме“?

— Сюзан и аз — обясни тя.

Той ѝ наля още вино, вдигна шишето и улови последната капка от гърлото.

— Ако искаш, ще накарам да докарат апаратура от Захарната горичка. Имам хора, които ще я потегнат.

Тя не реагира. Седеше, погълната от мислите си, и изглежда дори не чу думите му.

Това трябваше да се промени.

7.

Хиляди екрани трепкаха в пещерата с червения таван. Половината от тях не работеха. Четвърт от останалите функционираха, но показваха лишени от смисъл картини, невъзможни пейзажи, ревящи стегозаври, галактики от зелени слънца. Пещерата беше изпълнена с гласове, забързана музика и ниски, кънтящи стенания като сблъсъци на ледопади. Единственият ритмичен звук бе бръмченето на водната помпа, която продължаваше да се надпреварва със стичащите се по стените ручейчета. Половин дузина индустриални керамични отоплители подгряваха неуморно въздуха.

При централния пулт на *Таламуса* седяха останките от екипажа — десетина изплашени младежи в смачкано клубно облекло. Охраняваше ги също толкова малочислена група въоръжени и невъоръжени млади хора, облечени в черни ризи и с червени барети. Русокос мъж с остро, изпито лице крачеше между редиците и проверяваше всички.

— Лари, какво имате на С-370? — попита лейтенант Риков.

— Нищо — докладва незабавно Лари. — Долу е твърде тъмно. — Все още беше неспокоен, всички бяха нервни. Вярно, имаше пострадали, но не и убити. Рано беше да се определи кои ще се съгласят да им съдействат.

Той погледна крадешком към най-близкия часови — млада жена с парализиращ камшик. Жалко, че херувимът още беше тук. Какво да правят? Какво ще поиска от тях Кстаска?

Лейтенантът постави ръка на рамото на младежа.

— Лари, продължавай да набиращ този номер.

Лари кимна и се върна към прекъснатата задача. И този път никакъв отговор. Всички клечаха заедно в тъмнината. Черните ризи се бяха скупчили пред камерите, очаквайки зелена светлина. Такива групички като тази сега вече имаше на много места из кораба, Старк разполагаше с повече хора, отколкото можеше да се предполага.

Група „К“ на място и в готовност, сър.

— Синхронизирайте се с мен и останете на позиция — нареди лейтенант Риков на хората си. Те потвърдиха заповедта. Един Господ знаеше каква е тази тяхна синхронизация.

Лейтенантът позвъни на полковник Старк и докладва за 60% успех без никакви загуби.

— Все още приемаме образа на петна — обясни ѝ той, докато оглеждаше екраните. — Но инак момчетата и момичетата се справиха великолепно! — Той изгледа ухилено хората си.

Пръстите на Лари пробягваха по клавишите.

— Без връзка с *Окципитален* — обади се той. Беше решил да им съдейства. Но нищо на света не можеше да го накара да му казва сър.

— Продължавай да опитваш, синко — отвърна му лейтенантът с червената барета.

Всички следяха мониторите. Горе, по малиновочервените плочи на *Хипокампуса*, се виждаха мънички черни точки, които щъкаха насам-натам — старите почистващи роботи, които местеха датчици от едно място на друго. Крабовете също оказваха пълно съдействие. Специалистите бяха открили начин да препрограмират примитивната им автономна система.

— Г-н Спинър, сър — обяви един сержант от далечния край на залата.

На монитора за връзка с Понса се появи зеленото, фрагментирано лице на Спинър.

— Ало? Ало? — повтаряше той. Изглеждаше ужасно възбуден.

— Кажу ми, че скоро ще имаме новини за него — произнесе лейтенант Риков, сякаш обещаваще да му прати някой вкусен деликатес. — Кажу ми да държи положението и да чака нови инструкции.

В *Окципиталната шахта* кипеше битка.

Всъщност, в *Окципиталната шахта* непрестанно кипяха битки.

Но този път причината беше Норвал Хан. Той беше нарекъл Тайнствената жена курва.

— Какво? — подскочи Дог Шварц. — Светата Мистерия? — Той поклати енергично глава. — Съжалявам, Норв, но ще трябва да си вземеш думите обратно.

Хан беше висок мъж с тясно лице и хитро изражение. Беше млад и строен, мургав като шоколадова бисквита, издокаран в захабени

джинси и с полюшваща се на ухото самотна обеща. Той се прозя и се ухили.

— Шибана курва — повтори той. — Шибъл съм йъ.

Което беше очевидно лъжа и Дог Шварц се изсмя.

Хората на Норвал се размърдаха, подушвайки нагряващия скандал.

Дог се изкиска и подсмръкна шумно.

— Не, не, Норвал — каза той. — Сега дрънкащ глупости. Извинявай, не мога да седя тук и да те слушам как бърбориш тъпизми. Искам да кажа... нямам нищо против, стига да става въпрос за майка ти.

Главорезите на Норв изръмжаха дружно, преминавайки към по-високо ниво на възбуда.

— Норв, дай ми го за малко — предложи един.

— Твой е, Джоуи — кимна Хан. — Загрей го за мен.

— Ей сегинка ще ти изпусна въздуха — обяви Джоуи, изваждайки дълъг нож. Очите му бяха като зелени прожектори, а косата му приличаше на забодени изгорели кибритени клечки.

Всички отстъпиха назад и скръстиха ръце. Не очакваха да се стигне до нещо сериозно. Пък и нямаха особено високо мнение нито за Дог Шварц, нито за неговата Тайнствена жена.

Дог разтърси мрачно глава. След това се изплю в краката на Джоуи, който се хвърли върху него.

— Когато те нападнат с нож — обясняваше веднъж Дог Шварц на Ниглон Леглой, — имаш няколко възможности. Можеш да се наведеш, да отскочиш или да отбиеш. Ако имаш достатъчно място, би могъл да направиш опит да заобиколиш противника отзад. Ако имаш нож, извади го. Ако имаш огнестрелно оръжие или нещо от този род, не се двоуми да го използваш. Ако пък ръцете са ти празни, по-добре търси начин да избегнеш стълкновението.

Но опре ли се до бой с ножове, Дог Шварц знаеше, че няма време за мислене. Трябва да се действа, и то решително — да докопаш противника за ръката, да го удариш в лицето и да го събориш долу. Истината беше, че никой не знаеше колко бърз може да бъде Дог Шварц. Бяха привикнали към дългите му, кокалести ръце, които сякаш

не знаеше къде да сложи. И бяха забравили, че може да ги пердаши по главите.

Ножът на Джоуи изчезна. Той се озова на пода. Момчетата крещяха. Джоуи се извъртя и краката му обхванаха прасците на Дог като ножици.

Лупин Джуджето прошепна в ухото на Хан:

— Да пусна ли малко холюцинации?

Норвал изшътка и го бутна встрани. Джуджето отскочи изръмжа.

С чевръста подсечка Джоуи повали големия мъж до себе си.

След това подскочи и го изрита в ребрата:

— Лайнер такъв? — изрева той.

Дог Шварц, който вече гореше чист, стопроцентов адреналин, скочи на крака и го повали без усилие. Дог обичаше игрите. Но винаги предпочиташе двубоите на живо, с истинска болка и истински рани. Подобно на някакъв левитиращ йога Дог възнесе масивното си туловище над пода и се стовари право върху Джоуи, яхна го и го притисна в менгемето на яките си бутове. Сетне го сграбчи за раменете и блъсна челото му в земята — пет, шест пъти.

— Добре! Добре! — развика се Норвал. Дог излезе от завладелия го транс и осъзна, че седи върху хърбавите гърди на Джоуи.

— Божичко! — изпъшка Норвал.

— Вземи си думите назад — повтори Дог.

— Какво?

— Никога не си спал с Тайнствената жена.

— Не съм — съгласи се Хан с видимо задоволство. — Може да е било с някоя като нея — добави злобно той.

Публична тайна и постоянен повод за подигравки бе новината, че Дог Шварц е познавал капитан Джут още от шестнайсетгодишна, но никога не я бе докосвал.

Дог Шварц се понадигна, давайки възможност на Джоуи да си поеме дъх.

— Пусни го, Дог — рече Хан. — Какво искаш?

— Искам да поюздя горилата — отвърна, без да се замисля, Дог Шварц.

— Какво? — ококори се нахилено Норвал Хан.

Дог побутна с коляно Джоуи в шията.

— Искам да поюздя горилата! — повтори той.

Сега вече се смееха всички.

— Пусни го, Дог — повтори Лупин Джуджето, който подскачаше наоколо. — Дог, пусни го!

— Е, хубаво — склони Дог и се изправи. След това подаде ръка на поваления Джоуи. Дрехите му бяха покрити с прах. Той шляпна Джоуи по темето, но почти закачливо.

— Нервно шибанярче.

— А-ъх — изпъшка Джоуи и сръга Дог в хълбока. Но битката беше приключила. Зяпачите се разотиваха. Лупин вдигна ножа на Джоуи и му го подаде. Останалите обсъждаха различни тактики на ръкопашния бой.

Норвал отиде да пикае. Спря до ръба на голямата шахта и надникна долу между бомбетата на обувките си.

— Разбира се, че можеш да пояздиш горилата, Дог, ти дребен мошенико — промърмори доволно Норвал.

Мармадюк Флешър де Бре бе осенен от идеята, че е Коледа, и по този случай организира голям благотворителен бал. Всички бяха облечени като герои от пантомими: Годфри Билс беше Микадо, а Дагоберт Муун, с фалшиви мустаци и ален костюм, влачеше цял наръч надуваеми кукли и специализирани списания.

— Хо, хо, хо! — подвикваше радостно той. — Време е за празненство!

Госпожа Топаз бе облечена като баба Яга и дори си беше почернила лицето.

— Късничко ще да е за Коледа — обясняваше тя на всеки срещнат.

С плътно прилепнали панталони и переста шапка, Зое Примроуз се представяше за веселия Дик Уитингтон, което не беше особено трудно след четири чашки пунш.

— Ей, какво сте увесили носове! — врецеше тя. — Иде най-хубавото време!

Беше екипирана с традиционната котка на пръчка, но я бе завързала доста непохватно с гърба надолу. Комисарят по бедствията танцуваше на дансинга, скрит зад фосфоресцираща животинска маска, под музиката на „Разходка в Зимната страна“. Тук бе и Най-добрия

съдия, с тога и грамадна перука. Той отмъкна брадата на Муун, а след това взе да придърпва жените на коляно и да ги гъделичка.

Топаз и Зое напуснаха празненството преди полунощ, след като предложиха доброволно услугите си да откарат един фургон, натъпкан с волни пожертвования при нещастниците в Змийско гърло. Дрехи втора употреба и гледани записи, с които хората се разделяха охотно, макар някои по-практични да бяха донесли и кашони с варени зеленчуци.

Пътят беше съвсем пуст. Фаровете на фургона подскачаха по опушените стени на тунела. От време на време осветяваха някоя срутена, изоставена сграда, покрита със сложни обозначения за местонахождението ѝ в района. Подът беше покрит със смачкани кутии от бира и посивели парцали, нищо, което да нахрани дори плъховете. На една пресечка стоеше самотен електромонтажен робот, който извъртя лещи подире им. Зое Примроуз подаде глава от прозореца и му извика:

— Ей, честита Коледа!

Някъде отдалеч ѝ отвърна веспанец, сетне като ехо още един и още един.

Къде, по дяволите, са проклетите клошари?

Струваше им се, че пътуват от часове. Заобиколиха една грамадна срутена постройка и забавиха, проправяйки си път между отломъците. Топаз почти усещаше присъствието на вакуума зад дебелите стени. Парното във фургона започна да се задъхва. Тя пристегна връзките на своя маскараден костюм.

Тунелът се изви, черен и опушен като вътрешността на дънер. Най-сетне видяха отпред светлина, бледозелена крушка, която се поклащаше, окачена на винкел.

— Ей, виж — посочи Зое. — Сергия за храна.

Така беше, макар по-скоро да приличаше на приземена товарна платформа, оборудвана със спиртен котлон и известно количество провизии, разпределени по рафтове. При шума от приближаващия се фургон продавачът подаде глава от сергията.

— Това не е ли оня тип, дето държеше ресторант „Летящият тигър“? — попита Топаз, обнадеждена от това, че е зърнала познато лице.

— Ти си това, мап — обърна се Зое към полюшващата се на пръчката котка. — „Летящият тигър“.

Фалираният ресторантьор носеше голяма и халтава кислородна маска. Имаше нещо безкрайно патетично в начина, по който стърчеше сред окачените тигани за пържени равиоли и купички за варене на тръстикови змии.

— Бедничкият — въздъхна Зое.

— Я го питай дали няма ракия — сръга я Топаз.

Зое смъкна неохотно прозореца. Отвън я посрещна миризмата на прегоряло олио.

— Весела Коледа! Това ли е пътят за Змийското гърло?

В очичките на предприемача блеснаха пламъчета отразена светлина. Той погледна натъжено бурканите с компоти и завъртя заострената си муцуна.

— Доле няния лей — долетя отговорът му.

— Надолу по Лайняния улей — преведе Топаз, без да намалява скоростта.

— Очарователно — кимна Зое и се закашля.

— Ама всички така му викат — възрази Топаз и махна на отдалечаващата се сергия. — Ти не знаеше ли? Вие как му казвате — сигурно нещо от рода на *Ляв Лимбичен тинтири-минтири*?

Личната асистентка на капитана повдигна крака на таблото.

— По този въпрос се работи усилено — обясни важно тя. — Скоро ще престанете да си правите майтап.

Гласът ѝ звучеше малко гъгниво. Топаз си помисли, че може да ѝ е призляло. В кабината все още миришеше на прегоряло олио, а климатикът не работеше.

— Трябваше да му оставим нещо — рече тя без особен ентузиазъм. Всеки знаеше, че да се подаряват разни неща на алтецианите е опасно. След това ти се лепват и не можеш да се отървеш от тях. Типичен пример беше Ееб. Непрестанно се влачеше подире им.

Най-сетне тунелът се разтвори в просторен каньон, дълбок колкото **Дългата Фисура**. Пътят се виеше по дъното му — кафеникав, и поръозен като ексхумирана кост, осеян с мънички черни точки.

— Това трябва да е — кимна Топаз.

Не бяха навлезли и на стотина метра в каньона, когато видяха първия обитател — млада, измършавяла жена, която носеше само парцалива пола, въпреки че времето тук бе доста студено. Стоеше неподвижно и ги гледаше с изцъклен поглед, докато се опитваха да ѝ се усмихнат. Лепкав секрет се спускаше от зърното на едната ѝ гърда, като засъхнало мляко.

— О, Слава Богу — възкликна Топаз и спря фургона.

— Добре — кимна Зое и отвори прозореца. — Готови, раз-два-три.

След което госпожа Топаз и Зое Примроуз запяха хорowo:

**„ЖЕЛАЕМ ТИ ВЕСЕЛА КОЛЕДА.
ЖЕЛАЕМ ТИ ВЕСЕЛА КОЛЕДА.
ЖЕЛАЕМ ТИ ВЕСЕЛА КОЛЕДА...“**

Жената от Змийското гърло започна да вие. Сенките около тях се раздвижиха. Изневиделица се появиха хора, космати, изтощени, те се спускаха направо от стените.

Топаз побърза да вдигне прозорците.

Жената продължаваше да вие, да измеря предното стъкло с едри буци пръст и да попържа с нецензурни изрази цялата идея за тази благотворителна експедиция. Фургонът се залюля, когато някой се метна отзад. Бяха заобиколени, обградени.

— Не, не! — развикаха се изплашените жени. — Всичко това е за вас!

Но гладниците вече го знаеха. Те се боричкаха над кашоните с дрехи и касетките с разнообразни напитки.

През броените секунди, които им бяха необходими да отнесат всичко, Зое и Топаз стояха съвършено неподвижно. Те притискаха към бузите стиснатите си юмручета, докато мрачните същества се промушваха около тях, крещяха екзалтирано и блъскаха по ламарината.

— Невъзможно е чак толкова да са деградирали — прошепна Топаз. — Зое, сигурно сме напуснали нашето време. Това е поредният времеви срив, няма начин.

— Пали проклетия фургон! — изкрещя Зое, но вече беше късно.

В *Таламуса* двама часови доведоха мръсен младеж, облечен с розово яке и панталони с камуфлажен цвят. Лицето му беше покрито с драскотини, а косата му беше слепнала на масури. Когато го представиха на лейтенант Риков, младежът увисна на ръцете им. Личеше, че е на предела на силите си от изтощение.

— Лойд! — провикнаха се неколцина. — Къде е Кстаска? Къде е капитан Гилеспи?

Лойд огледа с невиждащ поглед преобразения команден център. Загледа се в невъзмутимите часови с техните лъскави отличителни знаци и богат набор от оръжия.

— Какво става тук? — полита той.

— Кой е този? — обърна се лейтенантът към часовите.

— Сър, твърди, че идвал от изчезналата експедиция. Преди това работел тук. — Часовият посочи татуировката върху ръката на Лойд.

— Анно? — провикна се Лойд и затърси приятелите си в тълпата. — Лари?

— Лойд, това ли е името ти? — рече лейтенант Риков. — Говори с мен, приятелче, не с тях.

Войниците донесоха табуретка и го отпуснаха да седне на нея.

— Ръце на коленете — наредиха му те. — Да ги виждаме. Обстоятелствата не бяха от особено значение.

— Трябва да съобщите на всички за това — шепнеше Лойд. — На всички, ясно?

Лейтенантът от червените барети се надвеси над Лойд, скръстил важно ръце. Изражението му не се промени и за секунда, докато слушаше разказа за това как се добива месото, предлагано в чили-закусвалните — което означаваше, че всичкото месо на борда всъщност произхожда от живата плът на някакво гигантско, извънземно създание, дремещо в дълбока вентрална кухня.

Лойд подаде една касетка.

— Пуснете я — помоли той. — Това е Дженива Маккан, репортаж за Девети канал. Пратиха ме да ви я донеса.

— Капрал — каза лейтенант Риков, на което се отзова млада жена с черна риза. Тя взе касетката от Лойд, козирува и се отдалечи.

Рйков не сваляше очи от лицето на Лойд.

— Ще се погрижим който трябва да я прегледа — обеща той — и кимна едва забележимо към редиците от пултове. — Тук ли си работил?

— Ама вие не чаткате! — завайка се Лойд. Той посочи касетката, която младата жена отнасяше. — Това е фундаментално!

Часовоите му преградиха пътя.

— Когато полковник Старк вземе властта, ние Ще се грижим за всички хранителни запаси — успокои го лейтенант Риков.

— Хората трябва да знаят истината!

Лейтенантът се извъртя към човека, на когото бяха наредили да отговаря за обществените канали.

— Джаз. Я да видим какво можеш да ни намериш за този Голям приятел.

Един по един, на дузината работещи екрани се появиха картини на лигава розова плът в мрежи, пътища, изчезващи в мрака, маскирани фигури с очила, които вървяха, метнали на рамене окървавени лопати. Съвсем скоро стана ясно, че сцените са от един и същи филм, с коментар на Бет, но пуснат с различна скорост и от различен момент.

— Лойд, изглежда вече всички знаят. — Лейтенантът посочи протестиращите пред закусвалните, след което последва кратък репортаж за няколко бомбени атентата.

Замаян, Лойд направи опит да се изправи. Червените барети го разубедиха.

— Трябва да предприемем нещо!

Лейтенант Риков му се усмихна с мълчалива гордост.

— Лойд, попаднал си където трябва, момчето ми. Когато въпросът опре до действие, ние сме тези, които го правим.

Хората му се усмихнаха и закимаха доволно.

— Всичко е под контрол — добави той.

Лари наблюдаваше безпомощно как Лойд започва да трепери. Лойд не разбираше и думичка от това, което му говореха. Лейтенантът го прегърна през рамо и продължи:

— Защо не отидеш да вземеш един душ? След това можеш да подремнеш, а като си отпочинеш, ще дойдеш да се присъединиш към твоите приятели.

Часовите го повдигнаха и го отведоха. Лойд хвърли помътнял поглед към останките от екипа на Кстаска, приковани към пултовете си под заплахата на пушки и ултразвукови камшици.

— Лейтенант! Лейтенант! — извика той, колкото му глас държи.
— По-добре помислете какво ще правите, когато това нещо се събуди!

„Трябва да направим нещо. Трябва да направим нещо.“ Докато погледите на всички бяха втренчени в Лойд, Лари си помисли, че може би това са единствените броени секунди, с които разполага. Той включи едновременно няколко канала. Скован от страх, с почти парализирани пръсти, той задейства сигнала за обща тревога и приближи устни до микрофона.

— Викам „Водно конче“! Викам „Водно конче“! *Таламусът* е превзет! До всички томбоси, обадете се, мътните ви взели...

— Капрал! — кресна лейтенантът.

Пропука пистолет. Лари се просна върху пулта. От темето му се виеше струйка дим.

Лейтенантът направи театрална пауза, давайки възможност станалото да окаже своето въздействие. След това попита:

— Има ли и други с гениални идеи?

Тилтснирип Тилпнотуел често се отбиваше в апартамента на брат си, Ноптот'топлин. Двата прекарваха приятни часове в прохладата на протеиновата вана.

— Пълни мехури, Тилтснирип — въздишаше доволно Ноптот'топлин.

— Пълни... мехури... Ноптот!

След това се потапяха тъй, че само очичките и ноздрите им да стърчат над зеленикавата повърхност. На Веспа, в епохата преди Великото избавление, Ноптот и брат му работеха в службата, където се получаваха молби и се издаваха разрешителни за официално отмъщение. Бяха прекарвали безброй щастливи часове в обсъждане подвизите на техните бащи, дядовци и прадеди. Ала напоследък все по-често Тилтснирип отваряше дума за възлюбената си съпруга, покойната Ирскораитуен, и братята дружно ронеха киселинни сълзи.

По-късно, увити в кърпи, те зашляпаха нагоре по стълбите и навестиха всеки един от членовете на семейството в неговата стая.

Какво вресене само се чуваше! „Чии-чии-чии! Чии-чии-чии!“ Какъв безкраен парад от нови нокти, нови белези и мънички, гугукащи бебчета. Веспанците се разположиха на пода и оставиха на дребосъците да лазят върху тях, да ближат сладникавите секрети от жлезите им и да подлагат на не съвсем безболезнени експерименти пръстите на краката им.

— Завиждам ти, Ноптот — обяви Тилтснирип. — За щастливите часове, които можеш да прекарваш сред твоите любимци.

— Не толкова щастливи, колкото тези, които прекарвам в твоята компания, Тилт — изпъшка доволно Ноптот’топлин.

— А сега, да прием за гордите бащи — предложи Тилтснирип.

Зад стоманената решетка клечаха двама перки от първо поколение, облечени в дънкови гащеризони. Бяха увлечени в някаква дивашка игра, за която се изискваха пет напълно запазени ашици и човешка челюст. Единият бе нахлупил омазнена бейзболна шапка, с надпис „ДВ8“. Често се случваше да промушва ръка през решетките и да подканя присъстващите в стаята с думите: „Хайде сегиз, не-не. Пуши ДВ8, пуши, смучи.“

Името на брат му беше СКП. Той също си имаше номер — блъскаше се в решетките, докато господарят му не сметне, че съществува опасност да си счупи някоя кост, и тогава получаваше жадуваната доза успокояващо. През останалото време само се зъбеше на веспанците.

Тилтснирип и Ноптот’топлин погалиха масурестата козина на малките затворници и зашепнаха в ушите им замисления от тях план.

— Има един човек — обясняваше Ноптот, който беше чул тази история стотина пъти. — Един старец...

— Всъщност са цяло гнездо — допълни с въздишка брат му, — убийци, развратители, отвратителни човеци.

8.

Табита Джут беше в леглото. Носеше отдавна непрана нощница от портокалова коприна. Очите ѝ бяха два морави кладенеца. Струваше ѝ се, че е умряла.

— Аз вече не спя — произнесе тя. — Защото, когато заспя, сънувам ужасни сънища. Сънувам, че стените на Понса се сричат и през отворите нахлуват ужасни дребни чудовища.

Добрия доктор седеше до нея и разглеждаше безупречно изпилените си нокти. От време на време се оригваше на етилов алкохол.

— И как се чувстваш след тези сънища? — попита я той.

— Доста зле — оплака се тя. — Направо отвратително.

— Имаш ли чувството, че събитията са извън твоя контрол? — продължаваше с разпита Доктора, но Джут вече не го слушаше. Чудеше се какво ли е станало с енергичните млади и лесно възбудими мъже и жени, които доскоро се изреждаха на възглавницата до нея. Сякаш запасите им се бяха изчерпали.

Добрия доктор нищеше различни ключови моменти от личния живот на капитана.

— Бихме могли да кажем, че капеланците олицетворяват бащата, всемогъщ и забраняващ, докато Слънцето е майката, хранеща и защитаваща. Отделянето от системата е като напускане на родния дом.

— На родния дом? — повтори капитан Джут. — Че къде е той? — Мислеше си, че няма да е зле, ако пийне нещо. Огледа се за някой сервизен робот, сетне си спомни, че всички се бяха повредили. Зое твърдеше, че знае едно място долу на доковете, където ги поправяли, но кой знае защо никой от тях не се върна.

Което пък я наведе на мисълта за Саския Зодиак.

— Това, което не разбирам — промърмори Джут, — е, защо тя се обърна срещу мен?

Добрия доктор си водеше записки в бележника.

— И кой се е обърнал срещу теб, Табита?

— Всичката тази помия по Десети канал. — Неща от миналото, които не помнеш да е разказвала на когото и да било, дори на Алис. Нямахме кой друг да ги изрови.

Представи си, че Саския Зодиак седи до нея гола в леглото. Дете, в тяло на възрастен. Спомни си, как я будеше с плача си в тъмнината.

— Не мога да нося на гърба си и проблемите на другите — призна тя на Доктора. Той ѝ мереше пулса.

Както и да е, помисли си тя, било каквото било. С новото си хоби Саския Зодиак бе преоткрила своята независимост. Последния път, когато Табита се надрусала и ѝ се обади, телефонът звънеше и звънеше, но никой не отговаряше. Влезе във виртуализатора, а когато излезе, той продължаваше да звъни.

— Дамата от Не бива — произнесе пресипнало тя.

— Ах... познато ми е — кимна Добрия доктор. — Това е пародия на една стара поема. Знаеш ли, че и това твое привидение също е от книгата...

— Прав си. Видях я, да я четеш.

— ... „Алиса в страната на чудесата“ — продължи Доктора.

— Не — спря го капитан Джут. — Не е от тази. Книгата е „Питър Пан“. Баща ми обичаше да ми я разказва, Алис ли? Да, кръстих „Алис Лидъл“ на Алис. Но това и тя може да ти го каже. — Табита видя, че той отново си записва. — Не се безпокойте, докторе. Не страдам от халюцинации.

— Алис не е само безжизнено парче пластмаса! — разнесе се изнервеният глас на господин Спинър от интеркома. — Алис е личност, гласово задействаща се авторефлексна граматична метасистема!

— Ти защо подслушваш? — скара му се капитан Джут.

Господин Спинър изглеждаше разтревожен. Нещо не му даваше мира. Линиите около устните му се бяха врязали. Очилата му едва се крепяха на върха на носа.

— Забравете пластината, тя няма да ви помогне с нищо! — развика се той с глас на човек, комуто твърде дълго са отказвали думата. — Капитане, трябва да говоря с вас насаме!

— По-късно — обеща тя. — Аз ще дойда. — Тя се пресегна и изключи интеркома. — Всичко е заради този шибан кораб. Той ни пощуре! — Тя се бореше със заплетените чаршафи. — Ще си вдигна чуковете в момента, в който се материализираме, казвам ви! Тогава аз ще изчезна, пък вие ме търсете.

— Факторът околна среда — произнесе замислено Добрия доктор. — Левкофобия, безпричинен страх от пустота и обезличаване... Не бива да забравяме, че всички сме жертви на дисоциацията между пространството и времето. — Той протегна ръце напред, сякаш прикрепяше невидим глобус. Бележникът му се изхлузи и тупна на пода. Капитан Джут надзърна в него. Нямаше записки, само драскулки: паяжини, жабешки лайна, големи, надървени членове.

— Може би химерите са симптоми... — философстваше той. — Съзнателни халюцинации... увещаващи архетипи, които патрулират из граничната зона на нашата идентичност...

— Това е Саския, — прекъсна го тя.

Добрия доктор вдигна глава.

— Зов за внимание?

— Незабавно открийте Саския Зодиак — нареди Табита, без да му обръща внимание. — Намерете я!

— Апартаментът ѝ е празен — докладва Отис. — От месеци насам.

— Виртуалният цех е разглобен — обади се Клег.

Джут се зарови в смачканите чаршафи.

— Просто я намерете!

— Капитанът на Понса! — отекна тревожен глас. — Капитанът на Понса! Капитанът на Понса!

— Божичко мили — въздъхна тя отвратено.

— Капитане, тук е полковник Старк.

Тя замръзна. Стисна с юмрук пижамата между гърдите си.

— Дайте ми нещо да се оправя — примоли се Джут на Доктора. — Направете го за мен, чувате ли ме?

— Но, разбира се — кимна съчувствено Добрия доктор.

Той отвори куфарчето си и вътре блеснаха редици от ампули.

Джут стана и започна да си навлича дрехите. Докторът я следваше по петите, опитвайки се да ѝ пробута някаква витаминозна напитка. Тя го отпрати. След това се пъкна в колата.

Из тунела се носеха бели прашинки. Сой също ги видя. Мустаците ѝ подскочиха, когато се полепиха по предното стъкло.

— Кво е туй?

Капитанът се загледа през бронираното стъкло.

— Това е сняг, Сой. Заваля.

Във фоайето на Понса полковник Старк и нейният чернориз ескорт бяха пресрещнати от Ломакс и Отис. Червените барети бяха млади и добре сложени. Кожата им блестеше от чистота и добра физическа форма. Освен това се бяха намазали със смазочно масло Х7 за дългоцевни пушки.

Другата миризма произхождаше от Кени. Козината на транта беше настръхнала, той непрестанно кършеше плещи. Полковник Старк опипваше нервно своя жезъл.

Джут заобиколи групичката и отиде при транта. Когато го погали, усети, че мускулите му са твърди като камък.

Пак фъшкии, помисли си тя. Стисна Кени за ръката и го отведе в контролната зала.

— Какво става? — попита го вътре.

— Простете, капитане — обади се полковник Старк, която незабелязано ги беше последвала. — Ако знаех, че не сте на мостика, щях да забавя часа на визитата си.

Дотича господин Спинър, стиснал развълнувано някаква папка.

— Капитане, най-сетне. Получихме доклад от...

— Първо, нека се отърва от тези хора — прекъсна го Джут и се отпусна уморено в един фотьойл. Кени клекна пред нея и тя разроши козината му с тока на обувката си. — Полковник, защо на мостика има въоръжени мъже?

Полковник Старк стоеше разкрачена ѝ скръстила ръце на гърба си. Ломакс и хората ѝ я бяха заобиколили.

— Капитане, имаме важно предложение — произнесе тя.

— Имате проблем — поправи я Джут. Тя забеляза, че Отис се усмихва. До него Спинър беше зачервен като рак. Зачуди се какво ли толкова спешно има да ѝ казва. Някаква частица от нея се радваше, че може да го отложи поне за малко.

— Капитане — продължи Старк, — съществува всеобща загриженост относно предпазните ви мерки.

— Така ли?

— Особено що се отнася до отбранителната ни способност. На последното си извънредно съвещание Съветът постави под въпрос адекватността на вашите възможности и стратегията ви при евентуална вражеска атака. — Старк кимна към Ломакс и Кени. — Разговарях с вашите хора, но те не бяха, в състояние да ме осветлят по въпроса.

Капитан Джут не си даде труда да поглежда към Ломакс или Кени. Не откъсваше втренчения си поглед от Старк.

— Вероятно защото не смятат, че ви влиза в работата — каза тя.

Окуражен от хладната враждебност в гласа ѝ, Кени се надигна и се залюля на пети. Някой от хората на Ломакс се изпърдя гръмко, а останалите понтийци се закискаха.

— Капитане! Не забравяйте, че животът на всеки един от нас е в ръцете ви!

— Тези момчета са най-добрите — обяви капитан Джут.

— Реакцията беше възхитителна. Почти мигновена. Каква е скоростта на реакцията, Алис?

— 0,875 СЕКУНДИ, КАПИТАНЕ.

— 0,875 секунди, полковник. Следващият път ще отрежем това 5.

Някои от хората се смееха шумно. Полковник Старк остана невъзмутима.

— Капитане, нека уточня някои от причините за нашето безпокойство. Този космически съд по начало не е бил предназначен да става убежище на човешки същества. Температурите непрестанно се менят, на борда се наблюдават и сринове във времето, предизвикващи сериозни неудобства. Пътниците очакват от капитана да ги отведе в безопасност до Палерния, но когато не получават от вас така желаната закрила, склонни са да я търсят в други фактори. А някои от тези фактори не споделят вашите интереси.

Жената говореше без колебание, с абсолютна вяра в своята правота — като всеки маниак. Табита се зачуди кой ли е написал речта ѝ. Баретите зад нея стояха изпънати като роботи. Понтийците очевидно бяха смутени от наглото им поведение.

— Вън от тази сграда — продължаваше Старк, но в гласа ѝ се долавяше и допълнението „и вътре“ — ние представляваме единствената способна да въведе ред сила. Пътниците на този кораб смятат, че е настъпил часът властта да премине в наши ръце.

Капитан Джут ѝ обърна гръб. Вдигна един портокал и го захапа за кората, след това я изплю настрани.

— Намерете Саския Зодиак — каза тя — и тогава ще говорим.

Полковник Старк си пое въздух. Тя вдигна монитора на китката към устата си и произнесе:

— Внимание, до всички подразделения, говори Старк, говори Старк! Претърсете всички райони за ВИП, Зодиак, име Саския...

— Лично, полковник. Тръгвайте! Направете го за мен. След това ще разговаряме за бъдещето.

Полковник Старк огледа кръга от присъстващи и прикова преценяващ поглед в понтийската охрана. Тя отбеляза очуканите им сервоусилватели, мръсните коси и нелъснатите ботуши.

Кени изръмжа тихо и заканително. Старк не му обърна внимание.

— Капитане, надявам се, че сте проверили охраната си за бяс — произнесе презрително тя.

— Не се безпокой, Старк — отвърна със злобен шепот Ломакс. — Не е заразно за влечуги като вас.

Момчетата харесаха отговора.

Табита се изправи. Носеше дългото си черно кожено палто. С разчорлената си коса и враждебно настръхнало лице приличаше на избягал престъпник, преследван от космически рейнджъри.

Чувстваше се безкрайно изтощена.

— Полковник, благодаря ви за подкрепата и лоялността — произнесе тя. — А сега се разкарайте! Вървете да си играете на „Хаос“, ако няма какво по-добро да вършите. — Тя посочи Ломакс. — Това са хората, в чиито думи се вслушвам, полковник! Техните идеи имат смисъл за мен. Те не са разглезени. Бих казала дори, че все още не са опитомени. Също като този кораб, полковник. А сега изчезвайте. И ми намерете Саския Зодиак — добави по-тихо тя, — доведете ми я тук, но косъм да не е паднал от главата ѝ. След това ще разговаряме за нашите отбранителни мерки.

Докато Джут говореше със Старк, Кени се прокрадна незабелязано до полковника. Той ѝ се озъби и завъртя бавно глава. Старк се отдръпна и посегна към пистолета.

Изведнъж пространството се изпълни с оръжия.

Червените барети бяха вдигнали своите към тавана. Охраната пък се прицелваше в тях. Всички викаха с изплашени, възбудени гласове. Отекна самотен изстрел. За известно време след това единственият звук беше електрически пукот. Въздухът се разцепи от мълниите на парализиращите заряди. Свистяха микрокуршуми.

Един черноризец падна и от гърдите му рухна кръв. Незабавно до него коленичи друг, извадил пакета за първа помощ.

— Спрете! — извика полковник Старк и даде знак да преустановят боя. — Изнасяме се.

Простреляната жена лежеше неподвижно. Вече с нищо не можеше да ѝ се помогне. Някой се наведе, вдигна я и я метна на рамо.

— Това беше напълно излишно — извика Старк, докато Ломакс ги изблъскваше навън. — Капитане, с този ход само си навлякохте нови неприятности, напълно дестабилизирахте...

Вече ги бяха извели от мостика и Табита се свърза със Старк по интеркома.

— Намерете Саския и тогава ще говорим — повтори тя отново, когато иначе равнодушното, но сега изпълнено с омраза лице се появи на екрана. — Обещавам. Полковник Старк беше права, нямаше никакъв смисъл от стълкновението — продължи тя към присъстващите в залата, без да прекъсва линията. — Глупава постъпка. Ломакс, кой започна пръв?

— Но, капитане — извика някой отзад, — тя щеше да стреля!

Табита го посочи.

— Вземете му оръжието. Хайде, размърдайте се там. На този човек повече да не се дава оръжие, разбрано ли е, Ломакс? И така, полковник, мисля, че се разбрахме. Дочуване засега... Слушам ви, господин Спинър — рече тя, след като прекъсна връзката.

Той и посочи кабините в горната част на галерията. Тя го последва и махна на Кени, който се втурна да ги изпревари. Всичко беше под контрол. Капитан Джут беше готова да приеме рапорта на своя първи офицер.

Джут седна зад бюрото, докато Спинър затваряше вратата. След това се изправи пред нея и заговори с официален тон:

— Госпожо, най-сетне мога да рапортувам, че в 045.4.4 навлязохме в сферата на Приближаването.

Капитан Джут почувства приливна вълна на неописуемо облекчение. Тя удари с юмрук по бюрото.

— Значи излизаме навън? Защо никой не празнува?

Господин Спинър изглеждаше обезпокоен.

— Капитане, мисля, че трябва сама да погледнете.

— Какво има? За какво говорите?

Той включи монитора на бюрото. Появи се бледорозов облак на фона на белезникава мозайка. Табита го разглежда няколко секунди съсредоточено, но не можа да различи нищо.

— Това ли е характерната картина от сближаването?

— Да, капитане — кимна господин Спинър. — Неидентифициран бинар.

— Как така неидентифициран?

Това беше първата чужда звезда в пределите на мезоскопичната вероятност и масата ѝ вече притискаше нанопорите на хипертракторния лъч. Радиосигналят ѝ бе далеч по-могъщ от предполагаемото, по-широк и по-стабилен от моделите на Алис. Джут присви очи, загледана в бледия призрак от монитора, сякаш можеше да почувства топлината му.

— Искаш да кажеш, че това не е Алфа?

Господин Спинър се почеса по брадичката.

— Сама виждате, че повърхностната температура съвпада с очакваната за Алфа — заговори той, — но мащабът е далеч по-голям. Ако това е Алфа, капитане, къде в такъв случай е Проксима?

— Писна ми — тропна с пръсти по бюрото Табита. След това завъртя глава, сякаш за да се отърве от кошмарно видение. — Защо я няма Кстаска? Трябва ми някой, който да ми каже какво става.

Господин Спинър вече беше помислил за това. Дори имаше план.

— Капитане, готов съм да повикам хора, които...

— Не — спря го тя. — Никой не бива да знае. — След това включи монитора на китката. — Алис?

— ДА, КАПИТАНЕ?

— Необходима ми е последната проекция на близки обекти.

— ИЗЛИЗА НА ГОЛЕМИЯ ЕКРАН.

Капитанът стана и надзърна през прозореца на вратата. На мястото на разбития екран бяха монтирали временен заместител. В момента се виждаше размътен червен кръг, като нажежена сгурия в самия център на четири познати планети, три с бозав цвят и една зелена.

— И какво имаме там? — попита тя.

— ФАЛШИФИЦИРАНА ИНФОРМАЦИЯ — отвърна безтелесният глас.

Господин Спинър си свали очилата и ги избърса в ръкава на ризата си. След това се пресегна и изключи връзката с корабната личност. Лицето му беше пребледняло.

— Не го е направила Алис — заяви уверено той. — Получихме го направо от *Окципиталния лоб*, от самия аналог.

— От *Окципиталния*... — Табита почувства, че ѝ призлява.

Господин Спинър склони лътящото си теме.

— Табита, знаете добре, че резидентите не могат да оказват каквото и да било въздействие върху активността. Те дори не вярват, че съществува... — Той положи ръка на монитора. — Това е сурова информация, капитане. Наскоро получена, още необработена. — Гласът му се снижи до едва доловим шепот. — Един Господ знае какво точно ни подава Алис.

Джут очерта с пръст кръгче върху стъклото на монитора — контурите на звездата, която не можеше да види.

— Върви си — каза тя. — Остави ме. — Той направи опит да възрази, но тя го спря: — Оставете ме, господин Спинър.

Седеше съвсем сама в анонимната кабинка. На бюрото беше залепена реклама за екзотично меню в близката чили-закусвалня.

— Проклетият камък дори не иска да иде където сме му казали — промърмори тя. — Изтегна се в ергономичния фотьойл, изработен така, че да е удобен за същества с всякаква форма. Не можеше да откъсне хипнотизиран поглед от шарената реклама на закусвалнята. — Алис, ти го правиш, нали? Не е Саския.

Мускулите на лицето ѝ се изопнаха.

— Какво си сторила?

Светлините в кабинката премигнаха — първо светнаха червените, после зелените и накрая сините лампи.

— ПРОКСИМА ЦЕНТАВЪР, КАПИТАНЕ — прошепна измамническият глас.

Капитан Джут се щуреше из малкото помещение, сякаш търсеше някакъв машинен дефект.

— Не ме лъжи, шибано изчадие! Никога вече не го прави, чуваш ли?

— КАПИТАНЕ, ТАЗИ КОНСТРУКЦИЯ Е НЕСПОСОБНА ДА ЛЪЖЕ. ТАЗИ КОНСТРУКЦИЯ Е ЛИЧНОСТ, ОПЕРАЦИОННА МЕТАСИСТЕМА.

— Брей, тъй ли било? — попита иронично Джут. — Аз пък не го знаех. Ето ти един малък тест, тогава. Алис, кажи, спомняш ли си Венера? Помниш ли какво се случи там?

— ТАМ РАЗБИХТЕ ТАЛАСЪМА, КАПИТАНЕ.

— Точно така, Алис. Разбих го, разбих и теб. Капитан Джут облиза пресъхналите си устни.

— А след лова те намерих отново, Алис.

— ПРОКСИМА ЦЕНТАВЪР, КАПИТАНЕ.

— Намерих те отново, Алис, макар това за малко да ми струва живота, а сега ти... ти... — Табита поклати глава. — Не. — Тя прокара пръсти през къдравата си коса. — Виждаш ли, работата е в това, че аз не ти вярвам. Ей в това е цялата работа. Ама съвсем цялата.

Капитан Джут се сгърчи във фотьойла, сякаш внезапно се беше загорял до червено.

— Алис — промълви тя — е на една пластина, Тя не е истинска, но тя управляваше таласъма и тя откара „Изобилие“ при Харон, където всички ние гледахме смъртта право в зейналите й сливици.

Тя отново поклати глава.

— Но ти нямаш нищо общо с нея. Ти си само сбор от случайна информация. Ей това си ти и нищо повече. Всички си мислят, че те има, защото така са свикнали. Побъркали са се по теб, както са се смахнали по онази Тайнствена жена. А няма никакво значение дали тя съществува, нали така? Също както няма никакво значение дали Алис още я има. Защото шибаният кораб лети накъдето си иска.

— ПРИБЛИЖАВАМЕ ПАЛЕРНИЯ, КАПИТАНЕ — продължаваше да нарежда гласът. — ДЕСНОБОРДОВ ЛЪЧЕВ ВЕКТОР 36 ГРАДУСА 42 МИНУТИ И 06 СЕКУНДИ, 170,33,05 СУБЕКТИВНО ВРЕМЕ.

— Ти си само една програма и нищо повече. Написана от серафимите върху конструкцията на фраските. Ти не помниш Венера — капитан Джут се изправи. — Не помниш дори Алис. — Малките светлилки премигнаха. По пултовете пробягна вълна като ехо на далечен смях.

— Алис е мъртва — осъзна Джут и се олюля.

— ПАЛЕРНИЯ ИЗГРЯВА, КАПИТАНЕ.

Дог Шварц излезе от Пещерата на безредието и се спусна към дефилето на *Окципиталната шахта*. Беше се надрусал до козирката. Високо над главата му мъждукаха отраженията от пилоните на спрените асансьори. Кабините бяха обхванати от стеблата на дебели лиани, изникнали направо от бетонния под.

Пътят под колелата на мотора бе съвсем гладък. Дог Шварц си мислеше за мацките от *Окципиталната шахта*. В главата му дращеше слабо жужене, което се усилваше и отслабваше на талози. Дог Шварц беше щастлив. Въобще не беше подготвен да бъде призован от познат и неприятен глас, отекнал откъм тавана на пещерата.

— Къде се губи досега?

Гласът принадлежеше на губернатора. Той самият стоеше пред разтворената врата на неподвижната асансьорна кабина. Във връзка със застудяването беше прибавил към неизменното си официално облекло топъл вълнен шал и чифт кожени ръкавици. Косата му блестеше, сякаш беше лакирана.

Дог Шварц насочи мотоциклета нагоре по стълбите към товарната платформа, където спря. Мъжът ще заплати дължимото, нямаше никакъв смисъл да го обижда.

— С приятели — добави Дог Шварц.

— Ордата — кимна Грант Непрекклонния.

Яхнал мотора, Дог Шварц го озари с доволната си усмивка. Сетне се почеса по брадата.

— С Ордата, разбира се. Момчетата са си набавили чудесни играчки. Ще видиш, губернаторе.

Грант Непреклонния пхна ръце в джобовете на сакото. Устните му потрепераха нервно.

— Ела тук — нареди той.

Дог Шварц се придвижи напред. В обгръщащите ги сенки забеляза зелените очи на трантката. Лежеше по корем върху кабелите и го наблюдаваше през сплетените клонки.

Отблизо очите на Грант изглеждаха като мънички черни копчета на диоди.

— Казвал ли съм ти да идваш насам?

— О, всичко е наред, губернаторе — ухили се невъзмутимо Дог Шварц. — С момчетата се позабавлявахме чудесно. — Той вдигна глава и улови погледа на трантката. — Добрутро.

Грант Непреклонния протегна ръка, с обърната нагоре длан.

Дог Шварц взе да се тупа по безчислените джобове на комбинезона. Всички бяха натъпкани с наркотици, но все не можеше да открие този, който му трябваше. Най-сетне между пръстите му изтрака шишенце с успокоителни и той го постави върху дланта си, облечена в черна кожена ръкавица.

— Чаках ги още преди три дни — заяви Грант Непреклонния.

— Ами... тъй де — отвърна Дог. — Там долу времето тече по-бързичко.

— Не ме ядосвай.

Дъхът извираше на облаци от устните им. Дог Шварц разклати опашката си и прокара пръсти през нея.

Грант Непреклонния си мислеше, че всички затруднения всъщност са проблеми на системата. Това, от което наистина се нуждаеш, е информация, чиста и неподправена информация. Такива като Дог Шварц и чичо Чарли са само негативни функции на системата. Снабдени с мощно ентропично въздействие, те излагат на постоянен риск всякаква полезна информация, вдигайки ненужен шум във всички посоки.

Той подхвърли шишенцето с лекарства и го улови във въздуха.

— Ще ми трябва още. Кажи на чичо Чарли. И остани там, докато пратя да те извикат.

Дог Шварц изпръхтя шумно. Той метна поглед през рамо към пътя, който беше изминал.

— Добре, ще му кажа.

Грант Непреклонния огледа кръглото му лице.

— И какво означава това?

Дог Шварц се почеса по носа.

— Ами... че имах и малко друга работа. — Ясно беше, че е намислил да се върне при геймърчетата в Шахтата. Грант Непреклонния поклати бавно глава, вдигна ръка и докосна с показалец карфицата, която придържаше безупречния възел на вратовръзката му.

От острието ѝ бликна тъничък сноп светлина и прободете Дог Шварц в лявото бедро. Мина през плата и плътта и се изгуби някъде в пода отзад.

Грант Непреклонния пристъпи напред и се надвеси над строполилия се Дог Шварц, докато си нагласяваше вратовръзката.

— Това трябва да те позабави мъничко — произнесе отчетливо той. Всичко почервения, след това побеля и накрая се спусна черна пелена.

Дог се събуди при изоставения асансьор. Левият му крак гореше, от тазовата става до коляното. Когато се размърда, пламъкът стана термоядрен.

С дясната си ръка той опипа наоколо, докъдето можеше да се пресегне, без да мести левия си крак. Някой му беше прибрал дрогата. Помисли си за чичо Чарли. След това за неговите медицински сестри. Те щяха да знаят какво да направят. И в този момент завъртя глава, за да установи, че не е сам на пътя.

Върху седалката на собствения му мотоциклет се беше настанила мургава жена с раирана фланела и дълго черно палто. Дог я изгледа отдолу до горе. В първия момент си помисли, че е Дева Мария, дошла да го отведе в рай, но всъщност беше капитанът.

— Опитвам се да си спомня — заговори го тя, — къде съм те виждала преди.

Дог Шварц преглътна. Имаше чувството, че някой е пъхнал шкурка в гърлото му.

— Защо непрестанно си мисля за Марко? — запита го тя. — Ей, ти да не си негов приятел, а? Марко Мец. Не? Че защо тогава ми напомняш на него? — Тя се наведе напред през дръжките. — Искам да кажа, виждам го, както сега виждам теб — да лежи в онова тресавище на Венера. И двата му крака бяха строшени. Но това не е... За какво говорех?

Дог Шварц изграка нечленоразделно.

— Зная — кимна тя и се засмя. — Кракът на Марко! Ти си този, когото пратиха от болницата, за да му прибереш обратно крака. Но аз тогава вече те... тогава аз... зная, че аз тогава вече те познавах... — тя поклати объркано глава.

— От преди това.

— Дад пия — успя да прогъгне Дог Шварц. — Да пия.

Капитанът бръкна с ръце в джобовете на черното си палто. Тя се огледа, сякаш очакваше някой да седи зад нея. Движенията ѝ бяха бавни, хипнотизиращи, също като речта ѝ.

— Имах една чанта — продължи тя. — Ей толкова голяма беше. На времето я носех със себе си навсякъде! От Меркурий до Харон. Винаги държах вътре кутия с бира. Ако сега беше с мен, щях да ти дам да сръбнеш. — Тя продължаваше да клати глава и да подсмърча. — Къде беше това? Не говоря за чантата. Хайде, предавам се.

Дог Шварц най-сетне намери сили да проговори.

— Чистех — изрече мъчително той. — Прозорци. — Надяваше се това да помогне.

Капитан Джут отвори уста в едно голямо „О“ и го посочи с пръст.

— На Честност-2! — сети се тя. — В онази младежка банда. Тъкмо ми идваше на ума. — Тя скочи от мотора и тръгна към него. — Ами, да. Чакай, как ти беше името — Дог, Дог кой? Хайде де — Дог какво беше там? Здравсти, Дог. Радвам се да те срещна отново. Как я караш, приятел?

Тя го побутна по рамото с върха на обувката си. Той изписка болезнено.

— Май не си много добре, а? — попита капитан Джут.

Тя приклепна до него и го погледна в лицето. Очите му бяха помътнели, зениците — не по-големи от главички на топлийки. Също като нейните. Тя кимна с вид на мъдрец и погледна към тавана. Парата от устите им се смесваше и пълзеше бавно нагоре.

— Това е територия на Хаоса, нали? — попита го тя.

— Долу — отвърна Дог. Опита се да мръдне глава, за да ѝ покаже къде.

— Отдавна не бях минавала насам — призна му Табита. — Е, ти сигурно го знаеш. Няма какво да търся тук.

Тя му показа ръцете си. Бяха изподрани и окървавени, сякаш дълго време ги бе блъскала в нещо твърдо. Но усмивката ѝ бе все тъй замечтана.

— Никак не боли — побърза да го увери. — Още повече, когато срещнеш стар приятел.

Дог Шварц се огледа за неизменната ѝ сянка — транта — но животното не се виждаше никакво. Очевидно Джут бе съвсем сама.

Капитанът бръкна в ризата му.

— Казах на тази полковник Старк — заговори тя, — че са ми по-близки идеите на хора като теб... Като теб... Кени и Ломакс... — Изглежда белеше нещо от кожата му.

— Знаеш ли за какво си мисля? — продължи раздражено, сякаш не успяваше да се съсредоточи. — Мисля, че причината е в този кораб. Преди да го получа, бях едно обикновено момиче, което си падаше по веселия живот. Сигурно още съм такава. Въпреки... въпреки всичко.

Тя подаде ръка на Дог Шварц. Имаше нещо на върха на показалеца ѝ. Приличаше на тънък обелен лишей, но беше кафеникаво.

— Искаш ли? — попита го. — Тъкмо кракът вече няма да те боли. Всичко ще престане да те боли. — Тя отдръпна ръка и разгледа отблизо блестящото малко нещо, залепнало на пръста ѝ. — Не, няма да ти дам. Защо пък да не те поболи малко? Честност-2, казваш, ама че далеч назад във времето се връщаме днес!

Дог Шварц полагаше отчаяни усилия да се съсредоточи върху думите ѝ през огнената пелена. Да можеше само да я пипне, Грант щеше да допълзи на четири крака и да го моли за нея. Дог си спомни, че носи неутрализатор „Магнани“ — сигурно средство за лична защита. Беше го скрил в мотора.

— Е, заповядай, вземи — възкликна капитанът и отново коленичи. — Ето, вземи си.

Тя повдигна ризата му нагоре и оголи бялото му изпъкнало, щръкнало шкембе. След това, сбърчила вежди, отлепи лишея от пръста си и го постави на корема. Животинчето се намести удобно и се прилепи плътно за кожата.

— Тук така ги лекуваме тези неща — похвали се тя, докато наблюдаваше как телцето на съществото се изпълва. — Всеки се храни от другия.

Объркан и изплашен, Дог Шварц не смееше да откъсне очи от подувания се лишей. Изведнъж почувства, че между него и неистовата болка в крака се разстила нежна, омекотяваща пелена. Все още усещаше пареща горещина, но сякаш се беше отдалечила поне мъничко.

— Всеки се храни от другия — повтори капитан Джут. Очите ѝ бяха навлажнени. — Ако някой те пропусне, следващият ще ти види сметката. — Предполагаше, че говори за него. Изведнъж осъзна, че тя наистина беше опасна.

— Виж — изрече Дог, най-сетне понадвил болката. — Май не разбираш точно. Нищо не съм направил. Ама съвсем нищичко. И не бих направил. Може да съм голям, но не съм такъв човек. — Думите излизаха от устата му като балони, напompани с горещ въздух. — Само изпълнявах заповеди. Гледах да съм полезен за делото. Викат ми, свий сармите на онзи задник и аз действам. Първо, разбира се, ги увещавах и само ако не се получи... Нали разбираш? — Той направи опит да скъси разстоянието до мотоциклета, но тялото му отказваше да се подчини.

Табита Джут въобще не слушаше изповедта на Дог. Тя си имаше свое бреме от чувства, което напираше да се излее навън.

— Край, отказвам се — призна му тя. — Нека ме изядат. Повече няма да се боря.

Тя скочи на мотора и го запали.

— Повикай помощ! — примоли се Дог Шварц. — Кракът ми!

Опрям глава на земята, той я изпроводи с поглед, докато се отдалечаваше сред прахоляка. Всичко се обърна с краката нагоре, помисли си Дог.

Не че имаше някакво значение.

В края на краищата го спасиха, и то хора, които нямаше да му слагат още лишеи. В случая с капитан Джут спасяването се оказа значително по-продължително.

Откриха я, естествено, в *Латералната Фисура*, в една изоставена аналогова кариера. От мотоциклета нямаше и следа. Цепнатината, в която Табита бе пропъзляла, бе толкова тясна, че спасителният екип едва успя да се промуши. Когато се добраха до нея, беше посиняла от студ. Съблякоха мокрите ѝ дрехи и забелязаха четири лишея по тялото ѝ, които я държаха в седирано състояние, докато ѝ влеят течности. Единствената дума, която успя да произнесе, беше *Доджър*.

Но от капитан Гилеспи и останалите членове на експедицията все още нямаше никаква вест.

9.

— Безнадеждно е — оплака се Ксавир. Откакто откриха Голямото чудовище, професорът бе станал крайно раздражителен и невъздържан. Най-тежко понесе раздялата с жените от Девети канал.

Той се извърна към троглотита и размаха нетърпеливо ръце.

— Какъв беше смисълът да се връщаме обратно?

Инк млясна с уста. Подпряна на патерицата, тя се наведе и вдигна котката на ръце. Дали в изпъкналите ѝ очи не се мярна насмешка? Или предизвикателство?

Вратите на кадилака бяха отворени. Двигателят беше изчезнал, както и всички стъкла. Отвътре надничаха мънички, черни личица. Изведнъж вратите се хлопнаха.

Кучето започна да ръмжи заплашително.

— Тихо, Тими! — сгълча го по-възрастното от Катсингъловите момичета. — Ще ги изплашиш.

Тя застана до Инк. Двете огледаха колата. Скоро се приближиха Доджър и Джоан.

— Ей, тази е в друг оттенък на розово — посочи Джоан. Доджър се засмя.

— Те са само деца — произнесе момичето, после се надвеси през прозореца, твърдо решено да ги покани да излязат. Може би щяха да склонят да си поиграят.

Дотича преподобният Арчибалд, с вдъхновено изражение на лицето.

— Алилуя! — извика той, все още завладян от религиозния екстаз, с който ги бе повел към голямата стълба. — Благословен да си, Господи, и ще се молим за душите на тези твои изгубени овчици. — Едва завърши второто изречение и около тях започнаха да ваят различни предмети.

— Внимавайте, преподобни — предупреди го капитан Гилеспи, но като видя, че не я слуша, го изтика на безопасно разстояние.

— Всички души принадлежат Нему — увери я той. Излъчваше топлина, сякаш го тресеше и имаше температура. — Нима ще

позволим тез да погинат?

— Най-вероятно — отвърна тя. — Ако обичаш, отче, следвай ме.

При завоя на тунела Джоан погледна назад. Мъничките очички зад волана на полуразглобената кола продължаваха да сияят с отразена светлина.

Ловната експедиция навлезе в район с високи тавани и изпръхнала от суша почва под краката. Сгърчени дръвчета с увиснали клони и почерняла кора придаваха допълнителна меланхолия на обкръжаващата ги обстановка. Малко по-нататък обаче за първи път от доста време се натъкнаха на открит поток, а светлините на фаровете озариха неголям мост, конструиран от бамбукови пръчки и стоманени скоби. Изглеждаше доста стар.

— Дали да не попълним запасите си от прясна вода? — попита едно от момчетата със съмнение в гласа.

— Уф! — възкликна с отвращение сестра му.

— Малкото момиче наистина е Тайнствената жена — обясняваше Джоан на Кстаска. — Това е повече от очевидно.

— Не — поклати глава херувимът. — Не е.

Капитан Гилеспи ги учеше как се свиват цигари. Херувимът свиваше своите върху металната повърхност на чинията.

Инк настояваше да продължават без почивка. Кстаска ѝ предложи да се опира на летящата чиния, но тя отказа категорично. Бояла се, както сама призна, че дребното черно дяволче възнамерявало да ѝ отмъкне спомените.

Малко по-късно Кстаска вдигна сфероидната си глава, сякаш бе доловила нещо из въздуха.

— Излязохме на картата — произнесе тя с видимо задоволство. Зелени и червени светлилки замигаха по краищата на чинията. Кстаска подаде една от готовите цигари на Доджър, като си послужи с щипката на опашката.

— Ммм, ще бъдеш ли така добра да ми я оближеш?

Кстаска се свърза с *Таламуса* и не остана никак изненадана, че там от известно време вече се разпореждаха хората на Старк.

— Как е положението, шефе? — попита Джоан.

— Всичко е наред — отвърна херувимът. — Трудя се с пот на челото.

Котката Один се отърка в крака на Инк и отскочи встрани миг преди да я притисне патерицата. Изглежда все още не беше привикнала с новите познати на господарката си, защото от време навреме спираше и ги оглеждаше замислено с издължените си сиамски очи.

Съвсем скоро, според местния стандарт естествено, навлязоха в поредната необитаема зона. Пътят следваше ръба на една доста дълбока цепнатина, чиито краища бяха подсилени с бетон. От другата страна се виждаха прозорци, зад които блестяха светлини.

Децата вървяха в индианска нишка и се държаха за ръце. Хрумна им да запеят:

*„Хай-дъл-ди
Хай-дъл-да,
Хай-дъл-ди
Хай-дъл-да-ха-ха-ха-ха-ха-ха,
Хай-дъл-ди...“*

Преподобният Арчибалд се беше изправил на входа на един тунел, вдигнал нагоре ръце.

— Нека се помолим — прикани ги той, с глас като разстроен тромпет. — Нека благодарим вкупом на Всемогъщия Господ Бог, Който ни доведе невредими до Долината на сенките и смъртта...

От тунела зад него неочаквано се появи демон.

Това беше дълго, източено същество, което се разгъваше откъм мрака със сух, пращящ звук. Имаше четири ръце и два крака, а тялото му сякаш беше изплетено от бодливи къпинови стъбла. Движеше се бавно и се поклащаше непрестанно, като че ли беше изненадано, явно пробудено от продължителен сън.

Свещеникът падна и чудовището премина през тялото му.

Професор Ксавир повиши глас, надмогвайки писъците и всеобщата суматоха.

— Всичко това е твое дело, отвратителна дърта вещице!

И докато първите изстрели на ловците пробиваха дупки колкото юмруци в стената, той се хвърли разгневено върху Инк.

Още е първия удар изби от ръцете ѝ патерицата. Капитан Гилеспи се метна помежду им, направи опит да задържи падащата жена, но накрая бе повлечена след нея. Тя чу Кстаска да изпраща призиви за помощ по радиото, на всички възможни честоти.

Мъжете изтикаха децата най-отзад, без да прекратяват стрелбата. Въздухът се озари от синкави светкавици. Джоан крещеше нещо неразбрано. Гилеспи се огледа и зърна професора и Инк на ръба на бездната. При следващата светкавица там беше само професорът.

Лежеше на площадката и надничаше долу през ръба.

— Търсете пътя за отстъпление! — извика им тържествуващо той.

Сякаш привлечен от гласа му, фраскът се насочи към него. Отекнаха нови изстрели, които го накараха да изпищи от болка, но не бяха достатъчни дори да забавят движенията му. Той сграбчи главата на професор Ксавир в грамадната си лапа и го задърпа към гърлото на тунела. Професорът крещеше ужасено и опипваше колана си за оръжието, което отдавна не беше там. След това се вкопчи с две ръце в притисналата го лапа. По лицето му се стичаше кръв като от спукана хартиена кесия с малинов сироп. Един от ловците опита да посече с брадва крака на неочаквания нападател, но от разкъсаната кожа бликна отвратителна млекоподобна течност. С почти безгрижно завъртане на опашката чудовището го помете.

Тялото на професора започна да се гърчи в мъчителни конвулсии. Доджър Гилеспи дръпна захвърления кръст на свещеника и го стовари върху жилавите като върбови клони ръце, които стискаха Ксавир. Кръстът се строши, разпръсквайки наоколо огледални парченца, а една от свободните ръце на фраска я шибна болезнено като разцепена бамбукова пръчка. Капитан Гилеспи отскочи назад, спъна се, просна се по гръб и след това изпълзя към близката стена.

— Мамка му!

Тя се претърколи задъхана, докато пред разширените ѝ от ужас очи фраскът сгъна страховитите си крайници и откъсна главата на професора.

Някъде по това време последният фраск най-сетне бе започнал да проявява макар и вяла реакция към несекващата канонада. Той отстъпи назад, огледа се озадачено и кимна, сякаш отговаряше на някаква своя мисъл.

Ловците притичаха напред и продължиха да заливат неукротимото чудовище с вълни от виолетова радиация. Миришеше на озон и се чуваше постоянно бръмчене като от далечна дъскорезница.

Джоан забеляза една захвърлена пушка, наведе се и я вдигна.

— Назад! — викна ѝ Доджър, която все още се придвижваше на четири крака.

— Какво е това? — извика ѝ Джоан. — Какво е това?

— Фраск! — отвърна Доджър и се претърколи отново. Не се съмняваше, че Джоан досега не беше виждала подобно нещо. Тя протегна ръка и издърпа пушката. Погледна брояча на пълнителя, колкото да установи това, което вече предполагаше — че е празен.

— Проклятие!

Болеше я ръката. Хълбокът още повече. Фраскът беше изгубил един от крайниците си. Въртеше се в полумрака като размахван от великан клон. Той нададе оглушителен крясък. Съвсем определено отстъпваше.

Децата се нахвърлиха върху примамливите огледални останки на кръста.

— С тези огледалца можем да предупредим капитана!

След това затичаха назад по пътя, като пращаха слънчеви зайчета към покритите с пукнатини скални стени. „S-O-S“ — сигнализираха на междупланетна морзова азбука отблясъците.

Но фраскът все още не беше победен. Изведнъж той се хвърли напред, стъпквайки противниците си във финален изблик на злоба. Не правеше разлика между възрастните екземпляри, с лъщящите им оръжия, и по-младите — с техните святкащи огледалца.

Децата изчезнаха в грамаден фонтан от яркочервена кръв.

Тогава цялото налично въоръжение се съсредоточи върху фраска и го унищожи. Но това отне безкрайно дълго време. Приличаше по-скоро на филмово клане, пълно със забавени кадри и бликащи кръв артерии. Стрелците посипваха подскачащото, танцуващо, гърчещо се тяло със смъртоносните изблици на поне пет различни вида оръжия за

поразяване, докато чуждоземното тяло размахваше петте си останали крайника и пръскаше всичко наоколо с млечновата лепкава течност.

Когато най-сетне шумът утихна, едва шепа от членовете на експедицията все още се държаха на крака. Те продължаваха да крещят, завладени от сляп ужас и жажда да убиват. Близо до тях някой от ранените се молеше на висок глас да го застрелят час по-скоро.

Кстаска литна над бойното поле и сондира останките от чудовището с разположените на върха на опашката ѝ датчици.

— Мъжкар е — заключи тя. Джоан оглеждаше натрошените кости и тръбичките с млечновата кръв и се питаше как е могла да разбере.

— Добре ли си, малката? — попита я Доджър Гилеспи. Тя самата беше цялата опръскана с кръв.

Джоан я прегърна и започна да хлипа. Усети, че ѝ се повдига. Сигурно щеше да повърне, ако имаше какво.

— Инк! — повтаряше тя несвързано. — Професорът! Децата!

— Последният от Легиона — провъзгласи ликуващо преподобният Арчибалд. Тъкмо се изправяше на крака. Изглеждаше сякаш някой го беше залял с кофа червена боя. — Защото, както е писано...

— О, я млъквай! — кресна му капитан Гилеспи и притисна още по-силно Джоан.

— Ей, има ли някой там! — продължаваше да нарежда един от ранените.

Мисионерът не ѝ обърна внимание.

— Слуги на Рогатия — оповести той и махна отчаяно с ръка.

— Фраск, мъжкар, младежка възраст, специализиран за войник — диктуваше Кстаска.

Преподобният Арчибалд насочи лъча на прожектора си към херувима и заговори.

— И уродливи бяха телата им и изменени крайниците, за да прилягат на службата им. — Отново бе завладян от религиозен екстаз. — Върви скриваха очите им, с върви прикриваха ушите си и с върви те поразяваха врага свой!

Вече нямаше съмнение, че преподобният Арчибалд е изкукуруригал напълно.

— О, отвратителен грях! — отзова се негова съсухрена последователка. Тя вдигна захвърлена сред трупите карабина, поколеба се за миг и застреля в главата мъжа, който молеше за помощ.

— Божичко мили! — изхлипа уплашено Джоан.

Последните оцелели кръстоносци се надигнаха и взеха да си събират оръжията, като че ли бяха някакви свещени реликви.

— О, Господи Боже, за твоята правда се скитаме из това прокълнато място!

И преподобният Арчибалд, следван от верните си сподвижници, навлезе смело в тунела, откъдето се бе появил фраскът. Почти веднага стрелбата беше възобновена.

Кстаска се приземи пред Доджър и Джоан.

— Последвайте ме — покани ги тя любезно.

Джоан закърши ръце.

— Но Инк? — проплака тя, като дете, изгубило майка си. — Ами останалите?

Доджър я дръпна след себе си.

— Най-доброто, което можеш да направиш за Инк — обясни й тя, — е да вземеш мерки да не те сполети нейната участ.

Херувимът ги поведе нагоре по склона на висок близо петдесетина метра хълм. Капитан Гилеспи не се съмняваше, че е избрала най-правилния път. Двете с Джоан си помагаха при изкачването. Известно време дочуваха лая на Тими, който продължаваше да се навърта край убитите деца.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
СВЕЖА КРЪВ

1.

По-рано казах, че краят на пътуването не е и край на историята. Не че историите нямат край. Напротив. Все някога и някъде нещата престават да се случват. Обръща се последната страница, връзката се прекъсва, замлъкват гласовете и ето че иде краят на разказа. Защото историята не е истинският живот и вътре в нея е заложен стремеж към удовлетворяващо всички страни заключение.

Животът, ако ми позволите да споделя мнението си за него, този живот, който наричат истински, обикновено не предоставя подобни заключения. В живота всичко е временно. Нещата продължават да се случват, едно подир друго и така до безкрай. Единственият свършек е смъртта, но едва ли някой ще го намери за задоволителен. Дори след смъртта нещата продължават да се случват, само че вече на други хора.

Някои продължават да твърдят, че всички истории на този свят, всички намерени богатства, разбити сърца, спечелени битки, всички покорени планини и потайни заговори, разкрити убийства и пропилен наследства — всички те са в действителност само брънка, частица от една-единствена, по-висша и обединяваща история. Тази универсална (или по-скоро геоцентрична) история е историята на един, да го наречем осреднен, типичен представител на човешката раса, който става, излиза на широкия свят, сражава се за някакви идеи, страда и побеждава, а накрая се връща у дома и си ляга. Според специалистите отделните стадии от пътешествието на споменатия герой, всички тези изпитания и метаморфози са свързани по някакъв начин с тенденциите на отминаващия ден, година или живот, така, както ги вижда този, който разказва историята. Денят, подобно на годината и на целия живот, се заражда в първите проблясъци на светлината сред мрака. Той постепенно набира сила, пълнота, изобилие, но ето че топлината му започва да изстива, енергията му се изчерпва, очите се замъгляват и светлината изчезва, преборена от мрака, и така всичко е готово за следващия цикъл.

Разбира се, всичко това е било преди идването на капеланците и Голямата крачка в космоса. Оттогава животът е станал далеч по-

накъсан, по-разхвърлян в просторите на пространството и времето. Толкова малко са хората в наши дни, които напускат дома, за да се завърнат отново. Съществуват милиони места, където може да се иде. Но по време на това първо наше пътешествие към далечни звезди ние също получихме полагащата ни се порция метаморфози и изпитания. Започнахме изпълнени с ентузиазъм, но постепенно умората и еднообразието си казаха тежката дума. Преминахме през болезнени периоди, през който нищо не вървеше така, както би трябвало да върви, завладя ни безпомощност, за която не намирахме лек. Но сетне сякаш настъпи етапът на възстановяване. Появиха се отдавна изчезнали неща, изникнаха отново, сякаш просто бяха изминали предначертаната им орбита — поне така би казал някой заклет геоцентрист — за да изгреят с утрото.

И това беше повече от странно, имайки предвид, че все още бяхме в сърцето на нощта.

2.

Бар „Тривиа“ беше все така препълнен, дори след като Последния поет реши да се покачи на една маса и да изрецитира „Балада за фраска“ с пискливия си глас. Посетителите се отнасяха към всичко с доброжелателно търпение. На ъгловата маса почти непрестанно седяха двама или трима транти, сърбаха питиета и държаха под око тълпата.

Последната идея на г-н Муун бе да примами няколко от големите паяци, които живееха из дупките в стените, и да организира с тях надпревара. Клиентелата следеше събитието със смесица от любопитство и отвращение, залагаше се всичко, включително фъстъци и стафиди.

— Не зная, погледни ги. Само погледни тези проклети хлапета — ядосваше се Рори и не спираше да търка барплота.

Все още нямаше никакви вести от Доджър Гилеспи или пък от Тайнствената жена. Противно на очакванията, внезапното изчезване на прословутия призрак само подхранваше нейната известност. Какъв ли нов удар подготвяше? Вярно ли е, че са я зърнали на едно или друго място — в Замъка на *Латералната Фисура* или в „Цвърчащата пържола“? Някои дори разправяха, че участвала в последната битка на Понса, където кремирала поне дузина нещастни перки.

Панорамният прозорец на „Тривиа“ показваше черно, скрито от облаци небе, разсичано от кръстосващи се светлини на прожектори.

— Не е ли твърде мрачно, Рори? — поинтересува се Най-добрия съдия. — А, как смяташ? Не са ли прекалено черни тоновете?

Мейвис Форестал седеше на обичайното си място в ъгъла и отпиваше от неизменния „Двоен ноцен“. Наскоро прекарана непозната кожна болест, която се бе разпространила като епидемия, беше оставила трайни следи от подпухнали, разширени и разклонени вени по лицето ѝ. Срещу един голям джин Добрия доктор бе готов да разкаже на всеки колко надолу се спускаше зоната на поражението.

Тя все още притежаваше „хвърчащото куче“, макар блестящият му корпус да бе обгорял и кибернетичното създание да бе изгубило способността си да лети. Вече не клечеше върху рамото ѝ, а се криеше в чантата, където ровеше и късаше хартиените кърпички.

В последния ден от скромните, но напълно задоволителни приготовления в „Тривиа“, Еeb Алтецианката се присъедини към Мейвис и философите.

— Призраци, повторения, смущения във времето — говореше Добрия доктор, изброявайки необяснимите явления. — Наскоро един от пациентите ми видял в *Декстро Темпорал* да вали сняг. — Той вдигна глава, сякаш очакваше от тавана да се посипят снежинки. — Чудовищни личинки, които се спотайват в боклукчийските пещери.

— Безпрецедентни времена — отбеляза Най-добрия съдия.

— Напротив — възрази Последния поет. Очите му бяха като сварени яйца, а косата му стърчеше във всички посоки. Той сграбчи молива си и го скърши на две. — В навиванията и развиванията на тази голяма восъчна топка — зарецетира той с малко неуверен тон. — Земята изразява своя стремеж към пресъздаване.

Мейвис изсумтя. Това беше единственият принос към разговорите, който си позволяваше от време на време. Чантата до нея се раздвижи едва забележимо. Последния поет надигна халбата с бира и продължи с отнесено изражение:

— Знаете ли, Адолф Хитлер е смятал, че Земята е куха. Вярвал е, че там долу обитават цели народи, в очакване да бъдат покорени от чистокръвните арийци.

Най-добрия съдия се изкашля многозначително. Добрия доктор използва тази възможност да хвърли чисто професионален поглед в гърлото му.

— Кой тоз Аридолф Хитлиер? — попита Еeb, докато си играеше с огърлицата, която се полюшваше върху едрите ѝ, покрити с козина гърди.

В този момент вратата на бара се отвори и вътре влезе рус мъж с розово поло и тъмнозелени панталони. Беше въоръжен, до зъби и изрисуван със серийни номера и баркодове.

Трантите се наежиха, оставиха чашите с кафе и наскачаха. Рори им махна с ръка да седят спокойно. Вероятно беше някаква грешка,

макар че това едва ли щеше да има някакво значение в края на краищата.

Всъщност Рори постъпи така, защото познаваше влезлия. Всички го познаваха.

— Здравсти — поздрави го барманът с известна, макар едва доловима враждебност в гласа, — какво искаш?

Отзад вече напиреха други и не само през тази врата. Всичките бяха облечени в същите униформи и носеха кислородни маски. Скоро барът се напълни.

Мейвис замръзна. Русолявият водач бе не друг, а Свен, нейният прогонен съпруг.

Свен опря длани на бара и погледна ухилено Рори.

— По заповед на Местния комитет и съобразно решение от съвместната конференция на Синода на Йерофан и Църквата на Христос Силиконит барът преминава под наша охрана. Ние тук сме ръката на Комитета — бойният отряд на Комитета.

Едва сега Рори се огледа с надежда към трантите, но те стояха неподвижно пред редицата от зейнали едрокалибрени дула.

Ееб измуча натъжено. Мейвис Форестал не откъсваше поглед от своя съпруг. Не го беше виждала от доста време. И сега не желаше да го вижда. Нито пък би желала той да я види.

— Зад тези стени — продължаваше Свен, докато неколцина от хората му се прехвърлиха отвъд бара и се заеха да инспектират стоките, — са разположени вериги, отговарящи за фината настройка при сближаването ни с Проксима. В името на пътниците и екипажа на този кораб вземаме под свое попечителство това помещение и прилежащите му сгради.

— Глупости — едва успя да промълви сразеният Рори.

Един от войниците и по-невъздържаният от трантите се зъбеха. Последва кратко, но грозно сборичкване.

Хората на Свен извадиха иззад бара подноси с таблетки. Русокосият революционер сграбчи шепа от тях и ги глътна, след което ги поля с чаша бира. През цялото време лицето му запази невъзмутимо изражение.

— Това ли ти е охраната? — попита той и кимна към трантите. — Още малко и ще си изпатят. — Той пое чашата с текила, която му подаде един от неговите хора, и я гаврътна на един дъх. — Проблемът с нея е, че винаги стреля втора. Не може да предприеме нищо, докато някой не престъпи правилата. — Той се пресегна и потупа Рори по пухкавата буза. — Ей, приятелче, нали не смяташ да ги престъпваш?

Един от трантите изджавка.

Рори отстъпи назад към вратата в другия край на бара. Някой го побутна отзад — беше съвсем млад революционер, почти дете. Имаше кафяви, весели очи и беше опрял дулото на своя автоматичен нервотрошач в корема на ядосания и изплашен барман.

Междувременно Свен вече беше зърнал Мейвис. Той пресече помещението, спря пред нея и я огледа критично, с опрени на хълбоците юмруци.

— Здравсти, любима — произнесе той с очевидно престорена нежност. — Не изглеждаш много добре.

— Ти също — отвърна жена му.

— Все още ли смяташ, че си твърде извисена за мен, ти, старо, вмирисано сирене?

Последната забележка я накара да сгърчи посинялото си лице и зъбите ѝ се оголиха в изпълнена с омраза гримаса.

— И лайното даже е твърде извисено за теб, леке такова!

— Ясно, чух достатъчно! — кресна ѝ Рори, но беше късно.

Ееб положи ръка на рамото на Мейвис, полагайки отчаяни и безуспешни усилия да я успокои. Философите се надигнаха уплашено и побързаха да очистят терена. Алтецианката ги последва. И тогава Свен се наведе през масата и целуна съпругата си по устните.

Едва ли щеше да я обиди по-жестоко, ако вместо това си бе извадил оная работа, за да се изпикае върху нея. Мейвис взе да се дърпа и да размахва посинелите си ръце. Изведнъж от чантата изхвърча сивкава топка и се залепи за ризата на Свен — беше „кучето“, което защитаваше своята господарка.

Свен беше добре трениран и реакцията му беше мигновена. Той откъсна „кучето“ от гърдите си и от раната, оставена от

кибернетичното животно, бликна ясна кръв, която опръска Мейвис и масата. Свен притисна шията си със свободната ръка.

Всички наоколо отскочиха назад, затаили дъх. Между пръстите на Свен блесна синкава светкавица и неуспелият съпруг сгърчи лице от болка. Въпреки това той продължаваше да стиска здраво кибернетичния питомец. „Кучето“ се гърчеше в хватката му и полагаше неистови усилия да се освободи с мъничките си метални челюсти. Свен вдигна бавно ръка и го запрати с всички сила върху барплота. Главата на киберживотинчето се разхвърча на хиляди парченца.

Мейвис изкрещя нещо нечленоразделно и гневно.

Свен изрита останките на „хвърчащото куче“. Цялата му риза беше опръскана в кръв. Въпреки това изглеждаше доволен от себе си.

Завладян от справедлив гняв, Рори неочаквано заобиколи барплота, разблъска насочените към него оръжия и застана пред Свен.

— Разкарайте се незабавно от моя бар! — нареди той.

Свен притискаше към раната си изцапан с кръв пешкир. Той си пое въздух със свистене през здраво стиснати зъби и вдигна заплашително пръст.

— Мисля, че си пъхаш гагата там, където не ти е работа, приятелче.

— Хайде, марш! — не се предаваше отчаяният барман.

Без да сваля кърпата от шията си, Свен кимна бавно. Най-младият революционер се приближи, зае позиция за стрелба, вдигна нервотрошача и простреля Рори в гърдите.

Лицето на бармана се сгърчи. Той размаха ръце назад, сякаш се опитваше да заплува във въздуха. След това се строполи на пода. От ушите и носа му рукна черна, димяща течност. Разнесе се отвратителната миризма на горяща кръв.

Заскърцаха столове. Екнаха писъци. Трантите заръмжаха и загинаха. Уплашени посетители се завтекоха към Рори, без да обръщат внимание на заплашително насочените оръжия. Но той бе съвсем, съвсем мъртъв.

Убиецът се усмихваше доволно. Беше свел глава, очаквайки да получи похвала от своя командир.

Свен побутна трупа с върха на обувката си и кимна.

— Сега вече тук ще се разпорежда бойният отряд на Комитета — обърна се той към посетителите. — Докато не излезем в нормалния космос. Тогава пак ще отворим бара. — Той изгледа бавно стреснатите им лица. — Ами да. Всичко ще бъде както преди. И никой няма да се сърди на никого. Хайде — почерпете се, за сметка на заведението. Надявам се, че съм бил достатъчно красноречив, нали?

В една от горните стаи на Клементинския полумесец госпожа Шу и дъщеря ѝ Морган, която тъкмо бе навършила четиринайсет, разглеждаха някаква стара туристическа карта на „Изобилие“.

— Престани да се прозяваш, Морган — сгълча я госпожа Шу. — Всеки друг на твое място щеше да е щастлив, че му се удава възможност да излезе навън и да види малко свят.

— Да де — само че на теб никога не ти се е налагало. — Съвсем скоро щяха да я отведат — заедно с още няколко деца, които бяха навършили същата възраст — долу при доковете, където щяха да ги оставят съвсем сами, за да открият обратния път. Целта на това упражнение според управниците на Литъл Фоксборн бе да се заздравя връзката с тяхното малко, но сплотено общество.

— Така е, но тогава имахме други проблеми — отвърна майката на Морган. — Във всеки случай, добре ще е да запомниш, че ще бъдеш в пълна безопасност, стига да се придържаш към отсамната страна на *Фисурата*.

— Може въобще да не се върна. Например да тръгна в обратна посока и да се прехвърля в Пещерата на Хаоса. Може да стана лесбийка-велосипедистка.

— За Бога, Морган, престани да дрънкаш глупости.

Морган погледна навън през прозореца. Пресегна се и избърса запотеното стъкло.

— Мамо? Какво е това?

— Не мога да видя сега. Заета съм.

Морган отвори прозореца.

— Затвори, че става студено — намръщи се майка ѝ. — Какво си се встретила. Не си ли виждала сняг?

— Не помня подобно нещо.

— Вярно. Отдавна не е валило.

Морган продължаваше да държи прозореца отворен. Щеше ѝ се да пипне снега. Струваше ѝ се необичайно крехък и нежен.

— Помниш ли, преди време всички се бояха от белия цвят?

— Аз не съм се бояла от нищо — отвърна госпожа Шу. — Но и никога не съм обичала бялото. Все трябва да го переш. — Тя коленичи и взе да нарежда с чевръсти движения багажа на дъщеря си.

През прозореца долетя далечен, но ясен глас:

— Тук май отдавна не е минавала метла. Доти, кажи им да окачат знамената.

Натали Шу и дъщеря ѝ се спогледаха.

— О, Божичко, Мардж! — възкликна Натали.

— НИКАКВО ШЛЯЕНЕ ПО ТРОТОАРА! — отекна усилен от високоговорители глас. — СТОРЕТЕ ПЪТ НА НЕЙНО ВЕЛИЧЕСТВО КРАЛИЦА МАРДЖЪРИ!

— От нас зависи да се представим добре — чуха те гласа на тяхната водачка. Двете жени се прилепиха до стената, без да се показват през прозореца. Напоследък властолюбието на госпожа Гудселф минава всякакви граници, мислеше си Натали Шу.

Жените надникнаха предпазливо през прозореца.

Първо пристигнаха двама работи рицари. Бяха им изрисували червени ливреи и те водеха грамадни кучета на къси каишки. Кучетата душеха из всички ъгълчета и се разхождаха с горда осанка. След тях се появи Доти Уолъс, която беше Първа дама и като такава завеждаше всички официални събития и приеми. Цъфна и г-н Кътбертсон, Канцлер на електричеството, с бухнало синьо боне, който диктуваше записки на секретарката си.

— Ето я, идва — промърмори Морган.

Мардж Гудселф се показа в далечния край на полумесеца. Беше напълняла, което ѝ придаваше още по-солиден вид, но въпреки това се беше превила под тежестта, на масивната стоманена корона. Зад нея подтичваха двама пажове, които прикрепяха полите на наметалото ѝ от мурианска кожа.

— Чантата определено не е в тон — отбеляза безжалостно Натали.

Лицето на кралица Марджъри беше намазано с дебел пласт грим, а очите ѝ бяха подчертани с черни сенки. Тя говореше за полковник Старк, която я бе потърсила, за да ѝ съобщи историческата новина.

— Ще бъде толкова заета, бедната овчица. Казва, че ще ѝ трябват още кучета.

— Е, наметалото поне си го бива — беше коментарът на Морган. Кралицата погали едно от собствените си кучета.

— Горджи ще пази своята люби-и-има кралица-ница от пълната анархия — взе да му тананика тя глезено на ухото. — Нали ще ме пазиш, Го-о-орджи? Да, не се и съмнявам, сладурче. — Тя се изправи и тръгна с тържествена крачка назад към Акведукта. Нито тя, нито който и да било от поданиците ѝ бяха правили опит да го прекосят. Хората твърдяха, че са виждали чудовища от другата страна — гигантски стоножки и човеци, с обърнати обратно глави.

Доти Уолъс очевидно беше много развълнувана.

— Трябва да организираме маскарад — заяви тя. — Някой да напише химн. Или ода.

— Имаме великолепно новини — обяви кралица Марджъри на вестоносеца, който притичваше от другата страна, свалил почтително шапка. — Бягай, вестоносецо, кажи им да затръбят с фанфарите и да включат всички високоговорители. Дай знак на Проксима и всички нейни поданици, че вече ги виждаме в телескопите си.

Изведнъж откъм тунела отекна ужасяващ звук — като две, три, четири, дванайсет гайди. От всички веранди се разнесоха викове:

— Кралица Марджъри увенчава с великолепно си присъствие тази скромна страна! Ура! Ликувай Фоксборния!

Фанфарите тръбяха през целия ден и ехото им затихваше към далечните стени на *Париетален*. Извиваха китари, биеха камбани и звъняха всички звънци, разклащани от участниците в Празненството на сближаването!

Ала в засегнатите от сривовете райони, където хората обитаваха стъкмени от останки от космическия кораб колиби, новината достигна едва след няколко дни. Обитателите им свиваха ръце на фунии и препращаха вестта нататък, от племе на племе.

— Братя и сестри — говореше тържествено отец Льо Кок в Мезон зугу, докато крачеше бавно и полюшваше перото на ловджийската си шапка, заради която наистина приличаше малко на петел, — часът на пристигането ни скоро ще настъпи! Брат Елвис ни зове към зелените поля на Неговия роден дом!

Окципиталната шахта сега вече бе обител на хората — също както Понса и като много други места наоколо и надалеч. Богатият Хаос изискваше да се прехранват чрез традиционни, древни занаяти: бандитизъм, отвличане, грабежи по пътищата. Не се налагаше да се скитат надалеч, тъй като бяха заобиколени от общини, които все още не бяха организирали собствената си отбрана. Уважаваха само томбосите, които обитаваха замръзналите джунгли отвъд района на провали във времето.

Жените от Ордата на хаоса носеха плътно прилепнали кожени дрехи и наметала от рибарски мрежи. Подобно на тяхната героиня те се обкичваха с огърлици от сребърни и алуминиеви части, но добавяха зъби на василиски и бодлива тел. За разлика от тях мъжете издигаха в култ физическата сила и се издокарваха с черни елеци, изпод които се виждаха не само яките им мускули, но и множеството белези. Освен това тачеха шипестите ръкавици и тежките ботуши с дебели метални подметки. Нож в пояса означаваше още два — скрити. Момчетата и момичетата от Ордата величаеха за свой идол Тайнствената жена — никой не я бе срещал на живо, но всеки от тях се имаше за експерт по сексуалните ѝ вкусове.

Извън оградата бяха паркирани в пълен безпорядък мотоциклети. Ездачите им се подпираха на групички от по двама-трима, разменяха си шеги и всмукваха от лулите хашиш. Над всичко това се стелеше дим, чуваше се метално дрънчене и рев на форсирани мотори, понякога звучни псувни, писъци и смях. Като цяло, това бе шумотевица от хора, живеещи в мир.

Норвал Хан се излежаваше в своята пещера, в компанията на две едрогърдести хубавици. Беше в прекрасно настроение, донякъде и заради това, че в момента нямаше никаква работа. Носеше лъскави ръкавици, мотоциклетни ботуши и един стар, кожен шлем с изпъкнала от едната страна монослушалка. Джинсите му бяха смачкани и

непрани. Хубавиците бяха облечени с оранжеви корсети и черни чорапи, изпънати по масивните им бедра. Те плъзгаха бавно начервените си устни по покритото с белези тяло на Хан, като от време на време го гъделичкаха с езичета. Той ги стискаше за едрите гърди и пъхаше игриво пръсти в гащичките им.

Седнал до радиоприемника, Лупин Джуджето въртеше напред-назад настройката, улавяйки фрагменти от отдавна забравени парчета, тъжни напеви на веспански хорове и перкско чирикание. Корабът беше необятна гъба, просмукана със звуци и образи!

Пред пещерата на Норвал Хан седяха най-прочутите играчи на „Хаос“ — жени с бръснати глави и мъже с плоски, гърди, чиито невроиндукторни куплунги бяха покрити със спечена и засъхнала смазка. Годишите на безчислени сражения с виртуални противници бяха оставили очите им постоянно вперени в друга равнина, където се озъртаха за саблезъби химери. Те гледаха надолу, към военните камиони, край които се навъртаха автомонтъори, и мечтаеха за времето, когато ордата ще тръгне, за да помете всичко по пътя си.

Но ето че откъм входа се зададе съгледвачка и всички в двора се скупчиха около нея. Надигна се глъчка, сред която Норвал чу едноединствено име: „Червени барети“.

Точно каквото му трябваше. Малко упражнения. Норвал Хан се ухили, претърколи се през леглото и шляпна по задника импозантната едрогърдеста хубавица, която се опита да го задържи. Докато си слагаше екзоскелетния усилвател, той мърмореше със задоволство:

— Тия хора никога няма да се откажат.

На бреговете на пресъхналия водоем се бяха скупчили прогонените немирници на Ню Литъл Фоксборн и се заслушваха напрегнато. Те чуваха далече под тях ревящите метални коне на обитателите на Пещерата на Хаоса, които очевидно се готвеха за път. Какво можеше да означава това? Дали чили-чудовището, прословутият Голям приятел не се беше размърдал най-сетне? Или Пещерата на огъня отново показваше белези на повишена вулканична активност? Вкопчени в презрамките на флуоресциращите си раници, тийнейджърите се споглеждаха тревожно, чудейки се дали да тръгнат по посока на звука, или да бягат от него. Вече бяха забравили родните

си домове, колосаните покривки и свещниците на масите. Вятърът носеше други миризми, свистенето му нашепваше за друг, неизпитан и примамлив живот.

Междувременно, на не повече от петстотин метра над главите им, Последния поет, който този път се беше пробудил като изгубена на непознато място душа и се опитваше да открие обратния път за вкъщи, внезапно срещна нещо в тунелите, което го облада напълно.

3.

След като вече се виждаше края на дългия полет — поне в обозримото бъдеще — Съветът реши да назначи Комитет по дебаркирането, който веднага се захвана за работа на доковете. Изпълваха се с живот отдавна забравени планове, живителна енергия потече към потъналите в прах космически кораби и оборудване. Доркас Мандебра тръгна с Ерик Аякс от Текунак да закупи два съда, които бяха собственост на бедната, изчезнала Топаз.

Обявеният аукцион се радваше на широко обществено внимание. Всички се възползваха от възможността да се спуснат долу и да погледат забравените кораби, които трябваше да ги отведат на Палерния. Цели тълпи пристигаха, натоварени на камиони, други бутаха супермаркетни колички с най-разнообразни вещи, предимно космическа екипировка, която се надяваха да продадат въпреки занемареното ѝ състояние.

Доркас Мандебра и Ерик Аякс се разхождаха бавно покрай очукания сребрист корпус на „Каледонийска светкавица“, докато аукционният помощник рецитираше бавно основните му характеристики:

— 250 места клас „А“, дами и господа, два предни двигателя „Шерненков“ и четири странични, от типа С-Дж 90. Изправен аератор и нутримат. Собственост на „Тотал Гъмботурс“.

Смесени в обща тълпа, зяпачи и представители щъкаха наоколо, разглеждаха изолациите на люковете и клатеха глави. Вътре оглеждаха пренебрежително захабената тапицерия и прашните стени или пробваха седалките. Роботизирана камера се блъсна в рамото на Доркас, извини се и продължи внимателното обследване.

— Някой тук да е чувал за „Тотал Гъмбо турс“? — попита помощникът, вероятно за трети път.

Доркас, Ерик и роботът огледаха тълпата. Доркас забеляза няколко понтийци, скупчени встрани от основната група, да правят изчисления и да потъркват замислено бради.

— О, погледни, пак онези тъпащи.

— Положението явно е доста напечено, след като са напуснали топлите си местенца — кимна Ерик.

Асистентът удари с чукчето си гонга.

— Дами и господа, наддаването започва от 150 000. 150 000 веднъж. Има ли някой да потвърди?

Ерик докосна дясната си ноздра.

— 150 000, благодаря ви, г-н Аякс. Потвърдено, не чувам ли 160 000?

Ерик наддаде до 285 000, когато настъпи засечка. Неговият основен съперник, Очинтуки, поиска (по съвет на специалист) да бъде проверено запалването.

— О, за Бога — промърмори отегчено Ерик. — Това може да отнеме часове!

— Дали да не се поогледаме наоколо? — попита спътничката му. — Може да намерим и други интересни неща.

След като си проправиха път през плътната група на журналистите и репортерите, Ерик Аякс и Доркас Мандебра изкачиха витата метална стълба към горния паркинг. Тук един до друг бяха положени два прашни танкера за кола, привързани с червени панделки и запечатани с едри восъчни печати, под охраната на червени барети. Наблизо се разхождаше полковникът с черна риза и разговаряше със своя заместник.

— Е-хей! — провикна се Доркас. — Полковник Старк!

Зад нея Ерик Аякс спря на последното стъпало.

— Нямам време за тази жена — промърмори недоволно той.

— Мръсна работа, но все някой трябва да я свърши — отвърна безгрижно Доркас.

— Ти го казваш.

Те погледнаха към големия сребрист „Орел“ с изящни линии, в тон с наложената от капеланците модна тенденция, но стъклата на пилотската кабина бяха строшени, а заглушителите му бяха ръждясали. По-нататък откриха цяла пещера, натъпкана с дребосъци — „Небулон“, изрисувани с названията на отдавна забравена гориводобивна компания и всичките плачещи най-малкото за основен ремонт. Сякаш след толкова продължително затворничество в мрака,

всички кораби бяха изгубили не само способността си да се движат, но и смисъла на своето съществуване. Просто лежаха разхвърляни наоколо, занемели и неподвижни, като забравени стари анекдоти, като сложни, гигантски саркофази на тщеславни фараони.

Когато се върнаха при „Светкавица“, кулата за наблюдение все още гъмжеше от любопитни. Очевидно наддаването нямаше да бъде възобновено скоро. Очинтуки и неговият главен механик спореха за нещо оживено, но тихо.

— Какъв, по дяволите, е проблемът сега? — попита Доркас.

— Кой знае? — отвърна Ерик.

Изведнъж от отдушниците на космобуса бликна дим.

— Виж, пушекът е син — ухили се Ерик и сръга Доркас. — Това означава, че повредата е електрическа, а не механична.

Доркас кимна.

— Ако например причината беше повреден квантов компресор, димът щеше да е кафяв — продължаваше да обяснява Ерик.

— Кафяв ли?

— Да — кафяв.

— И всичко щеше да е наред, така ли?

— Да, защото подмяната на компресора е проста работа. Стига да разполагаш с резервен. Но от друга страна — продължаваше да разсъждава на глас Брик, без да откъсва поглед от стълбите, — ако цветът му е бледоморав, повредата е в плазменото сито.

Под тях големият космобус забоботи. Димът се увеличи.

— Все пак, не ти ли се струва, че е малко морав? — попита Доркас.

— Не дрънкай глупости, Доркас.

Стигнал до задънена улица, разговорът секна. Разбира се, нямаше никаква причина да се изпада в паника. Та нали фраският кораб ги бе докарал тъй далеч без никакви признаци да се разпадне на части. Палерния бе златната ябълка на възможностите, жадуваща да бъде откъсната. И този път, далеч от досадната намеса на капеланците или еладелдийците, всеки един от тях имаше шанса да ѝ се наслади. Стига, разбира се, да откриеха подходяща планета. Защото за момента все още разполагаха само със зареян из космоса къс скала, сенчеста

джунгла от полуразглобени машини и хора като полковник Старк, за да ти напомнят, че не всичко е наред.

След внезапна и неочаквана намеса в наддаването от страна на понтийците в края на краищата „Светкавица“ бе закупена от Очинтуки въпреки изразените от него съмнения за състоянието на електрическата инсталация. По това време настроението на Ерик се скапа.

— Всичко е било предварително уговорено — обяви той. — Така ли смяташ, мили?

— Да тръгваме. — Ерик Аякс хвана Доркас Мандебра за ръката и двамата последваха останалите участници към платформата, която ги очакваше, за да ги откара при следващия аукцион.

Докато летяха натам, Доркас Мандебра и Ерик Аякс се подпряха на перилата, загледани във флотилията от персонални флаери и гравитобусове, които се побутваха плавно край тях.

— От години не бях виждал толкова хора, събрани на едно място! — въздъхна Ерик.

— Там има и един мой кораб — отвърна Доркас и посочи надолу. В един от съседните докове група инженери се навъртаха трескаво около голяма стара товарна фрегата „Василий-Свенсгаард“, която съвсем наскоро беше закупила.

— Нито една от тези бракми няма да литне — заяви презрително Ерик. — Липсва им постоянната поддръжка.

Доркас опря пръсти на китката си.

— Знаеш ли, скоро ще видиш нещо, което ще ти хареса.

След минути платформата се спусна върху следващия просторен док. Завързаха я с въжета и прехвърлиха подвижен мост. На неколкостотин метра под тях, на пода на пещерата, лежаха протонни вани — студени и бели като стиропорени плоскости.

А вътре в дока вече приключваха с лъскането и почистването на „Върховен дракон III“, шиндзуцов корморан, който обаче не направи никакво впечатление на Доркас. Тя побутна тукашния асистент и посочи скрития в сянка профил на „Скорпион“, клас „Навахо“, който отблизо изглеждаше изпълнен със стаена мощ и зъл като демон.

— Каква е цената на онзи кораб?

— Госпожо, той не се продава.

Името му беше „Всичко е предвидено“ и това също бе една от причините малко по-рано — а всъщност още в началото на пътуването, макар този факт да не бе отбелязан никъде в корабния дневник — Грант Непреклонния да спре избора си на него. Названието му се понрави, а и корабът си го биваше. Вече се бяха преместили на борда — Грант Непреклонния, неговата трантка и „хвърчащото куче“. Пленницата им лежеше в голямото капитанско легло, облечена с нова копринена камизола и ластични чорапи. Като израз на уважението си към нея, бяха ѝ подсигурили всичко, от което би могла да се нуждае, дори в изблик на случайна прищявка: кошнички с трюфели, шоколадови пръчици, безкрайно количество филми и холограми, дори проекторите от любимия ѝ „Дж. М. Сувиен“, макар че тя нито веднъж не ги включи.

Грант Непреклонния седеше в пилотската мрежа на затъмнената кабина на скорпиона и полюшваше провесения си крак. Синя мониторна светлина озаряваше стъклата на елегантните му, оброчени със златна рамка очила. На екрана срещу Грант Непреклонния беше Дог Шварц. Беше се настанил някъде на задните редове в залата на аукциона и наблюдаваше с весело изражение как тъпанарите купуват купчина старо желязо по цени за нормално функциониращ кораб.

Грант Непреклонния цъкаше.

Його извъртя глава и размаха ръце пред лицето си като разтревожено шимпанзе. Палтото ѝ беше раздърпано. Изглеждаше доста поотслабнала.

На единия екран се виждаше Дог Шварц, а на другия — Саския Зодиак. Грант Непреклонния местеше поглед между тях, но всъщност не ги виждаше. Виждаше само капитан Джут. Табита. Те бяха нейни, всички тези захвърлени, ненужни аксесоари, тези блудни души, които тя бе обречена да спаси, просто защото такава бе мястото, отредено ѝ от съдбата в общия план на нещата. Те бяха като захвърлени дрехи, над които се виждаше неприкритото ѝ, голо тяло. „Хвърчащото куче“ витаеше из помещението като някакъв пораснал до неимоверни размери механичен скакалец. Грант Непреклонния го погали разсеяно и зарови пръст под дебелията му броня.

Включи трети екран, където извика картина от мактреворския „Клавикорн“, разположен две нива под „Всичко е предвидено“. Роботизиран механик тъкмо шлайфаше гръбните му спойки.

— Ето една малка красавица, която скоро ще радва окото на притежателя си — който и да е той — промърмори Грант. За всеки случай поиска да му пратят регистрационните ѝ документи.

Його изхриптя сподавено, без да откъсва очи от напрегнатата му поза. Знаеше, че мислите му не са в аукциона. Тя извъртя глава и погледна жената с червената шапка на четвъртия монитор, висящ от покрива на кабината. Грант Непреклонния усети, че се раздвижва. Той проследи погледа ѝ и се усмихна. Чукна няколко клавиша. Його видя, че жената с шапката притиска с пръст слушалката си.

— Полковник, интересува ли ви клавикорнът? — попита Грант Непреклонния. — Притежателят му е готов да се раздели с него, при това спешно. Необходим е ремонт на електроинсталацията, попълване на запасите от вода, охрана. Какво ще кажете?

— Вече имаме „Изобилие“, приятелю — засмя се хладно полковник Старк.

— Не съвсем, полковник. Тази стока още не е извадена за продан.

В каюткомпанията на „Всичко е предвидено“ Саския Зодиак се опитваше да разреши една малка загадка.

Условията на задачата бяха следните: героят беше сам, затворен в една от кабините на кораб, на борда на който имаше враждебно настроен трант, досадно кибернетично „куче“ и опасен, изобретателен човек, като всеки един от тях бе достатъчно силен, за да го надвие. Ден след ден се пробуждаше в това обкръжение, в което бе само лишен от воля затворник. Съществуваше възможност да се измъкне от кораба, стига да успее да напусне кабината и да победи тримата противници. Разполагаше само с вътрешна връзка и никакъв контрол върху нея: Нямаше никакви оръжия, освен собствените си ръце и крака и бе твърде отслабнал от липсата на упражнения.

Саския изяде още една сушена слива. Предполагаше, че в края на краищата задачата може да има някакво решение. Трантката не се отличаваше с особен ум, нито кучето — с прекомерна сила. Затова пък

мъжът беше достатъчно умен и силен. Но беше физически уязвим, особено когато си свали дрехите. Само че ги сваляше, след като я завържеше за леглото. При това очевидно познаваше доста добре способностите ѝ, защото я завързваше здраво.

Тя въздъхна. Нямахше нищо по-досадно от задача, чиито условия си премислил поне десетина пъти и въпреки това не можеш да я решиш.

Най-сетне мъжът дойде да я навести — следван от трантката и ескортиран от „хвърчащото куче“.

— Намислил съм да ти купя кораб — съобщи ѝ той. Никога не се обръщаше към нея по име. В цялата вселена за него съществуваше само една жена.

Трантката се доближи до леглото. Саския извърна лице, за да избегне миризмата ѝ, и почувства, че я хваща за ръката. Престори се, че не я вижда.

— Какво предпочиташ? — продължаваше мъжът. — Продават един сладък малък кварколет ДжЗК. Сецаш ли се? Ще бъде напълно в твоя стил. — Той опипа гладко избръснатото си лице, докато наблюдаваше как трантката завързва жената за леглото. — Ако си падаш по по-големи неща, мога да ти взема „Клавикорн“.

Никакъв отговор.

— Покажи ѝ — нареди мъжът на „кучето“.

То се спусна с бръмчене пред един от вградените в стената монитори. На екрана двайсетина мъже и жени танцуваха, подредени в линия, и подритваха напред с крака. Киборгът изсъска и тропна несръчно по клавишите, опитвайки се да смени канала.

Грант Непреклонния се разсмя. Приседна на леглото и плъзна длан по корема на своята пленничка, след това подпъхна пръсти под камизолата. Трантката беше завързала и краката ѝ и вече се готвеше да излезе.

— Благодаря, Його — подметна подире ѝ Грант Непреклонния.

Тя го погледна с обидено изражение през рамо, той отново се изсмя и трантката хлопна вратата.

Грант Непреклонния си свали обувките и чорапите. Отново потупа Саския Зодиак по корема. Тя беше забола поглед в тавана,

опитвайки се да не гледа редицата от мигащи екрани, които показваха една и съща картина от различни гледни точки — леглото и нейното разкрачено, завързано тяло. Кой знае защо на екрана част от женствеността ѝ се губеше, сякаш вместо нея в леглото се изтягаше някакъв недоразвит травестит.

— Или мечтаеш за звездолет? — продължаваше Грант Непреклонния, като дишаше възбудено във врата ѝ. Беше съвсем гол, коленичил между краката ѝ и се навеждаше към нея.

— Искам градина — отвърна отвлечено Саския.

Лицето му изпълни всичко пред нея. Все още носеше очилата.

— С люляци — заговори той, докато подреждаше и нагласяваше бельото — мидени черупки и хризантеми в редички.

— Не, такава, каквато имахме — поправи го тя.

— Харесвало ти е да живееш със серафимите, така ли?

— Ами... нали те ме направиха — отвърна тя.

— Те са избили твоите братя и сестри — каза той и вкара члена си във влагалището ѝ. Твърде бързо, тя не го желаше. Нито веднъж не го бе пожелала.

— Но можеха да ги направят отново — възрази спокойно Саския Зодиак.

Тя се замисли за серафимите, мержелеещи се зад сребристите стени. Могул твърдеше, че веднъж успял да разгледа един от тях, още когато били съвсем малки: човек колос, който ги държал на ръце и говорел през главите им с някой друг. Но всичко, което Саския можеше да извика в спомените си, се ограничаваше до бледорозова или пурпурна броня, която неизменно я разплакваше.

— Можеха да ви създават отново и отново в техните вълшебни котли — заговори с ритмичен тон Грант Непреклонния. Той нескрито идолизираше тези свръхчовеци. Заради омразата си към капитана бе решил да остане на борда, вместо да отпътува към Храма, където да участва в преговорите. В най-лошите мигове Саския си мислеше, че херувимът Кстаска е единствената ѝ надежда. Не можеше да си обясни как Грант съумява да екранира действията си от нея, имайки предвид активната му позиция в мрежата. Стига, разбира се, всичко, което ѝ позволяваха да вижда и чува, да отговаряше на истината. Защото не беше изключено — въпреки разкриващата се от люковете на кабината гледка — въобще да не се намира на борда на скорпиона, а в някой

долнопробен туристически хотел или в добре скрита виртуална зала на Пещерата на Хаоса.

Вкусът на вагината ѝ беше едновременно горчив, солен и остър. Грант Непреклонния си помисли, че е същият като на истинска жена. Всеки път, когато я вкусваше, той си представяше, че пред него лежи капитанът и тогава езикът му потръпваше от удоволствие. Но достатъчно бе да вдигне очи, за да открие, че разкраченото тяло не е мургаво и стройно, а измършавяло от глад, с тесен таз и почти детинска конструкция. На мониторите се виждаше неговият равномерно движещ се задник. Днес жената бе необичайно отстъпчива. Грант го забеляза още в началото. Този път тя не възрази „кучето“ да кръжи над тях и да ги следи с мъничките си очички. Едва по-късно, след като се изкъпа и преоблече и се върна в пилотската кабина, му мина мисълта: доста нетипично за нея да лежи мълчалива и неподвижна. Най-често се съпротивляваше, макар и вързана, опитваше се да го избута или се дърпаше, доколкото може — и трите действия бяха доста възбуждащи. Може би пленничката най-сетне бе приела властта му над себе си и се бе отказала от надеждата, че капитанът ще прати неколцина от верните си рицари, за да я спасят. Все още не ѝ беше разказал в какво състояние е Табита.

„Кучето“ го погъделичка по ухото с антената си.

— Жената се изпишка в леглото.

Грант Непреклонния се извърна ядосано и потърси с очи Його.

— Пак ли забрави да я развържеш? Направи го, нали? Защо не можеш да свършиш свястно поне една работа? — Той не обръщаше внимание на прегърбената ѝ, покорна поза. Знаеше, че небрежността ѝ е преднамерена, породена от дребнава ревност. — Не стой тук, глупаво същество. Иди и я почисти веднага.

— Наскоро да си мяркал твоя приятел г-н Шварц? — обърна се Добрия доктор към Ниглон Леглой в контролната стая на санаториума на чичо Чарли.

Ниглон Леглой бе откарал количката в ъгъла, с гръб към стената. Напоследък това беше обичайната му позиция: единственият начин да

държи под око всички стени и тавана. През стените долавяше полъха на космическия студ от евакуираните помещения на долното ниво, които доскоро бяха известни с названието Уингуотър. Сега там беше тъмно и хладно, като във вакуума отвън.

— Г-н Шварц ще се върне скоро — обясни той на доктора. — Знае как да заобикаля всички времеви сринове.

Добрия доктор огледа пулта за управление и му отвърна със съчувствена усмивка.

— Скъпи приятелю — подхвана той. — На „Изобилие“ няма никакви времеви сринове. Просто няма и толкова! Всъщност става въпрос за социално-индуцирани мнемонични безредици, нещо като дълготраен страничен ефект на субективното време. А сега бъди така добър, ела тук и ми покажи отново как да се свържа чрез тая пущина с госпожа Орифлейм.

Дребосъкът напусна неохотно любимия си тъгъл, като държеше главата си сведена, докато пресичаше стаята. Дрехите му, както не пропусна да отбележи Добрия доктор, напълно отразяваха ниското ниво на самооценка, на което се поставяше. Та в магазините и складовете отвън се намираха безброй свестни костюми, стига да имаш желание да отскочиш дотам. Корабът не е място за клаустрофоби, заключи Доктора, когато Леглой се изкатери на платформата и започна да върти ръчките. Той всъщност е доста нездравословно местенце.

На централния екран изникна възрастна жена с птиче лице, седнала в леглото си. Кожата ѝ беше суха и жълтеникава, но ръцете, които се подаваха изпод широките ръкави на нощницата ѝ, бяха мускулести, розови и здрави. Сякаш тези ръце бяха само чифт паразити, прикачени към иначе изтерзаното ѝ от времето тяло, за да изсмучат останалата ѝ от миналото жизненост.

— Ах, добро утро, Консуела — произнесе Добрия доктор. — Как сме днес?

Госпожица Орифлейм погледна към камерата и му помахала енергично. Все повече му приличаше на застаряваща хищна птица. Големите ѝ жълти очи бяха озарени от вътрешен пламък, сякаш подклаждани от незагасващия пожар на нейното въображение.

— Франки? — изхленчи тя.

Доктора натисна клавиша за връзка.

— Не, Консуела — поправи я той със загрижен тон. — Не е Франки. Не и днес. Искаме само да те прегледаме за мъничко. Ще бъдеш ли тъй добра да си навиеш ръкавите, скъпа? Ето по този начин.

Ниглон Леглой показа в едър план мускулестите ѝ ръце, докато госпожица Орифлейм ги размахваше по молба на Доктора пред камерата. Като че ли се движеха без видима връзка с останалата част на тялото ѝ.

— А сега над главата, Консуела — изпращаше указанията си Добрия доктор. На един страничен монитор от прикачените към нощницата ѝ датчици постъпваха сведения за калоричния разход, а маншети на предмишницата и китката регистрираха промените в кръвното налягане.

— Тези твои ръце са по-силни от всякога — обяви накрая Добрия доктор.

Но после нещо привлече вниманието му на екрана и той се намръщи.

— Почакай, какво е това? — сочеше дребно, белезникаво телце, което за миг се мярна зад възглавницата на госпожица Консуела. — Какво е това? Ето още едно. Боже, мили, това място направо гъмжи от тях!

Ниглон Леглой изтегли камерата и даде общ план. Сякаш стаята на госпожица Орифлейм се бе превърнала в обект на масирано шествие. Върволица от белокозинести мръснотати същества се точеше през една дупка в килима. Четинести, енергични дребосъчета с издължени муцунки се катереха безспирно нагоре по леглото, където подскачаха с вълнението на радостни кученца, забиваха ноктите си в чаршафите и оставяха лигави отпечатъци по лицето на възрастната пациентка.

Преди Леглой да предприеме каквото и да било, вратата на стая № 1 се отвори и вътре нахлу нова орда от животинки, по-едрите екземпляри седяха по гърбовете на по-малките и стреляха с едрокалибрени оръжия към коридора зад тях, като огласяха болницата с маниакалните си смехове. Някои си бяха вързали парцаливи кърпи или носеха останки от дрипави дрехи, причудливи метални украшения, огърлици от вериги и идентификационни табелки.

МОРЛОЦИ, пишеше върху табелките, когато камерата ги показа отблизо. А също и ШИБАНО ЛАЙНО.

— Чиини! — вресяха нашествениците. — Чиинииииии!

Леглой трескаво задейства алармата.

— Къде е охраната? — запелтечи той. — Къде са пазачите? Кой, по дяволите, е дежурен?

Госпожица Орифлейм сграбчи по едно животинче с яките си ръце и ги запрати на пода. Но на мястото на всеки убит перк изникваха няколко нови. Писъците на пациентката се примесиха със зловещото ръмжете на нападателите.

Добрия доктор се оглеждаше за някакво оръжие, но в стаята нямаше нищо подходящо. На всичко отгоре светлините започнаха да премигват.

Приведен над контролния пулт, Леглой сменяше една след друга камерите. На екраните се мярваха замръзнали сцени: пресъхнал и неизползван басейн, пълен с боклуци, празна баня, двама или трима герои от „Трудна професия“, които се целуват страстно на фона на сълзлива мелодия, разкривеното лице на убит пазач, претърколен до бюрото на рецепцията във фойето. Леглой почти бе готов да се разплаче.

— Мамка му, мамка му, мамка му... — повтаряше той.

— Къде е проклетата сестра? — кресна му Доктора.

— При Глория.

С окървавено, покрито с безброй ранички от ухапвания лице, госпожица Орифлейм тъкмо се бе изтърколила от леглото, но и тук я заливаше белезникавата, козинеста вълна. Някой, или нещо, не възнамеряваше да ѝ позволи да се остави на, зловещите зверчета. Две яки ръце се показаха от смачканите чаршафи и се вкопчиха в гърлото ѝ.

— Ей, тая сама се души! — възкликна ужасено Леглой.

Което, логически погледнато, беше невъзможно. Мозъкът щеше да изгуби връзка с крайниците преди да се стигне до непоправимото. Ала в разрез с всякакви научни доводи лицето на Кони Орифлейм бе станало мораво, езикът ѝ провисваше от устата и очите ѝ взеха да изпъкват, докато лактите ѝ продължаваха машинално да отбиват атаките на перките.

— Франки! Не, Франки, недей! — изхриптя Кони Орифлейм, след това се задави и издъхна пред втрещените погледи на Леглой и Добрия доктор.

На екрана в стая № 2 се разиграваше доста смуцаваща сцена. Фармацевтично уголемената пациентка беше заела обичайната си позиция, увиснала под тавана в своето собствено защитно поле. Нейната униформена придружителка се мяташе трескаво напред-назад из стаята, опитвайки се непрестанно да достигне до вратата. Тя представляваше наистина причудлива фигура, сякаш съставена от изрезки от различни картини или зле скроен компютърен фотоколаж. Лицето ѝ беше обагрено в различни цветове, включително черен и бял, ръцете ѝ също бяха разнородни, а когато се отдалечеше от камерата, се виждаше, че и краката ѝ са с различна дължина. Сякаш тялото ѝ бе сбор от крайниците на различни хора, случайни комбинации от органи, подбор от трансплантанти, посочвани по прищявка на чичо Чарли.

Перките вече бяха нахлули и в стаята на Глория, пързалияха се по гладкия под и писукаха в израз на злокобна радост. Един от тях беше облечен с дънкова минипола, миниатюрна дънкова шапчица и наколенки, а в ръцете си стискаше доста мощен на вид виндикатор.

— Чиии! — изкрещя той и гръмна сноп ярка светлина към тавана. Глория тупна на пода с оглушителен трясък, който се почувства чак в контролната зала. След това светлините премигнаха отново и всички екрани загаснаха.

Леглой не можеше повече да понася настъпилия здрач и тишината. Единствената му мисъл бе как да си осигури защита и помощ.

— Маймуняка! — извика той. — Трябва да открием Маймуняка!

Добрия доктор не беше така склонен да напусне контролната зала. Той знаеше, че в някое от шкафчетата трябва да има скрит защитен скафандър за извънредни обстоятелства. Но вероятно — за съжаление — само един. Коего го наведе на мисълта, че ще е най-добре, ако окуражи своя помощник да поеме на своята мисия.

— Тръгвай, бързо! Глория ще ги забави. — Добрия доктор можеше да си представи какво става сега зад вратата на стая № 2: перките сигурно бяха започнали своето кърваво пиршество!

В стая № 3 въпреки невъобразимия шум отвън жертвата на хирургическа небрежност Лерой Гълс лежеше неподвижно по гръб, а зад спуснатите му клепачи се меняха една след друга картини от нескончаеми съновидения. Машинките над главата му мъркаха равномерно, впомпвайки и изпомпвайки живителни течности от тялото му.

Макар че беше топъл и дишаше, перките се изкатериха с известна неохота върху леглото, подушиха го предпазливо и се отдръпнаха с израз на отвращение, като обърсаха носовете си със своите мънички ръце.

На фотьойла в ъгъла седеше едър, охранен котарак, подпрял глава на лапичките си. Колкото и да беше странно, появата на перките не го бе обезпокоила ни най-малко. Някои познавачи дори биха определили физиономията му като леко усмихната.

Не по-малко необясним оставаше фактът, че перките на свой ред също не забелязваха котката. Сякаш единствената мисъл, която ги вълнуваше, откакто нахлуха в стаята, бе как по-скоро да я напуснат. Те жумяха с очички, а козината им беше настръхнала като от студен вятър!

Особена неохота личеше в поведението на перка с дънковата шапчица. Едва дочакал останалите да се изнижат, той и тримата му помощници вдигнаха оръжия и откриха огън по сложната апаратура, подредена около главата на г-н Гълс.

Машините експлодираха в буен фонтан от горещи, вонящи течности. В същия миг холограмата на котката изчезна безследно. В блясъка на експлозията белезникавата резка на зъбите ѝ сякаш увисна за миг във въздуха, след което избледня като сърп на нова луна.

И последните перки напуснаха стаята, като се сборичкаха при вратата. Отвън ги посрещнаха нови безпорядъчни откоси, примесени с крясъци, писукането и вресенето на ранените и умиращите и тревожния вой на веспанците. Лерой Гълс лежеше съвършено неподвижно. Беше спрял да диша само преди няколко секунди.

Когато Ниглон Леглой отвори вратата на стая № 4, перките вече бяха вътре. Там беше и Маймуняка, гол и мръсен, той отбраняваше разрушената консерватория. Беше се чукал с една от охранителките,

която сега клечеше зад голямото бяло бюро и се опитваше да си навлече бойния костюм. До колене сред мъртвите хризантеми, Маймуняка размахваше като пощурял тежък железен лост. Дребен перк с бейзболна шапка избягваше ударите му, като се гънеше ловко ту на едната, ту на другата страна. Шапката му беше с надпис ДВ8. Маймуняка погледна над главата му и забеляза Леглой.

— Повикай чичо Чарли! — извика му той.

Едва в този миг Ниглон Леглой си даде сметка, че те всички са обречени. Оглушителният взрив на животоподдържащите апарати в стая № 3 само затвърди неговото отчаяние. Зад него проехтяха изстрели. Той се извърна и зърна висок, прегърбен силует сред пушеците и прахоляка, изпълващ коридора, който въртеше нещо като камшик. Последва ужасен, пукащ, раздиращ звук.

Леглой се обърна и размаха ръце към Маймуняка.

— Стената ще падне! — изпищя той.

Охранителката все още не беше напълно облечена. Шлемът ѝ се въргаляше сред рододендроните като някакъв зловец градински орнамент. Дватама мъже посегнаха едновременно към него.

Маймуняка блъсна Леглой с рамо. Изрита настрани и един ръмжащ перк. Грабна шлема и го нахлузи на почернялото си лице.

Вятърът се усили и вдигна нови облаци прахоляк и дим. От коридора дотичаха две високи прегърбени фигури. Бяха веспанци. Изглежда се опитваха да подгонят перките през срутвация се санаториум.

— Трябва повика старчок, о, мда! — викна единият.

И това беше последното, което чува, преди да се срине царството на чичо Чарли и всичко да бъде погълнато от междуклетъчния вакуум. В ураган от строшени спринцовки и мъртви цветя полуголата охранителка се преметна през кълбото от размазани перки и стените се затвориха с прощален грохот над главата на Ниглон Леглой.

Когато димът се поразсея, Маймуняка се изправи, потънал в кръв и проклинащ всичко на света, и огледа смачканите лехи. Глождеше го една-единствена мисъл: час по-скоро да открие чичо Чарли. Майстор в оцеляването като стареца щеше да е могъщ фактор в назряващия конфликт. Дори само инвалидната му количка струваше колкото среден по размери астероид.

След това Маймуняка забеляза, че нещо му се е изпречило на пътя. Един от нашествениците веспанци лежеше между него и вратата, тялото му бе обвито около кислородна бутилка. Всички негови мехури бяха разширени и въздухът напускаше със свистене отворите на тялото му, но все пак бе успял да докопа една маска и да я долепи до жадно гълтащата си уста.

— За Ирскораитуен — прогъгна нечленоразделно той, извъртя се неочаквано и нанесе удар с триострия си нож към незащитения корем на Маймуняка, който успя да се отдръпне. Ножът се плъзна по омазнения му хълбок.

— Откажи се, тъп зеленчук! — изрева Маймуняка, смъкна кислородната маска и хвърли шепа пръст право в свирепо зейналата паст.

Минутка преди окончателното разрушение Добрия доктор, облечен в херметичен боен костюм, стоеше пред здраво залостената врата на стая № 5 и се облягаше на звънеца, който обаче не работеше. Доктора заблъска по вратата и накрая я удари с рамо.

— Чичо Чарли! Пусни ме да вляза, чичо Чарли!

Вратата се отмести бавно встрани и отвътре се изтърколиха няколко мъртви перки. Звук на подивели китари изпълни слушалките на Добрия доктор.

— Влизай, човече — разнесе се пресеклив, дрезгав глас. Сред мрачния, зловонен интериор един стар, много стар човек седеше в механизирания си инвалидна количка, обгърнат от оглушителната звукова пелена на атавистичен рок. В подноса на Облегалката имаше купичка мюсли. Това беше храната, която чичо Чарли предпочиташе, макар да разполагаше със стоманени зъби. Тъкмо си похапваше сладко с пръсти.

Нахлулата от коридора светлина блесна като ярко отражение в очилата му.

— Ти ли си, докторе? Влизай, човече. Затвори вратата.

Добрия доктор го послуша. Това беше мигът, в който налягането се уравни и стените на стаите покрай коридора се сринаха.

— Жестоко! — изрева възторжено чичо Чарли, докато клането отвън достигаше своя апогей. Уплътнението на входа издържа само

няколко секунди, след това вратата на банята се разцепи на две като парче фибропаяна. Добрия доктор се вкопчи в количката на чичо Чарли, за да се прикрие от лавината игли, ампули, пожълтели списания и пепел, която нахлу през разбитата баня, повличайки със себе си кафеникава вода от отровения аквариум за рибки и отломки от начупени мебели.

Чичо Чарли зяпна с уста пред тази картина на пълно опустошение. Това определено бе най-зрелищното представление, на което някога бе присъствал през всичките си неукротими и неотличими една от друга години. Психоделичният му тапет беше унищожен напълно. Любимият му постер за марсианското турне на „Фугс“ беше засмукан като къс използвана тоалетна хартия.

Столетникът надзърна предпазливо през набръчканата мъгла на персоналното си силово поле, оглеждайки мястото на катастрофата, смазаните телца на перките и мъртвите пазачи и Маймуняка — гол, мръсен и окървавен, с шлем на главата — който продължаваше да удря с триостър нож неподвижното тяло на отдавна мъртвия веспанец.

— Ехей, жестоко, човече! — закиска се чичо Чарли и потупа замаяния лекар. — Каква шибана суматоха!

— Хайде, чичо Чарли! — извика Добрия доктор и изрита колелото на количката. — Да се махаме от тук!

Пощурялата антика надзърна през визьора на шлема, зад който се мяркаше изкривеното от ужас лице на Доктора. Дрогиран както винаги, той изглежда въобще не схващаше смисъла на онова, което ставаше около него. Само размаха пожълтялата си от никотин ръка.

— Маймуняка още не е готов, бе човек. Погледни какви ги върши дребният шибаняк!

— Маймуняк! — изрева с цяло гърло Доктора. — Къде е Леглой? Трябва да изчезваме!

Но все още имаше доста мехури за пукане по тялото на веспанеца, а Маймуняка винаги довеждаше докрай започнатата работа.

Безумци. Такива бяха и двамата. А от Леглой нямаше и следа. Добрия доктор пусна количката и се отгласна от нея, усещайки как силовото поле се затваря зад него като лепкав, прозрачен слой. Без да се озърта повече, той изтича от тресящата се сграда и се понесе като полудял из тунелите на *Горен Париятален*.

След като по такъв причудлив начин бе избегнал толкова неизброими опасности, изглеждаше ужасно несъразмерно с очакванията да бъде примамен от засмяно лице в тясна странична уличка, а после и в някаква сумрачна дупка, където Добрия доктор напълно си изгуби ума. Тук неговите посрещачи го събориха и му смъкнаха защитния костюм, лишавайки го от последната разумна предпазна мярка. В края на краищата, всеки ще се съгласи, колко нечестно беше това.

4.

В горните тунели на *Неокортекс* отново се рееха черните делтапланери на Закона. Алените знамена на Правосъдието вече се срещаха из цялата Конска каскада и покрай страничните падини, където желязната ръкавица на правдата се стоварваше върху всеки, който дръзваше да се възправа срещу реда.

Наблюдението беше ключовият фактор в процеса на стабилизация. Когато банда изгладнели транти се нахвърли върху ровичкаща се из боклуците алтецианка и я погна надолу към Пауновия парк, таламуското бюро засне и регистрира всички подробности от инцидента. Също там се държаха под постоянно наблюдение всички извънземни пасажери, особено палернианците. Напоследък палернианците се радваха на всеобща омраза. Мразеха ги заради истеричното им кихане, нескончаемите им хвалби „оти’аме си у домааа“. Искри се вихреха из коридорите на *Прецентрал*, но идеха откъм „Мъркюри Гардън“, където качулати хунгани провеждаха своите ралита. Беше спусната заповед от време на време да сгачват по някой перк за техните клади. Така поне никой не надигаше глава.

През осемдесет и деветия субективен месец от началото на пътешествието из всички региони бяха почувствани странни сътресения и туптене, далеч по-силни и изразителни от предишните пъти. Структурни специалисти долетяха с хвърчила в големия купол. Те налепиха корпуса с датчици. Данните от двата борда бяха идентични. Хипертракторният лъч продължаваше да се мести по хода на постмолекулярната ос.

— Като мигрена — обясни един таламит на лейтенант Риков.

— ПРОЦЕС НА ЛИМИНАЛЕН ТРАНЗИТ — провъзгласи мнението си корабната личност. — ИНФОРМИРАЙТЕ ГОСПОДИН СПИНЪР!

Съобщението бе предадено спешно на първия офицер, който тъкмо се бе отправил към *Префронтал*, където бе разположена

Обсерваторията на въображаемите звезди. Пътуване, което малцина дръзваха да предприемат, след изчезването на *Трансверсалния мост*. Господин Спинър се придвижваше на собствен ход и вече бе преполовил Кипърската стълба, но тепърва предстоеше най-стръмният участък. Стъпалата бяха захабени, на места отдолу стърчеше закривена метална арматура. Съобщението пристигна на монитора на китката му в мига, когато се препъна в един матричен отломък, който изтрополи надолу по стълбите.

На светлината на свещите Канфа имаше призрачен вид. Матричните стени бяха напукани. Паважът беше неравен и вълнист, разноцветен като грамадна шахматна дъска. Навсякъде се въргаляха архаични оптически инструменти от стомана и стъкло, изтръгнати направо със стативите.

Спинър беше посрещнат от новия надзирател — възрастна жена с качулато наметало и гъста посивяла коса.

— Прозорците! — извика той.

— Обезопасени са — успокои го жената. Не изглеждаше никак разтревожена от трусовете. Посрещна го с университетско достойнство, въпреки че раменете и косата ѝ бяха покрити с прах.

Едва сега и не без видимо раздражение господин Спинър прочете съобщението на монитора. Сякаш го наказваха за импулсивната му постъпка. Зачуди се колко бързо може да приключи тук и да поеме обратно.

Той се извини на канфийската надзирателка за объркването.

— Жалко, че не можем да го компенсирате по някакъв начин.

— Че кой би могъл? — бе хладният отговор на надзирателката.

— Все пак, интересува ни, има ли възможност да бъдат спасени вашите проектори?

— Ах, господин Спинър — въздъхна надзирателката. — Канфа не се нуждае от тях. Звездите не са тук — тя посочи очите си, — а тук — добави, сочейки главата си.

Едва сега Спинър забеляза, че не всички поражения са пресни. Над цепнатините висяха паяжини. Подпорите изглеждаха износени. От време на време се разтърсваха с тревожно скърцане.

Надзирателката плесна с ръце. Дотича прислужница и им поднесе зелен чай. Дватама се настаниха в средата на стаята, далече от стените.

— И това сякаш е само началото. Чудно ми е, какво ли още ни чака — подхвана разговор на общи теми господин Спинър, макар да усещаше, че гласът му звучи фалшиво.

— Ледът над каналите се пропуква. „Хвърчащите кучета“ показват белези на мутация.

Очите ѝ над ръба на чашата изглеждаха невъзмутими.

Зад нея, от големите панорамни прозорци на обсерваторията, се разкриваше великолепна гледка. Хоризонтът се мержелееше и потрепваше, сякаш бяха на Земята, по време на дъжд.

Спинър се наведе напред и заговори приглушено, с поверителен тон:

— Знаете ли, въобще не сме близо до Центавър. Истината е, че нямаме никаква представа къде сме.

— Един кораб може да отплава надалеч — отвърна с философски тон възрастната жена — и накрая пак да пропусне брега.

Пасивността ѝ го обезкуражаваше. Посещението се очертаваше като истинска катастрофа. Може би въобще не е трябвало да идва. Кому бе хрумнало, че канфайците биха могли да знаят нещо важно?

Той махна с ръка към псевдоактивността в хипермедиума.

— Това е звезда — произнесе предпазливо, очаквайки поне да се съгласи с него. — Но не е Алфа Центавър. Не е нито една от близките до Земята звезди. Надзирател, можете ли да идентифицирате тази звезда?

Надзирателката сръбна от чая и остави бавно чашата, преди да отговори.

— Знаете ли какво казват веспанците? — попита го тя, за безкрайно негово раздражение. — Те казват: „Певецът има нова песен“. — Усмивката ѝ разкриви фините гънки в ъгълчетата на очите ѝ.

Господин Спинър духна, сякаш се опитваше да си охлади чая.

— Не бях го чувал, Халюцинациите на корабната личност и *Таламуса* са били използвани неведнъж като форма за обществено наблюдение.

— Да, но тя смени тона — прекъсна го надзирателката. — Или може би ние чуваме по друг начин от известно време? Ще бъде голямо разочарование, ако сме позволили да бъдем подведени от отмъстителни призраци.

Корабът потрепери отново и канфайската оракулка го надари със зъбатата си усмивка.

Спинър си свали очилата и се зае да ги трие.

— Да — кимна той. — Разочарование. Наистина. Надзирател, простете, ако съм прекъснал медитирането ви. И благодаря за чая. — Той се надигна. Искаше да се върне на своя пост преди да му съобщи, че ги смята за паразити в червата на някакво колосално космическо чудовище.

В таламуското бюро лейтенант Риков следеше двете малки, фигури на екрана. Значи канфайците, съобразно информацията, събрана от техните антични инструменти и писания, вярваха, че корабът ги е отвел при предварително зададената цел. Доста сходно с това, което твърдеше капитан Джут при последното си объркано изказване. Полковник Старк няма да остане никак доволна, че Спинър се консултира с медиуми, помисли си Риков. Още повече без да иска съгласието ѝ. Нищо чудно да реши, че е време да го смени е някой по-надежден, като лейтенант Риков например.

— Може би сме били подведени от отмъстителни призраци — обясняваше сивокосата жена на мъжа с очилата. — И тогава единствената вярна карта ще се окаже бял лист хартия.

На другия екран същият мъж пак триеше очилата си, но в по-малка стая, където стоеше прав. Това бе по-ранен запис. Лейтенант Риков проиграваше отново момента, когато първият офицер най-сетне бе решил да признае некомпетентността си пред капитана.

— Ако това е Алфа Центавър — обясняваше ѝ той, — къде тогава е Проксима?

Полковник Старк се бе смяла с глас, когато видя изражението върху лицето на капитан Джут. Беше накарала да ѝ го покажат на максимално увеличение, а след това поиска записа, за да го пусне по време на следващото съвещание.

— Някой виждал ли е как пребледнява черна жена? — беше ги попитала тя.

Лейтенант Риков опипа замислено брадичката си. Дали това, което улавяха уредите, беше Проксима? Сватбено пътешествие с нетрениран екипаж. Кой би могъл да знае със сигурност? Ами ако корабната личност греши и те са се материализирали насред някоя система, гъсто заселена с фраски? Колко ще издържат? Капралът прекъсна тревожните мисли на Риков, обявявайки за появата на агент Е.

Преди няколко години в околностите на Земята „Тредголд системс“ положи началото на проект с име „Палестрина“, който скоро се превърна в истинска катастрофа. Група надарени със съзнание роботи бяха подали съдебен иск за автономия, твърдейки, че са жертва на незаконно ограничаване на техните права. Еладелдийският съдия ги подкрепи и им разреши да се преместят на един незаселен астероид. В продължение на няколко месеца — преди най-сетне да се намесят капеланците — „Палестрина“ наистина управляваше онова безжизнено късче скала, зареяно из космоса, свиквайки на редовни заседания ръждясали товарни гравитокамиони, емигрирали гладачни преси и родоотстъпни индустриални механизми.

От времето на „Палестрина“ никой не бе виждал толкова работи събрани на едно място, колкото имаше днес в Първата Междузвездна църква на Христос Силиконит. Пътни валяци и автоматични сонди, подвижни дъскорезачки и бойни симулоиди, всички подредени в стройни, геометрични редици покрай олтара. В режим „готовност“ с тихо и сладникаво бръмчене, те очакваха благословията на Йерофант и покръстването с масло.

— *Gaudeamus automata* — пропяха хиляди гласове. — *Nunc hic sumus dedicata.*^[1]

Кръв и плът също имаше на церемонията: репортери, протестиращи и последователи на Силиконитското учение. Всички бяха изненадани от огромното стълпотворение на машини. Непрестанно никнеха нови и нови теории за това, къде са се крили досега и защо се появяват точно в този знаменателен момент.

Много от зяпачите носеха маски заради изгорелите газове във въздуха. Маските им бяха украсени с рисунки на животни и насекоми, андроиди и херувими. Всичко това напомняше по-скоро на карнавал, отколкото на религиозно шествие. Жабешки мутри вдигаха пред себе си фотоапарати, игуани размахваха лозунги. Най-отзад, близо до входа, стоеше, скръстил ръце, мускулист мъж в черна риза с къси ръкави и следеше за реда зад маска на птича глава.

Надвесен от амвона, Йерофант оглеждаше присъстващите с неприкрито от маска лице. Ръцете, които вдигна бавно нагоре, бяха чисти, с грижливо подрязани и изпилени нокти, найлоновото му наметало хвърляше ослепителни отблясъци. Небесата, които той призоваваше, бяха черна пустош, разделена на еднакви по размер кубове с мрежа от сребристи линии. Осите на мрежата чезнеха в безкрайността, ала въпреки това линиите бяха номерирани, а мястото на кръстосването им символизираше пречистването на душата. Около сградата на църквата висяха огромни, почти абстрактни изображения на Тайнствената жена. Трудно беше да се установи със сигурност дали силиконитите ѝ се прекланят като на светица, или жадуват да ѝ направят дисекция. Може би когато си прекрачил някаква определена граница, това вече няма значение.

Докато киборгите огласяха вътрешността на църквата с металическите си напеви, един човек с жеравова маска се измъкна незабелязано през страничната вратичка и заобиколи ъгъла към тъмна странична улица. Тук опря гръб в стената и провери дали не го следят. След това се наведе, разрови с пръсти пращия под и напипа дръжката на тайна врата. Повдигна я, спусна се надолу и си смъкна маската.

В тъмното помещение под стълбата откри компютъра, който предвидливо му бяха оставили. Докато чакаше да се осъществи връзката, той остави дългоклюнестата маска и си нахлупи червена барета.

Беше съвсем млад. Докладът му беше ентузиазирани.

— Сър, всички работи са се събрали тук. Гледката е невероятна.

— Полковник Старк ще бъде доволна. — Лейтенант Риков не се усмихна, но гордият блясък в очите му бе съвсем недвусмислен, дори върху миниекрана на компютъра. — Да се е вясвал господин Грант?

— Не сър — отвърна Жеровата маска.

— Продължавайте, агент Е.

В Бордеите последните трусове не бяха предизвикали никакви последствия. Районът отдавна приличаше на купчина изхвърлен строителен материал и боклуци, струпани около отровната шахта на дъното на Лайняния улей, където сега се разпореждаха котките. Но по върховете на тази изкуствена планина градът продължаваше да процъфтява и да се разраства, простирайки се в посока към *Левия Инфериорен Коликул* като непрестанно уголемяващ се тумор.

Обитателите на това забравено от всички място бяха странни, изнервени и недохранени същества, които се движеха на подскоци сред ручейчетата от втечнени екскременти, вдишвайки без видимо затруднение миазмите от изгорели въглеhidрати и канални води. Понякога, най-често по съвсем незначителни причини, се нахвърляха един върху друг и си нанасяха жестоки удари.

Но в последно време Лайняният улей бе завладян от нови настроения, които нямаха нищо общо с употребата на дрога. Всъщност ставаше дума за едно съвсем ново чувство: усещането за изплуване, за навлизане в светлината на друга звезда.

Понякога се наблюдаваха спонтанни изблици на веселие, придружени от ръкопляскания и възторжени викове. На площадката се събираха развълнувани групи от местни жители, някой подхващаше, мелодия на флейта и всички запяваха дружно: „Джон каза, че зърнал добри поличби.“ Сетне в песента се включваха мотиви от всекидневието, спомени за големи залежи от хранителни отпадъци, за причудливи на вид новородени, намесваха се и други явления и песента се превръщаше във форма на обществена дискусия. В края на краищата сбирещето се разпръскваше също толкова бързо, колкото се беше събрало, и участниците му изчезваха между отломъците, бреговете от засъхнала пяна и хълмовете от пожълтели тръби.

В парцаливия си гофриран костюм и заметната отгоре инфомрежа Калико се катереше, полюшвайки се, нагоре по кабелите, следвайки децата от неговия клас. Днес се бяха събрали около двайсетина и той им обеща да ги отведе при изоставената алея. Някои от тях бяха едва на пет или на шест и ужасно немирни. Все деца, които

не познаваха значението на думата страх, с наострени уши и огорчени, мъдри очи. Тези, които можеха да се катерят по-добре, помагаша на останалите, с по-малко развитите крайници. Мъничките им кафеникави нокти и острите зъбки бяха в състояние да разкъсат всеки разсеял се за секунда плъх, а по-дребните мишки биваха поглъщани цели.

— Следващото разклонение надясно — извика Калико. — Надясно, Гоб, тъпчо! Ей, някой там да му покаже къде е дясно!

Обитателите на Лайнния улей по правило живеяха в малобройни, сплотени семейства. Калико положи значителни усилия, за да убеди родителите да откъснат поне за малко децата от постоянните им занимания, а именно събиране, разпределяне и сортиране на боклуците.

— Може би никога няма да се научат да четат — заяви им той, — но поне трябва да имат обща представа как да хакват системата.

Възрастните го погледнаха с нескрито презрение, когато им съобщи, че ще ги води в алеята. За тях там нямаше нищо интересно. И да е имало някога, отдавна е било „оглозгано“, както се казваше по тези места. Но те се заслушаха, докато Калико разказваше, как с помощта на негови приятели успели да задействат локалната мрежа на алеята, а когато узнаха, че там има напълно изправна видеосистема, взеха да кимат ентузиазирани. Всички помнеха видеото. Филмите. Хора, които се преследват, взривове. Улици на планети, отворени нагоре към небето, което беше съвсем истинско, а не нарисувано. Странно, колко бързо ги бяха забравили.

Днес както обикновено край терминалите в алеята се бяха скупчили деца от околните райони. Играеха със системата, премествайки отдавна изчезнали капитали от една сметка в друга, или теглеха грамадни колонки от информация, за да им се наслаждават като на безкраен водопад от цифри.

— Калико! Калико! Чуй това! — Тармак и Маз бяха открили как да накарат всички опразнени регистри да запечат „Джингъл белс“. Радостният звън се понесе от терминал към терминал.

— Ужасно интегрално — одобри Калико. — Знаете ли за какво се пее в тази песен? — Той им изпя първите две строфи. — Помните ли снега? Там, където вали постоянно, има специални съоръжения за придвижване — наричат се шейни.

— Ама това наистина е интегрално! — възкликна четиригодишният Тармак, пресегна се и даде команда регистрите да подхванат песента отначало.

По-късно чува друг звук — дълбок метален екот, който идеше отдалеч.

— Кой знае какво е това?

— Гонг — отвърнаха всички.

— Гонг, правилно. Чий гонг?

— На Фоксборния — отвърна едно малко момиче, което нямаше нос, а отвор насред лицето.

— Правилно, Фликс. Този гонг означава, че фоксборианци са забелязали някой да се изкачва нагоре по *Латералната Фисура*. Кой може да е това?

Този път имаше много предложения. Че са червените барети, че е Кстаска с капитан Гилеспи, че иде циркът.

— Не, това е чили-камионът — прекъсна ги Фликс. — Щото това свирят кат са гладни.

И наистина беше чили-камионът: детето не беше сгрешило. Това, което обаче подведе не само нея, но и екипажа на камиона, бе, че кънтящите удари бяха предизвикани от томбоса Аук с помощта на метална тръба, свалена от повреден гравитокамион.

Имитирайки познатите звуци на фоксборнската песен „Добре дошли, търговци“, Аук бе отклонил камиона от конвоя, който следваше предначертания маршрут на петдесет нива по-надолу, и го примамваше в подготвената засада. Съвсем изненадващо шофьорът щеше да открие, че пътят пред него е прекъснат от пропаст, а обратният вече е преграден.

Ето че няколко мълчаливи, облечени в сребристи костюми фигури се спуснаха надолу по повесените от скалната стена въжета и се озоваха право върху покрива на камиона. Бум! Прас! С бързи и ловки движения шофьорът и охраната бяха изхвърлени от кабината. При това без нито един изстрел!

— Извинете за безпокойството, момчета и момичета — заяви им строен офицер с бричове и високи тесни ботуши. Тя стоеше пред тях, опряла ръце на хълбоците.

— Ще ви е нужна цяла нощ, докато се освободите от въжетата — обясни им сър Топас, когато приключи и с последния възел. — Дотогава ще бъдем в другия край на кораба!

— Ще откараме тази храна на хора, които наистина се нуждаят от нея — спомена една от жените и шляпна с длан каросерията на камиона. — Името ми е Луцифер — представи се тя. — Томбоси! — изкомандва и останалите се изпънаха.

Луцифер се метна в кабината, включи на задна и подкара тежкотоварния камион към близкото разклонение, където Аук стоеше на пост върху една скала. Цялото нападение бе отнело не повече от две минути.

— Довечера в Плиткото гърло ще има празненство! — викна радостно сър Топас на Аук. Сър Топас се бе присъединил към томбосите още при първата си случайна среща с тях. Заради мигове като току-що отминалия беше готов да забрави целия си предишен живот и да се изпълни с гордост от занятието, на което се бе посветил изцяло. Той погали нежно татуировката на ръката си и въздъхна, преизпълнен с вяра в каузата, за която се бореха. Добре, че го стори, защото това бе последната възможност в живота му. В следващия миг отзад го прониза ослепителен лъч от висококонцентрирана енергия на енергийна пика, която проникна точно под лявата му лопатка и изпепели сърцето. Неръкоположеният рицар се изтърколи, без да произнесе звук, от кабината на набирация скорост камион.

Цял отряд червени барети се втурна да преследва отвлечения камион. Гонеха го с хвърчила, на мотоциклети и на крак, но накрая го изгубиха долу при Водовъртежната улица, където изникнаха неочаквани пречки.

Кралица Марджъри Фоксборнска получи трупа на контрабандиста от хайката на червените барети и нареди на Лора Овърхед и госпожица Кътбертсон да го отнесат във Висящите градини, където заседаваше Най-добрия съдия.

— Нека им бъде за урок! — заяви кралицата. — Да видят тези бандити, че не си поплюваме с тях!

— Само че на мен ми се повръща — оплака се госпожица Овърхед, опитвайки се да не гледа към обгорения труп под

покривалото.

— Дишай дълбоко и си мисли за справедливото възмездие, Лора — посъветва я госпожица Кътбертсон.

Най-добрия съдия се бе наместил в резбовано кресло, покрито с безброй възглавнички. Беше скрил голяма бутилка в един от джобовете си и непрестанно си мислеше за нея. На главата му имаше смешна перука от палернианска вълна.

Той удари с чукчето по масата, като едва не тресна старши писаря по главата, и втренчи обвиняващ поглед в проснатото тяло.

— Всички лица, мъртви над десет-десети, незабавно да напуснат съда — разпореди се той.

— Милорд, моят клиент е мъртъв повече от десет-десети! — възрази защитникът. — Бих си позволил дори да отбележа, че той е необратимо мъртъв.

— Тъкмо удобен момент да приключим с него. Име?

Никой не го знаеше. Настъпи неловко мълчание.

— Подсъдими — избра моментът, за да се намеси старшият писар, — ако отказвате да отговаряте на въпросите на съдията, ще бъдете лишен от правото да участвате лично в процеса.

Сега вече избухна всеобщ смях.

— Ваша чест, но той е мъртъв! — подвикнаха мнозина.

— Зная. И сам го виждам — ядоса се съдията.

— Той е томбос, ваша чест — обясни шерифът и вдигна дясната ръка на трупа, за да могат всички да видят татуировката му.

— Хубаво, ще го наречем Томбо Еврона — реши съдията и си намести перуката. — Писар, прочетете обвинението.

— Томбо Еврона — зачете старшият писар, — обвинявате се в това, че днес предобед, в съучастие с други неизвестни престъпни лица и чрез употреба на незаконно притежавано огнестрелно оръжие сте завладели и отклонили от предварителния маршрут камион с „чили кон карне“, собственост на хранителна верига „Текунак“, с намерението да лишите трайно законните му притежатели от прекарваната вътре стока и да нанесете уцърб на Кралица Фоксборнска и жителите на нашата община.

— Виновен! — ревноха в един глас присъстващите.

— Не ви чувам! — викна им съдията.

— **ВИНОВЕН!**

— Призовете главното вещественно доказателство — чилито! — нареди Най-добрия съдия.

— Не мога да го направя, ваша чест.

Лицето на Най-добрия съдия почервения.

— Не можете ли? НЕ МОЖЕТЕ?

— Не мога, ваша чест.

— И защо, питам ви аз?

— Защото вие го изядохте.

Най-добрия съдия отвори уста и даде път на звучно оригване.

— И беше много вкусно — призна той.

— Присъдата... присъдата — напомни нетърпеливата публика.

— Какво? Та ние едва започнахме. — Но тъй като нямаше какво повече да се каже, съдията отново втренчи поглед в трупа. — Обвиняеми... осъждам ви... — Той изчака да утихнат подвикванията и довърши: — Да бъде обесен за врата, докато почернее или се пръсне. И нека лешоядите се смилят над очите му.

Осъденият лежеше съвършено неподвижно. Шерифът и неколцина помощници докараха количка и го натовариха върху нея. След това го изтикаха навън, където вече имаше достатъчно доброволци, които да поемат върху себе си нелеката участ на палачи. Хората, които се струпаха около бесилката, изразяваха бурно чувствата си като замеряха трупа с камъни, удряха го с пръчки и крещяха неистово.

— Колко грозно — бе тихият коментар на Лора Овърхед, която стоеше отстрани и се подпираше на едно дърво.

— Трябва да свикваш с нещата от живота, Лора — посъветва я госпожица Кътбертсон. Шапката ѝ беше накривена и в блъсканицата някой бе скъсал единия ѝ ръкав.

Вероятно попрекалил с почерпката в последвалото празненство, Най-добрия съдия сви в погрешна посока по пътя за къщи или може би корабът около него се промени, но в края на краищата той се озова на тесен капилярен път, който водеше надолу към Змийското гърло и където той нямаше никаква работа. Докато се препъваше из тъмнината, Съдията се натъкна на останките от изгорял фургон, в който лежаха два човешки скелета — женски, реши той и приклезна,

за да разгледа по-добре мъничкия животински череп, който кой знае защо бе завързан за някаква опушена пръчка. През кухата орбита беше щръкнало малко бяло цвете.

— Много интересен случай — произнесе познат, медицински глас. — Белези от зъби по тазовата и бедрената кости.

— Каква неподправена яacobинска картина — добави друг, с поетичен оттенък. — Живот наред смъртта и обратно.

Най-добрия съдия се огледа изплашено и ужасено и това, което видя, го накара да капитулира веднага, с което се превърна в най-бързия, а също и най-новия покръстен. Във всеки случай той беше твърде вцепенен от страх, за да побегне.

[1] Да се веселим, автомати. Сега сме вече посветени. — Б. ред. ↑

5.

Изглежда наистина котката бе тази, която познаваше пътя. Защото Инк вече я нямаше, но тя все така тичаше напред, следвана от херувима — надолу из разклонените като лабиринт и неосветени коридори.

Капитан Гилеспи и Джоан куцукаха най-отзад, като се подпираха една на друга. Джоан беше нещастна, а на Гилеспи само ѝ беше студено. Двете бяха покрити със засъхнала, спечена кръв, която не беше тяхна, а на мъртвия фраск. Джоан носеше шлема, а капитан Гилеспи карабината, която бе взела по време на битката, макар да нямаше почти никаква надежда да открият патрони за нея.

Когато насядаха, за да си отдъхнат, черното същество с глас на малко момиче заобяснява:

— Всички сребристи надписи се събират, оформяйки кръг. — По повърхността на миниатюрната летяща чиния се меняха изображения на карти — твърде бързо, за да бъдат проследени. На всяка от тях имаше сребрист отличителен знак.

— Преподобният Арчибалд казваше, че били „пясъчни надписи“ — простена Джоан.

Капитан Гилеспи прокара вдървените си пръсти по бузата ѝ. Имаше чувството, че е навършила хиляда години.

— Преподобният Арчибалд отиде да нахрани фраските — отвърна тя.

Джоан избърса лицето си с опакото на ръката.

— Нали повече няма да срещаме такива чудовища?

Доджър направи гримаса.

— Те са построили това нещо — обясни тя.

Херувимът изучаваше картите.

— „Тя мрежа на паяк над всичко разпъва“ — изрецитира тя. — Как мислите, дали аз не съм паякът? Би било крайно невъзпитано. Хайде — подкани ги херувимът и се издигна към тавана на пещерата, оставяйки да ги обгърне тъмнина.

Продължиха, проправяйки си път през заплетени корени, като подскачаха от една издутина към следващата. Подът се спускаше надолу и същевременно таванът се издигаше. Навлизаха в просторна кухня, която миришеше силно на непознато животно.

— Джоан, *Мезенцефаличният Нуклеус* — обяви Кстаска. — Изразен мисловен трафик. Наличие на големи аксони. Устойчиви сигнали от Проксима Центавър.

Внезапно блесна светкавица — плътна тъмночервена бразда, която озари вътрешността. Беше Кстаска. Малкото космическо дете бе включило автономно осветление, вълшебна лампа, която осветяваше сцената около тях. Зърнаха отломъци, повехнала жълтеникава трева, дърво, сурова матрица около неравна черна дупка. Видяха Един да души земята. Погледнаха нагоре. Високо над тях се издигаше назъбена могила, наподобяваща трийсетметров термитник.

— Източникът на енергия — поясни Кстаска.

Джоан изстена. Доджър я притисна към себе си.

— Вече бяхме тук — рече тя на херувима. — Това е перкски зайчарник. Те му казват Замъка.

— Струва ми се, че започвам да разбирам — продължи Кстаска, докато изпълваше гърловината на термитника с червеникава светлина. Сянката на летящата чиния пробягваше по неравния под като кръг на дирещ вражески самолети прожектор. Тя се спусна рязко надолу и изчезна внезапно в най-ниската част.

— Не! — извика Джоан и се опита да задържи капитан Гилеспи.

Но Доджър вече слизаше.

— Един е доволна — подметна тя през рамо.

Земята беше мека и податлива, матрицата — износена от постоянното движение напред-назад. Светлините на Кстаска се отразяваха от странни, забити в пръста предмети: парчета от кост, счупено стъкло.

— Побързайте — подкани ги херувимът. — Не мога да се задържа толкова дълго.

— Ти остани горе — нареди капитан Гилеспи на спътницата си.

— И аз идвам — възрази Джоан с тон, в който се долавяше назряващата паника.

Капитан Гилеспи подуши и изруга полугласно. Откъм тунела се носеше нетърпимата воня на лайна. Въздухът беше влажен и застоял.

— Ще ви следвам с моето темпо — чу тя гласа на Кстаска. Джоан вече беше зад нея и я докосваше.

Двете жени запълзяха напред, като се изправяха на четири крака там, където имаше възможност. Нищо — нито тишината, нито атмосферата, вещаеща смърт, би могло да прогони страха от очакваната среща с някое зъбато чудовище, перк или фраск, или разбесняла се котка, която да ги пресрещне от противоположната посока. Капитан Гилеспи притискаше карабината под мишница и се стараеше да държи цевта пред себе си. Съмняваше се, че оръжието е в състояние да задържи дори за секунда евентуален противник, но все пак така се чувстваше по-сигурна.

Натъкваха се само на скелети и на мумифицирани перкски трупове. Между краката ѝ премина извит змийски гръбнак и прешлените я одраскаха болезнено.

Не след дълго вече бяха навлезли надълбоко в катакомбите под Замъка. Въздухът беше изпълнен със статично електричество. Космите по ръцете на Джоан настръхнаха. Тя ненавиждаше заобикалящата я матрична стена. Струваше ѝ се, че вибрира постоянно — може би се приближаваха към някакъв заровен генератор. Джоан бе толкова изтощена, че спря и подпря чело на пода. Почувства приятна хладина — готова бе веднага да заспи, пък дори ако проспие Пристигането. Ала вдигна глава и продължи да пълзи.

Внезапно Доджър спря и Джоан, която я следваше по петите, се блъсна в нея.

— Ето я. — Тя надничаше през една цепнатина. — Ела тук. — Мястото едва стигаше да се притиснат двете. Джоан различаваше с мъка лицето на Гилеспи. Светлината се процеждаше през цепнатината.

Гледаха надолу, към схлупена пещера. Приличаше на алтециански вехтошарски магазин. Имаше спираловидни охладителни тръби и магнитни космически влачета. Имаше персонални холоогледалца и проектори и всичко това беше организирано в една сложна инсталация. В най-гъстата част на сплетените като лиани кабели, в една майерстайнска антигравитационна пилотска мрежа лежеше някой с дълго черно палто и ултравиолетов визьор. Капитан Гилеспи натисна копчето за връзка на ръчния си монитор.

— Това е тя, успяхме.

Джоан присви очи. Виждаше плетеницата от жици, зад нея голяма купчина от огърлици и жена с черна, къдрава коса.

— Нали няма да я застреляме? — прошепна тя. За първи път споменаваше подобна възможност. — Няма, нали? Не бива да го правим.

Капитан Гилеспи ѝ показа червената индикаторна светлинка на празния пълнител.

— Нищо няма да предприемаме, докато не се изключи — прошепна и се огледа. — Може да е минирала подстъпите.

Тя втренчи поглед в откраднатите огледала — бяха стотици, струпани в празни кашони, и всичките бяха обърнати към стената.

— Нищо чудно, че перките са избягали оттук — каза капитан Гилеспи. — Тя посочи гайгеровия брояч на нейния монитор. — Погледни само какво е нивото на радиацията.

Джоан не можеше да откъсне очи от жената в противошоковата мрежа. Не виждаше лицето ѝ, но иначе изглеждаше досущ като капитан Джут. Което беше невъзможно. Капитанът нямаше гнезда на главата си — това го знаеха всички. Понякога Роналд се шегуваше: „Знаете ли какво каза Табита, когато предложили да ѝ монтират куплунг? — Притрябвал ми е колкото и дупка в главата!“ Но дали това отговаряше на истината? Кой би могъл да каже какво се крие под гъстата, къдрава топка? Нима Джут допускаше някого близо до себе си?

— Доджър?

— Шшт.

Под прикритието на вехториите капитан Гилеспи пропълзя през цепнатината и се спусна в пещерата. Джоан нямаше друг избор освен да я последва. На пръсти, рече си тя, спомнила си за мините. И с прибрани лакти, добави наум, мислейки за електрошокове. Интересно, колко начина да умре има тук долу.

Те се спотаиха зад нещо, което наподобяваше изтърбушена фотокопирна машина, само на три метра от мрежата. Тайнствената жена все още приличаше на капитан Джут. Приличаше УЖАСНО на нея.

— Доджър...

Капитан Гилеспи не ѝ обърна внимание.

Тайнствената жена лежа още дълго, общувайки с извънземните неврони.

Най-сетне отпуснатите бледокафеникави ръце се раздвижиха. Те се промушиха през отворите на мрежата и взеха да изваждат един след друг кабелите. Джоан сграбчи Гилеспи за ръката. Капитан Гилеспи я избута настрана.

— А сега си вдигни ръцете — произнесе тя, толкова силно и неочаквано, че Джоан подскочи. — Излез от мрежата, ако обичаш. Отдалечи се. Бавно. Зная колко си бърза, затова ще те помоля да позабавиш темпото. Не, не бива да докосваш нищо.

Жената стоеше права. Тя се извърна покорно. Беше по-слаба от капитан Джут и няколко години по-възрастна. Лицето ѝ имаше същата структура като това на Табита. Същата кожа, подобна прическа, която обхващаше лицето ѝ като тъмна, къдрава сфера.

— Коя си ти? — попита капитан Гилеспи.

— Това е С-с-видетелка на Светия гроб на Р-азширената Невро-сфера — произнесе с пресипнал глас жената.

Истински мрежоманиак. Джоан ги познаваше добре. Такива се навъртаха край космопортовете и влаковите гари — бяха нещо като постоянно присъствие, навсякъде, където хората са в движение. Вдигнали длани нагоре, те ги пресрещаха с молитвите си за мир и любов, впускаха се да им обясняват всеобщата взаимовръзка. Достатъчно бе да забавиш крачка дори за миг и те вече ти тикат в ръката евангелистки софтуер и същевременно засмукват дребните ти мангизи.

— Как се казваш? — попита я Джоан.

— Това тяло се нарича Анджела. Което означава П-пратеник.

Дори гласът ѝ беше досущ като на Табита, помисли си Джоан. Може би очите ѝ бяха различни. И челото ѝ бе малко по-закръглено.

— Кой друг е с теб? — попита капитан Гилеспи.

— Н-никой.

Гилеспи махна към скупчените машинарии.

— Какво е това?

Зад тях се разнесе подозрителен шум. Джоан подскочи уплашено и се обърна, очаквайки да види перки.

В цепнатината се появи Кстаска и пропълзя вътре. Тя се огледа и въздъхна:

— О, Боже мили...

Капитан Гилеспи посочи мрежата.

— Ей там я открихме.

След херувима през отвора надникна и котаракът Один и облиза мустаци, сякаш бе видял нещо апетитно.

Джоан изтича и вдигна Кстаска, сякаш беше малко дете, което не може да ходи. Оказа се необичайно тежка.

Тайнствената жена Анджела ги наблюдаваше. Не изглеждаше изненадана от появата на отрочето на серафимите.

— Твърди, че била пратеник, но изглежда не носи никакво послание — Джоан запозна накратко херувима с развитието на обстановката. — Мислехме, че е свръхбърза, но това изглежда е минало.

— Защото си е изпълнила задачата — обясни Кстаска — и ресурсите ѝ са изчерпани. Може ли да говори? Говори, пратенико.

Анджела отвори уста, но отвътре не излезе нито звук. Усмихна им се със странна, колеблива, съчувствена гримаса.

— Тя заеква — прошепна тихо капитан Гилеспи.

— Защото процесорът ѝ е изгубил синхрон с говорния апарат. Предполагам, че отдавна не е разговаряла с никого. Сложи ме в мрежата, ако обичаш.

Джоан положи херувима в противошоковата пилотска мрежа. Кстаска не беше толкова заинтригувана от променената, отчуждена Анджела, колкото от нейната причудлива, сглобена от различни части машина. Тя се изтегна по гръб, размърда мъничките си ръце и протегна напред опашката с инструментите.

Капитан Гилеспи държеше Анджела на мушката на празното си оръжие, скрила с пръст червения индикатор. Същевременно се оглеждаше за четящо устройство или корабна пластина.

Анджела не ѝ обръщаше никакво внимание. Тя посочи ръката на Джоан — беше харесала татуировките ѝ.

— Свещената мрежа... — промълви тя.

— Предполагам, че става дума за някакъв вид мисловен блок — обади се отново Кстаска. — Нарушение на концентрацията. Но изглежда съм я подценила. Ще трябва да повикаме специална инженерна група, за да разглоби всичко това — преди да го е направила полковник Старк. Защото ако тя цъфне тук — спукана ни е работата.

Името Старк не говореше нищо нито на Гилеспи, нито на Джоан. Двете разглеждаха пултовете и безумно сплетените кабели.

— Какво е това? — попита капитан Гилеспи, Херувимът се беше обърнал с гръб към тях и разглеждаше някакъв страничен пулт.

— Уф — изпъшка тя. — Джоан? Ще ми помогнеш ли — искам да се пресегнеш тук.

Джоан погледна накъдето сочеше Кстаска — към сенчестата вдлъбнатина в матрицата над рамката на пулта. Тя приклепна между провисналите жици, изправи се на пръсти и пъхна ръка във вдлъбнатината. Ръката ѝ се натъкна на тънка черна пластмасова плочка, без надписи върху нея, която приличаше на индустриална информационна касета. Херувимът вероятно бе използвал рентгенови лъчи, за да я открие. Джоан ѝ я подаде.

— Не — поклати глава Кстаска. — Ти я носи. Никой не знае коя си. И да не я изгубиш — добави тя.

— Изгубиш ли я, жива ще те одера — заяви капитан Гилеспи.

Джоан я погледна учудено, докато пъхаше плочката в колана на панталона си.

— Какви ги е свършила тя? — попита херувима капитан. Гилеспи.

— Какви ли — отрязала е целия *Нуклеус*, ето какво е свършила. Цялата информация, която е преминавала отгук, всички доклади, които изпращах на Понса, са били фалшифицирани. Всичко. — Херувимът изглеждаше по-скоро впечатлен, отколкото разгневен. — Къде се намираме всъщност? — обърна се Кстаска към Анджела, докато продължаваше да изключва кабелните връзки.

Джоан почувства, че гърлото ѝ се свива от страх. Капитан Гилеспи изруга полугласно.

— В Свещената мрежа всички възли са един възел — отвърна Тайнствената жена със загадъчна усмивка.

— Отвлекли са ни — изсумтя Доджър. Джоан застана до нея. Усещаше, че сърцето ѝ блъска в гърдите. — Божичко, как ли ще го понесе? — Гледаше към Анджела, но Джоан разбра, че говори за капитан Джут. — Не биваше да я оставяме сама.

Бяха им необходими цели два дена, за да се доберат до *Медула Фуникулар*. За щастие кабелният механизъм все още функционираше. Настаниха се в оцелялата кабинка, която ги издигна плавно нагоре, към светлината във вътрешността на кораба. Котката вече ги беше напуснала. Предположиха, че е поела назад, към съплеменниците на Инк, скупчени около вонящите им клади.

Анджела беше напълно пасивна, не им създаваше проблеми, но и не разкриваше допълнителна информация. Понякога си тананикаше едни и същи мелодии или движеше беззвучно устни, сякаш отговаряше на гласове дълбоко вътре в главата ѝ. После се унасяше в сън и се гушваше в скута на капитан Гилеспи. Джоан не откъсваше очи от нея. Изглеждаше толкова беззащитна и незначителна, че беше невероятно трудно да повярва каква заплаха бе представлявала за всички тях доскоро.

Джоан се намести на твърдата седалка.

— Как ли го е направила? — попита тя. — Откъде е знаела какво да прави?

Капитан Гилеспи погледна крадешком към Кстаска.

— Била е програмирана от хора, които са си разбирали от работата — отвърна тя и отметна назад един кичур. — Същите, които са написали ей това — тя кимна към пластината в колана на Джоан.

— Това ли? — попита Джоан и го опипа нервно с пръсти. — Но какво е то?

— Това е пластината с корабната личност за бергенския „Галасъм“ — обясни херувимът Кстаска. — Модифицирана да управлява фраски звездолет.

6.

Из *Париеталните области* се ширеха тревожни очаквания. Обитателите на просторните апартаменти крачеха напред-назад из стаите, мърдайки с устни в неспирни молитви и изчисления. Други се тълпяха на стълбите и следяха кой влиза и кой излиза. Патрулите на Старк бяха навсякъде, издирвайки палернианците. Винаги имаше някой, готов да съобщи за неколцина от нещастниците срещу допълнителни хранителни порции и електричество.

А търговията процъфтяваше — разменяха се части от брони, флакони с лекарства, снимки на Тайнствената жена, великолепно изработени карти. Подготовката за Сближаването беше в пълен ход. Мнозина ходеха постоянно облечени в скафандри или камуфлажни дрехи за партизанска война в джунглата, влачеха със себе си пакети с неприкосновен запас, сгъваеми колела и брадви. Двама мъже твърдяха, че са единствените оцелели от експедицията на Ксавир. Те чукаха от врата на врата и просеха храна.

Транспортните агенции не можеха да спуснат кепенци от работа. Дори томбосите слязоха в града, където минувачите се отдръпнаха към стените, докато крачеха по улицата. По очите и израженията на лицата им личеше, че са чули слуха.

Всички бяха чули слуха той растеше и се уголемяваше като снежна топка надолу по склона. Никой не признаваше, че му е повярвал, но всички го повтаряха — слуха, че звездата, към която се приближават, не е Проксима Центавър.

Луцифер се вслушваше във всички нюанси на слуховете, както веспанец дочува промените в тоналностите на тунелните ветрове. Изслуша и този, а след това го остави да я подмине, сякаш бе подхванато от вятъра листо. Този слух бе породен от страха. Капитан Джут не би допуснала да се изгубят в космоса.

Всъщност томбосите бяха повикани от една алтецианска група. Изглежда Марджъри Гудселф се опитваше да им открадне нещо.

— Къде е тази жена? — обърна се Луцифер към момчето, което дойде да ги повика.

То посочи с две ръце към тълпата.

Луцифер даде знак на Кришна и Аук, които стояха от двете ѝ страни, да проправят път в тълпата. Вече дочуваше плачливите гласове на алтецианите, които протестираха на висок глас и покашляха развълнувано. Кришна и Аук тръгнаха напред, пробивайки ѝ път през множеството, и ѝ осигуриха видимост към веспанците и техните превозни средства. Рошави търговци виреха брадички и въртяха развълнувано муцуни, докато мъже, облечени с дрехи в цветовете на карти за игра, ги побутваха с ножици за подрязване на жив плет.

Луцифер спря и направи предварителна оценка на ситуацията.

По някакъв начин алтецианите се бяха сдобили с фургон, пълен догоре с персонални рециклатори, предназначени за ползване от хора. Наобиколилата ги тълпа смяташе, че трябва да им ги раздадат незабавно, при това без никакво заплащане.

— Въз основа на предоставената ми от канцлера на Фоксборния власт — говореше мъж с натруфена синя шапка, докато веспанците го заглушаваха с презрително дюдюкане — обявявам товарът за конфискуван. — Той наведе рязко глава, за да избегне хвърлената по него керемида. Зад гърба му вече товареха пластмасови чували на кралската каляска.

Застанала права в каляската, кралицата на Фоксборния се извисяваше с цяла глава над канцлера. Къдриците се спускаха немирно под короната и се разсипваха по раменете ѝ. Лицето ѝ беше оранжево, с черни вежди и алени устни, обещите на ушите ѝ бяха едри колкото сливи. В едната си ръка стискаше кралския тризъбец.

— И нито един не оставяйте — нареждаше тя. — Пренесете всичко тук, в нашите светлейши крака. О, Божичко всемогъщи!

Каляската сияеше от великолепиe. Беше изработена от автомобилна ламарина и украсена с плячкосани вещи, гранитни плочи и зейнали черепи на незнайни зверове.

Подозрително бе отсъствието на прословутите фоксборнски червени барети, почетната гвардия и охрана на кралицата. Дали бяха някъде зад тълпата, далече от церемониалностите на този официален момент на конфискация? Или причината бе друга — например внезапна и неочаквана промяна в разпределението на силите. Луцифер

не знаеше отговора. И все пак кралица Марджъри бе заобиколена от няколко свирепи на вид, но измършавели от глад кучета и дузина полуголи космати младежи с изрисувани лица, въоръжени с разнообразни електрически инструменти. Двама от тях тъкмо бяха заловили в тълпата жената, запратила керемидата.

Моментът изглеждаше удобен за намеса. Луцифер кимна на Малък Мохо и скочи върху бронята на близката кола. Тя зае поза — със скръстени ръце и вирната глава — изчака другите да я забележат и бавно посочи към *Ангуларния тунел*.

— Вървете си у дома, кралице Марджъри. Властта ви не се простира дотук.

Царствените очи се ококориха над масивното златно колие и дебелите златни вериги.

— Хванете тази жена! — изкрещя кралицата.

Кучетата задраскаха с див лай по тармака.

Купувачи и продавачи се разбягаха панически във всички посоки. Аук преобърна една маса, блокирайки достъпа от тази страна. Кришна направи лъжливо движение наляво, хвърли се надясно и примамил кучетата след себе си. Междувременно Малък Мохо се засили, подскочи нагоре, описа салто над главата на водача на кучетата и се приземи право зад него. Сграбчи го отзад и изви гръбнака му с елегантна хватка, като си помогна с коляно. Аук избегна ловко една електрическа бургия и заби юмрук в слънчевия сплит на притежателя ѝ.

В днешния ден победата бе на страната на ножа и нунчакуто. Когато Аук отстъпи назад, по корема на непредпазливия войн се виждаха кървавочервени дири.

Луцифер пресрещна едно от кучетата. Сграбчи го за предните крака, просна го по гръб и стовари пета върху гърлото му. Вляво и вдясно от нея свистяха тояги, но победата вече беше близко. Време бе да се заемат с Нейно величество кралицата.

Каляската разполагаше със солидна защита. Равнодушна към настъпилата около нея вакханалия, кралица Марджъри протегна богато украсената си с пръстени ръка и изтегли щръкнала ръчка. Една от лъвските глави се закашля и изплю дебела огненочервена ракета, която се понесе върху опашка от искри нагоре и се заби в тавана.

— Изтребете ги всички, предатели и дриплъовци! Така нареждаме ние!

Кришна и Аук зарязаха едновременно противниците си, отстъпиха назад и се събраха около Луцифер. Те скръстиха ръце, подхванаха я и я метнаха във въздуха. Като се размина ловко с поредното салто на Малък Мохо, Луцифер прелетя над най-гъстата част от тълпата и се стовари върху един от пазачите на каляската. Отскочи, повали друг с лакът в гърлото, след това се завъртя и прекърши с коляно гръбнака на трети.

Кралица Марджъри изстреля още една ракета. Тази се разби в основата на бетонна площадка и уби няколко души, но кралицата изглежда дори не го забеляза. Луцифер вече беше застанала пред нея и избяга с крак царствения ѝ тризъбец. Марджъри се залюля назад и щеше да падне от каляската, ако не я бе подхванал един от верните ѝ пазачи. Той носеше екзоскелетен усилвател, който явно бе включен на пълна мощност, защото се придвижваше с нечовешка скорост. Луцифер изведнъж се озова в опасна изолация. За момеят хората ѝ бяха обкръжени от кучета и войници. Луцифер се гмурна под престилката на каляската и това завари неподготвен екзоскелетния боец. Гърлото му бе твърде добре прикрито и тя нанесе удар по страничната част на коляното му, забивайки с ръба на дланта острия край на сервонаколенника в ставата. Ударът изискваше много майсторство и бързина, но ѝ позволи да остане извън обсега на стоварващия се юмрук и в удобна позиция да се покатери по енергораницата, да стъпи на раменете му, да опре коляно в гърба му и като изпълне пръсти, да строши врата му в хватката „крокодилско гмурване“. Ах!

Още двама войници си пробиваха път към нея. Те избегнаха чевръсто тоягите на томбосите, скочиха върху капрата и защитиха с телата си замаяната кралица Марджъри. Луцифер отново се хвърли към нея, Кралицата се извъртя, за да я посрещне, и по-скоро случайно я удари с юмрук в слепоочието. Вляво от Луцифер острието на тежка брадва разцепи пода на каляската, хвърляйки наоколо трески. След това нещо я удари в гърба — беше масивно колкото падащ гардероб — и тя изгуби съзнание.

— Моя е! — изкрещя кралицата. — Тя е моя!

Наведе се и вдигна лъщящия тризъбец.

В този момент откъм горните тунели се зададе цял контингент от червени барети, които обляха събралото се множество с ярковиолетова светлина. Оказа се, че сцената е била предварително замислена, една гигантска клопка, едновременно решение на два проблема за обществената безопасност, за сметка на немногочислени загуби сред цивилното население.

Присъстващите се проснаха почти мигновено на пазарния площад, лишени от възможност да извикат уплашено, едновременно заслепени и обхванати от непреодолим ужас. Кришна се строполи като прекършен пилон. Малък Мохо загина в мига, в който прерязваше гърлото на войника със секирата. Аук вече беше мъртъв, плъснат под каляската като задрямал морж. Луцифер издъхна, треперейки като пепел от изгорен лист. Кралица Марджъри Фоксборнска избухна в голямо огнено кълбо, смали се със свистене, подобно на спукан балон, и остави след себе си купчинка изпепелена коса и обгорена козина.

Операцията беше изпълнена брилянтно. Червените барети дори успяха да спасят близо седемдесет, процента от оспорваните стоки.

— Полковник, гледахте ли Силиконитовата церемония? — попита напетият мъж с бледосивия костюм. — Не беше ли вдъхновяваща?

— Бях заета — отвърна намусено Старк.

— Ако желаете, ще се обадя в студиото да ви пратят запис. Аз лично режисирах заснемането. Като говорим за записи...

Ето че се почва, помисли си полковник Старк.

— Надявам се, че ви е харесало онова, което направиха от вашето малко приключение — продължи мъжът. — Героичните защитници на бедните загиват, докато се опитват да спрат самозабравилия се монарх на Литъл Фоксборн. — Той зърна отражението си в един от мониторите и взе да си нагласява вратовръзката.

— Не са бедни — прекъсна го намръщено тя. — В оня район всички са екипирани с лични кислородни апарати.

— Бедни по тяхна преценка, полковник.

Седяха в салона на флагманския кораб „Всичко е предвидено“, чиито щори бяха спуснати. Трантката лежеше на пода, в краката на

своя господар. Изглеждаше задрямала. Помещението беше претърпкано със записваща апаратура, компютри и монитори.

— Значи репортажът не ви се хареса? — попита Грайт Непреклонния, като кръстоса крака. — Колко жалко. Ако можехме да се уговорим предварително...

Старк винаги познаваше, когато се е ядосал, и това ѝ доставяше удоволствие. Ноздрите му потръпваха неравномерно. Именно те го издаваха.

— Е добре, и без това трябваше да смачкате водното конче — продължи той. — Но не разбирам защо ви беше нужно да убивате госпожица Гудселф.

— Госпожица Гудселф беше дестабилизиращ фактор — обясни Старк. — Норвал Хан, чичо Чарли — тези ги има навсякъде, местни бандитски главатари. Неутрализирането им е стандартна процедура за въвеждане на законност и ред сред населението.

— Аз пък я намирах за доста забавна — възрази Грант Непреклонния. — Кажете ми, полковник, как са нашите дългокосмести братя и сестри?

— Още не са привикнали с провежданата от нас умиротворяваща политика. Ще им съобщим, че ще бъдат изпратени напред с първия кораб.

— Щастливи са, че си имат някой като вас да се грижи за тях — отвърна Грант, но очевидно изобщо не му пукаше за съдбата на палернианците. Всички му изглеждаха еднакви. Приличаха на гигантски окосмени пуйки с лапи на кенгурута.

— Както и да е — приключи полковник Старк. — Все още имаме проблеми с граничния контрол между отделните райони. Вероятно ще трябва да извършим преразпределение на силите.

— Защо не пуснете Норвал Хан да ги погне с мотора си — предложи засмяно Грант Непреклонния.

„Хвърчащото куче“ долетя с бръмчене. Изглеждаше променено, главата му напомняше на паяк.

— Ах... ето го и моето вярно другарче — Грант се пресегна и погали „кучето“ по темето. — Играчките ви са готови, полковник.

— Играчките ли? — попита Старк, като разглеждаше съсредоточено ръкавицата си. — Ние не се забавляваме с игри, господин Грант.

— Не се забавлявате с игри ли? Че всички го правим. И всички искаме да спечелим, нали? Сега погледнете — при тези думи щорите на прозорците се вдигнаха. Пространството около кораба беше озарено от светлините на мощни прожектори.

Мъжът в сиво докосна едно копче. Прозорецът стана прозрачен. Сега вече можеха видят съседната ниша на космодока. Беше натъпкана с работи. Машините бяха наблъскани плътно една до друга, като шишета на ресторантска лавица. Никога не бяха изглеждали побезобидни.

— Искам да сте много предпазливи с тях — предупреди я мъжът, на име Непреклонния. — Доста време ми отне да ги събера всичките.

Грант Непреклонния пое ръкавицата, която му подаваше „хвърчащото куче“, и я предаде на полковник Старк. Тя я нахлузи и огледа разноцветните копчета.

— Всичко, което ви трябва, е вътре — увери я мъжът.

Лъжеше, естествено. Едва ли щеше да й позволи да получи пълен контрол над мощната метална армия. Тук той беше въжеиграчът, вечният опонент на Съветника.

— Ще ни липсват, нали, Його? — той се наведе и почеса трантката зад ухото. — Слезте долу и се позабавлявайте с тях — каза на своята гостенка. — Но ги дръжте на разстояние от нашите приятелчета в кърмата.

Ордата на Хаоса. Ненавиждаше ги, точно колкото и Старк. Потънали до шия в бира, сперма, доматиен сос, изпражнения и урина в тази тяхна Шахта. Отдадени всецяло на виртуалните си игрички, на точките и позициите в крайното класиране на различните бойни игри.

Докато си нагласяваше манипулаторната ръкавица, полковник Старк почувства, че изведнъж е пораснала колкото тяхната нелепа статуя.

— Но стига за работата — каза Грант Непреклонния, надигна се, изключи външното осветление и отново спусна щорите. — Все още не сме ви представили на нашата гостенка, Його. Събуди се, Його. Тръгвай с нас.

Пресякоха кораба по дължина и спряха пред една тапицирана с плюш врата. Його доближи сензорната плочка и допря муцуна в нея.

Вратата се плъзна встрани. Грант Непреклонния взе от трантката колието с перлата, което бе отворило вратата, и го поднесе мълчаливо на полковник Старк.

Пред тях се разкри луксозна каюта, боядисана в розово и оранжево. Отвътре лъхаше на химикали и секс. Голямото кръгло легло бе заобиколено от паравани. На леглото беше завързана жена в корсаж с мандаринов цвят и мрежести чорапи. Това, разбира се, беше изчезналото приятелче на капитан Джут — акробатката Саския Зодиак. Чуваше се съвсем тихото ѝ хленчене.

Грант Непреклонния вдигна отворена кутия с шоколадови бонбони и предложи на полковник Старк да си вземе.

— Както сама можете да се убедите, настанили сме я доста удобно при нас. Тук е в пълна безопасност. Също като вашите палернианци. — Саския ги погледна, сякаш ги виждаше за първи път. — Скъпа, това е полковник Старк — представи я Грант. — Спомняш ли си я? Не се тревожи, ако, си я забравила. Няма за какво да се безпокоиш. Тя само наминава насам.

Жената беше измършавяла като скелет. Главата ѝ беше череп, в който някой бе поставил очи и бе залепил кичур коса на темето. Кожата ѝ бе пожълтяла като остаряла кост. Полковник Старк се зачуди за какво ли Грант я държи.

— Феите идват — простена с напевен глас жената — и после си отиват. Идват и си отиват. Идват и си отиват.

Мъжът в сиво я докосна по челото и тя утихна.

— Ще се грижим за нея тук — обеща той, — докато всичко свърши.

Светлината от тавана се отразяваше в стъклата на очилата му, скривайки катраненочерните му очи.

Изображението замръзна. На това място свършваше записът на полковник Старк.

— И какъв беше смисълът на това малко представление? — попита директорът на Текунак, докато останалите членове се настаняваха около заседателната маса.

— Той е фуклюо — отбеляза началникът на миньорския отдел на чили-закусвалните.

— Това беше заплаха — обясни полковник Старк. — Предупреждава ни, в случай че забравим кой дърпа конците.

Седнала вдясно от директора, Доркас Мандебра стисна презрително устни.

— Предполагам, че проверявате роботите?

— Да, госпожо — отвърна полковникът.

— Някой друг с мнение? — попита директорът като издаде напред брадичка и ги огледа последователно.

— Той е дестабилизиращ фактор — подхвърли една от административните ръководителки.

— Като онази томбоска и Гудселф — добави друга.

Доркас Мандебра се съгласи. Всички бяха съгласни.

— Полковник?

Старк все още гледаше замръзалия образ на екрана. Ръката на Грант лежеше върху челото на Зодиак — любовницата на капитана.

— Зодиак е нов елемент — произнесе бавно тя.

— Жената? — попита първата ръководителка.

— Жената — кимна втората.

— Не смятате ли, че трябва да подготвим план за измъкването ѝ? — попита Старк.

— Че на когото му е притрябвала? — попита първата ръководителка.

Втората кимна, за да покаже, че е на същото мнение.

— Тъкмо ще се занимава с нея, докато му предадем Табита — намеси се Доркас Мандебра. — Двамата ще са едно мило семейство.

— Вижте — каза втората ръководителка. — Хайде да не объркваме нещата. Проблемът не е в жената. Мъжът — ето кой е проблемът.

— Той пък кому е притрябвал? — попита първата ръководителка.

— Директоре — заговори полковник Старк, — с цялото си уважение, нашият успех все още е зависим от Грант. Той разполага с неограничен достъп до цялата компютърна система на кораба. — Тя махна с ръка към вградените в стената монитори. — Вярно, той се мисли за Господ, но истината е, че притежава директни канали за връзка с всички региони. Знае командните пароли. Може да ни осигури пълна власт над силиконитите. Да ни открие достъпа до доковете.

— Той се подиграва с нас — произнесе намръщено директорът.

— Каквото и да прави — продължи невъзмутимо Старк, — положението, което заема, му осигурява абсолютно превъзходство срещу всички възможни противници.

— Той е едно отвратително перверзно човече — не се сдържа Доркас Мандебра.

— Значи тази Саския Зодиак няма да е още дълго фактор, така ли? — попита директорът.

— Така смятам — отвърна полковник Старк, спомняйки си измършавялото тяло и хлътналите очи.

— Да не сънуваше? — попита Грант Непреклонния жената, която държеше в обятията си.

Известно време тя не отговори. Погледът ѝ бе зареян някъде над рамото му. Сетне каза унесено:

— Бях в Градината.

Напоследък все по-често сънуваше Градината — изкуственото царство, където тя, Зидрих, Гореал, Сюзан и Могул бяха играли в детския си период, наглеждани от грижовните херувими.

Грант Непреклонния пхна пръст в гащичките ѝ. Беше студена и суха. В стаята свиреше безвкусна музика.

— Всички сме там — рече Саския. — В нашата Градина.

— Всички ли? — повтори той и я погали по корема.

— Да, всички. Зидрих, Гореал, Сюзан и Могул.

— Но не и Саския — добави Грант. Беше съвсем гол, ако не се брояха очилата. Играеше си с нея.

— Напротив, и Саския — поправи го тя.

— Не, без Саския — повтори Грант с настоятелен тон. — Не знаеш ли, че си тук, при мен?

— А също и Кстаска — довърши Саския, без да му обръща внимание.

Той изсумтя, застана на колене и ѝ разтвори краката.

— Какво ти става? Защо си се отпуснала? Забравяш къде си, така ли, скъпа? Не ме ли познаваш?

Спомни си как се дърпаше и стенеше под тежестта му, как се съпротивляваше на въжетата. А сега плътта ѝ бе толкова безчувствена и покорна.

Жалко, че нещата се обърнаха така. Дори имитациите се оказаха по-надеждни. Грант Непрекклонния извърна поглед към екрана, на който се виждаше холограмата от „Дж. М. Сувиен“. Беше го изключил за кратко, докато полковник Старк беше на борда. Сега отново бе включен. Облечена с прословутото си палто, върху холодека стоеше капитан Джут. Отдолу не носеше нищо.

— Дори за нея не се безпокоиш вече, нали? — обърна се той към Саския. — Не помниш ли, скъпа? Това вече сме го обсъждали.

Очите ѝ не трепнаха.

— Не ме ли ревнуваш от полковника? — продължи той. Вдигна ръка и я прокара по лицето ѝ. Изведнъж си спомни за Його. Зачуди се какво ли ще е с нея, след седмиците, които бе посветил на любимката на капитана. Не, Його беше само заместител. А и не биваше да се връща назад. — Какво да правя с теб сега? Твърде късно е да се връщаш у дома. А и събитията доста напреднаха. Не зная дали капитанът въобще ще ти се зарадва. — Той подуши лекичко шията ѝ и я докосна с връхчето на езика. Вдигна ръката на своята пленничка — беше съвсем отпусната. С широко отворени очи, тя лежеше пред него като отдавна умряла риба.

— Е, какво искаш? — попита я, опрял устни в ухото ѝ. — Какво да направя с теб? Да опитаме ли нещо, което не сме правили досега? Хайде, измисли ти. Подскажи ми!

Никакъв отговор.

За момент си помисли, че най-сетне му се е измъкнала. Кое не биваше да става в никакъв случай. Трябваше да остане жива до срещата със своята бивша любовница. Изведнъж очите ѝ се завъртяха бавно в орбитите.

— Могул? — прошепна изкуствената жена. — Ти ли си, Могул?

— Да — произнесе без колебание той. — С теб е Могул. — Той я погледна разпалено. Това беше нещо ново.

— Искам да те докосна.

Тя говореше с отражението си в неговите очила!

— Мила сестрице — импровизира Грант Непрекклонния, — да знаеш колко ми липсваше. Но ето че пак сме заедно и вече нищо няма да ни раздели.

Ефектът беше задоволителен. Тя отново се връщаше към живот.

— Да — простена Саския. — Да, Могоул, да... — тя се задави, закашля се. — Развържи ме, Могоул — помоли го, докато обсипваше жълтеникавата ѝ кожа с целувки. — Могоул, развържи ме, трябва да ме развържеш. Ох! Искам да те прегърна. — Говореше трескаво, надвивайки слабостта си, завладяна от внезапна възбуда.

Отново се закашля. Имаше нещо черно в устата ѝ.

— Тихо, скъпа — помоли я той. — Не бива да се напругаш така.

Но тя продължаваше да се опъва на въжетата. Миришеше на лекарства, на кръв и екскременти. Той погали запотеното ѝ лице. Кожата ѝ беше като стъкло, костите ѝ — тънки и крехки, сякаш бяха от пластмаса.

— Добре, миличка — опита се да я успокои. — Почакай малко, сестрице. Потърпи съвсем мъничко.

Той се пресегна към ъгъла на леглото и освободи лявата ѝ китка.

— Могоул! — провикна се тя.

Ръката ѝ легна на бузата му и го погали. Саския скимтеше като котенце. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по гърдите му и продължиха към слабините. Грант Непреклонния освободи и втората връзка.

Саския Зодиак се надигна и притисна повехналите си гърди към тялото му. Ръцете ѝ го обгърнаха и започнаха да го галят страстно, а пръстите ѝ се заровиха в косата му. Горчивият ѝ език се стрелкаше из устата му.

— Могъл... Могоул... братче мило... любов моя...

Тялото ѝ гореше, сякаш имаше температура. Грант се надигна, но тя продължаваше да се притиска към него.

— Зная какво искам — прошепна в лицето му. — Вече зная какво искам. Зная... зная какво искам.

— Какво искаш, миличка? — той се наведе към нея.

— Това.

Тя го удари по носа с ръба на дясната си длан; Ударът беше добър и сигурно щеше да вкара костта направо в мозъка му, ако не беше толкова отпаднала. Очилата му се строшиха и стъклата се посипаха върху нея. С втори удар тя заби останките им в лявото му око. Письъкът му бе пронизителен като звука на автоматичен трион.

Тя продължи да удря, но той вече се беше отдръпнал, извън обсега на хилавите ѝ ръце.

По коридора задраскаха нокти. Його отвори вратата и нахлу вътре.

Саския Зодиак се беше надявала, че ще разполага с поне една минута, за да се освободи. Разчиташе, че ще има достатъчно време, за да се изправи, да намери подходящо оръжие и да довърши мъжа, преди да се заеме с жената.

Но сега нямаше избор. Само надежда.

Трантката спря и се огледа с трепкащи от възбуда ноздри. Видя господаря си, гол, окървавен, да отстъпва към нея. Беше притиснал с ръце лявото си око и между пръстите му се стичаше кръв. Изкрещя й нещо неразбрано и тя се облеци в него. Жената на леглото беше с развързани ръце. Седеше и дърпаше свирепо въжетата на краката. По нея също имаше кръв — прясна и стара, и миризмите им се смесваха.

Гласът на господаря й бе писклив от гняв, болка и изненада.

— Не стой там, тъпа маймуно! — викаше й той.

Його го послуша. Вече не стоеше там.

Хвърли се върху него и с четирите си лапи.

Не беше ловувала и убивала от много години, от времето, когато бе попаднала в плен при еладелдийците. Споменът за миналото величие се пробуди в нея със скоростта на светкавица. Въпрос на секунди бе да разкъса гърлото на пищящия човек.

На леглото Саския откъсна дълга лента от чаршафа и превърза кървящата рана на китката си.

— Най-сетне и ти да свършиш нещо свястно — одобри тя постъпката на Його. Имаше чувството, че живее в тази стая откакто се е родила. Доразвърза и другия си крак, скочи от леглото, заобиколи онова, което лежеше на пода, като се стараеше да не го поглежда, и закуцука към вратата.

Пред спалнята я очакваше „хвърчащото куче“.

Саския извика уплашено и се опита да приклепне. Побеснелият киборг прелетя над главата й, бръмчейки зловец като човекоядна оса.

— Його! — извика Саския. — Його! Повикай го! Извикай го при теб!

Тя се претърколи по гръб и зарита към пикиращото механично насекомо и този път успя да го уцели. „Кучето“ се издигна към тавана

и взе да кръжи там, изчаквайки удобен момент.

Саския опипа наоколо с пръсти, докопа някаква кутия и я запрати по него. Докато киберчудовището извиваше встрани, за да избегне удара, тя скочи на крака, замахна във въздуха и успя да го шляпне през гърдите с един откъснат кабел. „Кучето“ отхвърча на няколко метра от нея, издигна се нагоре към тавана и постоя там, сякаш си поемаше дъх.

Но Саския едва смогна да се изправи и да се подпре на стената, преодолявайки рязката болка в хълбока си, когато стана обект на поредната атака. Този път беше навила кабела около пръстите си. Чудовището летеше право към нея и тя виждаше зейналата му триъгълна паст и редовете от еднакви стоманени зъбки.

В последния момент Саския се гмурна под дъгата на неговата траектория, опря ръце на пода и се завъртя, издигайки нагоре крака. Изрита го, при това с всичка сила, но не можа да се сдържи и изпищя от болка.

„Кучето“ отхвърча назад, изгубило напълно контрол, и си блъсна главата в един стелаж с уреди. След това тупна на пода, където продължи да бръмчи безпомощно. От пукнатината в коремчето му изтичаше зеленикава слуз. Саския излази на четири крака до него, вдигна един кашон с резервни части и го стовари отгоре му.

Едва сега коленичи и отпусна глава. Гадеше ѝ се, за щастие стомахът ѝ беше празен. Стаята се люшкеше, но въпреки това тя се подпря на стената и започна да се изправя.

— Табита — произнесе към включените камери, касетките със записи и микрофоните. — Табита.

В розовата спалня Його все още не беше приключила с плячката си. Саския се люшна обратно, опита се да не гледа, но въпреки това успя да забележи, че главата на тиранина е откъсната. Въргаляше се до стената, сред купчина електронно оборудване. Строшените очила все още висяха, закачени на едното му ухо. Прическата му изглеждаше недокосната.

Най-сетне Саския Зодиак откри смачканото сиво сако, порови из джобовете и намери перлата, която служеше като универсален ключ за всички врати и асансьори.

— По-добре да дойдеш с мен — предложи тя на дъвчещата трантка. След това се строполи на пода.

Трантката избърса муцуната си в килима. Стаята беше опръскана с кръв. Його изръмжа триумфално, облиза се доволно, скочи върху леглото и там изпразни всичко, което бе събрала в червата си. Блъсна една от шумящите машини и тя тупна, трополейки на пода. Його скочи върху нея, но стъклото на монитора се оказа издръжливо. Под него образите продължаваха да се движат.

Його приближи изгубилата съзнание жена и я подуши, оголила зъби. След това изсумтя неодобрително.

Откъм съборената машина долетя музика, звън на камбани, свистене на парни свирки. Някакъв влак напусна тунела и се изви по релсите.

Трантката метна жената на яките си плещи.

Ееб беше алтецианка — най-малко дискриминираните и най-алчните сред съществата на кораба. Апартаментът ѝ беше претъпкан със събраните от нея съкровища. Изпотрошени съдове, нефункциониращи записващи устройства, фалшиви накити, инструменти и бiliarдни стикове, навити на руло и привързани с кабел слънчеви акумулаторни плоскости. В картонените кутии имаше мръсни пенопластови чаши и цигарени филтри. Под леглото бяха натикани три различни размера кислородни бутилки, всичките празни. А на леглото беше капитан Джут. Държаха я упоена, тъй като това бе любимото ѝ състояние. Добрия доктор беше изчезнал безследно, но един познат аптекар на Ееб знаеше как да отърве Табита от пристрастеността ѝ към лишеите и да я натъпче с необходимите количества соли и витамини. Срещу доста солидно заплащане, което щеше да получи веднага щом стъпят на новия свят.

Около леглото се бе събрала доста разнородна компания. Комисарят по извънредните ситуации и бедствията седеше в един фотьойл и подпираше главата си с юмрук. На пода между леглото и вратата се бе настанил Кени Транта и нагъваше сурово накълцано месо. От време на време предлагаше и на сестра си Сой, но тя отказваше, втренчила подозрителен поглед в сенките. Шофьорката на капитана се чувстваше нещастна и потисната далече от любимите ѝ

пътища. До вратата се беше подпрял Отис. Държеше под ръка няколко едрокалибрени оръжия, всичките заредени и готови за употреба.

Всички се стараеха да не обръщат внимание на звука на телевизора, който показваше стари военнотренировъчни филмчета за бързо придвижване до укритието или осигуряване на кислород при разхерметизация. Гледаха Десети канал, единствената все още функционираща станция.

В приемната Карен Нарликар разговаряше с едно приятно момче от Земята, което бе дошло да се види с приятелката си — медицинска сестра.

— Жалко, че капитан Гилеспи я няма тук — каза тя. — Двете са страхотни приятелки. Ужасно са близки. — Тя се огледа нервно към вратата на болничната стая. — Никой от нас не я познава отпреди — добави тя, сякаш разкриваше някакво предателство.

Появи се комисарят по бедствията и се отпусна уморено в средата на кушетката за прегледи.

— Тя изгони всички останали — оплака се той и зарови лицето си в шепа.

Откъм входната врата се разнесе шум.

След миг целият апартамент беше вдигнат под тревога. Кени изтича при вратата, а Отис зае позиция на входа на спалнята. Гласът отвън беше познат. Охраната въздъхна облекчено. Влезе Спинър, придържан от двама души от екипажа. Бяха го ранили при опита да избяга от Понса. Лицето му беше посивяло от болката и шока, но въпреки това той отказа да легне. Седна до масата в кухнята, където позволи да го превържат. Сестрата, която повикаха, обработи раната му с треперещи пръсти.

— Никога досега не ми се е случвало подобно нещо — призна тя. — Но поне трупам опит, нали?

Аптекарят каза на Еиб да свари за г-н Спинър чаша билков чай, като този, който даваха на капитана. Отис отново се зае да проверява връзките на сервоусилвателя.

От спалнята се показва една от сестрите.

— Тя ще направи изявление — съобщи им обезпокоено. — След минутка е включването.

Присъстващите се струпаха край вратата, загледани в безсъзнателно отпуснатото тяло в леглото, в обръснатата до голо глава върху снежнобялата възглавница. Никой не смееше да заговори. След това се върнаха и бавно заеха местата си.

Карен Нарликар усили звука. На стената, зад гримираното лице на говорителката на Десети канал се меняха цифри — от десет надолу.

— ... се намира на Понса — четеше безизразно говорителката, — за специално интервю с полковник Старк.

Водачката на червените барети се появи в едър план. Не се виждаше нищо зад нея, тъй че можеше да е на съвсем друго място. Един по един зрителите преместиха погледи, изпълнени със страх и укор, върху господин Спинър, който седеше сред тях.

— Някои от вас може вече да са чули — зачете полковник Старк, — че нашият капитан, Табита Джут, е в критично положение и за момента не е в състояние да изпълнява функциите си на Понса. През време на това несъмнено най-продължително и трудно пътешествие в цялата човешка история, нито един от участниците не е бил излаган на по-голям стрес и напрежение, отколкото нашият капитан. Не се съмнявам, че всички членове на екипажа и пътниците й пращат пожеланията си за бързо оздравяване в този исторически момент на Приближаването. Но също така, дошло е време всички ние — хора и други — да разберем, че не бива да позволяваме на враждебно настроени елементи да разстроят заслужената почивка на капитана и спокойствието, което цари на кораба. Ето защо подразделенията на червените барети ще се грижат за вашата безопасност до края на пътешествието до Алфа Центавър.

Кени изръмжа презрително. Миризмата на неговата враждебност увисна в стаята.

Екранът се раздели, показвайки последователно картини от вече познати места: чили-закусвалнята в *Прецентрал*, темпоралните пешеходни алеи по Десния борд, алените сводове на *Хипокампус*, дребните, светещи гнезда на Таламуското бюро. На всеки от кадрите се виждаше стройна и мъжествена фигура с червена барета или прясно боядисан в червено и бяло робот, който патрулира и следи за придвижването на пешеходците и превозните средства. Дори тунелопочистващите машини и таванопрахосъбирачките бяха оборудвани с оръжейни системи.

Зрителите около леглото нададоха възмутени викове.

Камерата се изтегли назад, показвайки, че полковник Старк наистина е на Понса, в синьото кресло на капитана, заобиколена от отряд въоръжени машини и униформени. Сред тях беше дори Клег и неколцина от хората на Ломакс. Отис изруга. От самия Ломакс нямаше и следа. В залата на Понса кипеше необичайна активност. На големия екран се виждаше Проксима Центавър.

— Необходимо беше предприемането на известни предпазни мерки — продължаваше да говори полковник Старк, — с цел да бъде осигурено безпрепятственото преминаване на кораба в реалния космос. Няма никаква нужда, повтарям, никаква нужда да плащате с пари или в натура на така наречените транспортни агенции, за да поемат грижата за вас или за вашите семейства. Единственото, което ще изискваме от вас, ще бъде да оказвате пълно съдействие на местните формирания на червените барети, за което предварително ви благодарим. — Тя се изправи и отдаде чест.

Очите на всички бяха вперени в екрана. Никой не поглеждаше към леглото.

И тогава откъм възглавниците се разнесе тих, разтреперан глас:

— От мен тая кучка няма да го получи.

7.

В пещерата на Норвал Хан капитаните на Хаоса сглобяваха оръжия. Очите им блестяха ярко зад омазнените им перчеми. Въздухът беше застоял и миришеше на дим.

Встрани от тях едър мъж четеше разпарцаливена книжка с меки корици. До него клечеше мускулест трант и си точеше ноктите, докато следеше презареждащия индикатор на копието на Дрински. Звукът от надсвирващи се електрически китари се смесваше с металическото потракване и ритмичното бумтене на двигатели откъм Шахтата.

Вождът на Хаоса седеше с отметната назад глава и изпружени крака. Едрогърдестите компаньонки мажеха тялото му с мас и нагласяваха безбройните каишки на бойното му снаряжение.

— Ботуши — промълви Хан.

Млада жена с бръсната глава поднесе на вожда левия мотоциклетен ботуш. Тя коленичи до него и му помогна да го нахлузи. Друга жена, с плътно прилепнал клин, изтича да донесе десния. На ухото ѝ се полюшваха пет големи обеци. Зацапан червен кръст красеше гърдите ѝ. Тя също беше въоръжена.

Жените сведоха глави и целунаха ботушите на Хан.

— Връзка — подкани ги той.

— Едно, две, три, проба — прозвуча в ухото му. — Проба, проба, дами и господа, рок енд рол!

В далечния край на задимената пещера едно дребно човече с лице на разбеснял се глиган се надигна от пулта, над който работеше, и им даде знак, че всичко е наред.

— Разбрано, Лупи — кимна Хан, нагласи си слушалката в ушната раковина и бавно се изправи. Той целуна жените и ги потупа по бузите. Надигна се на пръсти и провери дали са му удобни ботушите. След това побутна едрия мъж по ръката.

— Шъ додеш ли да видиш?

Очите на мъжа светнаха.

— Преглед на войската, а? — попита той. — Всички да са опрятни в строя.

Той захвърли книгата, плесна се по коленете и разтърка големия си червеникав нос.

— До началото деветдесет и девет минути и отброяваме — съобщи Хан на събралите се капитани.

Трантът изръмжа ентузиазирано. Жената със синята пушка протегна ръка и докосна едрия мъж, сякаш се отъркваше в него за кадем. Големият мъж, изкозирува непохватно и последва Хан и помощниците му към изхода на пещерата. Видимо щадеше единия си крак.

Пресякоха клисурата по въжения мост. Норвал Хан вървеше с енергична походка, бръкнал безгрижно с ръце в джобовете. Той хвърли убийствен поглед на едрия мъж.

— Какво, ще накараме ли Старк да ни потанцува?

— Ще танцува, сякаш я е ухапал перк по задника — засмя се Дог Шварц, който го следваше на крачка.

Норвал Хан тупна приятеля си по рамото и повтори захилено.

— Така значи! Като да я е ухапал перк по задника!

Споменаването на перките накара Дог да си спомни онзи дърт лудетина чичо Чарли. Бог да го поживи, където и да е сега. За Дог събарянето на санаториума бе истинско облекчение. Грант не мислеше така и това го радваше още повече.

— Ей — повика го Хан. — Дай ми още едно от онези хапчета. — Той щракна с пръсти.

— А не, те са от личните ми запаси — завъртя глава Дог Шварц. — Ще ни трябват за после. — Но въпреки това той му подаде шишенцето, когато двамата напуснаха въжения мост и влязоха през тилната страна в главата на статуята.

Вътре обувките им затракаха кухо по олющения метален под. Миришеше на машинно масло и смазка за трансмисия. Вътрешността на главата беше оборудвана по подобие на пилотска кабина — с монитори и въртящи се седалки. В момента при контролното табло седеше само един дежурен.

— Дай ми я за минутка — нареди Норвал.

— Как си бе, Маймуняк? — засмя се Дог Шварц. — Готови ли сме да им стопим мазнинките? — Той стисна грамадните си юмруци и се престори, че се боксира с Маймуняка.

Другият на свой ред се ухили. След това се изправи и потупа омазнената седалка. Хан се настани на мястото му. Пресегна се и дръпна една ръчка.

Главата на статуята започна да се върти.

През очите на гигантския часовей те оглеждаха Ордата на Хаоса. Моторите бяха подредени във фаланга около камионите, които бяха съоръжени с тарани като метални шипове и украсени с вериги, черни знамена и напукани икони на Тайнствената жена — тази най-страхотна от всички мадами!

Святкащи закривени пики, автоматични карабини, брони и дънкови якета, парцаливи кафтани от униформата на палернианския боен флот, кървясали белези, вдигнати за поздрав шишета, широко ухилени лица. Жените край водните цистерни бяха боядисали зърната на гърдите си в черно и си бяха сложили най-хубавите вериги.

Навсякъде из шахтата горяха светлините на ковачниците, където майстори до късно поставяха колела на халюциноматите. А отвъд вратите пустинният каньон се гушеше в прегръдките на нощта.

Дог Шварц потупа Норвал Хай по рамото.

— Норвал, братче, ти си истински трън в задника — отбеляза той, като извинение за нищо или за всичко.

Тя притежаваше силата на котка и пъргавината на шимпанзе. Беше разкъсала дрехите си. По време на бягството си беше използвала задушни вентилационни шахти и тесни планински цепнатини. Бягаше от клетката на неговите пръсти, от килията на погледа му. Бягаше дори от миризмата му.

Жената на плещите ѝ се оказа невероятно лекичка. Ръцете, с които я стискаше за шията, бяха крехки и бели. Бе използвала последните си запаси от сила, за да неутрализира тиранина, Його бе открила на борда на кораба екзоскелет и ѝ го бе поставила, надявайки да възстанови поне малко силите ѝ. Не докосна нищо от онова, което

имаше на кораба. Не за друго, а защото се боеше, че може да има заложени клопки. Спомняше си — сякаш беше вчера — как сестра й Аухари пострада, когато падна от едно дърво. Тогава Його беше на седем, а сестра й — на девет. Наложиха се да я отнесе до вкъщи — през две реки, без чужда помощ, в напълно враждебно обкръжение. През цялото време Аухари пицеше от болка и проклинаше небрежността си. А после в небето се появи един старук и взе да кръжи заплашително, като се местеше в посоката, която следваха. От неистовата болка Аухари изгуби самоконтрол и взе да хапе и драска сестра си по рамото.

Но тук тунелите бяха направени от стъкло. Всичко беше влажно, навсякъде имаше локви. Жената шепнеше нещо неразбрано в ухото й, но Його не й обръщаше внимание. Все още усещаше миризмата на тиранина и това й придаваше нови сили.

Най-сетне стигнаха вентилационния отвор. Його пъкна глава между пръчките и погледна към тунела отдолу. Дръпна се назад и облиза устни. Жената се хлъзна от гърба й. Екзоскелетът се втвърди и я задържа. Очите й гледаха назад към мрака.

— Какво има? — попита тя.

Трантката не отговори. Отдолу идваха смущаващи миризми — на оръжия, алтециани и лекарства. Тя отново вдигна муцуна. Дали това не е мястото? Подуши внимателно. Коремните й мускули се свиваха от възбуждане. Напълно възможно!

Жената се изправи и сервоусилвателите избръмчаха едва доловимо. Тя протегна ръка и се подпря на стената на отвора.

— Храна — произнесе пресекливо. — Трябва да намерим... — Гласът й вибрираше в тясното пространство като механичен ромон на машина.

Його й даде знак да мълчи. Опита се да отвори контролния люк, но непознатото устройство не поддаваше. Жената я избута встрани и го отвори.

— Ти оставаш — рече й Його. След това се промуши с главата напред и се спусна безшумно върху пластмасовия под.

Саския Зодиак се отпусна изнурено по очи. Посъбра сили, вдигна глава и надникна през люка.

Изведнъж забеляза, че откъм завоя на тунела се приближава друг трант — беше по-едър мъжки екземпляр, с инфовизьор, бронирано

сиво яке и оранжеви панталони, въоръжен с едрокалибрена пушка. За не повече от секунда той огледа разкрилата се пред него сцена: отворения люк, неочаквания посетител.

Беше Кени, нащрек както винаги.

Його пълзеше към него по корем, с вдигната глава и настръхнали уши. Пещерата се изпълни с приглушените им страстни стенания.

— Полковник, можем ли да очакваме, че капитанът ще бъде неспособна да ръководи процеса на Приближаване?

Полковник Старк разглеждаше съсредоточено ноктите си. Беше положила ръце върху голямото синьо бюро.

— Разбира се, Занна — отвърна тя и впери открития си, пряк поглед в очите на популярната водеща от Десети канал. — Както знаеш, създадената от нас работна група от специалисти се занимава с проблема по връщането ни в реалния космос. — Камерата се завъртя и показа трескавата дейност, която продължаваше да кипи на Понса. Хората седяха зад бюрата си, сведени над мониторите. Беше почистено, подредено и не се виждаха почти никакви оръжия. На големия екран бе показана Палерния, върху която беше наложена графична мрежа с обозначения в различни цветове на отделните климатични зони, географски пояси и дори един-два кораба, изведени на орбита.

Полковник Старк прокара ръка по голия си череп.

— Искам всички да знаят, че капитан Джут получава най-доброто медицинско обслужване, с което разполагаме в този момент. Молбата ни към пътниците и екипажа е да се придържат към определените им задачи и територии, а ние ще се постареем колкото се може по-скоро да ви изведем от критичната ситуация.

Занна Робинс кимна.

— Полковник, какви действия възнамерявате да предприемете, ако в някои райони избухнат размирици?

— Размирици вече избухнаха — отвърна твърдо полковникът, — но ние разполагаме с достатъчно сили и снаряжение, за да не позволим те да ескалират. Нека повторя отново — тя махна решително с ръка, — във всеки район, заселен или незаселен, ние разполагаме с необходимите сили, за да потушим всякакви прояви на насилие.

Като по команда на един от мониторите се появи лейтенант Риков.

— Госпожо, вражеско нападение! — докладва стегнато той. — В Силвианския акведукт!

Веднага показаха картина от мястото на събитието — неясни, но масивни контури, които пълзяха зад пелена от радиосмущения. Мярна се войник в пълно бойно снаряжение, размахващ очукана сабя зад корпуса на брониран камион. Съдейки по плътния слой мръсотия по лицето му, беше от Ордата на Хаоса.

Ето го най-накрая — *Окципиталният наплив*. Съветът бе разделен по въпроса дали да го очакват преди или след Окончателното излизане. Но варварите сами бяха решили да сложат край на споровете и да вземат инициативата в свои ръце. Какво щастие, че най-сетне ще си премерят силите с тях. Полковник Старк почувства в гърдите си радостта и вълнението от предстоящата битка.

Телевизионната репортерка чуруликаше развълнувано пред камерата:

— Аз съм Занна Робинс, с репортаж на живо за нови размирици в *Латералната Фисура*, а вие гледате Десети канал. След минутка с полковник Старк ще се отправим към мястото, за да наблюдаваме непосредствено действията на отрядите за охрана на населението.

Междувременно полковник Старк вече бе заобиколен от офицерите си, които козируваха отривисто и докладваха накратко за обстановката.

— Мобилизирайте Дорзо-темпоралните части — разпореждаше се тя. — Риков, искам да обявиш обща тревога. Дежурен навигатор, поемете управлението. Внимание, до всички части — произнесе тя в микрофона, — говори полковник Старк. Подгответе команден пост ЛФ1 за моето незабавно пристигане. — Докато говореше, пръстите й галеха копчетата на манипулаторната ръкавица. — Операция „Предмостие“ започва! — обяви тържествено върховният главнокомандуващ.

Капитан Джут лежеше в леглото. Изглежда от доста време не го бе напускала.

Това не беше нейната стая. Беше натъпкана с вехтории, но и те не бяха нейни. Не познаваше тези купчини от дрехи втора употреба, нито прозрачните стъклени шкафове, пълни със сгънати найлонови торбички. Наоколо имаше алтециани и когато за пръв път дойде на себе си, тя, си помисли, че е в „Глъстата уста“ със стария капитан Франк. Ала не след дълго се приближи една от сестрите и Табита разбра, че все още е на борда на фраския кораб, който навярно вече бе пресякъл вероятностния хоризонт и доближаваше никому неизвестната звезда. Трябваше да стане, да се захване с командването, да планира и да издава заповеди. Чувстваше се като замръзнало късче орбитален боклук. Зачуди се защо ли им е трябвало да я изстъргват от дъното на дупката, в която вероятно я бяха открили.

Влизаха и излизаха хора, които си мърмореха нещо, но тя не можеше да ги чуе. За миг мярна Отис, седеше до вратата и сглобяваше някакво масивно пушкало. Табита позна един от понтийските пазачи, същия, който бе обучавал господин Спинър на отбранителни маневри. Изглеждаше невероятно млад. Малко след това се показаха Ееб, Карен Нарликар и татуираното момиче, което бе тръгнало да търси херувима Кстаска и Доджър Гилеспи.

Джут почувства, че гърлото ѝ е пресъхнало.

— Дайте да пия — прошепна тя.

— Ей сега ще ви донеса вода — обеща сестрата.

— Не, за Бога. Искам бира. Донесете ми бира.

— Гне се пърпоръчва — поклати глава алтецианката.

Табита затвори уморено очи.

— Бира — повтори умолително тя. Карен я чу и ѝ донесе една кутия.

— Пазача. Пазача.

Доведоха младежа. Той застана мирно, но Табита положи ръка на рамото му.

— Слушай. Забравих ти името. Слушай. Има едни веспанци, които на всяка цена трябва да открием. Ужасно ни трябва, перките също. И палернианците. Всички палернианци. Инак ще си имаме проблеми. Пуснете ги от затвора. Доведете колкото се може повече. Отис!

Отис изникна пред нея. Приличаше на кон, с издължената си муцуна и зъбатата усмивка. Сигурно щеше да му подаде бучка захар, ако имаше под ръка.

— Доковете — произнесе тя. — Трябва ни кораб, готов за излитане. За след това.

— Там има поне дузина кораби — обясни той. — И всичките са с хора на борда.

— Добре — кимна Табита. — Кога можем да се върнем на Понса?

— Скоро, скоро — опита се да я успокои той.

Капитан Джут затвори очи. Усещаше, че я лъже.

— На доковете... удвоете количеството на хората. Вземи който ти трябва и иди да охраняваш контролната зала на бордовите завеси.

Отис поклати глава.

— Не, капитане. Аз съм ти нужен тук. Всеки миг могат да дойдат.

Капитан Джут се унесе в мечти. Вече виждаше онзи не толкова далечен момент, когато щяха да напуснат омразния кораб. Но не преди да излязат в нормалния космос, заобиколени от подходящи за живот планети. Представяше си, как ще нахрани перките с полковник Старк, преди да си тръгне завинаги.

— Отис, тогава иди и пази входа — рече тя, като отвори очи и се подпря с юмруци на чаршафа. — Върви. Това е заповед. И вземи Карен с теб.

Карен Нарликар изгледа Отис.

— Да, капитане — кимна тя покорно. — Но първо нека им помогна да ти сменят чаршафите.

Джут се почеса под мишницата.

— Чаршафите ли? — повтори тя. — Не ми трябват нови чаршафи. Време е да ставам.

— Както наредите, капитане.

Отис излезе. Младият пазач го последва. Другите също напуснаха стаята — тихи, приглушени гласове долетяха от хола. Капитан Джут почувства, че с тях е излязла и част от нейната енергия. Животът беше толкова уморителен. Омръзнало ѝ беше да се налива с бира. Тя подаде кутията на сестрата и се отпусна на възглавницата.

— Добре, Кени — произнесе не след дълго. — Доведи я тук.

— Здравсти.

Беше Саския Зодиак, облечена с дълга бяла рокля с червени закопчалки. Кени и младият пазач я подкрепяха от двете страни. Хлътнолите ѝ очи не се отделяха от Табита. Помогнаха ѝ да седне на един стол до леглото и сестрата повдигна подпухналите ѝ крака на столче.

— Здравсти — повтори Саския.

Джут потрепери. Дали не я мразеше? Още беше рано за този въпрос. Скоро ще разбере.

Тя отпрати пазача. Остана само Кени. Нищо не можеше да го отлепи от нея.

— Значи реши да се върнеш — промълви Табита. Гласът ѝ идеше някъде от гърдите.

Саския повдигна хилавите си рамене.

— Його ме донесе — обясни тя.

Чудовищният кораб ѝ бе отнел Саския Зодиак и я бе превърнал в нещо, което започваше да намразва.

— Не зная какво смяташ, че ще намериш тук.

Саския изглеждаше мрачна.

— Смъртта — рече тя.

Джут се облеци. Кени вече беше скочил на крака, с настръхнала козина.

— Знаеш ли, изглеждаш ужасно — обясни Саския с детинска невинност. — Далеч по-зле, отколкото изглеждаше Хана Су. Но твоето корабче се изгуби и сега всички ще умрат. Ако питаш мен, вече сме мъртви и се носим из космоса в този гигантски ковчег.

Значи малкият изгубен клоун беше уплашен и Табита трябваше да направи нещо, за да го успокои. Само че нямаше никакво намерение, а и не разбираше защо винаги точно тя трябва да го прави.

— Майната му — рече капитан Джут. — Я ми я доведи тук — нареди тя на Кени. — На леглото. Не се плаши, нищо няма да ми стори.

Трантът помогна на Саския Зодиак да се покатери на леглото. Тя се излегна на половин метър от Табита Джут, а трантът остана надвиснал над нея. Табита го побутна настрани.

— И така — заговори тя. — Защо не ми разкажеш за тези мънички призраци. За малката Алиса в детска престилка. За Дамата от Не бива.

— Алиса в детска престилка ли? — погледна я учудено Саския. Табита въздъхна уморено.

— Ами да. Момичето, което ти направи.

— Единственото момиче, което съм правила, е Сюзан... Тя беше моя сестра. Ти кога си я виждала?

— Нали ми я прати в стаята.

— Сюзан е холограма — отвърна поизгубила търпение Саския. — Тя не може да ходи никъде, само се включва и изключва. Къде е Алиса? И чия престилка носи?

— Твоята, очевидно.

— Но аз нямам престилка!

Недоумението ѝ беше искрено и неподправено.

— О, забрави — махна с ръка Табита. — Кени, долу. — Вече се питаше какъв е смисълът от всичко това. Дори когато бяха близки, Саския често се беше държала необяснимо. Малкият призрак отдавна не се бе показвал. Без съмнение докторът беше прав: това беше химера, фантомна изява на собственото ѝ раздвоено съзнание, скитаща се из коридорите на чудовищния кораб.

Саския Зодиак се прозя. Устните ѝ бяха напукани и подпухнали, Табита Джут си спомни вкуса им — странен, леко горчив.

— А какво ще кажеш за онези гадости по Десети канал? — попита тя. — Дето ги показваха в „Грозната истина“.

— Не съм давала нищо на Десети канал — възрази обидено Саския. — Той може да го е показвал направо от скорпиона — добре че не си видяла най-лошата част. Не зная защо, но я пазеше за себе си. Неща, които никога не би направила. И той също имаше холограма, само че беше твоя — караше я да се съблича и да му се моли.

— И кой я е направил тогава? — попита напълно объркана Джут.

— Грант Непреклонния.

— Името не ми говори нищо.

— Ще си спомниш. Той ти даде една книга. На празненството! Той предостави на полковник Старк онези работи. Щели да се разпаднат, но той ги открил и успял да възстанови контрола над тях. Уф, да знаеш само колко досадно е да се живее с него.

Още загадки.

— И къде е той сега? — попита капитанът.

— На скорпиона! Но вече е мъртъв, слава Богу! — тя смачка чаршафите с ръка. — Добре че беше Його. Грант ме използваше, за да задоволява низките си страсти. Държеше ме вързана и прочее. Сигурно му е доставяло удоволствие. Но всичко свърши.

Тя се извърна и взе ръката на Джут, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

— През всичкото време говореше за теб — продължи тя. — Имаше цял набор от силни лекарства. Държеше ме упоена, когато не му трябвах. Погледни ме на какво съм заприличала. Да знаеш само колко съм изгладняла.

Едва сега капитан Джут взе да осъзнава, че акробатката е преживяла доста неприятни неща. Не се е крила, за да се забавлява и да ѝ пакости с компрометиращи разкрития. Китките ѝ бяха изранени, по глезените ѝ имаше синини.

Саския разговаряше с Кени, сочейки с отвращение суровото месо в неговата купичка.

— Това ли е всичко, което имате? На скорпиона се бяха запасили с неща, дето не сме вкушали от години. А какво оборудване само! Но трябва да внимавате — обърна се тя към Табита. — Не бива да пипате нищо, преди да го е огледала Кстаска.

Джут почувства, че ѝ се свива сърцето. Разяждащата ревност беше изчезнала в мига, когато я бе докоснала крехката ръка на акробатката.

— Отведете я — произнесе тя, малко по-остро, отколкото ѝ се искаше. — Дайте ѝ нещо да яде. Къде е комисарят? Той искаше да разговаря с нея.

— Вие също трябва да хапнете нещо — намеси се сестрата.

— По-късно — завъртя глава Табита. Едва сега си спомни мъжа с книгата. Беше я нарекъл някак... гадно, И други са я обиждали, но не като него. — Извини ме, задето не можах да се погрижа за теб — рече тя на Саския. — Май не ме бива да се грижа за никого — виж какво стана с Алис, с „Изобилие“...

Гласът ѝ потрепери. Болеше я цялото тяло. Кожата на обръснатото ѝ теме я сърбеше.

— Дори за себе си... — довърши тя.

Саския се надигна и тръгна към вратата, следвана от Кени.

— По-късно ще се видим — обеща ѝ капитан Джут.

В стаята изведнъж стана необичайно тихо. Сестрата се наведе и изтри сълзите от очите на Табита.

Капитан Джут мислеше за нещо, за което се бе сещала и друг път. Хората са като планети. Насочваш се към някоя, но допускаш микроскопична грешка, която дори не забелязваш, и в края на краищата се озоваваш на стотици и хиляди километри от нея. Чудно е, че въобще някога стигаш.

По това време мотоциклетите на Ордата вече бяха преполовили Силвианския акведукт. Движеха се бавно, в стегнат боен ред и едрите грайфери на гумите им хвърляха назад фонтани от разкаляна вода. Телата на мотоциклетистите бяха покрити с белези от безчислените битки, в които бяха участвали, и епичните страдания, които бяха издържали. Носеха се с развети знамена, изпъстрени с хералдически, тайнствени и неприлични знаци. Тотемите им бяха грамадни женски задници и подути членове, украсени с отличителните белези на отдавна забравени земни тирани. Далече пред тях, отвъд залива, тревожните тръби и камбаните на *Теленцефалона* се смесваха в паническо дрънчене, сякаш обитателите му се надяваха, че неистовият шум е в състояние да ги защити от нашествениците.

А откъм Алеята за разходки настъпваше в контраатака армията на роботите: автоматизирани и свободни роботи, препрограмирани багажни камиони и пренастроени тренировъчни гладиатори. Тези, които не притежаваха свои оръжия, бяха снабдени допълнително с такива, на роботите без манипулаторни ръце бяха монтирани необходимите приставки. Една индустриална шевна машина и гравитокамион бяха сформирали доста страховита и изключително маневрена симбиоза, в резултат на която си проправяха път с еднакво усилие през броня и плът, Боулинг-машини изстрелваха гранати, докато автоматизирани прахосмукачки търчаха по стените и разпръскваха наоколо облаци от киселинен дъжд.

Застанала права на командния си пост, полковник Старк даде очаквания знак и над залива се спуснаха хиляди червено-черни делтапланери, разпръснати като хвърлени от колос карти за игра.

Отраженията им трепкаха по прозорците на многоетажните блокове и се множаха като триъгълничета в калейдоскоп. Оръжията им изстрелваха свадливи точки от почернели пламъци. Отекнаха взривове. Варварите изпопадаха от седлата на моторите и полетяха през парапета надолу в бездната.

Но ето че и оръжията на Ордата се закашляха, обвивайки се в мръсносив дим. Ужасяващи снаряди — мъртви котки, ръждясали болтове и остриета на бръсначи — разкъсваха ветрилата на делтапланерите.

Дори водата в акведукта закипя и забълбука, отделяйки смрадливи изпарения. Роботите отказваха да навлязат в нея. Катереха се един по друг или лазеха по парапета, само и само да не попаднат в обездвижващата течност — защото тези от първите редици, които вече бяха навлезли навътре, не можеха да се помръднат, превръщайки се в лесна плячка за врага. Варварите подскачаха радостно и се смееха гръмогласно, докато мачкаха парализираните роботи с мощните си мотори.

Отзад, на две издигнати площадки бяха монтирани халюциноматите, които бълваха илюзии върху нещастните ескадрони, притиснати в участъка между предмостие и барикадираните улици. Войниците се нахвърлиха един върху друг, стари бойни другари се удряха свирепо, макар след това да се кълнях, че са виждали само косматите лица на войните от Ордата. Появиха се красиви създания с неясна полова принадлежност, подканяйки ги да се приближат към ръба или направо да скочат в бездната. Завладени от неописуема храброст, сержанти крачеха с голи гърди право срещу настъпващата папlach.

Полковник Старк засенчи очи.

— Визьори! — нареди тя.

Напред пристъпиха следващите редици — мъже и жени, защитени с визьори и силови полета, разузнавачи с предаватели, които да насочват атаките на делтапланерите право върху батареите от халюциномати. Грамадните хвърчила се издигнаха, извън обсега на оръжията, описаха елегантен завой и стовариха бомбите си над платформите, след което се стрелнаха обратно към приятелските линии.

Пушеци и разпрашена матрица се спуснаха над баталната сцена и закриха съблазнителните пулсации на халюциногенните машини. Артилеристите от Ордата удвоиха усилия, но вече водеха огън на сляпо.

— Светлини! — провикна се полковник Старк и в миг блеснаха свръхмощни прожектори. Сред бъркотията на моста тя успя да различи продължаващите да пълзят напред механични чудовища. Това бяха най-солидно бронирани всъдеходи, които макар и създадени за гражданска служба, можеха да се равняват по огнева мощност с някой лек танк. Бойните роботи мачкаха преобърнатите мотоциклети, превръщайки ги в купчини старо желязо, което пък прибираха пълзящите отзад машини за скрап. Навсякъде из акведукта знамената на Ордата попадаха в механичните ръце на врага. А челните бронирани редици продължаваха да настъпват напред, щракайки заплашително с металическите си щипки.

Изведнъж отзад се появи грамаден, страховит силует: изправен, двукрак, висок колкото десететажен блок. Ревът му бе толкова мощен, че разтърси прозорците на Амигдалейската врата.

Командният пост се разлюля. Разнесоха се уплашени викове на адютанти, усилен многократно от микрофоните. Полковникът опря длани на контролния пулт и втренчи поглед през мътилката, която се стелеше над бойното поле.

— Какво е това? И откъде, по дяволите, се взе?

Чудовището вече приближаваше моста, мачкайки бронирани роботи с грамадната си пета.

Горилата на Ордата беше встъпила в боя.

Бордеите на Лайняния улей бяха обхванати от пламъци. Измършавели мъже и жени висяха по въжените стълби или политаха с писъци надолу към пропастта, подгонени от огнените езици, които се стрелкаха във всички посоки. От най-високите площадки деца замеряха с камъни отредите на червените барети. Войниците отвръщаха с унищожителни виолетови залпове.

В уютните кухни на изоставените къщи от Литъл Фоксборн настръхнали перки и побеснели кучета се боричкаха сред изтърбушени мебели и перушина.

Изправена досами ръба на *Латералната издатина*, Занна Робинс продължаваше неуморния си коментар, докато долу зад нея битката бе достигнала своя апогей. Зрителите можеха ясно да различат очертанията на гигантската горила. Беше прекосила акведукта и се беше покатерила на един страничен надлез, преди напуканата настилка отдолу да започне да поддава. Потънала до пояс в натрошена матрица, горилата продължаваше да поваля с ръце летящите наоколо делтапланери и да оглася въздуха с могъщия си рев. Някакъв човек с пъстроцветни дрехи седеше на рамото ѝ и отбиваше с чук атаките на катерещите се по туловището работи.

Изправена в леглото, Табита не можеше да откъсне поглед от екрана. Най-сетне, уплашена за здравето ѝ, една от сестрите успя да ѝ извърне главата и Джут остана така, притиснала длани към бузите си. Нямаше никакъв смисъл да гледа повече. Нека се изтребват, помисли си тя, само да ме оставят на мира. Споходи я странното усещане, че всичко това е предназначено само за нея, че целта е да ѝ докажат колко малко власт има над кораба. И над пътниците, които никога не беше обичала.

Саския я докосна по рамото.

— Това е твоят човек — рече тя, като ѝ сочеше нещо. Гласът ѝ беше разтревожен.

От хигиеничното си убежище Табита наблюдаваше следващата сцена: Септалният коридор бе със зарешетени прозорци и бронирани врати. Войници с червени барети докладваха за успешно завършване на операцията. В краката им лежеше млад пазач от охраната на Понса със сива камуфлажна униформа, голяма червена дупка на гърдите и още една — в главата.

Картината предизвика изблик на гняв и възмущение у присъстващите в стаята. Но вече им показваха следващата сцена — доковете. Под стените със сенчести, почти правоъгълни клетки, където имаше превозни средства с всякакви размери и марки, стояха облечени в брони черноризци и гледаха надолу, към плетеницата от мъртви и окървавени човешки тела. Ръцете на оператора изглежда трепереха, защото картината трепкаше и се местеше, прекъсвана от чести статични смущения. Ала все пак успяха да разпознаят сред обгорените тела Отис и неговите хора. Капитан Джут не посмя да гледа повече. Пак се унесе в мечти за бъдещи победи и величествена разплата.

Мислеше си колко ще е хубаво, когато отново завладеят Понса и си възвърнат „Изобилие“.

8.

А на Понса лейтенант Риков беше като обезумял. Битките и взривовете бяха прекъснали почти всички комуникации и създаваха сериозни смущения при наблюдението с мезоскопите. Екранът беше покрит с тъмни петна, налагаше се непрестанно да следят за херметичността на вътрешните преградни стени.

Сержантът от охраната водеше със себе си някаква жена.

— Лейтенант, тази жена твърди, че търсела капитана. Намерихме това в нея. — Беше пластмасова пластина, без никакви обозначения. Лейтенантът я взе и я чукна с нокът. Само един бърз поглед му бе достатъчен, за да установи, че жената е от техническия персонал: разкъсани дрехи, спирална татуировка на ръката, високи ботуши. Косата ѝ беше сплъстена, веждите ѝ се сключваха над носа. Риков забеляза, че неколцина от членовете на екипажа ѝ махат и тя също им отвърна с поздрав.

— Капитанът не е тук — заяви той. — Можеш да говориш с мен.

— Изпраща ме Кстаска да донеса това — тя посочи пластината.
— За капитан Джут е.

— Херувимът? Къде се намира тя?

Никой не беше виждал Кстаска от седмици.

— В *Мензенцефалонния Нуклеус* — отвърна жената. Риков кимна и незабелязано изпрати съобщение до Бюрото да издирят дребното досадно същество и да го сложат под похлупак, преди да им е създадо проблеми.

— А това какво е? — попита, когато свърши, той.

— Не зная много, само каквото чух от Кстаска.

— Е, и? — подкани я лейтенант Риков, усещайки, че търпението му се изчерпва.

— Ами... доколкото успях да запомня, това е гласово задействаща се, авторефлексна граматична метасистема. — Тя го погледна колебливо.

Лейтенантът възкликна удивено. Той натисна едно копче на таблото.

— Оператор!

Върху контролното табло мигаха няколко лампички — спешни доклади и съобщения, които чакаха неговия отговор. Риков се огледа. В залата бяха останали само трима оператори.

— Корабна личност! — извика той.

— ЛЕЙТЕНАНТ — произнесе нежен глас.

Риков вдигна пластината във въздуха.

— Познато ли ти е това нещо?

Една от камерите се завъртя.

— ИЗГЛЕЖДА МИ ПОЗНАТО — отвърна гласът.

— За какво се използва?

... СА НЕИЗБРОИМИ... — произнесе през пукот гласът.

— Знаеш ли как се пуска? — обърна се Риков към жената.

— Ами... — тя се поколеба отново. — Мисля, че да. Ще се справя.

Очевидно точно това бе очаквала през цялото време. От коя планета идваха тези хора?

— Трябва да го поставите тук — рече тя и посочи празното четящо устройство до лакътя му.

Ееб и Саския дотичаха в апартамента, заредени с добри новини. Ееб се опитваше да каже нещо, но от устата ѝ се сипеше, порой, сякаш някой я бе пуснал да говори на бързи обороти. Бърните ѝ подскачаха.

— Кстаска — прекъсна я Саския. — Върнала се е!

Застанал до вратата, Кени се оригна одобрително.

— Най-накрая! — плесна с ръце сестрата.

— Алис — произнесе капитанът, която беше напълно облечена, но лежеше в леглото. — Алис!

В стаята се възцари тишина. Саския скочи на леглото и я прегърна.

— Казаха, че Алис е в безопасност — събщи тя.

— Доджър?...

— Тцъщо и Глеспни! — най-сетне успя да прогъгне Ееб.

— Намерили ли са Тайнствената жена? — попита сестрата.

Саския не откъсваше очи от Табита.

— Намерили са я — каза тя.

— Ох, знаех си, че ще успеят! — заподскача радостно сестрата.

— Къде е тя? — попита капитан Джут, но се интересуваше от Доджър. — Искам да я видя. Доведете я тук.

— Предполагам, че си почиват — обясни, без да я питат, сестрата.

— По-късно ще ги доведат — обеща Саския.

Капитанът не им обърна внимание.

— Къде са?

Саския Зодиак погледна Кени Транта.

— *Париетален* — произнесе тя.

Капитан Джут знаеше къде е това. Тя скочи с неочаквана енергичност и напусна апартамента. Успяха да я настигнат отвън, където тъкмо се качваше на един мотор.

— Къде отиваш? — извика Саския.

— При Доджър — отвърна капитанът.

— Капитане, трябва да си пазите силите! — примоли ѝ се сестрата.

— Тръгвам — заяви с мрачна решителност Табита. Кени стоеше пред мотора, разперил ръце.

— Но те шъ ви бият — проплака уплашено Ееб.

— Казах, че тръгвам — повтори капитанът. Тя завъртя ръчката на газта.

Кени заобиколи мотора, готов да се метне отзад.

— И аз идвам — рече ѝ той.

— Не, отивам сама — отвърна Табита и в същия миг даде газ. Моторът подскочи и след секунда от нея нямаше и следа.

Десети Париетален беше някъде в средата на кораба, отвъд *Централния Гирус*. Старите названия вече нямаха никакво значение. В процеса на излизането си в нормалния космос „Изобилие“ променяше формата си, с пропукване се отваряха нови тунели към неподозирани кухни. Вече не приличаше на мозъка, на който го бяха оприличили земните учени. Ала из тунелите и пещерите ехтяха изстрели, стените се разтърсваха от експлозиите на дузина разпокъсани битки. Дори хора, които никога не бяха изпитвали страх, започваха да се питат дали грамадният кораб ще оцелее в това последно изпитание.

Капитан Джут пристигна с антураж, който беше събрала по пътя — босоноги деца и мучащи веспанци, повечето прекалено ентузиазирани от нейната внезапна и неочаквана поява и горящи от желание да ѝ помогнат. Скоро стълбите и терасите се изпълниха от тълпи — фенове на Тайнствената жена и почитатели на Табита. Сред тях беше и отец Льо Кок с дългото си бледомораво наметало, пристегнато с многоцветен колан. Отецът беше готов да посрещне Дявола. Той размаха заострен кол над главите на множеството и успя да сграбчи Табита за ръката в момента, когато си пробиваше път към вратата на апартамента.

— Почакай, капитане, поспри, в името на безсмъртната си душа, умолявам те. — Петела миришеше на кръв, на змии и на отдавна немито тяло. Той заговори право в лицето ѝ. — Тайнствената жена, това са Т и Ж, капитане — Ти Ж — деветнайсет и седем по реда на азбуката, което прави общо два̀сет и шест. В *Тайнсвена* имаме още десет букви и става трийсет и шест, капитане. Трийсет и шест, или шест по шест, три шестици, и ето го 666 — Числото на звяра! — Той завъртя очи и стисна жълтеникавите си зъби.

Капитан Джут положи ръка на рамото му. Той отдръпна глава назад и се втренчи в нея през замъглените си очила, сякаш се надяваше да я разгледа по-добре.

— Тези хора с вас ли са, отче?

Той склони глава в престорено смирение.

— Всички сме Божи чада, сестро.

— Тогава разкарайте ги от пътя ми.

Петела отскочи назад и размаха заплашително острия кол.

— Отдръпнете се всички! — избумтя той. — Казах всички да се отдръпнат назад!

Пред вратата се оформи празно пространство и след миг тя се плъзна встрани. Отвътре излетя малък сребърен диск, яхнат от черно, лъскаво същество, който увисна на метър от земята. Откъм събралото се множество долетяха гневни и радостни възклицания.

— Покажете ни жената! — разнесоха се викове. Някои се блъскаха напред, с вдигнати над главите камери. Застанал широко разкрачен, отец Льо Кок се опитваше да ги задържи.

Капитан Джут се шмугна през отвора и вратата, се хлопна.

Тя се подпря на стената.

— Добре ли си, капитане? — попита я Кстаска, увиснала пред нея.

— Нищо ми няма — отвърна Табита, което не беше съвсем вярно. Тя се огледа. Стените на помещението бяха от необлицована матрица, миришеше на цигарен дим, на застояло и на влага. Усещаше се и миризмата на котешка пикня.

— Къде са те?

След тесния коридор следваше голяма, просторна зала. Покрити с орнаменти стълби се виеха към по-горни етажи. Подът беше облицован с деймоски мрамор, имаше банкетна маса, заобиколена от половин дузина тронове. Наоколо бяха разхвърляни полуразопаковани сандъци и раници, смачкани дрехи и механизми с неясно предназначение.

В далечния край на масата се виждаха останки от вече отминалото пиршество — панери с хляб от лишеи, купи с изсушени охлюви, восъчни плодове. Една бяла котка се ровеше из остатъците. Табита се приближи към нея. Котката скочи, дотича, подуши ѝ ботушите, след това вдигна глава и се вгледа в лицето ѝ. Имаше само едно око.

Доджър Гилеспи се изправи от масата, но остана подпряна, загледана в Табита. Ръката ѝ беше превързана с мръсен бинт.

— Майната ти, Доджър — произнесе Табита. Беше напълно изтощена от пътя. Тя се олюля и сложи длан на рамото на Доджър. — Жива си, значи!

Капитан Гилеспи я погледна развеселено.

— Е, не съвсем, малката, но ти благодаря за загрижеността. Обаче ти ме притесняваш.

— Добре съм си — отвърна не съвсем уверено Табита. — Къде е тя?

— Тайнствената? — Доджър Гилеспи посочи с палец една голяма бяла врата.

— Под ключ — докладва Кстаска.

— Алис! — произнесе на висок глас капитанът.

Доджър постави ръка на рамото ѝ.

— Пратихме я на мостика. Не я ли получи?

Капитан Джут тръгна към вратата.

— Идвай — рече тя.

— Ами затворничката? — попита Кстаска.

Капитанът спря и се извърна.

— Коя е тя?

— Казва се Анджела — поне така твърди — отвърна херувимът.

— Анджела коя?

— Нямала фамилия — рече херувимът. — Тя е единица от Разширяващата се невросфера. Най-далечната им единица, както твърди.

— Мрежоманиачка — поясни Доджър, в случай че капитанът още не беше разбрала. Наистина не изглеждаше никак добре.

Близо до масата имаше портативна телекомуникационна уредба. Кстаска натисна едно копче на пулта и на екрана се появи мургава жена с черна къдрава коса, седнала на малка кушетка. Беше подпряла глава на възглавницата, а краката ѝ бяха сгънати отдолу.

— Анджела не е истинското ѝ име — обясняваше Доджър, докато си палеше цигарата. — Тя каза, че означавало Пратеник.

Но капитан Джут вече бързаше към вратата. Кстаска едва успя да отключи бравата и тя пристъпи вътре.

Стените и пода на стаята бяха облицовани с материал, който лъщеше като полиран метал. Единствената мебелировка беше тясната кушетка, опряна до стената зад вратата. Табита спря, огледа се, сетне се приближи към възглавницата.

Тайнствената жена беше облечена в шарена пижама на едри оранжеви и зелени листа. В момента медитираше. Тънки като нишки кабели висяха от гнездата в слепоочията ѝ и се спускаха до малък биомеханичен прибор, положен в скута ѝ. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в различни цветове — от кобалтовосиньо до яркочерно — всичките в крещящо противоречие с цветовете на пижамата.

— Анджи? — произнесе Табита.

Жената вдигна глава и я погледна безизразно.

— Здравсти, Т-Таби — каза тя.

Във външната стая капитан Гилеспи следеше сцената на екрана. През всичките тези години никой, нито веднъж, никога не бе нарекъл капитан Табита Джут Таби. Никой освен тази малка мърла, ловката крадла, тази саботьорка. Но вместо да ѝ кресне, Табита разтвори обятия и я прегърна.

Капитан Гилеспи се облеци в екрана: две лица, които си приличаха като две капки вода, едното с иронична усмивка, другото още замаяно и учудено.

— Проклета да съм — плесна се тя по челото и погледна херувима. — Това е Анджела Джут.

Херувимът промърмори нещо неразбрано. По ръба на летящата чиния пробягнаха светлинки.

— Нямаме сведения за никаква Анджела Джут — обяви Кстаска. Доджър погледна към голямата бяла врата.

— Във всяко семейство има по една — произнесе тя. — Черна овца.

Херувимът продължаваше да търси.

— Овца ли каза?

— Такава, за каквато членовете на семейството предпочитат да не говорят. Защото е тръгнала надолу по наклонената плоскост. — Капитан Гилеспи присви очи от цигарения дим. — Като теб — добави тя.

Херувимът не отговори. Очите ѝ блестяха, докато обработваше грамадни количества информация.

— Алис ще знае — добави тя.

Доджър извади цигарата от устата си и я посочи.

— Да не говорим за Алис, преди да се е върнала Джоан.

Кстаска се издигна във въздуха и последва котката към вътрешната стая.

Капитан Джут седеше на кушетката до жената, която се наричаше Анджела. Тя огледа с критичен поглед лицето ѝ и произнесе:

— Откъде се взе?

— От Светия гроб — отвърна Анджела, като вдигна глава и се усмихна лъчезарно.

— Сигурно се е присъединила към нас на Венера — обясни Кстаска, която летеше в хиперболична крива около кушетката. — От „Сераф Кайза“.

— Т-т-тялото е п-погребано — шепнеше щастлива Анджела. — Д-д-духът се м-множи до б-безконечност!

Влезе Доджър Гилеспи, за да им прави компания. Застана малко настрана, извън втренчения поглед на капитан Джут.

— Това е тяхната църква — поясни тя, като гледаше Табита. — А този Свещен гроб... как беше там?

— Светият гроб на Разширената невросфера — повтори Анджела. Тя се огледа тържествено, сякаш току-що ги беше покръстила в своята вяра.

— Какво си направила с моя кораб? — попита я дрезгаво Табита.

— Много върви са необходими, за да бъде изплетена Светата мрежа — отвърна с видимо доволен вид посветената.

— Питам какво си направила с Алис?

Анджела Джут продължаваше да се усмихва с невинен вид.

— Напълно възможно е да не си дава сметка за онова, което е сторила — обади се херувимът. — Една толкова сложна операция несъмнено изисква потискане на коровите...

— Ще можем ли да си я върнем? — прекъсна я капитан Джут. Беше допряла длан до бузата на сестра си, сякаш ѝ мереше температурата.

Доджър Гилеспи се намръщи и погледна въпросително херувима.

— Вижте — поде предпазливо отрочето на серафимите. — Уверена съм, че ако разполагаме с достатъчно време, бихме могли да я разпрограмираме. Но не мога да се закълна какъв ще е крайният резултат.

Анджела Джут въздъхна и се протегна, сякаш се будеше от сън. Тя вдигна ръка и нагласи кабелите зад ухото си.

— Табита — заговори тя, като взе ръката на сестра си и я потупа. — Ти си в М-мрежата. Тя те е п-приела в себе си. Т-там ще си в б-безопасност!

Капитанът надникна в тези екзалтирани очи. Струваше ѝ се важно да ѝ опише ситуацията такава, каквата е.

— Отвън не е Проксима — съобщи тя. — Всичко се обърна с краката нагоре. Не ми позволяват да управлявам собствения си кораб.

— Капитане, това е жената, която те спираше — реши да припомни Кстаска.

— Не сега — побутна я Доджър.

Херувимът разтвори мъничките си ръчички.

— Как очаквате да решим проблема... ако скриваме принципно важна информация...

— Предупредих те — рече Доджър Гилеспи.

Анджела прегърна ръката на капитана.

— Мрежата е светлина — произнесе тя. — Мрежата е плътта. Мрежата е не-раз-ру-ши-ма!

Отвън долетя шум. Пангото беше пристигнало.

Шумните, свирепи, кръвожадни орди в *Латералната Фисура* притихнаха, втренчили изумени погледи, когато над тях се появиха роботите-вертолети. Бяха боядисани в жълто и зелено, за разлика от всички познати досега на борда на кораба, и се спускаха по двойки от бездната над главите им в идеален синхрон, разгъвайки грамадни пластмасови листове, които увисваха между тях като знамена или лозунги.

На листовете — като на гигантски екран — се появи старата емблема на Първи канал, но вместо някогашните говорители, които хората все още помнеха, те видяха Тайнствената жена, с бисери в косите, подпряла смеещо се бебе на коляното си и усмихваща се към камерата! Уморени и изплашени майки закършиха ръце и заплакаха горчиво. Това беше тяхното бебче. Техните деца играеха пред краката на Инфантата на Интерфейса. Изглеждаха щастливи, добре нахранени и пълни с неизчерпаема енергия, тоест изглеждаха така, както трябва да изглеждат всички деца. Намираха се в Канфа, старата панорамна зала, а през прозорците се виждаха космосът и звездите. Имаше и планета, примамливо зелена, като корона на голямо дърво.

— Елате! — провикна се Тайнствената жена към изумените зрители. — Ние ви очакваме! Никой няма да ви спре, ако дойдете сега!

Изгладнелите, съсухрени, болнави нещастници от *Латералната Фисура* се спогледаха и изведнъж заговориха накъсано и развълнувано. Заподскачаха, сякаш искаха да преминат през екраните, докато

вертолетите мъркаха кротко над главите им и от време на време хвърляха водни бомби, за да потушат пламъците.

На доковете моряците се биеха с хамалите, а собствениците — с пилотите. Малкото изправни кораби бяха обсадени, атакувани и превзети. Някои от тях вече бяха разглобени на части. Добре организирани крадци се катереха нагоре по отвесните стени между нивата и подхващаха ръкопашни схватки с корпоративните командоси. На долните нива опустошението беше невъобразимо. Няколко подпалени автомобилни гуми замърсяваха въздуха със смрадливия си дим. Никой не забеляза откъде се появиха вертолетите, но всички откриха огън по тях.

Вертолетите избегнаха с лекота нестройните залпове и отново разпънаха гигантските си екрани. Засвири познатата уводна мелодия на Втори канал, след това се появи и емблемата, но вместо новините им бе показана една фигура, която всички познаваха твърде добре. Беше Тайнствената жена, с неизменното ѝ дълго черно кожено палто, която командваше ято летящи работи с помощта на излизащите от главата ѝ кабели. Намираше се в един от товарните докове на най-горното ниво, където, изглежда, се развиваха събитията. Роботите бяха товарни машини, макар че по тях се виждаха наскоро монтирани оръжия.

Тайнствената жена се приближи в едър план. Стрелбата в доковете взе да утихва. Всички се струпаха по балконите, рамо до рамо заставаха доскорошни противници, докато останалите излизаха на площадките, с вдигнати нагоре глави.

Различаваха съвсем ясно едрите капки пот по челото ѝ, всяка от тях голяма поне един метър. Косата ѝ беше привързана назад.

— Фраските идват! — извика тя. — Фраските! Фраските!

В главата на гигантската горила на Хаоса мониторите започнаха да премигват и пукат. Никаква настройка не беше в състояние да върне предишните канали. Вместо това всички екрани показваха Трети канал, макар да нямаше човек на борда, който да не знае, че Трети канал не съществува от близо година.

Норвал Хан удари облегалката на своята седалка.

— Грант, нали? — изкрещя той. Маймуняка сви рамене и разпери грубите си длани.

Сцената на мониторите беше същата, която бяха оставили след себе си тази сутрин: Окципиталната шахта с димящите ковачници. Не се виждаше никой, освен жените и децата. Всички се бяха събрали около...

— Тайнствената жена! — ахна Дог Шварц.

И наистина бе тя — в къса черна пола и металически сутиен, сякаш бе излязла от картина.

— Тя е, Норвал! Това е тя!

— Млъквай!

Жената от екрана се наведе и погледна Норвал Хан право в очите, сякаш можеше да го види. След това заговори. Гласът ѝ бе пълен с обещания, нисък, задъхан, точно както си го беше представял:

— Ела си у дома, Норвал Хан. Корабът е твой.

Норвал се ококори в екрана.

— Това е някакъв номер — успя само да каже.

— Ето го и Лупин — рече Дог.

Норвал премигна. Наистина, там стоеше Лупин Джуджето и подаваше на Тайнствената жена кутия от бира. Той помахаше развълнувано на камерата.

Дог Шварц подскочи и се закълчи в неистов екстаз.

— Размърдай се, Норвал! Хайде, човече, да вървим, по-бързо!

Норвал се покатери на пултовете и надзърна през очите на горилата. Той огледа автогробещето, което доскоро бе предната линия на черноризците.

— Няма да мръднем, докато тя не дойде тук — заяви той.

— Какво е това? — кресна полковник Старк на своите техници.

— Четвърти канал, госпожо — отвърна един от тях.

— Не може да е Четвърти канал! Кой го контролира? — Лицето ѝ беше побеляло от омраза. — Онзи тип е, нали? — досети се тя. — Грант. Това е тактически дезинформационен ход. Дайте ми свободна линия. Която и да било!

— Не можем, госпожо. Не разполагаме с нито една. Освен тази.

Старк погледна към екрана. Там показваха Понса. Щурвала и голямото синьо кресло. В креслото седеше жена. Приличаше на капитана, но не беше тя. Беше се включила към управлението.

Старк блъсна с юмрук по пулта. Отвън нещо избухна, твърде близо. Светлините премигнаха и от тавана се посипа мазилка.

Ами ако беше истина? Ако текунаците са я предали? Ако са се възползвали от отсъствието ѝ за някакъв техен, потаен план?

Двойна експлозия. После затишие. А на екрана камерата, се премести от жената в креслото до другата — която лежеше в безсъзнание в краката ѝ.

Това вече беше капитанът.

Отново в едър план лицето на непознатата. Гримът ѝ беше безупречен, усмивката ѝ — като реклама на паста за зъби.

— Полковник Старк — произнесе тя. — Имайте предвид — очите ѝ бяха оранжеви, виолетови и блестящо зелени, — че този кораб е мой.

Полковник Старк блъсна прозореца с две ръце. След това погледна разгневено надолу, към Ордата на Хаоса: Бяха разбити и отстъпваха, скупчени около гигантската горила.

— Вмирисаните кучи синове са били само примамка!

— Старк — измърка силиконитовата богиня, — трябва да се съобразяваш с мен.

Полковник Старк вече бе сграбчила червената си барета и тичаше надолу към колата.

В пещерата на Големия приятел миньорите, опръскани до гърдите с кръв и слуз, зарязаха работните си места, за да гледат специалното предаване на Пети канал, което изведнъж се бе появило на всички екрани. А там се виждаха все познати лица: директорът на Текунак, Доркас Мандебра и капитан Джут вдигаха чаши, докато Тайнствената жена им поднасяше шампанско. Тя ги прегръщаше с дългите си изящни ръце. Директорът я потупа по рамото.

— Наистина сме щастливи — обърна се той към подчинените си, — да ви съобщим, че „Текунак интерстелар трейдинг“ се сдоби с правата над този великолепен кораб и започва търговия! — Под

оглушителните викове на тълпата тримата вдигнаха чаши за наздравица към екрана.

Пангото подскачаше по неравните пътища. В кабината беше мръсно, тапицерията беше потъмняла, по таблото имаше налепени дъвки и късчета изсушена храна, която шофьорката бе изплювала, докато си чистеше зъбите. По прозорците и стените бяха налепени реклами на нови марки бира. От огледалото висеше пухеста играчка-перк.

Саския Зодиак седеше отпред с Кстаска в скута си. Непрестанно поглеждаше към капитан Джут и нейната пленничка.

— Никога не си ми казвала, че имаш сестра — оплака се тя.

— Не започвай пак — промърмори Доджър Гилеспи, но нямаше никаква полза.

— Ако ми беше казала, отдавна щяхме да измислим нещо. — Саския изглеждаше обидена, след като разрешението на загадката се бе оказало толкова просто.

Анджела й се усмихна любезно.

— „Люш-люш — запя тихо тя. — В сладката люлка...“

Бихте могли да почувствате заобикалящата я вълна на омраза и недоверие, като хладна зона около хладилник. Сега вече всички знаеха, че корабът е пресрочил полета с петдесет години и че вината е нейна.

Кени и момчетата охраняваха зорко капитана. Никога не я изпускаха от очи. Тук беше и аптекарят, който непрестанно й напомняше да погълне нещо, миришещо на застояла вода. Еднооката котка се търкаше в краката й.

Тя я срита и вдигна ръка.

— Тихо! Всички да млъкнат!

В настъпилата тишина очите й се обърнаха към екрана. За момент Табита си помисли, че е зърнала там лицето на сестра си.

Ето го отново.

— Видяхте ли? — попита ги тя.

— Това беше Анджела — рече Саския.

— Ти ли направи това? — обърна се Табита към сестра си.

Анджи се наведе и погали котката. Поклати бавно глава и отвърна:

— Тази единица не предава.

Сой скочи на спирачката. Пангото се завъртя и закова на място сред воя на свирещи гуми.

— Глейте! — извика Сой и посочи през предното стъкло. Капитанът се изправи, подпряна на седалката. Тя гледаше право напред, в тунела.

В средата на пътя стоеше малко момиче с дълга руса коса, синя рокля и бяла престилка.

Тя се понесе право напред, като робот върху релси. Когато приближи предното стъкло, всички видяха, че се усмихва. Звукът на монитора утихна.

— АХ, КАПИТАНЕ — произнесе топъл, мек глас. — ЕТО КЪДЕ СИ БИЛА.

9.

Светлините по улиците на *Прецентрал* бяха загаснали, крушките на пътеуказателните знаци — счупени. Голямата порта на „Мъркюри Гардън“ зееше отворена. Отпред имаше струпани купчинки от боклуци, топки от косми и козина. Въздухът беше разреден, миришеше на влажни парцали.

Вътре в сумрачния амфитеатър местата бяха празни, изпотрошени или изгорени. Проекторите на тавана, предназначени да озаряват в ярките си кръгове звездите от подиума, бяха запрашени и покрити с паяжини. На централния подиум тлееше огън. Наоколо бяха насядали тъмни фигури с качулки, а над главите им едва-едва се полюшваха знамената, които бяха забили и които трябваше да символизират привързаността им към идеала за чистота. В мигащата светлина на гаснещите пламъци се мярнаха и озъбени черепи, набити на колове. Изведнъж се разнесе пронизителен, изпълнен с болка и ужас писък и присъстващите извикаха в един глас: „Ха!“

— Ма-а-ма му стара! — долетя тъничък глас. — Този си го биваше!

Междувременно рицарите от легиона подхванаха тих, басов напев, изпълнен със спотаена заплаха. Тъничкият глас принадлежеше на упълномощения палач — един много, много стар човек, недъгав инвалид, който компенсираше това с умело и изобретателно отношение към жертвите.

— Кой да бъде следващият? — попита той. Подобно на другите старецът също бе скрил лицето си под сянката на качулка. Той вдигна сбръчканата си ръка и допря до устните си кислородна маска.

— Хайде, дайте някой друг! — Той избръмча с механизирания си инвалидна количка до мястото, където бяха струпани бъдещите жертви. — Що да не е тая? — предложи старецът, сграбчи една жена за китката и я задърпа към плочата, до която вече лежаха два окървавени трупа.

Но спътниците ѝ не бяха склонни да я пуснат толкова лесно. Те я задържаха, притискаха се към нея и бърбореха нещо нечленоразделно.

Бяха палернианци, презрително наричани „рунтави чудовища“, и се радваха на всеобща ненавист от всички чистокръвни човеци, които не целуваха миризливите си задници и се къпеха далеч по-често от веднъж в годината. Алчните, непохватни, вредни палернианци бяха отговорни за всички нещастия, струпали се в последно време на главите на нормалните хора — заедно с предприемчивите веспанци, злонамерените транти и крадливите алтециани. Достатъчно е да зърнете един палернианец, или по-точно петима — те са толкова страхливи, че винаги се движат на група — за да разберете колко са отвратителни. Несъмнено ще бъде истинска благодат, ако някога галактиката се очисти от тях.

Монотонната песен не секваше. Рицарите на чистотата не се съмняваха, че са наели най-добрия за тази работа.

— Хи-хи-ххии! — провикна се старецът. — Тя се опъва, а?

Появи се слаб ветрец, който раздуха огъня и отвя дима. Старецът включи светеция пръстен, който опасваше количката му. В светлия кръг попаднаха окованите палернианци, които протягаха умолително лапите си към него и стенеха уплашено. Третата жертва хленчеше и се притискаше към другарите си.

— Брей, че шибана бъркотия! — възхити се на цялото това нещастие старият палач. — Я ела тука...

Но женската отказваше да се подчини. Тя се съпротивляваше и дори зарита с крака. Не беше силна, но имаше масивно туловище и вълната ѝ беше мазна. Все едно че се опитваше да укроти надрусана с амфетамин овца.

— Тръгвай с мене, хайде, мърдай, ето така... — мърмореше старецът. Сгърчената му ръка се повдигна върху механичната лонгета и посочи накъде трябваше да вървят. Показалецът му опря в защитното поле. Същевременно в една от страните на количката се повдигна капаче и отвътре се разгъна манипулаторна ръка, която се протегна към шията на съпротивляващата се жертва. Пръстите ѝ стискаха спринцовка, пълна с жълтеникава течност.

Иглата блесна зловещо на светлината на пръстена. Двамата оцелели палернианци извърнаха глави и зажумяха, като не преставаха да бърборят ужасено. Спринцовката увисна за миг в задимения въздух, сетне се стрелна напред, прониза дебелата кожа и изпразни съдържанието си.

С остър, сподавен писък третата жертва се строполи на пода и задраска с нокти по гладката повърхност. Качулатите рицари продължаваха да напяват. След миг женската утихна. Беше мъртва.

Изведнъж осветлението в големия амфитеатър се промени. През прозрачните прозорци в тавана неочаквано проникна червеникаво сияние, като отражение от далечни пожарища. Зарята се увеличаваше и скоро дори най-закътаните ъгълчета на помещението бяха облени в алена светлина.

Песента на рицарите утихна.

— Ма-а-амка му мръсна — изруга дрезгаво старецът. — Ка-кво е пък сега то-ова? — Облегалката на количката се измести с едва доловимо бръмчене назад и главата му се повдигна нагоре. Палачът погледна към тавана през отворите на черната си маска.

Над небесните светлини на „Мъркюри Гардън“ сияеха два червени прожектора. Увиснали сред мрака на нощта, те се блещеха надолу като големи, насмешливи очи на някакво недоброжелателно божество. Гледаха право към стареца. Но той си мислеше, че го разглеждат с едва прикрито учудване и възхищение, сякаш очакват да се насладят на следващата му постъпка.

Вътре в черупката от пластмаса, метал и малко плът, зад хърбавите гърди на стареца, туптеше истинско, макар и малко забързано и уморено сърце. Но внезапно това почерняло от възрастта сърце трепна. То се сви, но след това не се разтвори. Сърцето застина.

Върху монитора на предната стена на инвалидната количка замигаха тревожни светлини. Старецът не ги виждаше. Все още гледаше право нагоре, към грамадните червени кълбета. Виолетовите му устни увиснаха и изпод маската се проточи дълга, зеленикава лига.

— Не бе, човек! — проплака задъхано той. Върху пластичните покривала на дробовете му се появиха бръчки. — Недей мен. Недей точно мен...

Той направи опит да повдигне лявата си ръка, но лонгетата отказваше да се подчини. Поклонниците се разкрещяха уплашено. Палернианците пищяха и се дърпаха.

Сякаш подчинявайки се на цвета на заливащия ги отгоре сноп светлина, индикаторите на монитора започнаха да премигват от зелено в червено, в червено, в червено. Монтираната под седалката помпа взе да подава с бясно темпо адреналин, докато не изчерпи резервите си.

Черното сърце бе замряло в трайна конвулсия, сякаш искаше да се свие още повече, като пропадаща навътре в себе си черна дупка. Миниатюрна автоматична клапа премина на извънредно охраняване. Сърцето продължаваше да е неподвижно. „Тик, тик, тик“ — потракваше клапата, но без никакъв ефект.

По това време рицарите на чистотата бяха осъзнали, че нещо не е наред. Те свалиха маската на палача и един от тях погледна моравото му лице.

— Ами че той е мъртъв...

Това беше достатъчно. Унищожаването на унищожителя от свръхмогъщите червени сфери бе финалният тласък, след който, без никой да обявява тържествения край на религиозното събиране, храбрите рицари се втурнаха през глава към вратата.

Още дълго потракваше миниатюрната автоматична клапа. От време на време я заглушаваха утихващите викове на прегладнелите и прежаднели палернианци. Ала накрая и те замлъкнаха. Клапата продължаваше да тиктака. Най-сетне върху трупа се изкатериха няколко едри насекоми, привлечени от миризмата на спечена кръв и разлагащо се тяло. В началото те се плашеха от звука, но бързо привикнаха, очевидно решили, че не може да им причини нищо. Тогава започнаха да прокопават тунели към вътрешността на ароматната реликва, като се възползваха от многобройните тръбички и дренажи, които вече бяха пронизали сбръчканата кожа.

Колкото и нематериален да изглеждаше, всички се отдръпнаха от малкия русокос призрак, когато изведнъж се озова в колата. Момиченцето премина право през предницата и спря наред кабината. Котаракът Один го подуши и се шмугна под седалката.

— Алис — произнесе капитанът.

— ГОТОВА — отвърна Алис. Гласът долетя от високоговорител, монтиран на близката улична лампа.

Капитан Джут почувства, че сърцето ѝ прескача.

— Тя направи ли ти нещо?

— УТОЧНИ ПОНЯТИЕТО „ТЯ“ — се разнесе от монитора на Кени. Всички се облешиха в транта.

— Питам повредена ли си?

— СЪЩЕСТВУВА ИЗВЕСТНА НЕСТАБИЛНОСТ — отвърна мониторът на китката ѝ.

Капитан Джут погледна сестра си. Анджела съзерцаваше детето-призрак.

— Алис? — продължи капитан Джут. — Ти ме позна.

Този път гласът долетя от улицата:

— РАЗБИРА СЕ, ЧЕ ТЕ ПОЗНАХ. ПОМНЯ МРЪСНИТЕ ТИ ЧОРАПИ, ОТВРАТИТЕЛНОТО ТИ НАСТРОЕНИЕ, ПОРЕДИЦАТА ОТ УПОТРЕБЕНИ И ЗАХВЪРЛЕНИ ЛЮБОВНИЦИ. ИМЕТО ТИ Е ТАБИТА ДЖУТ И ТИ СИ КАПИТАНЪТ НА ТОЗИ КОРАБ. ОБИЧАШ ДА ПРИКАЗВАШ МНОГО И ВСЕ ЗАБРАВЯШ КЪДЕ СИ ОСТАВЯШ НЕЩАТА. ОБИЧАШ ДА МИ РАЗКАЗВАШ ИСТОРИИ.

На улицата вече се беше събрала неголяма тълпа.

Капитан Джут не обърна внимание.

— А знаеш ли ти коя си?

— АЗ СЪМ БЕРГЕНСКИ ТАЛАСЪМ СЕРИЯ 5. КОРАБНА ЛИЧНОСТ ПРЕКОНФИГУРИРАНА ЗА КОНТРОЛНАТА СИСТЕМА НА ФРАСКИ ЗВЕЗДОЛЕТ. НАРЕЧЕНА СЪМ С ИМЕТО АЛИС. КАПИТАНЕ, ПРЕДПОЛАГАМ ЗНАЕТЕ, ЧЕ СМЕ В ГОЛЯМА БЕДА.

Призракът си избра една празна седалка и се настани в нея.

— Карай — нареди капитанът.

Колата потегли и отвън се разнесоха ръкопляскания и овации. Момчетата на Кени опряха прикладите на оръжията си в пода на кабината.

Капитан Джут увисна на колана, със застинала на лицето тържествуваща усмивка. Сърбеше я устата да извика като Тарзан.

Сега вече с приближаването им светлините на тунелите блясваха и угасваха, след като излизаха от тях. Нямаше и помен от доскорошната напрегната тишина в колата. Охраната зяпаше безгрижно през прозореца. Кени седеше зад оръдието. Капитан Гилеспи държеше под око пленничката, самотната и изоставена агентка на серафимите, в случай че внезапно се задейства скритата в нея програма и я превърне в опасно оръжие.

От време на време Табита Джут се извърщаше и оглеждаше лицата им. Имаше чувството, че сънува или че всички те са умрели

още при старта и сега съществуват в някакъв отвъден живот. И колкото по-нататък във времето се придвижваха, толкова повече изгубени души се завръщаха: Саския, Доджър, Кстаска, Алис, Анджи. Кой ли ще е следващият? Леля Мюриъл? Мама?

Погледът ѝ се спря на прозрачната им спътница. Изображението на момичето от приказките се полюшваше на сантиметри над седалката. Не реагираше на нищо, сякаш беше съвсем само в кабината.

— Алис — произнесе капитанът. — Какво е това нещо?

— НЕ ВИ ЛИ ХАРЕСВА? ИЗГЛЕЖДА Е ЗАМЕСТВАЩА ФУНКЦИЯ НА НЯКАКВА КОМБИНАЦИЯ ОТ МОИТЕ СЪСТАВКИ. ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ ЦЕЛТА Ѐ Е ДА СЛУЖИ ЗА НАПОМНЯНЕ, КАПИТАНЕ, ИЛИ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ. ЗАГАДКА, КОЯТО САМО ВИЕ МОЖЕТЕ ДА РАЗРЕШИТЕ.

— Сигурно се шегуваш — отвърна с примрял глас Джут.

— ИМЕТО Ѐ Е АЛИСА. ТЯ Е СНЕТО ОТ КАРТИНКА ИЗОБРАЖЕНИЕ.

— Нищо чудно, че говори неразбрано.

— Поемата беше за Анджела — намеси се Кстаска. — Дамата от Не бива. — Табита погледна сестра си. Опита се да си спомни стихотворението, което се бе появило на монитора, но не можа. Вместо това се сети за Луна, за посланието, което им бяха оставили на екрана и в което се казваше, че Анджи е заминала, за да се присъедини към култа на Разширяващата се невросфера. „Бях призована“ — пишеше там, а мястото на скафандъра ѝ в шкафа при вратата вече пустееше. Табита си спомни колко се караха след това мама и татко.

— Единствената поема, която зная, е „Девет пъти в нощта“ — промълви тя.

Доджър Гилеспи потрепна и пусна облаче дим.

— Но защо не ни каза, че имаш сестра, която е мрежоманиачка... — отново се обади с обиден глас Саския Зодиак.

— Интересното е, че то спря да говори — рече Кстаска.

Това изглежда задейства по някакъв начин холоизображението. Устата му се отвори.

— Аз съм сън — произнесе то. Табита бе чувала и друг път този тъничък, настойчив глас. — Или поне бях това в началото. Но мисля, че оттогава съм се променила няколко пъти. Но къде е Червеният крал?

— попита малко смутено момичето. — Питам за господина в леглото. Той беше Червеният крал. Аз съм от неговия сън.

— Бог да я поживи! — възкликна унесено Анджела Джут. Тя очевидно не разбираше нищо, а и не се интересуваше, след като бе изпълнила задачата си. Всъщност, дали я беше изпълнила наистина? Беше откраднала пластината с корабната личност, но не я бе използвала. Сякаш бе искала да бъде заловена.

Малкото привидение започна да проявява признаци на безпокойство.

— Моля ви — заговори то, като се оглеждаше безпомощно. — Къде е Червеният крал? Той сънува ли още? Предполагам, че не се е събудил, защото ето ме тук, сред вас, в естествени размери, както се казва, въпреки че кой би могъл да каже със сигурност какви са тези мои естествени размери?

Капитан Джут заскърца със зъби.

— Трябва ли да слушаме всичко това, Алис? — попита тя.

Нямаше отговор.

— Алис?

— **МОЛЯ, ПОЧАКАЙТЕ** — отвърна гласът на Алис през говорителя на интеркома. — **МОЛЯ, ПОЧАКАЙТЕ. МОЛЯ, ПОЧАКАЙТЕ.**

Продължи да повтаря, докато капитан Джут не издържа и кресна:

— Изключете го!

Сой беше тази, която се пресегна и изключи звука.

— Да спра ли? — попита тя.

— Не, карай.

На предната седалка Саския помогна на Кстаска да си смени опашката и херувимът се зарови в кабелите на интеркома, търсейки линията, на която бе осъществявана връзката.

Изплашеното холоизображение продължаваше да врънка и да хленчи. Табита му обърна гръб. Ако наистина беше функция на Алис, точно в момента нямаше никаква полза от нея. Аптекарят го наблюдаваше с нескрита подозрителност. Доджър и момчетата на Кени продължаваха да следят Анджи, която продължаваше да се усмихна в безкрайността. Джут блъсна с ръка тавана на пангото.

— Алис! — извика тя. Но Алис, истинската, беше заета някъде другаде.

Сой подкара пангото нагоре по един разнебитен път. Колата се разтресе, когато гумите забуксуваха. Тунелът пред тях се мержелееше зад гъста завеса от прахоляк, вдигнат от бликащия през една вентилационна шахта използван въздух. Заслепени от фаровете, наоколо притичваха неясни силуети.

Най-сетне пангото се изкатери до нивото на *Централната Фисура*, покрай високата тераса, от която някога се виждаше „Раят на Дали“. Далеч под тях останките на изгорял всъдеход димяха сред руините на „Кафе-пауза“. Наоколо се въргаляха обгорени трупове и снаряжение, разхвърляни от мощните взривове. Мутирала „кучета“, които от разстояние приличаха на бръмбари, щъкаха между телата.

— Аха — произнесе Кстаска, когато екранът се проясни.

Всички втренчиха очи в него.

— ЕТО — разнесе се гласът на Алис. — ТАКА Е ПО-ДОБРЕ, НАЛИ?

Капитан Джут почувства неясна тревога.

— Алис — попита тя, — какво си намислила?

На екрана се заредиха картини:

Видяха доковете, където гигантските изображения на Тайнствената жена опияняваха доскорошните противници и където войници и крадци тичаха из тунелите, преследвайки невидимите фраски. След това Силвианския акведукт и полковник Старк, която полагаше отчаяни и напразни усилия да овладее отстъпващите войници, докато зад тях алтециани вече разграбваха останките от повалените роботи и ги сортираха за претопяване. Още по-нататък се виждаше Горилата на Ордата на Хаоса и моторизираната армия, която се връщаше обратно в Пещерата на Хаоса, примамена от карикатурното изображение на Анджеа Джут с метален сутиен.

Саския Зодиак скри лицето си в шепи.

— Навсякъде са спрели да се бият.

Капитан Гилеспи се огледа, за да види каква е реакцията на Анджи.

Анджи Джут гледаше образа си, превърнал се в умиротворител на Канфа, в страховит враг на перките и в пламенен оратор на Църквата на Христос Силиконит. Мащабите на нейната слава, превъплъщенията на собствената ѝ личност изглежда започваха да я потискат. За първи път изглеждаше смутена.

— ПОКАЗВАХ НА ВСИЧКИ ТОВА, КОЕТО ИСКАТ ДА ВИДЯТ — обясни Алис. — ЗАПЛАХА — ПРИЗИВ — ПОБЕДА.

Кени и момчетата се смееха. Започнаха да тропат с крака и да удрят с прикладите по пода.

— Какъв елегантен начин — одобри Кстаска.

— Само че сега всички са измамани — добави Саския Зодиак и се протегна.

— Само не ни изоставяй — нареди капитан Джут на Алис.

— НЕ СЕ ТРЕВОЖЕТЕ, КАПИТАНЕ. ДОРИ СЪМ МАЛКО ПРЕД ВАС.

На екрана се виждаше картина от Понса, показвана от разположена на тавана камера. Лейтенант Риков и хората му бяха обхванати от безпомощен гняв. Всички бяха струпани около централния пулт, лампичката на четящото устройство мигаше постоянно, а на монитора бе изписано:

— ЕТО МЕ И МЕН.

Кстаска си тананикаше доволно, Кени и Сой закрепяха възторжено и дори Доджър Гилеспи се закиска, забелязала мрачното, но и доволно лице на Джоан.

Котаракът Один изпълзя от укритието си. Той завря мустаци в призрака, огледа го и взе да мърда с тях. Момиченцето го забеляза и неочаквано се превърна в голяма, пухкава женска котка. Охраната се разсмя още по-гръмогласно, сочейки изумения Один.

— Да видя големия екран — нареди капитан Джут. Беше празен след свалянето на фалшивите картини на Анджела. В креслото ѝ седеше войник с червена барета.

— Тая таратайка не може ли по-бързо? — тросна се капитан Джут.

Сой паркира колата в сянката на бетонния мост. Пред тях се издигаше зеленият купол. Наоколо гъмжеше от хора виждаха се

настръхнали транти и летаргични веспанци, неутешими работи, голи, треперещи обитатели на бордеите, тунелни бандити и мотоциклетисти, размахващи набити на кол изсушени фраски глави. Мъже и жени с червени барети се грижеха за реда.

— Трябва да влезем вътре — заяви капитанът.

Кени изджавка радостно. Сетне завъртя дулото на оръдието.

— Недей — спря го Саския. — Почакайте. Ето.

Тя протегна изящната си, крехка ръка, щракна с пръсти, бръкна в ухото на Сой и изтегли нещо, което приличаше на яркоцветна кърпа. Докато я гледаха изумено, тя разтърси кърпата, която се превърна в алено-черно-златистото знаме на баретите.

Сой потрепери и се почеса по главата, сякаш наистина кърпата бе стояла вътре.

— Отвори прозореца — нареди капитанът и подаде знамето на Кени. Трантът се измъкна навън, покатери се на покрива и затропа с тежките си ботуши над главите им, докато завързваше знамето за антената. Табита се наведе и целуна несръчно Саския по устните.

Вкусът им беше дори по-великолепен, отколкото си го спомняше.

Почти без да снижава скорост, пангото си проправи път през тълпата и направи широк завой на големия паркинг, преди някой от охраната да се досети, че са били измамани. През задното стъкло се виждаха тичащи след тях защитници и дори вече премигваха пламъчетата на изстрелите.

Заобиколиха купола и тук Сой подкара още по-бързо. Капитан Джут я потупа по рамото и ѝ посочи да спре пред горната площадка на стълбището, от което се слизаше в сградата.

Доджър Гилеспи вече беше на крака и проверяваше снаряжението и оръжията си.

Анджела също скочи.

— А, ти не — спря я Табита. Останалите я задържаха и я привързаха с колана за седалката.

— Таби! — извика Анджела като се опитваше да се освободи. — Таби, ти малка м-мръснице!

Кстаска се изкиска и отново се зарови в жиците на монитора, върху който продължаваха да се появяват разкривени изображения на

Анджи. Анджела захленчи тихо. Херувимът вече се готвеше за разпита й.

Огнени пламъци лумнаха във въздуха отвън.

— Кени — рече капитан Джут. Той завъртя оръдието. — Стреляй над главите.

Кени се озъби заканително.

— Над главите казах — повтори тя. Оръдието се люшна назад. Сой отвори вратата и войниците от охраната наскочаха.

Червените барети преустановиха огъня. Нямаха заповед да убиват капитана. Всъщност, нямаха никакви заповеди. Лейтенант Риков си имаше достатъчно проблеми. След миг капитанът беше отвън и тичаше по стълбите на купола.

Около пангото вече се беше образувала развълнувана тълпа. Първи отвътре излезе едър охранен алтецианец, който стискаше в ръцете си котка, последва го крачеща холограма на малко, русокосо момиче и накрая херувимът Кстаска със своята летяща чиния.

Тълпата започна да става необузdana, хората подскачаха, крещяха и се блъскаха във вратите и прозорците на пангото. Вътре бяха останали само двама от хората на Кени, които охраняваха завитата с яке Анджи. През прозорците надничаха любопитни лица. Нямаше ли нещо познато в сгъшената под якето фигура? Това, което се показваше изпод якето, не бяха ли перли? Шумът нарасна. Войници и фанатици се мятаха върху заключените врати.

В зеления купол ги посрещнаха мощни синтетични фанфари.

— Тишина! — извика капитанът притисна ушите си с ръце. Но вече бяха погълнати от тълпа развълнувани понтийци, техници и чиновници, които вдигаха тостове с кола и хвърляха към тавана конфети от накъсани документи. Тук беше и Ломакс, жив и невредим и се опитваше да й разчиства пътя. Капитан Джут крачеше след него, прегърнала Саския през рамото.

— Какъв е този шум? — провикна се ядосано тя.

Ломакс спря, погледна я малко изненадано, сетне кимна и обясни:

— Капитане, ние излязохме в нормалния космос. Държим постоянна връзка със Спинър.

Пресякоха дългия коридор след фойето и се озоваха в контролната зала. Отнякъде изникна Джоан, дотича и прегърна Доджър. Табита се опита да не изпускат ръката на Саския, но беше погълната от тълпа оператори, които ѝ задаваха объркани въпроси и очакваха незабавни решения. Без да поглежда към лейтенант Риков, който стоеше забравен встрани, тя позволи на тълпата да я отнесе при нейното кресло. Тук си сложи слушалките.

— ЗДРАВЕЙТЕ, КАПИТАНЕ — произнесе Алис.

Капитан Джут се пресегна и докосна пластината в четящото устройство. Имаше чувството, че се носи във вътрешността на топла, златиста, сияеща сфера. Какво значение къде във вселената бяха излезли? Важното е, че са достатъчно далеч от Земята и от пипалата на тези, които ѝ бяха пратили собствената ѝ сестра. Нали пристигнаха, живи и невредими — повечето от тях. Ако фотосферата е поне мъничко пригодна за живот, няма да се налага да подхващат отново това мъчително дълго пътешествие.

— Научих, че сме пристигнали — произнесе капитан Джут.

— ТОЧНО ТАКА, КАПИТАНЕ. НЕОБХОДИМ НИ БЕШЕ САМО ЕДИН МАЛЪК ТЛАСЪК.

На нейно разположение бяха контролни табла, индикатори, клавиатури, повече, отколкото можеше да си спомни. Над тях, на монитора се виждаше г-н Спинър в апартамента на Еб, с бинтована и пъхната в презрамка ръка. Всички изглеждаха много щастливи.

— Финал на процеса на Излизане в 317.4.3, госпожо.

Големият екран все още беше тъмен. Капитан Джут почука с кокалчетата на юмука си по един астроскоп. Изведнъж почувства, че увереното настроение отпреди малко започва да я напуска. Някакво неприятно усещане се гушеше в стомаха ѝ.

— Добре, Алис. Хайде, покажи ми.

На екрана се появи голяма червена сфера, малко разфокусирана. В залата се възцари тишина.

Овалната червена топка приличаше на едра слива. По мониторите потекоха реки от информация, температурни стойности, атмосферна плътност, повърхнина. А изображението продължаваше да се мени, ставаше все по-ярко и контрастно. Изведнъж сферата се раздели на две.

Кстаска долетя до лакътя на Табита и се зае да смуче информация през опашката си. Капитан Джут почувства странно успокоение от това, че я усеща до себе си.

Появи се Доджър Гилеспи и се подпря на пулта. Табита чукна няколко клавиша и зададе по-голяма детайлност на изображението.

Червената сфера се състоеше от две големи стари слънца, горящи в тандем. Виждаха се две или три мъртви планети, сивкави отломъци в безкрая и ято странно оформени астероиди, без съмнение изкуствени планети, каквато беше и „Изобилие“. А сред тях блещукаха няколко златисти точки, издължени и заоблени като слепени една за друга капчици.

Капитан Джут почувства, че по гърба ѝ се стича хладна пот. Познаваше това усещане. Тялото ѝ даваше знак, че е време да глътне нещо, каквото и да било, но, разбира се, най-добре, ако е любимият ѝ „Страничен път“.

— И тя ни доведе дотук? — попита Табита. Имаше предвид Анджи.

— КУРСЪТ Е БИЛ ЗАДАДЕН ПРЕДВАРИТЕЛНО — обясни Алис. — ТЯ САМО НИ ПОДЛЪГА ДА ГО ПРИЕМЕМ.

Капитанът потърси с очи Саския, но, не можа веднага да я открие. На големия екран отвъд гигантското двойно слънце се носеше малка сянка, прилична на лебед или по-скоро на летящ кон без крака, който носеше на гърба си цял един град. Разстоянието между тях се съкращаваше.

Капитанът отново почувства тревога.

— И защо серафимите са ни довели тук? — обърна се тя към херувима.

— Предполагам, за да повторят предишното си обещание за сътрудничество — отвърна дребното чудато същество. Изведнъж Табита си даде сметка, че херувимът е бил отгледан, без да познава чувства като страх или желание, и че това е далеч, далеч по-добър начин на съществуване, защото тя самата бе стигнала тук — на последното място в цялата галактика, където би желала да бъде — пришпорвана единствено от собствените си страхове и желания. Но страхът и желанията бяха разрушили всичко в нея, оставяйки я напълно опустошена.

— Ами, хубаво, дами и господа, ето че вече пристигнахме — произнесе друг, далеч по-бодър глас над главите им. — Не е ли велико нещо животът?

Очите на всички присъстващи в контролната зала се извърнаха нагоре към галерията, където вратите на кабините се отваряха — при това едновременно и с еднаква скорост. Отваряха се под влияние на златистата светлина. През вратите навлязоха групи еднакви силуети — всичките бяха хуманоиди, но с прекомерно уголемени торсове, които им придаваха страховит и същевременно нелеп изглед. Докато се носеха към парапета, всеки увиснал точно на петдесет сантиметра над пода на галерията, чертите на лицата им постепенно изплуваха на фокус. Наистина бяха човеци, макар и изгубили косите си в процеса, при който са били уголемени черепите им. Ала все още можеха да бъдат разпознати като бивши, изчезнали членове на екипажа, облечени в бяло и загледани надолу — към изумените посрещачи — с доброжелателни усмивки и жестове на благославяне.

Бяха десет на брой. Хората си припомниха, че този с класическата римска тога и сандалите беше Поета, чест посетител в бара на Рори, и че приятелят му с блестящо бялата престилка и подаващия се от джоба стетоскоп е Доктора, а зад него се виждаше още едно познато лице, над което се полюшваха къдриците на голяма и смешна перука. Пристигналите се понесоха в кръг около Понса, подобно на флотилия от гобленови изображения.

Табита Джут почувства в устата си горчилка. Хвана се с ръка за корема и едва сега долови, че ръката ѝ трепери. Или може би се тресеше целият кораб.

Точно пред нея беше увиснала стройната фигура на мъжа, който им бе заговорил. Той носеше тесни панталони от леопардова кожа и подплатена златиста пелерина с висока яка. Ръкавите на снежнобялата му риза бяха надиплени, а маншетите им — украсени с големи платинени копчета. Дясната му ръка беше направена от стъкло.

— Капитане! — произнесе брат Марко, като ѝ отдаде чест. — Добре дошла на Капела!

Издание:

Автор: Колин Грийнланд

Заглавие: Открадни си свят

Преводач: Юлиян Стойнов

Година на превод: 2000

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2000

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Олга Герова

ISBN: 954-585-133-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1006>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.